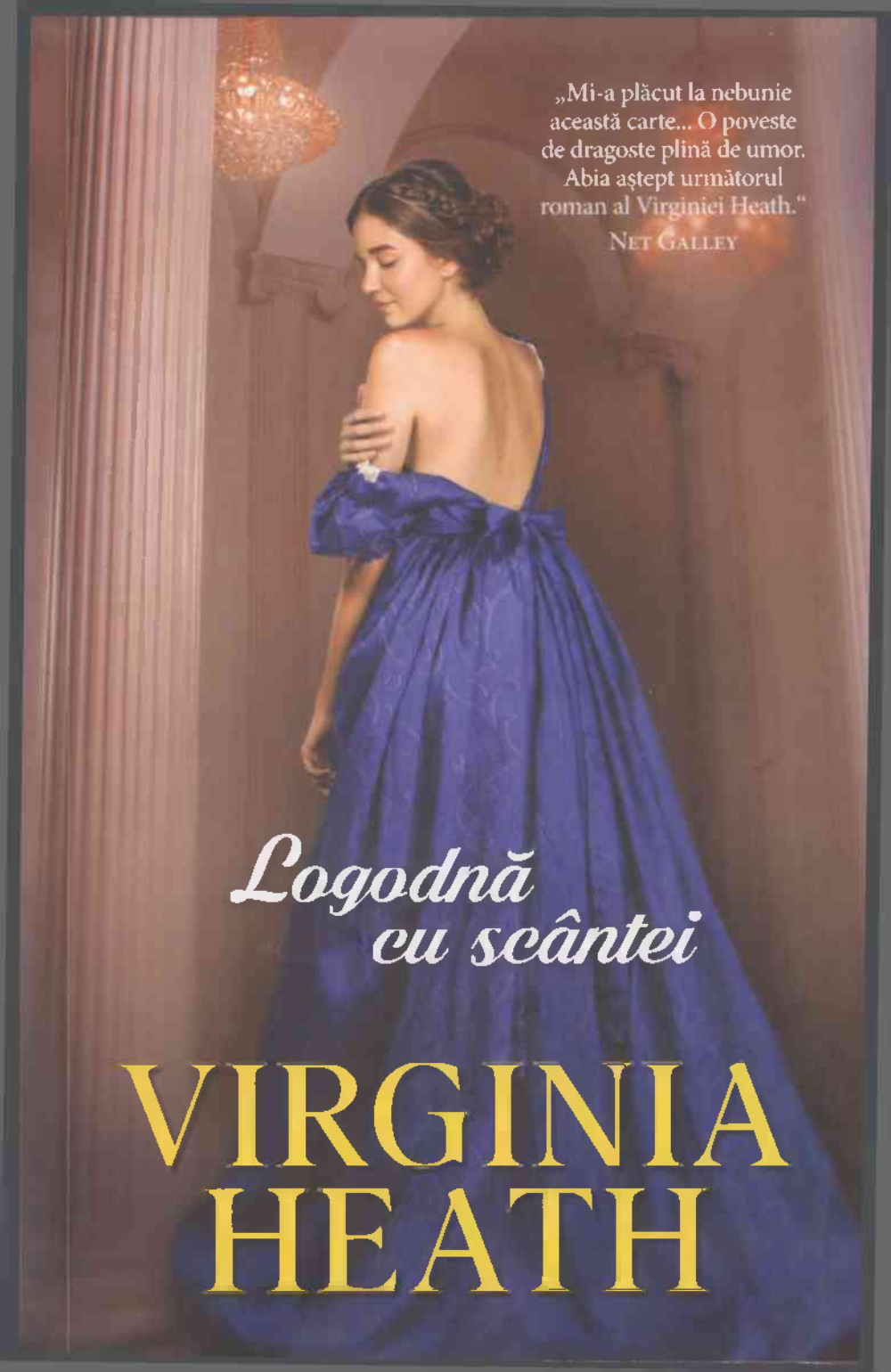
„Mi-a plăcut la nebunie
această carte... O poveste
de dragoste plină de umor.
Abia aștept următorul
roman al Virginiei Heath."
NET GALLEY
Logodnă
cu scântei
VIRGINIA
HEATH

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „SURORILE MERRIWELL"

Ultimul lucru pe care și l-ar dori vreodată Hugh Standish, conte de Fareham, e o soție. Din nefericire, mama lui e hotărâtă să-l însoare cu orice preț, chiar dacă e nevoită să fie pețitoare în condițiile în care ea trăiește în America, iar fiul ei, în Anglia. Astfel stând lucrurile, Hugh își inventează o logodnică fictivă, sperând să pună capăt încercărilor mamei lui de a-i găsi o soție.

Din ziua fatidică în care nevrednicul lor tată le-a abandonat pe ea și pe cele două surori mai mici ale ei, Minerva Merriwell a fost nevoită să lupte din greu ca să se poată întreține toate trei. Însă gravurile în lemn nu-i aduc decât comenzi sporadice și bani puțini, astfel încât surorile sunt aproape muritoare de foame. Așa că, atunci când Hugh îi cere Minervei să pretindă că îi e logodnică cât timp îl vizitează mama lui, ea își dă seama că, oricât de grotesc ar putea să pară farsa pusă la cale de Hugh, oferta lui e prea bănoasă pentru ca ea s-o poată refuza.

În timp ce lucrurile o iau razna, degenerând în situații hilare și neînțelegeri de tot felul, iar personajele principale încearcă să pună ordine în minciunile complicate care alcătuiesc țesătura acelei farse, logodna falsă a lui Hugh și a Minervei se transformă într-o poveste de dragoste cât se poate de adevărată. Dar oare pot ei să aibă încredere unul în celălalt dacă relația lor a început cu o minciună?

Virginia Heath este autoarea a 21 de romane istorice de dragoste și nominalizată de două ori la Romantic Novel of the Year Award. Când nu scrie, îi place să călătorească sau să bată Londra în căutare de chilipiruri, alături de soțul ei și de labradorul familiei.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8566-7
9 786063 325667

Alma

Never Fall for Your Fiancée
Virginia Heath
Copyright © 2021 by Susan Merritt
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Logodnă cu scântei
Virginia Heath
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, VIRGINIA
Logodnă cu scântei / Virginia Heath
trad. din limba engleză: Dana Purgaru . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8566-7

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

VIRGINIA HEATH

Logodnă cu scântei

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

LITERA
București

Pentru Greg, greu încercatul domn H
Mereu alături, gata să-mi pună la dispoziție umerii lui
ori de câte ori mă îndeamnă să ating stelele

Capitolul 1

Sfârșit de noiembrie, 1825...

Problema cu minciunile este aceea că, dacă nu sunt bine ținute în frâu, au tendința să-l dea în vileag pe cel care le rostește. Neadevărul rostit de Hugh, scăpat de sub control și din cale afară de gogonat, era precum un câine mârâitor și turbat, pe cale să-și cufunde dinții plini de spume în dosul lui, iar el nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile.

Aruncă din nou o privire lungă scrisorii, sperând, în van, că nu descifrase bine scrisul flamboaiant și înclinat al mamei lui. Din păcate, însă, sărmanul de el era condamnat. Ea își rezervase bilet cu plecare din Boston pe data de întâi a lunii și, dacă mareea, curenții și alizeul aveau să dea dovadă de moderație, urma să ajungă în Hampshire de Crăciun. Ceea ce însemna că Hugh îi primise scrisoarea mult prea târziu – aceasta fiind trimisă cu întârziere în mod intenționat, bănuia el – ca s-o mai poată opri din drum, astfel încât mama lui, tatăl vitreg și o sumedenie de necazuri se legănau acum undeva pe Oceanul Atlantic, din ce în ce mai aproape. Și, mai rău – dacă se putea ca lucrurile să fie mai rele de atât – călătoria lor spontană și întru totul nedorită n-avea decât un singur scop.

Își doreau cu disperare s-o întâlnească și s-o cunoască mai bine pe logodnica lui, după ce ea își încheiase, în sfârșit, perioada de doliu.

Logodnica lui, care nu exista.

– Haide s-o spunem pe șleau, s-a zis cu tine!

Cel mai bun prieten al lui, Giles, moștenitorul cu totul flegmatic al unui ducat, era un etern pesimist. Își îndesă în gură cel de-al optulea biscuit și îl mestecă, pierdut în gânduri, cu ochii îndreptați spre tavan.

– Poate că ăsta e un moment bun ca să fugi. Să pleci într-un tur extins al continentului și să revii abia după ce ai tăi au ridicat

ancora. Tatăl tău vitreg e om de afaceri, nu? Din experiența mea, știu că toți oamenii de afaceri sunt atât de îngrozitor de plictisitori, încât nu pot suporta să stea departe de afacerea lor un timp mai îndelungat.

– Dacă fug, la fel de bine pot să-i mărturisesc totul mamei. Lăsată nesupravegheată, va săpa și va tot săpa până când va scoate la lumină întregul adevăr, iar atunci nu mai scap de gura ei. Să-ți aduc aminte că am inventat-o pe Minerva doar pentru că mama m-a amenințat că vine în Anglia ca să mă ajute să-mi găsesc o mireasă? Habar n-ai cât de tenace poate să fie femeia asta! De când a plecat să se mărite *din dragoste*, a devenit pur și simplu obsedată de fericirea mea, explică Hugh, făcând o grimasă de dezgust. I-a intrat în cap că nu voi fi cu adevărat fericit decât dacă sunt încătușat de femeia visurilor mele. Dacă femeia aia nu-i *Minerva*, îmi va găsi o înlocuitoare pentru ea mai repede decât ai zice în fața altarului „Da, o iau în căsătorie!"

– Ei bine, măcar singurul tău părinte rămas în viață își dorește să ai parte de o uniune fericită. Tata e hotărât să-mi bage pe gât o mireasă cu care să mă însor din interes și, în ciuda afirmațiilor mele contrare repetate, îmi prezintă cel puțin o dată pe săptămână câte o candidată corespunzătoare, deloc interesantă. Am ajuns să dezvolt o teamă irațională de Hyde Park după ce tata mi-a alungat toată bucuria de a călări acolo. Iar Rotten Row era un loc atât de prielnic ca să cunosc domnișoare cu aceleași opinii ca ale mele!

Pentru Giles, „aceleași opinii" însemna că domnișoarele respective erau discrete, deschise la flirt, dispuse să își ofere fără pretenții și cu ușurință favorurile și deloc dornice de complicații permanente. Unele dintre numeroasele motive pentru care Giles și Hugh fuseseră întotdeauna prieteni la cataramă erau gusturile similare în privința femeilor și aversiunea față de atașamente definitive.

– Știi că te compătimesc..., dar putem, te rog, să ne concentrăm pe cea mai presantă problemă? *A mea*. În legătură cu ce voi face *eu*.

– Ei bine, dacă nu ești pregătit să fugi, va trebui să suporți consecințele, băiete. Se spune că spovedania face bine la suflet. Asta dacă nu poți să faci rost de o logodnică în următoarele câteva săptămâni.

Hugh socoti opinia lui Giles ca fiind una total nefolositoare.

– Da, vezi să nu! spuse el, ironic. Probabil că în Mayfair sunt cel puțin o sută de domnișoare corespunzătoare, care ar fi încântate

să accepte logodna cu mine și să fie târâte la țară ca să-și petreacă Crăciunul în mohorâtul Hampshire!

– De ce trebuie să fie corespunzătoare?

– Pentru că Minerva este corespunzătoare! Așa am creat-o eu. Mama nu s-ar mulțumi cu o noră care să fie mai puțin de-atât. Și, sincer vorbind, pentru că Minerva e rodul imaginației mele, făurită ca să servească unui rău necesar, am făcut intenționat din ea un fel de model de urmat, pe care orice mamă și l-ar dori pentru fiul ei.

– „O, ce pânză încurcată țesem atunci când exersăm înșelăciunea pentru întâia dată..."

Hugh îi aruncă prietenului său o privire încruntată.

– Chiar trebuie să citezi din piese de teatru tocmai atunci când mă aflu în toiul unei crize?

– Ador teatrul!

– Am venit la tine ca să-mi întinzi o mână de ajutor. Sunt în căutare de cuvinte înțelepte, care să mă călăuzească, fiindcă tu îmi ești cel mai bun prieten. Dar până acum n-ai făcut decât să mănânci o farfurie întreagă de biscuiți și să-mi spui că sunt terminat.

– Ești terminat, îl asigură Giles din nou, fluturând spre el un alt biscuit. Ți-am oferit cele mai înțelepte sfaturi de îndată ce ai început parodia asta de farsă, acum doi ani. Dar tu le-ai ignorat, nepăsător, pe toate.

Iată încă o opinie a lui Giles care se dovedea a fi total nefolositoare.

– La vremea aceea, ai fost de acord că inventarea Minervei era o lovitură de geniu! ripostă Hugh.

– Într-adevăr. Pentru că *era* o lovitură de geniu, și încă una care m-a făcut foarte gelos. Ce bine ar fi fost dacă și tatăl meu ar fi locuit peste ocean, ca să pot să-mi inventez și eu o logodnică... Și, trebuie să recunosc, ai un talent aparte la scris proză exuberantă, talent care mie îmi lipsește. Epistolele alea emoționante pe care le-ai scris în timpul luptei îndelungate a Minervei cu tuberculoza, perioadă în care ai stat, vajnic, lângă patul ei și i-ai citit, rugându-te în gând pentru un leac în timp ce blestemai capriciile sorții, m-au făcut să lăcrimez, nu mă sfiesc să recunosc.

Resturile celui de-al nouălea biscuit dispărură înainte ca Hugh să apuce să clatine din deget în semn de reproș.

– Dar nu trebuie să uiți că eu am militat întru totul pentru moartea ei tragică, adăugă Giles. Minerva își câștigase dreptul la ea cu

vârf și îndesat, sărmana. Tuberculoza e o boală atât de romantic de persistentă, încât tu ai fi putut juca rolul eroului cu inima frântă, iar perioada ei de agonie ți-ar mai fi oferit cel puțin câteva luni. Cu toate astea, ai tărăgănat-o interminabil. În mod intenționat și contrar sfatului meu de bun-simț, prin care îți dădeam de înțeles că toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfârșit.

– N-aveam cum s-o omor atunci! Dacă aș fi făcut-o, aș fi revenit fix în același punct, din nou vulnerabil la încercările agresive ale mamei mele de a-mi găsi o soție. Era pregătită să-și cumpere bilet pe un vapor, ca să vină să mă consoleze după ce Minerva se va fi sfârșit!

Însă Hugh își dădea prea bine seama că Giles nu se înșelase. În pofida faptului că proiecta cu meticulozitate un exterior frivol și superficial pentru lumea din afară, Giles avea dreptate mai des decât se înșela, ceea ce era enervant. Hugh pufni în semn de capitulare. Întrecuse măsura, iar acum firavul lui castel din cărți de joc risca să se prăbușească.

– Bine, poate că vindecarea ei miraculoasă a fost o născocire puțin cam exagerată.

– Nu la fel de exagerată precum moartea neașteptată a tatălui ei, în Cairngorms, anul trecut! Nu te-am avertizat eu să nu-i scrii mamei tale atunci când ești beat?

– Ba da, și ai avut dreptate, însă mama m-a luat prin surprindere cu insistența ei de a se întoarce ca să ajute la planificarea nuntii și am intrat în panică. Am făcut pe dracu-n patru ca s-o conving de adevărul minciunii mele.

Greșeli prostești adunate peste aberații, și toate astea – doar ca să nu fie nevoit să aibă de-a face cu inevitabila privire dezamăgită a mamei lui. O ironie a sorții pe care acum o simțea din plin.

– Anul trecut, minciuna asta mi-a stricat vizita de Crăciun în America, recunoscu el, iar apoi continuă, sperând că, dacă își recunoștea greșeala, asta avea să-l facă pe Giles mai înțelegător: Ar fi *trebuit* să te ascult. Ești fericit acum?

– Nu-i așa că retrospecția e un lucru minunat? Deși e clar că mama ta n-a fost convinsă, băiete, altfel n-ar veni acum. Și n-ar face asta fără să-ți fi dat acele prețioase avertismente de care aveai atâta nevoie. S-ar putea crede că sosește aici cu unicul scop de a te prinde, încheie Giles rânjind și, în mod clar, distrându-se enorm.

– Din nou... spusele tale îmi sunt prea puțin folositoare, concluzionă Hugh ridicându-se în picioare, ofensat. Dacă nu găsești nimic mai bun de făcut decât să mă critici, eu plec și mă duc să mă consult cu amicii mei care, spre deosebire de tine, sunt raționali.

– Noi n-avem amici raționali.

Încă o dată, Giles avea agasant de multă dreptate, deloc bine-venită în acel moment și, pe deasupra, enervant de respingătoare.

– Dacă tot pleci, poți să suni din clopoțel în drum spre ieșire? adăugă el ridicându-și de pe burtă farfuria goală și ținând-o în sus. Se pare că cineva a mâncat toți biscuiții!

Hugh se duse la clubul White's, ceea ce nu făcu decât să-l deprime și mai tare, fiindcă prietenii lui nu erau acolo. În schimb, la White's se adunaseră toți burlacii triști, bătrâni și arțăgoși, care n-aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor decât să șadă în fotoliile confortabile și să bombăne în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Așa că Hugh plecă, preferând ca, în loc să se ducă acasă, să rătăcească fără țintă prin Piccadilly, pe o vreme extrem de friguroasă. Niciodată nu fusese bun la introspecție pentru că, în ciuda vinovăției zdrobitoare care părea să-l urmărească precum molima, avea o fire optimistă. Introspecția îl făcea melancolic sau plin de remușcări, două emoții care se ținuseră scai de el începând cu acea dimineață, când Payne, majordomul lui de încredere, îi pusese pe masa cu micul dejun, lângă cele două ouă fierte moi, afurisita aceea de scrisoare de la mama lui. Acela fusese momentul în care Hugh realizase că se afla la un pas de a-i frânge acesteia inima.

Din nou.

La fel ca tatăl lui.

Misiva – și comparația inevitabilă – îi tăiaseră pofta de mâncare. De fapt, nu mâncase nimic toată ziua. Mai era, oare, de mirare că nu reușea să-și pună mintea la lucru ca să găsească o soluție? Deciziile monumentale și planurile importante n-aveau ce căuta pe stomacul gol. Se hotărî să facă o vizită la Lion and Lamb de pe Conduit Street, un han la care i se garanta o masă consistentă și cruțarea binecuvântată de prezența oricărei persoane importante din înalta societate, astfel încât putea să cugete în intimitate la dilema lui. O luă pe niște străzi lăturalnice, înguste, ca să poată prinde viteză și să mediteze.

Ce era de făcut?

Își dorea s-o fi omorât pe Minerva cu mult timp în urmă, întocmai cum spusese Giles. Logodnica lui închipuită fusese menită să fie o prezență temporară – o modalitate de a-și ține mama la distanță, de a evita să se trezească cu ea pe cap și de a-i răni din nou sentimentele, dar și de a-și acorda un mic răgaz. El ura certurile mai abitir decât introspecția și nu suporta să-i dezamăgească pe ceilalți. Și ura mai ales să-i rănească. În special pe mama lui.

Cu excepția obiceiului ei enervant de a face pe peițitoarea, Hugh o adora pe acea femeie, care nu merita să sufere în urma încurcăturii pe care o crease Hugh. Nu voia decât ca fiul ei să aibă parte de tot ce era mai bun și se sacrificase neobosit pentru fericirea lui. Îi era atât de dedicată lui Hugh, încât, practic, el fusese nevoit s-o forțeze să se mărite cu dragostea vieții ei – ceea ce, fără îndoială, o împingea să facă același lucru în privința lui Hugh. Se simțea vinovată fiindcă înșfăcase o mare porție de fericire pentru ea însăși; prin urmare, ca să-și micșoreze sentimentul de vină, voia să-l vadă și pe el fericit.

Ceea ce, în opinia ei, însemna căsătorie, deși numai Dumnezeu putea să înțeleagă de ce. În pofida succesului aparent pe care mama lui îl avusese atunci când pășise pentru a doua oară în fața altarului, amintirea primei ei căsnicii încă zăbovea în mintea lui Hugh și avea să rămână acolo pentru totdeauna. Cum ar fi putut să fie altfel, când el și tatăl lui semănau ca două picături de apă?

Sau aproape ca două picături de apă.

Dragul lui tată, ca și taică-său înaintea lui, reușise să doarmă liniștit noaptea, însă Hugh știa că el, personal, nu putea s-o facă. Să fii cauza atâtor suferințe... Fără să-și dea seama, se cutremură și se trezi clătinând din cap în timp ce mergea. Spre deosebire de tatăl și de bunicul lui, care fuseseră afemeiați, el avea scrupule de ordin moral. Un bărbat ar fi trebuit să se căsătorească doar atunci când avea toate intențiile să-și onoreze jurămintele făcute în fața altarului. Un astfel de demers nobil necesita, evident, două atribute pe care, din cauza strămoșilor săi, Hugh era destul de sigur că nu le poseda: ochi care să nu fie alunecoși și o inimă suficient de altruistă ca să fie capabilă de o mare dragoste.

În cei treizeci și doi de ani de existență pe pământ, Hugh *iubise* foarte multe femei. Însă nici una dintre ele nu reușise să facă în

așa fel încât măcar unul dintre cele două organe nestatornice ale lui să se comporte precum cel al unui soț bun. Pe lângă înclinația către minciună pe care o avea în calitatea lui de bărbat din familia Standish, sângele acelei familii îl făcea să fie îndărătnic și afemeiat, iar asta nu se putea schimba. Nu, într-adevăr, căsătoria nu era pentru el.

Oricât de mult își dorea să nu devină unul dintre acei burlaci triști, bătrâni și arțăgoși care mergeau la White's doar pentru că n-aveau acasă pe nimeni la care să se întoarcă, Hugh se resemnase cu soarta lui. Era inevitabil să ajungă cândva așezat, alături de Giles, într-un fotoliu de la White's, văicărindu-se în legătură cu mersul lucrurilor pe lumea asta. Până când unul dintre ei avea să moară...

Și iată-l din nou melancolic, proiectându-și în minte un viitor demn de milă, chiar dacă nu se afla nici măcar pe-aproape de senectute și încă era un tânăr lipsit de griji, care se bucura de aventuri.

Sau, mai bine zis, se bucurase de ele. Avântul îi pierise întrucâtva în ultimul an și de multe ori fusese nevoit să se forțeze să iasă în lume doar ca să mențină aparențele în rândul acelor amici care încă erau dedicați unor astfel de lucruri. Asta îl îngrijora, fiind semnalul că senectutea se încăpățâna să se apropie tot mai mult, în pofida fricii lui față de acele fotolii deprimante de la White's.

Hugh își promisese să depună mai multe eforturi ca să se bucure pe deplin de burlăcia lui; în ultima vreme însă, de cele mai multe ori găsise scuze. Avea tendința de a evita speluncile cărora le dedicase atât de mult timp pe vremea când o născocise pe Minerva, și nici nu mai făcuse vreun efort să se avânte la vânătoare de femei. Tărăgănase lucrurile, sigur că da, însă adevărul incomod era că stilul lui de viață de burlac lipsit de griji nu mai era la fel de lipsit de griji ca odinioară.

În sinea lui, în cele mai adânci și oneste cotloane ale sufletului, despre care îi plăcea să pretindă că nu existau – cu excepția situației în care era împins forțat spre introspecție – Hugh știa că se agățase de Minerva ca să evite să recunoască în fața mamei lui că aducea prea mult cu taică-său ca să se așeze la casa lui. Iată un adevăr tragic, ce avea să frângă inima mamei. Iar el era foarte atent să nu frângă inimi. Inimile frânte se vindecau, dar nu se reparau pe deplin. Hugh aflase asta pe propria piele, după ce a lui fusese ruptă în două atunci când descoperise, în cele din urmă, că tatăl

lui, pe care îl venera și pe care îl imitase întotdeauna, nu era tocmai marele domn pe care îl crezuse a fi. Și, deși fiul acceptase ideea că împărtășea cu tatăl toate acele defecte, n-avea de gând să le folosească pe post de arme care să-i rănească pe alții.

Dar, agățându-se prea mult de convingerea că faptele lui erau juste și evitând conversația care ar fi anulat necesitatea existenței Minervei, Hugh stricase totul. Spera ca soluția salvatoare să se materializeze în mod miraculos odată ce ar fi avut stomacul plin; altfel, era cu adevărat condamnat.

Tocmai se afla la jumătatea drumului către Sackville Street, când asistă la o altercație.

– Vă plătesc atunci când voi fi pregătit, doamnă, nu înainte de asta!

Un domn în vârstă stătea în capul treptelor din fața unei uși. Judecând după ținuta lui, fie că dădea să iasă, fie că tocmai se întorsese. Mai jos, pe trotuar, cu spatele la Hugh, se afla o femeie. Ca și acel domn, purta o haină groasă, de iarnă, care avusese parte și de vremuri mai bune. Ținuta doamnei era completată de o eșarfă groasă, de lână, și de niște mănuși tricotate, desperecheate. Ambele păreau lucrate manual. Capul ei era cufundat într-o enormă bonetă de catifea.

– Domnule Pinkerton... banii aceia mi se cuvin!

Avea o voce frumoasă, sigură pe sine și melodioasă. Matură, chiar. În plus, vorbea elevat, ceea ce, având în vedere ținuta ei, îl surprinse pe Hugh. După croiala hainei, veche de cel puțin zece ani, el presupuse că acea doamnă era văduvă, cu o vârstă cuprinsă între treizeci și patruzeci de ani, rămasă, probabil, cu mai mulți copii pe care trebuia să-i hrănească singură. Pentru unii, lumea era un loc nemilos – lucru la care, atunci când lumea îi stârnea îngrijorare, Hugh cugeta adesea îndelung și intens în clipele lui de introspecție profundă.

Doamna își îndreptă spinarea și-și trase înapoi, cu mândrie, umerii plăpânzi. Hugh și-o putea imagina privind de sus la acel bărbat și se surprinse aprobându-i atitudinea.

– Am așteptat deja patru săptămâni, domnule, iar de data asta, dacă nu mă plătiți, refuz categoric să plec.

Domnul în vârstă îl observă pe Hugh privindu-l, iar chipul i se îmbujoră.

– Cum îndrăzniți să mă acostați la ușa mea și să-mi faceți o scenă?

– Cum îndrăzniți să mă angajați să fac o treabă și să nu mă plătiți după ce am făcut-o? A trecut o lună, domnule Pinkerton. O lună întreagă. Am așteptat îndeajuns.

Hugh își simți sângele fierbând. Ticălosul! Era evident că biata femeie avea mare nevoie de bani. Nu trebuia să ajungă să se umilească pe stradă ca să primească ceva ce, în mod clar, i se cuvenea.

– Pot să vă ofer ajutorul meu, doamnă? Se pare că v-ar prinde bine.

Ca să obțină un efect și mai bun, se uită cu dispreț arogant la acel bărbat.

Ea se întoarse, iar el realiză că nici vorbă ca ea să fi fost o doamnă, ci o domnișoară. Și încă una foarte drăguță! Cu adevărat drăguță. Atât de drăguță, încât lui Hugh i se tăie respirația.

– Vai, vă mulțumesc, domnule! Sunteți un adevărat gentleman.

Ea se uită îndărăt, la mizerabilul care o escrocase și căruia îi aruncă o căutătură plină de dezgust, ce-ar fi putut coväsi laptele.

– Domnul Pinkerton, aici de față, m-a angajat să creez o ilustrație care să însoțească o reclamă și, deși a publicat reclama în *The Morning Advertiser*, în *The London Tribune*... de două ori... și în *Times*, azi, încă n-am primit sumele pe care le-am convenit pentru munca mea. Îmi datorează nouă șilingi și trei penny.

Hugh făcu un efort ca să-și ia ochii alunecoși, de Standish, de la chipul ei minunat.

– Și ce aveți de spus în această privință, domnule Pinkerton?

– O voi plăti atunci când sunt pregătit și nu înainte de asta.

– Ați fost nemulțumit de lucrarea dumneaei?

Dându-și seama că era provocat, bărbatul în vârstă se burzului.

– Am văzut mai bune de-atât.

– Dar ați considerat că era suficient de bună ca să fie publicată în *The Times*, *The Morning Advertiser* și în *London Tribune*.

– De două ori, adăugă cu hotărâre tânăra cea fermecătoare. Și îndrăznesc să spun că anunțul i-a atras acestui domn o mulțime de comenzi noi. Mult mai valoroase, bănuiesc, decât cei nouă șilingi și trei penny pe care a neglijat să mi-i plătească, fiindcă ilustrația făcută de mine este una frapantă.

Ea scoase din poșetă un pătrat de hârtie rupt dintr-un ziar și i-l înmână lui Hugh. În centrul imaginii se afla desenul complicat al

unei sticle de medicament, pe a cărei etichetă erau inscripționate cuvintele: *Tonicul hepatic patentat al lui Pinkerton*. În stânga sticlei era desenat un om tras la față, epuizat, care părea gata să leșine în orice moment, iar în dreapta, același om era revigorat și în stare bună după ce luase doar o săptămână din poțiunea patentată a domnului Pinkerton. În partea de sus a reclamei, o îndrăzneață manșetă de ziar proclama: *Scăpați de oboseală pentru totdeauna cu tonicul lui Pinkerton.*

Deosebit de atrăgător!

– Ilustrația asta e cu adevărat impresionantă. Până într-atât, încât chiar și eu mă simt tentat să investesc în așa ceva. Sunteți o artistă talentată, domnișoară...

– Merriwell. Și vă mulțumesc pentru compliment, domnule.

– Nu sunt expert în domeniu, domnule Pinkerton, dar găsesc că această ilustrație splendidă merită din plin nouă șilingi... și ceva.

Plin de hotărâre, Hugh îi aruncă o privire arogantă acelui om. Deși se vedea clar că domnul Pinkerton era un gentleman în sensul cel mai de bază al termenului, era la fel de evident că Hugh făcea parte aristocrație.

– Asta nu vă privește, domnule.

Poate că noblețea lui Hugh nu era chiar evidentă, la urma urmei.

– Apelativul este „milord", nu „domnule".

Hugh nu-i mai atrăsese niciodată atenția cuiva că nu i se adresase cu titlul său, pentru că ura să-i supere pe oameni, însă domnul Pinkerton o merita.

– Nu cumva refuzați să plătiți fiindcă nu vă puteți permite? Vă simțiți strâmtorat din punct de vedere financiar, domnule?

Ridicase intenționat vocea, iar câțiva trecători curioși încetiniră pasul ca să tragă cu urechea.

– În acest caz, poate că domnișoara Merriwell vă va permite să vă plătiți în rate uimitoarea datorie pe care o aveți la ea.

Insulta avu cel mai splendid efect asupra domnului Pinkerton, a cărui față se făcu de un violet intens.

– Cum îndrăzniți?!

Dar își scosese deja portofelul burdușit, prin care începu să cotrobăie, dornic să-i vadă plecați pe cei doi din fața ușii lui. Hugh nu se putu abține și întinse mâna înmănușată, iar apoi numără fiecare monedă care îi fu trântită în palmă.

– Iată, lua-v-ar naiba! Nouă șilingi!

Bărbatul în vârstă dădu să-și bage portofelul înapoi în buzunar.

– Și trei penny.

Hugh îi făcu cu ochiul domnișoarei Merriwell.

– Nu uitați de cei trei penny, domnule!

Monedele fură, practic, aruncate spre Hugh.

– Vă urez o zi bună amândurora! Nu voi mai apela la serviciile dumneavoastră, domnișoară Merriwell!

Domnul Pinkerton vârî, bâjbâind, cheia în broască, iar apoi se năpusti înăuntru și trânti ușa.

După ce rămaseră singuri pe trotuar, Hugh zâmbi.

– Poftim.

Dădu drumul monedelor în mijlocul palmei ei înmănușate.

– Am reușit, în cele din urmă, spuse el.

Drept răspuns, ea îi zâmbi, iar el avu senzația că era scăldat în raze de soare lichide. Într-o clipită, fața ei se transformă din extrem de drăguță, în frumoasă. Ochii ei erau de-a dreptul splendizi. De un verde-închis, cu o formă care o amintea pe cea a ochilor de felină, tiviți cu gene lungi și negre.

– Vă sunt îndatorată, milord. Vă mulțumesc pentru intervenția promptă. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră.

– Pentru puțin. Am o slăbiciune deosebită față de domnițele aflate la ananghie.

Oricât încerca să ignore asta, Hugh avea o slăbiciune pentru toate ființele aflate la ananghie, de la domnițe la câini vagabonzi, de la oropsiți și nevolnici la toți orfanii de pe lume. O slăbiciune pe care n-avea s-o recunoască niciodată. Burlacii lipsiți de griji și ușuratici din oraș nu-și pierdeau vremea bătându-și capul cu asemenea prostii.

– Întotdeauna m-am imaginat un cavaler în armură strălucitoare.

Domnițele erau una, dar o conștiință socială necontrolată era cu totul altceva. Hugh avea să fie luat în zeflemea dacă se ducea vorba despre înclinațiile lui filantropice.

– Ei bine, cu siguranță că asta ați fost pentru mine, spuse ea.

Din motive neștiute, asta îl făcu să se simtă înalt de trei metri.

– Am încercat totul ca să-l fac să plătească. Să-l acostez azi a fost ultima mea soluție, povesti ea. Una care ar fi eșuat dacă n-ați fi apărut la țanc.

– O, mă îndoiesc! Păreați destul de hotărâtă.

– Nouă șilingi sunt nouă șilingi.

Ea ridică din umeri cu indiferență în timp ce spunea asta, ca și cum principiul ar fi contat mai mult, însă el își dădea seama că nu era chiar așa. Hainele ei apucaseră și zile mai bune, cizmele îi erau vechi și tocite la călcâie și nimeni n-ar fi acceptat să fie văzut în timp ce își cerea banii cuveniți, nici chiar într-o astfel de zonă nepopulară din Mayfair, dacă n-ar fi avut cu adevărat nevoie de bani.

– Dacă se duce vorba că permit ca o datorie să rămână neplătită, atunci pot foarte bine să lucrez și gratis.

Ea își puse cu grijă banii în poșetă și zâmbi din nou.

– Vă mulțumesc încă o dată, milord cavaler. Vă doresc să aveți parte de o zi excepțional de frumoasă!

Ea avea să plece, iar Hugh nu voia asta.

– Așadar, sunteți artistă?

– Nu sunt deloc artistă. Creez gravuri în lemn.

– Gravuri în lemn?

– Plăcuțe cu imagini sculptate în ele... știți... pe care tipografii le folosesc în procesul de tipărire.

Ea mimă cu brațele ceea ce el presupuse că era o presă tipografică.

– Cred că sunt un fel de gravor. Personalizez modele după specificațiile clientului... flori, manșete de ziar... săruri minerale pentru tratarea indigestiilor.

– Este o ocupație de nișă.

– Este.

Zâmbetul ei părea resemnat.

– Foarte de nișă.

– Ei bine, în mod cert n-am cunoscut niciodată un gravor, iar numele meu este Hugh, domnișoară Merriwell.

Îi întinse mâna.

– Hugh Standish, conte de Fareham.

Ea îi strânse mâna, iar el, în mod bizar, ar fi vrut să i-o țină pe a ei într-a lui o veșnicie.

– Eu n-am mai cunoscut niciodată un conte, așa că suntem egali. Iar numele meu e Minerva.

Pământul păru să se oprească în loc. Sigur nu se oprise?

– Minerva?

– Știu... sună un pic cam pretențios. Tata s-a crezut savant. Și-a botezat toate fiicele după zeițe romane. A mea este zeița înțelepciunii și a artelor, așa că presupun că, într-un fel, mi se potrivește.

– Până astăzi, n-am mai avut niciodată norocul să întâlnesc o domnișoară pe care s-o cheme „Minerva", spuse Hugh, iar apoi se surprinse zâmbind larg în timp ce micii lăstari ai salvării îi înfloreau dintr-odată în suflet. Ce potrivire perfectă, de bun augur! încheie el.

Capitolul 2

– Ce s-a întâmplat cu adevărata Minerva?

Ea spera ca expresia să-i rămână mai degrabă suspicioasă, așa cum era de așteptat, decât una plină de durere în timp ce încerca să ignore noroiul rece ca gheața care i se infiltra în pantof. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un reprezentant al nobilimii să se ofere să te plătească să te dai drept logodnica lui timp de o lună, locuind la marea lui moșie din Hampshire. De fapt, era o cerere atât de bizară, încât numai o idioată n-ar fi fost precaută în fața unei asemenea propuneri – iar Minerva nu era idioată. Mai ales în privința bărbaților. Era însă mai puțin precaută decât i-o dicta bunul-simț, fiindcă el îi oferise douăzeci de lire sterline pentru deranjul ei.

Douăzeci de lire!

O recompensă regească.

Cu siguranță că asta însemna mai mulți bani decât avusese vreodată în mâini și mai mult decât cei nouă șilingi și trei penny câștigați cu greu și care stăteau acum cuibăriți în poșeta ei tocită de trecerea vremii. Însă cei nouă șilingi n-aveau s-o țină mult. Cinci dintre ei îi datora proprietarului drept chirie, ca să prevină iminenta ei evacuare, iar un alt șiling era pentru luna următoare, în avans. Al șaptelea urma să fie cheltuit la Depozitul de Arte al lui Ackermann, din Strand, fiindcă un gravor în lemn, chiar și unul sărac și care lucra doar ocazional, avea nevoie de penițe, de cerneluri și de dălți mici și ascuțite. Asta însemna că-i rămâneau doar doi șilingi și trei penny pentru luxuri precum mâncarea, până când primea o altă comandă, lucru care, în condițiile actuale, putea să se întâmple după câteva săptămâni.

În ciuda faptului că lucra în schimbul a jumătate din cât percepeau rivalii ei, Minervei îi lipseau relațiile care s-o ajute să obțină un loc de muncă stabil. Din vina ei. Ani întregi lucrase pentru aceeași tipografie de lângă St. Paul's. Bătrânul domn Morton îi dădea o mulțime de comenzi datorită preferinței clienților lui din înalta

societate, în special doamne, care îi adoraseră desenele pe care ea le crease pentru cărțile de vizită.

Ilustrațiile complicate folosite în afișe și reclame aduceau mai mulți bani, însă astfel de comenzi erau puține și răzlețe, în timp ce cărțile de vizită însemnaseră principala ei sursă de venit. Fusese o vreme când câștigase bani din belșug, dar nu reușise să-și cultive o clientelă mai extinsă, fiindcă nu avusese nevoie. Însă totul se terminase odată cu moartea domnului Morton, a cărui afacere înfloritoare se închisese iute după aceea, cu aproape un an în urmă. De atunci, ea se căznise să găsească de lucru, în lipsa unui susținător respectabil care s-o recomande.

Era sigură că, dacă și-ar fi permis să-și facă publicitate, și-ar fi dublat veniturile peste noapte. Oamenii luau foarte în serios reclamele, mai ales pe cele frapante – ceea ce era punctul ei forte.

– Nu există nici o Minerva *adevărată*. Am scornit-o eu.

Cavalerul ei în armură strălucitoare arăta încântător de sfios în timp ce recunoștea acest lucru. Sfiala îi stătea bine, deși probabil că arăta bine oricum. Cu chipul și cu fizicul lui, i-ar fi stat bine și îmbrăcat în pânză de sac.

– În ce scop?

Un bărbat atât de atrăgător, și nu unul oarecare, ci un conte aflat, fără îndoială, în posesia unei averi impresionante – asta, dacă hainele lui impecabil croite erau luate drept etalon – desigur că n-ar fi avut dificultăți în a găsi, în locul unei femei care s-o facă pe logodnica, una care să accepte bucuroasă să-i fie logodnică de-adevăratelea. El, în mod sigur, n-avea găuri în pantofi. Cu înălțimea lui, cu umerii lui minunat de lați, cu părul blond-nisipiu cu și ochii albaștri, scăpărători, era exact așa cum își imaginase ea că ar fi arătat în realitate un cavaler în armură strălucitoare. Dacă ar fi avut vreodată motive să deseneze unul, lordul Fareham ar fi fost, fără îndoială, modelul ei. În palton, era impresionant; în zale, ar fi fost devastator. Trebuia să recunoască în sinea ei că înfățișarea lordului era un alt motiv pentru care zăbovea în prezența lui. Ochiul ei de artistă era atras de perfecțiunea masculină.

El oftă, apoi făcu o grimasă.

– Poate că-ți vei spune că sunt vrednic de milă, dar mi-e teamă că am inventat-o pe această Minerva ca să pun capăt încercărilor neobosite ale mamei mele de a-mi găsi o pereche.

– Pare puțin cam exagerat.

De ce i-ar fi trebuit o pețitoare unui astfel de bărbat? Cu siguranță că femeile se aruncau la picioarele lui. Simplul fapt că pășea alături de el îi făcea pulsul s-o ia razna, iar asta nu i se întâmpla numai ei. În ultimele cinci minute, Minerva numărase cel puțin trei priviri admirative pe care alte femei i le aruncaseră lordului. Asta însemna o medie de o femeie căreia el îi pica cu tronc la fiecare nouăzeci de secunde – iar strada nu era cine știe ce aglomerată. Probabil că, atunci când se afla în mulțime, el avea parte de cel puțin o privire admirativă pe minut.

– Exagerat?

Hugh se opri brusc și se întoarse cu fața către ea. Femeia nerațională din interiorul ei, căreia el îi căzuse cu tronc, aproape că oftă înainte de a-și reaminti că, din principiu, n-avea încredere în nici un bărbat și că, dintr-un motiv întemeiat, n-o făcuse vreme de mulți ani.

– Ai familie, domnișoară Merriwell?

– Am, într-adevăr. Două surori mai mici.

Iar ea bănuia că avea pe undeva și un tată rătăcitor. Care, după câte știau ele, putea fi și mort. O parte din ea spera că așa era, fiindcă cel puțin asta îi oferea acelui tată o scuză pentru că le abandonase, însă o parte mai mare nu se aștepta la nimic altceva și niciodată n-o făcuse. Tatăl ei nu fusese niciodată un părinte demn de încredere. El preferase cârciuma Dog and Duck, aflată sub camerele mizerabile în care trăia familia lor, iar, ca să vină acasă, el urca pe treptele umede și șubrede doar dacă rămânea fără bani sau dacă cineva îl căra sus.

– Surorile tale te aduc vreodată la exasperare?

Mereu! De cele mai multe ori, Minerva le-ar fi putut omorî, bucuroasă, pe amândouă.

– Din când în când, milord. Așa cum au familiile tendința s-o facă.

– Atunci, înțelegi cum cei mai apropiați membri ai familiei te pot împinge la limitele răbdării și te pot face să acționezi mai pripit decât ai face-o în mod normal. Mama mea e o astfel de persoană. O ador... desigur! Este o femeie minunată. Bună, generoasă, bine intenționată. După ce tata a murit, ea m-a crescut singură și pot să spun că-i datorez totul... Dar uneori aș fi în stare...

Oftă, vizibil copleșit.

– S-o strângi de gât?

El rânji, lăsând la vedere un șir de dinți de un alb perlat și făcându-i cunoștință cu două foarte încântătoare și imorale gropițe, de-o parte și de alta a gurii lui. O, Doamne, ce chipeș era!

Periculos de chipeș. Cu el, Minerva avea nevoie de toată puterea ei de a se stăpâni.

– Chiar așa. Este o femeie formidabilă, obișnuită să obțină tot ce-și propune și care pare să creadă că aș fi mai fericit cu o soție alături.

– Și te opui în totalitate ideii mamei tale?

Ea începu să meargă din nou, în caz că i s-ar fi reflectat pe față acel efect ciudat pe care el îl avea asupra pulsului ei și pentru că, stând pe loc, lăsa noroiul să-și croiască drum dincolo de bucata de material cerat pe care o folosise ca să-și astupe gaura din cizma stângă.

– Evident! sună răspunsul lui Hugh, care părea surprins de întrebarea ei. Viața mea e minunată așa cum e. De ce aș vrea să mă încătușez alături de o femeie care n-ar face decât să mă cicălească?

– Nu toate femeile sunt cicălitoare, milord.

– Foarte adevărat... dar eu sunt genul de bărbat care ar pune la grea încercare chiar și răbdarea celei mai cumpătate femei, și care, în cele din urmă, și-ar transforma soția într-o cicălitoare. E la fel de inevitabil ca faptul că noaptea vine după zi.

Acel zâmbet strengăresc al lui făcea să se nască cele mai ciudate senzații înlăuntrul ei.

– Mama n-a fost niciodată cicălitoare. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru faptul că ea a ajuns să fie astfel. Vezi tu, eu sunt prea frivol... prea egoist. Aș fi o dezamăgire desăvârșită ca soț și ca tată.

– Din experiența mea, spuse Minerva, care într-adevăr avea o bogată experiență din acel punct de vedere, mulți bărbați sunt soți și tați dezamăgitori.

Ca și iubiți dezamăgitori.

– Nu pare să fie o barieră pentru ca ei să devină soți și tați, conchise ea.

– Din nou, foarte adevărat... Însă, spre deosebire de acei bărbați, eu sunt foarte conștient de neajunsurile mele și sufăr îngrozitor din pricina sentimentului de vinovăție. Dacă i-aș face viața mizerabilă sărmanei mele soții, nu mi-aș ierta-o niciodată, ca să nu mai vorbim despre ce fel de model aș fi pentru orice urmaș al meu.

Preț de o clipă, el păru trist, însă expresia pricinuită de acea emoție se stinse atât de iute, încât Minerva se gândi că totul fusese, poate, doar rodul imaginației ei.

– Fiii riscă să ajungă la fel, iar oricărei fiice i-ar pieri pofta de viață înainte de vreme, spuse el.

Era o perspectivă neconvențională. În multe privințe, una revigorantă.

– Eviți orice responsabilitate, constată Minerva, dându-și seama că și ea și-ar fi dorit s-o poată face.

– Ori de câte ori e posibil, fu răspunsul lui.

După ce recunoscu asta, el făcu o pauză, părând din cale afară de dezamăgit de propria persoană. Sclipirea din ochii lui de un albastru-închis se estompă, iar ea îi simți lipsa pe dată. Apoi, într-o clipită, sclipirea reveni, iar ochii lui străluciră din nou strengărește.

– Și se spune că prea multă muncă și nici un pic de joc îl fac pe Jack un băiat foarte plicticos... iar eu aș detesta să devin plicticos, domnișoară Merriwell. Pur și simplu nu-s făcut pentru căsătorie. E nevoie de un anumit nivel de angajament și de altruism, de care eu nu-s capabil. Sunt mult prea superficial și mă bucur că așa stau lucrurile.

Făcu o pauză și îi aruncă o privire piezișă, tulburată.

– Bănuiesc că-ți par un tip răsfățat și indulgent cu propria persoană.

– Nu-i treaba mea să te judec.

El rânji și, încă o dată, Minerva simți cum pulsul i se iuțea.

– Atunci, vei fi prima femeie care nu face asta. E foarte frumos din partea ta.

Ea îi zâmbi. Nu se putea abține. În ciuda numeroaselor lui defecte mărturisite, sărise în mod altruist în ajutorul ei, când nimeni altcineva n-o mai făcuse de foarte multă vreme.

Nu că ar fi tentat-o să accepte oferta lui ridicolă.

– Ca regulă, Lord Fareham, cred că nimeni n-are dreptul să-i judece pe alții până când nu se pune în pielea lor.

Deși îi plângea de milă oricui ar fi fost suficient de prost încât să se pună în pielea ei, în cizmele în care intra apa sau în traiul de pe-o zi pe alta. Din păcate, bănuia că era nevoie de mai mult de douăzeci de lire pentru schimbarea unei astfel de situații.

– Nu te învinovățesc pentru că dorești să eviți responsabilitatea, fiindcă prea multă responsabilitate poate să doboare o persoană.

Așa cum i se întâmplase ei. Însă răspunderea de a întreține două surori mai mici, cu tot ceea ce presupunea asta, îi fusese băgată pe gât. Din cauza părintelui ei iresponsabil, din ziua în care împlinise nouăsprezece ani fusese atât mamă, cât și tată pentru acele fete. Nu avusese nici o altă alegere decât să ducă greul și să facă ceea ce era necesar până când fetele aveau să se mărite.

Oricât de mult își iubea surorile, cel puțin o dată pe săptămână Minerva își închipuia cât ar fi fost de bine să fie responsabilă doar pentru propria persoană. N-ar fi însemnat asta un lux? Pantofi noi, câteva rochii noi, penițe și dălți de calitate mai bună pentru gravurile ei. Un loc al ei în care să stea și să fie lăsată în pace. Câteva ore de liniște solitară în fiecare zi... Cerea atât de mult?

În schimb, trăiau înghesuite cu toatele în trei camere minuscule și fiecare penny câștigat era alocat necesităților. Parcă voind să-i amintească de una dintre acele necesități, stomacul îi chiorăi în semn de protest față de absența micului dejun, pe care ea nu și-l permisese în dimineața aceea. Și nici cu o dimineață în urmă, din cauza domnului Pinkerton. Cu douăzeci de lire putea să cumpere micul dejun, masa de prânz și cina pentru toate trei timp de un an.

O, Doamne! În ritmul ăsta, ar fi fost în stare să-i înșface lordului mâna cu totul, dornică să-i accepte propunerea scandaloasă, sedusă doar de prezența lui și de perspectiva ademenitoare a pâinii prăjite cu unt.

Minerva își luă o mină neimpresionată și ușor suspicioasă.

– Tocmai îmi explicai modul în care tentativele de petitoare ale mamei tale au devenit intolerabile.

– Intolerabile și sufocante! Am îndurat cât am putut de mult. Ani de zile mi-a băgat pe gât câte o tânără lady după alta. Oriunde mă duceam, orice făceam, era cineva acolo... fluturând din gene. Până și propria-mi locuință a devenit o cameră de tortură.

Ea adulmecă un iz din apa lui de colonie și se simți extrem de tentată să se aplece mai mult ca să tragă mireasma pe nări.

– Am suferit la ceaiuri nesfârșite și la mese interminabile, făcând conversație cu domnișoare hotărâte, mult prea dornice să-și înfigă adânc ghearele în mine. Și pot să-ți spun că unele dintre acestea au fost *destul* de tenace. Au recurs la tot felul de drăcovenii,

domnișoară Merriwell! Mașinațiuni inimaginabile, la care mama a fost adesea complice. Faptul că am reușit să rămân singur este, sincer vorbind, un miracol în toată puterea cuvântului. Acum aproape doi ani, dintr-un impuls de moment, pe când mă aflam la capătul puterilor din cauza dragei mele mame, am inventat-o pe Minerva ca să pun capăt lucrurilor.

– Înțeleg.

Cu toate că ea nu înțelegea. Ca el să-și inventeze o logodnică, chiar și în acele condiții dificile, părea destul de exagerat. Și părea foarte puțin plauzibil să fi putut păstra acel șiretlic nedescoperit atâta vreme. Mai ales că mama lui, evident, voia să-l vadă căsătorit. Cu siguranță că i-ar fi verificat spusele, nu? Și ar fi căutat-o pe logodnica aceea imaginară.

– Să înțeleg că mama ta nu pleacă niciodată din Hampshire?

Asta ar fi putut explica de ce n-o întâlnise încă pe Minerva lui. Puțin probabil, dar posibil, își zise ea. Și o luă din nou de la capăt, crezând ceea ce era incredibil. Oare de ce continua ea să-i acorde circumstanțe atenuante, când trista-i experiență o învățase că bărbații erau, de obicei, foarte superficiali? O întrebare stupidă, din moment ce știa deja răspunsul: douăzeci de lire și niște umeri lați, încântători din punct de vedere estetic. Două adevăruri rușinoase care, probabil, o făceau superficială, deși întotdeauna se mândrise că avea o gândire profundă.

– Mama locuiește la Boston. Cel din America, nu cel din Lincolnshire. Ți-am spus că tatăl meu vitreg e american?

– Chiar și locuind în America, ea a făcut mai departe pe pețitoarea?

Asta chiar că era o ispravă neverosimilă, care nu dădea deloc credibilitate poveștii lui, în ciuda umerilor.

– Mama e o femeie hotărâtă, domnișoară Merriwell. Și o romantică. Singura ei misiune e să mă vadă așezat la casa mea, iar distanța dintre noi n-a descurajat-o câtuși de puțin. Pe când se afla în Anglia, cel puțin puteam să fiu atent la ce se întâmpla, sau puteam să scap cu mult timp înainte, dacă aflam despre planurile ei, mărturisi el, strâmbându-se. După ce a plecat, intrigile i-au devenit mult mai imprevizibile. Campania ei care urmărea să mă încătușeze a continuat și mai abitir prin corespondență și, datorită cercului larg de cunoștințe de aici, din oraș, a reușit să recruteze o armată de lingăi care să-i continue activitatea începută cu ceva timp în urmă.

La câteva luni de la plecarea ei, m-am trezit asaltat de invitații și de vizite surpriză zilnice, din partea fiecărei doamne respectabile din societate sau a câte unui domn aflat în ascensiune pe scara socială, dornic să-și mărite vreo fiică. Am fost acostat la evenimente și hărțuit dacă mă aventuram afară din casă.

– Sărmanul de tine!

Problemele oamenilor bogați și cu titluri erau atât de diferite de ale ei! Ca să poată face schimb, Minerva și-ar fi dat chiar și niște dinți mai din spate. Cu siguranță că traiul în lumea lui era mai atrăgător decât cel din lumea ei. Haine elegante. Mobilier confortabil. Servitori care îți îndeplineau fiecare capriciu...

– După ce noile ei tactici au eșuat, mama m-a amenințat că avea să se întoarcă singură, sacrificându-și propria fericire până când *noi găseam* împreună mireasa perfectă. Știa că vinovăția pe care, inevitabil, aveam s-o simt, urma să devină insuportabilă. Și mai știa și că aveam să detest apropierea pe care, fără îndoială, ar fi creat-o între noi o vizită izvorâtă dintr-un asemenea sacrificiu de sine. Din principiu, un gentleman ar trebui să se răzvrătească întotdeauna împotriva unui părinte... nu crezi?

– Poate că o mică răzvrătire te asigură că-ți ești propriul stăpân.

Cât de minunat trebuia să fie să-ți permiți luxul rebeliunii? Tatăl ei rătăcitor nu-i oferise o asemenea opțiune.

– Exact! Doar că... Recunosc, în cazul meu, principiul răzvrătirii a scăpat destul de mult de sub control. Iar atunci când mama m-a amenințat că avea să-și cumpere un bilet pe vapor ca să se întoarcă în Anglia, am intrat în panică. Am inventat-o pe Minerva... o tânără lady de viță nobilă, care mă scosese din existența mea superficială și egoistă și care îmi arătase că viața înseamnă mai mult de-atât.

Gesticulă spre Minerva de parcă ea s-ar fi potrivit cu exactitate acelei descrieri, iar apoi făcu din nou o grimasă.

– Ca și tine, domnișoară Merriwell, am un talent legat de peniță... doar că al meu este proza, mai degrabă decât desenul. Cunoscând înclinația mamei mele pentru romantism, i-am declarat că nu era nevoie să se grăbească spre casă, fiindcă săgeata lui Cupidon mă străpunsese, în sfârșit, iar inima mea era pierdută fără speranță. Cu detalii *exuberante*, i-am povestit că salvasem dintr-o trăsură scăpată de sub control o domniță aflată la

ananghie și că mă îndrăgostisem imediat de ea în clipa în care privisem în ochii ei ametitori. Asta a fost o poveste foarte convingătoare și, dacă pot spune astfel, emoționantă, dar nu una de care să fiu deosebit de mândru.

– Oare inventarea acestei Minerva a însemnat un gest de disperare?

Ea știa totul despre disperare. Un astfel de sentiment le ademenea pe tinerele fără de noroc să se gândească serios ca, pentru douăzeci de lire amărâte, să se dea drept logodnica unui gentleman.

– Așa a fost... Un gest care se voia a fi doar temporar. Dar, spre încântarea mamei mele și odată cu încetarea imediată a tuturor tentativelor ei de petit, mi-am permis să mă las puțin dus de val. Am înflorit minciuna ca să mențin statu-quoul.

– Doi ani întregi?

Trebuia să fi existat ceva intrinsec diferit în felul de-a fi al bărbaților față de cel al femeilor, se gândi ea. Ceva ce le permitea celor dintâi să acționeze în mod egoist, mai degrabă decât să procedeze așa cum se cădea.

– Am fost sedus de libertate, domnișoară Merriwell. Libertatea e un drog îmbătător.

El rămase cu privirea ațintită în gol, oferindu-i ochiului ei de artistă, ușor impresionabil, oportunitatea de a contempla profilul lui magnific și de a zăbovi un pic mai mult decât ar fi trebuit. Apoi Minerva pufni, nemulțumită la lipsa ei temporară de rațiune. Ultima dată când se lăsase impresionată de ochi sentimentali și de umeri lați, povestea se terminase foarte prost.

– Dar, din păcate, cu toată tragerea mea de timp din scrisori, plină de înfloriturii literare, mama mea cea cutezătoare a decis recent că toate astea erau de ajuns. A rezervat un bilet către Anglia, ca să ajute cu pregătirile de nuntă. Mă simt absolut deplorabil în legătură cu întreaga poveste. Am mințit-o în tot acest timp, ceea ce îi va frânge inima. N-am vrut niciodată s-o rănesc...

Părea sincer întristat. Fermecător de pierdut. Minerva era uimită de faptul că încă era atrasă de el și de istorisirea lui.

– De aceea am nevoie de tine. Dacă te dai drept logodnica mea, mama nu va mai trebui să afle niciodată adevărul îngrozitor, adică întreaga mea înșelătorie.

– Dar, perpetuând minciuna, oare nu vei prelungi, pur și simplu, agonia?

– N-am nici o intenție s-o perpetuez. N-am nevoie decât ca tu să fii Minerva mea vreme de câteva săptămâni. Cel mult o lună, astfel încât mama să aibă ocazia să te cunoască, să vadă că planurile de nuntă sunt în picioare, iar apoi..., spuse el, după care făcu o pauză și ridică din umeri, încruntându-se într-un mod deloc încurajator. Apoi vom găsi o cale convingătoare ca să punem imediat capăt logodnei noastre prelungite, iar mama mea îmi va fi alături și-mi va alina suferința.

Și iată realitatea neplăcută a situației! Momentul în care Minervei i se reamintea faptul că acele douăzeci de lire veneau în schimbul a ceva total necinstit.

– Vrei ca eu să joc rolul personajului negativ, în timp ce amândoi o mințim? întrebă ea.

– N-am elaborat încă toate detaliile.

– Bineînțeles!

În pofida atracției seducătoare a celor douăzeci de lire, o minciună rămânea o minciună, indiferent de forma ei. Poate că cei din familia Merriwell trăiau la limita sărăciei, dar aveau principii morale. Cel puțin unii dintre ei.

– Nu-i pot face ceva atât de dureros unei străine, Lord Fareham. Mama ta n-a făcut nimic care să mă rănească, iar acțiunile mele o vor face să sufere, fără îndoială, dacă descoperă înșelătoria noastră. Nu voi fi părtașă la una ca asta!

Odată ce luase acea nobilă decizie, Minerva se răsuci pe călcâie, dar apoi își aminti că el o ajutase în problema legată de domnul Pinkerton.

– Mulțumesc pentru ajutorul de mai devreme. Îți doresc o zi cât se poate de frumoasă și mult succes în privința încurcăturii în care ai intrat!

Astfel, Minerva își luă rămas-bun și de la visul efemer legat de cele douăzeci de lire. Fusese minunat atâta vreme cât durase.

Iar asta se aplica și întâlnirii ei cu lordul Fareham.

Pentru scurtă vreme, plimbându-se alături de el și îndrăznind să viseze la tot ce avea să facă folosindu-se de banii lui, se simțise în al nouălea cer.

– Ce-ar fi dacă ți-aș oferi patruzeci de lire?

Minervei îi șovăi pasul. Patruzeci de lire aveau să le achite chiria vreme de cel puțin doi ani și să le ofere o însemnată rezervă de bani pentru câteva luxuri. Sau puteau să se mute din Clerkenwell, din acel apartament deprimant, și s-o ia de la capăt într-un cămin mai frumos. Într-unul mai mare. Într-unul cu perspective, aflat într-o zonă mai bună a orașului. Cu patruzeci de lire, Minerva putea să facă reclamă în ziare talentelor pe care le avea, să-și extindă clientela dincolo de colțișorul ei de oraș, sporindu-și capacitatea de a trăi decent din ilustrații.

Patruzeci de lire deschideau posibilități. Unele care le-ar fi putut schimba viețile ei și celorlalte două surori.

Capitolul 3

– Mie tot nu-mi place.

Diana rostise aceeași propoziție de cel puțin douăzeci de ori de când plecaseră din Londra.

– Totul e foarte puțin convenabil. Potențial periculos și, sincer, greșit, dacă vrei să știi părerea mea.

Minerva nu voia să știe. Voia să citească sau să privească pe fereastră la peisajul rural verde și luxuriant care gonea pe lângă ele. Ar fi făcut orice ca, până când ajungeau la casa lui, să evite să se gândească la planul în care el le implicase și care era ridicol, dar, fără tăgadă, profitabil.

Urma să se dea drept logodnica unui aristocrat, ca să-l ajute pe acesta să nu fie prins cu o minciună monstruoasă. Minerva n-avea nevoie de căutătura încruntată a Dianei în spațiul închis al trăsurii ca să se simtă stânjenită în legătură cu ceea ce aveau să facă, pentru că-i era foarte rușine că fusese de acord cu așa ceva. Deși, în apărarea ei fie spus, o făcuse numai pentru că situația era disperată.

Cea mai disperată, de fapt.

În cazul în care neașteptatul cavaler în armură strălucitoare nu s-ar fi ivit la momentul potrivit și n-ar fi reușit să stoarcă cei nouă șilingi și trei penny din mâinile dolofane ale domnului Pinkerton, probabil că în acel moment surorile Merriwell ar fi dormit pe străzi. Participarea la mica lui minciună nevinovată avea să le ofere siguranța că nu ajungeau pe străzi în următorii ani, iar scurtul interludiu în care urma să trăiască în mijlocul luxului nu strica nici el.

Diana își încrucișă brațele pe piept și se încruntă.

– Draga mea soră, oare când anume ne-am coborât atât de jos?

„Când ai fost concediată de la secția de împrumut a bibliotecii, fiindcă i-ai răspuns cu aceeași monedă unui client, iar noi nu ne mai permiteam să plătim chiria!" își zise Minerva în sinea ei, țâfnoasă, dar n-o spuse.

Având în vedere situația lor în general, nu era deloc corect să dea vina doar pe Diana. Dacă s-ar fi aflat în pantofii uzați ai surorii ei atunci când acel domn o făcuse „idioată fără creier", probabil că, înainte ca bunul-simț să intre în acțiune, Minerva ar fi procedat la fel. Surorile Merriwell erau prea sincere și prea încăpățânat de mândre. Când viața nu-ți lasă nimic altceva, ești nevoit să fii așa. Și, în ciuda faptului că fusese cel mai recent cui în coșciugul surorilor Merriwell, răbufnirea Dianei nu era nici pe departe singurul lucru care pricinuise căderea lor iute, din ce în ce mai jos pe panta alunecoasă a lipsurilor, către sărăcie extremă. Nu era vina Dianei nici că Minerva își vânduse integritatea unui bărbat chipeș, dar dubios, pentru suma princiară de patruzeci de lire.

Patruzeci de lire sterline care, spera ea, aveau să atenueze rușinea pe care o simțea înlăuntrul ei pentru că fusese nevoită să-și vândă integritatea.

Vee își mușca, agitată, buza, amintindu-i Minervei că sora ei mai mică, indiferent de cât de matură și de studioasă părea la suprafață, n-avea decât șaptesprezece ani.

– Ca să nu mai vorbim de faptul foarte nepotrivit... că trei fete singure, neînsoțite, merg să stea pe moșia de la țară a unui burlac, spuse mezina.

Vee era obsedată de decența rafinată despre care citea cu ardoare în cărți, cu toate că numai Dumnezeu știa de ce, având în vedere posibilitățile lor materiale reduse și certa lipsă de speranță în privința găsirii unor pretendenți potriviți. Vee își coborî privirea spre mâinile ei înmănușate.

– N-avem decât cuvântul lui și pe cel al acelui majordom, că acest gentleman ar fi contele de Fareham.

– A avut purtarea unui conte.

Nu că Minerva ar mai fi întâlnit vreodată unul, desigur. Conții erau puțini și locuiau departe de acea parte a Londrei în care se găsea locuința celor trei surori. Clerkenwell găzduia un număr din ce în ce mai mic de ceasornicari și de negustori onorabili, ceva mai mulți pierde-vară și hoți de buzunare, precum și o proporție considerabilă de nespălați. Era însă o zonă ieftină, iar cerșetorii nu puteau alege.

– Indiferent dacă e conte sau nu, e suficient de bogat ca să-și permită trăsura asta splendidă... și unde mai pui că asta-i trăsura lui *de rezervă*!

Minerva realiza că exista pericolul să se arate puțin prea copleșită de capcanele averii lui, în loc să fie, ca de obicei, sora mai mare rațională și cu capul pe umeri – deși una care reflectase un pic prea mult, în intimitate, la ochii expresivi ai lordului Fareham. Le aruncă o privire calmă surorilor ei și le prezentă situația la rece:

– Îmi dau seama că amândouă dezaprobați decizia mea. Și eu o dezaprob, la rândul meu. Cu toate astea, având în vedere situația lamentabilă în care ne aflăm acum, vă spun sincer că doar o proastă ar fi refuzat propunerea lui atât de profitabilă.

Vee se încruntă.

– Mi-aș fi dorit doar ca tu să ne fi permis să-l cunoaștem mai întâi, Minerva. Atunci ne-am fi putut da cu părerea despre caracterul lui. Poate că ar fi trebuit să-l inviți acasă la ceai...

Minerva se surprinse strâmbându-se la gândul ca el s-o vadă în mediul ei real, cu mobilierul sărăcăcios, de mâna a treia, cu zugrăveala cojită de pe pereți și cu izul persistent al mahalalelor de afară.

– Nu prea puteam să-l aduc acasă, nu? Lord Fareham locuiește în Mayfair!

Faptul că îl invitase pe majordomul lui fusese și așa un lucru destul de rău. Acesta își plimbase privirea prin încăpere, iar apoi și-o ațintise, plină de milă, asupra Minervei.

Într-o clipită, Vee uită din nou că avea șaptesprezece ani și îi aruncă, prin ochelari, o privire îngrozită surorii ei.

– Nu-i nici o rușine să fii sărac, Minerva!

Era o vorbă pe care, în anii în care crescuseră ele, tatăl lor o rostise adesea, o vorbă pe care surorile ar fi crezut-o dacă el nu le-ar fi abandonat, fără remușcări, atunci când situația devenise prea grea ca să-i mai convină. Ceea ce se întâmplase să coincidă cu faptul că Minerva atinsese o vârstă la care putea ajunge în pielea lui cea lipsită de orice valoare. Ticălosul o antrenase pentru asta!

– Nici nu-i vreo bucurie să fii sărac, Vee. Doar nefericire... după cum bine știm.

Cu fiecare anotimp care trecea, Minervei îi era tot mai greu și, la fel ca Diana și Vee, se maturizase dincolo de vârsta ei reală.

Îmbătrânită, obosită și din ce în ce mai consumată sub povara corvezilor nesfârșite ale vieții.

Iată un rechizitoriu trist asupra celor douăzeci și patru de ani de existență ai ei!

– Cu toatele muncim cât putem de mult, zi de zi, și totuși abia dacă reușim să facem rost de cele necesare subzistenței, adăugă Minerva.

Dacă soarta lor n-avea să se schimbe dramatic, chiar și Vee urma să fie nevoită să lucreze zi după zi ca să-și câștige traiul. Cu toată degradarea continuă a situației lor, Minerva o protejase cât putuse de mult, dându-i ocazia să continue să studieze. Ea spera ca mezina să aibă, astfel, un viitor mai bun, însă pentru Vee totul avea să se sfârșească brusc de îndată ce ar fi intrat în clasa muncitoare și ar fi devenit, la rândul ei, o mână de lucru care s-ar fi mutat din loc în loc, fără să aibă niciodată o speranță de mai bine. Vee trebuia să se maturizeze foarte iute, fiindcă dacă se întâmpla altminteri, de acea mezină blândă, studioasă și sensibilă avea să se profite în mod grosolan.

– Apreciez sincer toate îndoielile voastre referitoare la propunerea lordului Fareham, pentru că e ciudată și din cale-afară de ieșită din comun. Îmi dau seama că ceea ce fac e discutabil din punct de vedere moral, dar vă spun de pe acum că voi juca fericită rolul logodnicei lui, până la Paște, dacă va fi nevoie. Mă îndoiesc că e posibil ca traiul pe proprietatea din Hampshire a unui conte, în timp ce mă dau drept altcineva și sunt plătită generos pentru asta, poate fi la fel de dificil ca viețile pe care le ducem noi în clipa de față. Intransigența morală nu aduce mâncare pe masă și nici nu ne oferă un acoperiș deasupra capului!

– Probabil că așa e, spuse Vee, deși continua să fie îngrijorată, pe bună dreptate, și, sincer vorbind, cine o putea învinovăți?

Ultimele zile fuseseră un fel de vârtej. Miercuri, sora ei mai mare plecase de acasă ca să se certe cu domnul Pinkerton, fiindcă ele trei aveau nevoie în continuare de un acoperiș deasupra capului. Joi, aceeași soră o forțase, practic, să urce în trăsura unui bărbat ciudat și să se îndrepte toate trei spre coasta de sud, pe baza a puțin mai mult decât o promisiune, aceea de a trăi sub un alt acoperiș. Cel al unui burlac destul de scandalos și întru totul fermecător. Dacă Vee sau Diana ar fi venit acasă și ar fi anunțat-o pe Minerva că urma ca ele trei să se dea drept potențiala familie a unui ticălos care pretindea în mod fals că era logodit, sora cea mare ar fi sărit ca arsă. Faptul că se aflau amândouă acolo, cu toate că bombănind, era rezultatul direct al poziției nefericite a Minervei în postura de cap de

familie, fapt pentru care surorile ei o respectau și o compătimeau în egală măsură.

– Mi-aș dori doar să știm mai multe despre caracterul lui, spuse Vee.

– Dacă e un criminal? întrebă Diana, care, dintre ele trei, avea imaginația cea mai dezlănțuită. Și dacă toate astea nu sunt decât un șiretlic întortocheat, pus la cale ca să-și hrănească setea nesățioasă de a ucide?

– Petreci mult prea mult timp la ziarul ăla.

Diana încerca de mult timp să propună articole în speranța ca unul dintre ele să fie publicat într-o bună zi, dar proprietarul fițuicii nu făcea decât să-i dea o sumă derizorie ca să corecteze, în fiecare săptămână, ortografia și gramatica ziariștilor săi de sex masculin care erau mai puțin talentați, înainte ca publicația lui reprobabilă să meargă la tipografie.

– Ești convinsă că toată lumea pune la cale lucruri rele.

La doar douăzeci și doi de ani, Diana era mai cinică în privința lumii chiar decât Minerva.

– Prefer, pur și simplu, să privesc viața printr-o lentilă clară, neobstrucționată, mai degrabă decât prin cea naivă, colorată în roz, pe care, evident, o folosești tu. Ce s-a întâmplat cu tine, Minerva? Chiar crezi că ți-e mai bine pe post de însoțitoare *plătită* a unui bogătaș? Încă nu pot să pricep la ce te-ai gândit atunci când ai fost de acord să te pui într-o asemenea postură absurdă.

Înainte de plecarea lor, Diana se apucase să facă, pe fugă, unele investigații la ziar, iar relatarea ei despre reputația lordului Fareham fusese – iar Minerva nu putea nega asta – o importantă sursă de îngrijorare. El avusese îndeajuns de multe apariții în fițuicile de scandal, din pricina stilului său de viață *ușuratic* și presupus destrăbălat. Astfel, Minerva ajunsese să se îndoiască de faptul că lordul Fareham era copleșit de responsabilitățile titlului său de conte, așa cum, într-un mod atât de convingător, pretindea el. Prin urmare, Minerva îl retrogradase, în mintea ei, la nivel de cavaler cu defecte și, probabil, nici măcar cavaler. Mai degrabă bandit, sau poate chiar ticălos. O atitudine mai prudentă decât contemplarea afurisiților lui de ochi! Ea era mai bine pregătită să facă față unui ticălos. Expertă, de fapt.

– Contele tău nu-i altceva decât un desfrânat. Un desfrânat care se însoțește cu alți desfrânați și se destrăbălează, spuse Diana agitând un deget înspre Minerva. Te-a ademenit în Hampshire ca să te seducă, ascultă la mine. Reputația ta va fi complet distrusă.

– Pare un deranj inutil pentru ceva ce ar fi putut să facă la fel de ușor la Londra.

Sora ei făcu ochii mari, așa că se corectă de îndată:

– Nu cu mine, desigur! N-am nici o dorință să mă las sedusă de el și nici nu sunt de acord, în principiu, cu astfel de lucruri.

Pe lângă sănătoasa ei neîncredere în toți bărbații – aristocrați sau oameni de rând –, Minerva nu era proastă. Un conte nu s-ar fi uitat niciodată la o femeie ca ea pentru mai mult decât o aventură la repezeală. Poate că nu era cine știe ce partidă, dar avea mult prea mult respect față de propria persoană ca să permită una ca asta. Nu că ar fi fost tentată. El era mult prea superficial și, în ciuda privirii ei îndrăznețe, de artistă, avea standarde înalte. Sigur că avea. Sau era, pur și simplu, extenuată. Oricum ar fi fost, pentru ea bărbații nu mai prezentau, în general, prea mult interes.

– Singura relație pe care mi-o doresc cu lordul Fareham... și pe care vreau ca el s-o aibă cu mine... este una de *afaceri*. Iar în ceea privește distrugerea... reputația mea nu face nici cât o ceapă degerată pentru alții, indiferent de ceea ce fac sau nu fac. De fapt, asta e valabil și pentru oricare dintre voi. Poate că ne considerăm fiicele unui gentleman și, prin urmare, suntem oarecum deasupra vecinilor noștri oropsiți, dar n-avem decât cuvântul tatei care să ne garanteze că el *a fost* un gentleman. Iar noi știm cu toatele că nimeni nu poate țese o poveste mai bine decât *dragul* de tata.

Minerva le zâmbi surorilor ei ca să atenueze lovitura pe care era necesar să le-o aplice.

– În ochii întregii lumi, suntem niște nimeni. Niște nimicuri. Încă trei suflete zbuciumate, fără chip, asuprite, într-un oraș plin până la refuz cu altele asemenea. Nimănui nu-i pasă ce facem și nimeni nu-și va mai aminti faptele noastre reprobabile mai mult decât și le va aminti pe cele bune.

Vee se bosumflă.

– Asta e o afirmație foarte cinică, una cu care, întâmplător, nu sunt de acord. Ceva se va schimba în bine. Mereu se întâmplă câte ceva care schimbă lucrurile în bine.

– Chiar crezi că se va întâmpla ca un gentleman adevărat să treacă într-o zi prin Clerkenwell și să privească dincolo de hainele tale zdrențuite și peticite, la doamna bine-crescută de dedesubt? Dacă da, atunci sunt bucuroasă să fiu eu cea care îți spulberă ideile romantice prostești, fiindcă vei fi dezamăgită, Vee. Viața reală nu-i un basm.

Minerva obișnuia să îndrăznească să viseze la astfel de prostii, până când realizase că visele nu se adevereau niciodată – în schimb, ajungeau să fie zdrobite. Era amuzant cum faptul că devenise părinte peste noapte o făcuse să privească lumea în mod pragmatic. Anumitor oameni le era sortit să trăiască vieți dificile, iar viața lor, a surorilor Merriwell, era atât de dificilă încât nici măcar tatăl lor nu reușise să facă față. Și nu se descurcase mai bine nici tânărul de care ea crezuse, prostește, că se îndrăgostise. Oferindu-i-se trei fete Merriwell la prețul uneia, el rupsese, în grabă, toate legăturile. Asta n-o mai întrista pe Minerva – încă o durea uneori, atunci când se simțea cumplit de singură –, dar își învățase bine lecția.

– Nu avem nimic altceva în afară de noi înșine, spuse Minerva strângând mâna mezinei și dându-și seama că era nemiloasă, lucru care o frustra. Asta e motivul pentru care fac un lucru atât de îngrozitor. Îl fac pentru *noi*. Fiindcă e lucru sigur că, dacă nu ne ajutăm singure, nimeni altcineva n-o va face. N-am putut să refuz patruzeci de lire! Ia gândiți-vă la tot ce putem face cu o astfel de sumă! Mâncare decentă, un acoperiș mai bun deasupra capului, pantofi noi. Ochelari noi și drăguți pentru tine, Vee, și poate chiar o rochie nouă – sau chiar două – pentru fiecare.

– Doar dacă nu suntem ucise! exclamă Vee, plină de pesimism, anulând, prin asta, pledoaria Minervei. După părerea mea, un bărbat care e capabil să mențină o asemenea minciună față de propria mamă timp de aproape doi ani e în stare de orice. La urma urmei, cine ar suspecta un conte de crimă, mai ales atât de departe de Londra? După cum ai spus pe bună dreptate, Minerva, suntem niște nimeni. Niște nimicuri. Fără chip și ușor de uitat. Ținta perfectă. Probabil că el, afișând o atitudine cavalerească, fermecătoare, de om săritor, abordează tot timpul tinere aflate la ananghie și sărace, atrăgându-le în lumea lui odioasă cu promisiunea unor bani câștigați ușor, iar apoi..., continuă ea trecându-și degetul peste gât, te mutilează în somn înainte de a-ți îngropa în grădina lui

rămășițele aduse într-o stare care să le facă de neidentificat. Sau le îngroapă în pădurea lui. Toate moșiile provinciale luxoase își au propriile păduri. Trebuie să trăiască undeva și acele biete potârnichi și căprioare pe care le împușcă aristocrații. Pun rămășag că vizuina plină de nelegiuiri spre care ne îndreptăm e înconjurată de pădure. Și e convenabil de izolată.

Vee se încruntă.

– De ce poate fi convenabilă izolarea?

– Pentru ca nimeni să nu ne audă țipetele.

Minerva îi aruncă Dianei o privire încruntată și, simțindu-se în defensivă, apelă la statutul ei, sperând ca surorile să înceteze s-o mai bată la cap, fiindcă nesiguranța pe care o simțea și conștiința ei făceau asta suficient de mult.

– Fetelor... nu vreau să tratez cu superficialitate ciudățenia situației sau potențialele ei pericole. Nici nu vreau să fiu mercantilă sau insensibilă, dar realitatea – sumbră, din păcate – nu poate fi schimbată. *Noi* avem mare nevoie de bani, iar *el* are mormane de bani, pe care, în mod evident, este fericit să-i împartă în schimbul unui dram de necinste. Mărturisesc că, atunci când am acceptat să-l ajut, nu m-am prea gândit la altceva în afară de cele patruzeci de lire. Da, m-am gândit în primul rând la acele patruzeci de lire sterline și la promisiunea unei vieți mai bune pentru noi trei.

Și poate că ochii lui și modul ciudat în care el o făcea să se simtă avuseseră, de asemenea, o anumită influență. Fusese minunat ca, măcar o dată, să fie ea cea care era salvată.

– V-am târât și pe voi în aventura asta fiindcă știam că aveați să vă faceți griji pentru mine dacă plecam doar eu. În cazul în care preferați să nu vă implicați în așa ceva, e de ajuns să mi-o spuneți, credeți-mă că înțeleg pe deplin. Dacă vreți, pun să fiți lăsate la următorul han, de unde puteți lua poștalionul până acasă.

Minerva își vârî mâna în poșetă și scoase de acolo cei doi șilingi de argint și cei doi penny murdari, ținând acel mărunțiș în palma întinsă, ca să le reamintească surorilor ei situația reală a avuției lor actuale. Pentru o clipă, toate trei rămaseră, tăcute, cu ochii ațintiți la monede.

– Sau poate că aveți voi o idee mai bună despre cum să facem rost de banii ăștia atât de iute, fiindcă numai Dumnezeu știe că,

dacă lucrurile continuă așa, vom ajunge cu toatele la sapă de lemn, căutându-ne adăpost pe sub poduri înainte de sfârșitul iernii.

Desigur că nici una dintre surori n-avea ideea despre care vorbise Minerva.

– Acum, vă rog frumos să încetați cu văicăreala și cu critica. Haideți să profităm la maximum! Măcar pentru faptul că, pe lângă traiul îndestulat, până și iarba e mai verde în Hampshire.

Vizitiul bătu în acoperișul trăsurii, punctând izbucnirea Minervei și pecetluindu-i concluzia.

– Standish House!

Apoi trăsura cea luxoasă întoarse, iar roțile ei bine unse huruiră pe pietrișul aleii. Acum nu mai puteau să dea înapoi. Minerva trase aer în piept cu încetineală și adânc, sperând ca astfel să-și calmeze fluturii pe care îi simțea în stomac. Însă asta nu funcționă deloc. Privi pe fereastră și nu văzu nimic altceva decât un drum mărginit de copaci rămuroși și deși.

– V-am zis eu că proprietatea e înconjurată de păduri! exclamă Diana, care ținea la ideea ei precum un câine ce avea un os de ros. Nimeni nu știe unde suntem, așa că nimeni nu ne va veni în ajutor, conchise ea trecându-și din nou, amenințător, un deget peste gât.

– Dacă e nevoie, tata va veni ca să ne salveze, spuse Vee, veselă, lăsându-și surorile înlemnite de uimire.

– Am lăsat adresa noastră la Dog and Duck, în cazul în care el vine acasă de Crăciun și întreabă de noi.

Diana îi aruncă o privire Minervei, obișnuitul lor schimb de priviri ori de câte ori mezina își făcea iluzii că tatăl lor avea să se întoarcă. Privirea aceea spunea: „Ocupă-te tu de asta, fiindcă eu nu voi face altceva decât să spun ceva jenant". Nimic mai adevărat: Diana era întotdeauna directă, iar o astfel de atitudine nu făcea decât s-o supere pe Vee, care era mult prea sensibilă.

– Dragă, tata nu vine acasă de Crăciun, spuse Minerva.

– De unde știi? A scris să spună că nu vine?

Era de-a dreptul tragic să aibă un astfel de dialog, dar, pe vremea când tatăl lor le părăsise, Vee era foarte mică de vârstă, iar acum încă mai nutrea suficient de multe speranțe copilărești ca să creadă că el vorbise serios în ultima scrisoare pe care le-o trimisese, cu mulți ani în urmă. *Ne vedem curând* fusese pentru ea promisiunea reîntoarcerii, nu o modalitate prin care el își semna misiva în

care le aducea la cunoștință fără menajamente că avea să fie plecat pentru o scurtă perioadă – ceea ce se întâmpla frecvent – înainte ca absența lui să devină una definitivă. Speranța că tatăl lor avea să se întoarcă fusese principalul motiv pentru care rămăseseră în Clerkenwell, în apartamentul strâmt și muced în care locuiseră împreună cu el. Nici pomeneală ca Vee să vrea să audă despre mutat, cât timp tatăl lor se putea hotărî să se aventureze înapoi în locul oribil în care le abandonase. Cu toate astea, mutarea era una dintre prioritățile Minervei de îndată ce ar fi intrat în posesia celor patruzeci de lire. Lipsa de perspective din Clerkenwell le omora cu zile. Oricât de mult o cocoloșiseră și o protejaseră pe Vee, fiind cea mai mică dintre ele, trecuse amar de vreme de când toate trei ar fi trebuit să se desprindă definitiv de moștenirea îngrozitoare pe care el le-o lăsase.

– Nu ne-a scris de cinci ani, Vee. Poate că e timpul să accepți faptul că n-o va face niciodată.

– Ba sigur că ne va scrie. Imediat ce va putea.

Cea mai mică dintre surorile Merriwell își întoarse cu încăpățânare capul spre peisajul care trecea pe lângă ele, gestul acela fiind modul ei de a pune capăt conversației nedorite. Dintr-odată, făcu ochii mari.

– O, Doamne! Văd casa! E imensă!

Toate trei își lipiră fețele de fereastră, ca să surprindă prima imagine a locuinței lor din următoarele câteva săptămâni.

– Nu-i așa că-i frumoasă? Practic, e un palat! se minună Diana, care, în ciuda tuturor obiecțiilor ei, nu putea să nu zâmbească larg în fața unei asemenea priveliști.

Așa era, într-adevăr. Un vast conac simetric, de piatră albă, construit după regulile arhitecturii palladiene[1], se profila pe cerul crepuscular, cu care făcea un puternic contrast. Ferestrele străluceau deja de la lumânările dinăuntru, care își împrăștiau lumina pe coloanele înalte. Minerva nu mai văzuse ceva asemănător. Și nici nu se mai simțise atât de depășită de situație. Atunci când lordul Fareham îi spusese că avea o moșie în provincie, ea nu și-ar fi putut imagina niciodată, nici în cele mai nebunești visuri, așa ceva. Ceea

[1] Stil arhitectural european, inspirat din lucrările arhitectului venețian Andrea Palladio (1508-1580)

ce avea înaintea ochilor era ca de pe altă lume, una pe care ea n-o înțelegea și cu care avea prea puțin în comun. Și totuși, avea să fie nevoită în curând să pretindă că toate astea n-o intimidau câtuși de puțin și că era logodită cu chipeșul proprietar al acelei splendori, cu acel fermecător aristocrat, în fața unui public format din cele mai apropiate și mai dragi persoane din viața lui.

„O, Doamne!"

Privirea îi căzu, instinctiv, pe cea mai bună rochie a ei. Era veche și decolorată, în ciuda panglicii noi pe care o cumpărase într-un gest nesăbuit, sperând să-i îmbunătățească aspectul și s-o ridice, cât de cât, la înălțimea acelei farse. Toată panglica din lume n-ar fi putut transforma o asemenea vechitură într-o rochie potrivită cu traiul la Standish House. Fluturii din stomacul Minervei se transformată în crampe de panică, asemenea unor păsări care dădeau din aripi în timp ce ea se forța să înfrunte realitatea pe care o evitase încă de când își vânduse sufletul pentru patruzeci de lire.

Ce naiba fusese în mintea ei?

Capitolul 4

Hugh auzi trăsura sosind și ignoră nervozitatea care îl chinuise de când îi propusese acel plan domnișoarei Merriwell.

– E aici!

Se surprinse încremenind locului și îndreptându-și haina, fiindcă habar n-avea ce să facă în clipa aceea cu mâinile.

– Ar trebui să le salutăm, îi spuse el lui Giles.

– Nu văd de ce trebuie să mă mișc. Sunt oaspeții tăi, la urma urmei! Îți aparțin, la fel ca toată această bătaie de joc. Deja mi-am exprimat protestul față de toată nebunia asta.

Dar, cu fața luminată de un zâmbet larg, Giles se desprinse încetul cu încetul de pe scaunul pe care îl ocupase în cea mai mare parte a zilei.

– Totuși, sunt curios să văd dacă ea e atât de drăguță pe cât ai descris-o. Căci dacă e, atunci mă intrigă. Ce tânără domnișoară atrăgătoare ar consimți, pentru mizerabila sumă de patruzeci de lire, să se dea drept logodnica unui derbedeu?

– Patruzeci de lire nu-s o sumă mizerabilă.

Era, probabil, mai mult decât câștiga domnișoara Merriwell într-un an, dacă haina ponosită pe care o purta ea putea fi luată drept etalon, iar asta era una dintre principalele cauze ale vinovăției care-l ținea treaz. Îi făcuse o ofertă pe care ea n-o putuse refuza. Ce-i drept, o ofertă de-a dreptul scandaloasă, și totul – fiindcă el voia să-și salveze, în mod jalnic, pielea. Ca să accepte așa ceva, sărmana domnișoară Merriwell trebuia să fi fost disperată peste măsură. Iar, din pricina asta, el se simțea ridicol de vinovat.

Payne, majordomul lui, îi povestise că ea și cele două surori ale ei trăiau într-un apartament extrem de înghesuit și de sărăcăcios, într-o zonă foarte pauperă a orașului, ceea ce-l tulburase și mai mult. Ea se afla, evident, într-o situație dintre cele mai dificile. Și totuși, avea darul vorbirii, se purtase cu demnitate manierată și,

de bună seamă, era foarte inteligentă și din cale-afară de frumoasă. Cum decăzuse familia ei până când ajunsese într-o asemenea situație dezastruoasă – asta era ceva ce conștiința lui socială râvnea să afle. El bănuia deja că ea avea să plece cu mult mai mult de patruzeci de lire în buzunar. Unele dintre grijile pe care și le făcea cu privire la situația ei erau atenuate de faptul că știa că ea n-avea să moară de foame.

– Giles, mai e nevoie să-ți amintesc că tu ai sărit imediat să-ți oferi serviciile, iar ție nu ți-am dat nici un gologan?

– Bineînțeles c-am făcut-o! Îmi place o farsă bună, iar asta e sortită să aibă un sfârșit dezastruos. N-aș rata-o pentru nimic în lume!

– Ceea ce-mi spui tu e prea puțin liniștitor.

– Pentru că sunt prietenul tău drag, e treaba mea să-ți spun purul adevăr, băiete. Deși, evident, din același motiv îți voi fi alături indiferent de consecințele inevitabile. Sunt sigur că, din restul cercului nostru enervant, poți să faci rost de un idiot care să-ți ofere orbește asigurări, dacă asta îți dorești. Dar un prieten vrednic de numele ăsta trebuie să-ți atragă atenția asupra capcanelor. Și cine altul în afară de mine să fie alături de tine și să contemple cu un ochi critic ruinele vieții tale după ce prostia asta ajunge la final? Știi că nimic nu-mi oferă mai mare plăcere decât să-i zic cuiva „Ți-am spus eu!"

Prietenul lui luă ultima bomboană din bolul de pe bufet și o bagă în gură, iar apoi continuă:

– Că tot veni vorba de „ți-am spus eu", de ce nu mi-ai zis niciodată că proprietatea ta cea neinteresantă din Hampshire e, de fapt, o moșie prosperă? Credeam că suntem prieteni.

– Faptul că e prosperă n-o împiedică să fie neinteresantă, se apără Hugh, deși el n-o considera cu adevărat astfel, moșia aceea fiind refugiul lui, cu toate că nu putea spune exact în fața a ce. Ca prieten al tău, n-am făcut decât să te scutesc de amănuntele despre lucrurile neinteresante din viața mea.

Și să țină secret orice amănunt legat de acea proprietate.

– Totuși, tu... cu arendași și recolte... ai reușit să administrezi toate astea în mod responsabil...

Subiectul era mult prea personal și, probabil, spunea prea multe despre el, astfel încât Hugh prefera să nu vorbească despre asta, așa că ridică din umeri și ocoli răspunsul pe care-l aștepta Giles.

– Eu doar semnez tot felul de documente.

După expresia nedumerită care i se ivi pe față, prietenul lui cel isteț nu părea prea convins.

– Înseamnă că semnezi o mulțime de documente, băiete, din moment ce moșia ta întrece grămezile de vechituri enervante din Shropshire ale tatălui meu de modă veche. Locul ăsta e modern, continuă Giles aruncându-i lui Hugh o privire suspicioasă. Impresionant de modern...

În condițiile în care avea nervii atât de întinși, aceea nu era o conversație care să-i cadă bine lui Hugh. Din fericire, Payne apăru ca prin minune în dreptul ușii, chiar la momentul potrivit, scutindu-l să mai explice faptul că fusese crescut să-i pese de lucruri precum administrarea moșiei părintești, și că părea să nu se poată debarasa de astfel de deprinderi. Iar incorigibilul său prieten ar fi găsit, fără îndoială, că așa ceva era de-a dreptul hilar.

– Domnișoarele Merriwell au sosit, milord. Să le conduc înăuntru?

– Da!

Dintr-odată, întreaga situație păru copleșitoare, iar ideea de la care pornise totul i se revelă lui Hugh ca fiind extrem de nesăbuită. De ce îi târâse pe toți în Hampshire, când întotdeauna ideea de cămin nu făcea decât să evoce trecutul?

– Da, desigur, invită-le aici, adăugă el.

Pe dată, trei tinere cu ochii măriți de uimire își făcură apariția în salon, însă Hugh n-avea ochi decât pentru una dintre ele. Minerva era la fel de frumoasă pe cât și-o amintea. Poate că în acea zi i se arăta și mai frumoasă, fiindcă își scosese boneta, iar el avea pentru prima dată ocazia să-i vadă părul. Era atât de închis la culoare încât părea brunet, iar cocul gros și răsucit de la ceafă sugera că era foarte lung. În mod bizar, pe Hugh îl mâncau degetele din pricina dorinței de a-l atinge. Șuvițe lăsate libere, ușor cârlionțate, încadrau chipul Minervei, scoțându-i în evidență paloarea de alabastru a tenului și contrastul uimitor al acelor ochi verzi și frumoși.

Ochi care îi susțineau privirea lui Hugh cu o îndrăzneală pe care el o admira.

Ochi care îl atrăgeau așa cum n-o făcuseră alții înainte. Ce naiba se întâmpla, de fapt?

Fără haina groasă și lipsită de formă pe care o purtase la prima lor întâlnire, ea avea o siluetă frumoasă. Pieptul strâns în corsaj,

dar încântător de rotunjit, o statură delicată, însă nu minionă, și – din cât se putea distinge din felul în care croiala simplă a rochiei îi mângâia formele – niște picioare minunat de lungi. Lui Hugh îi plăcea faptul că statura ei era mai înaltă decât cea medie. Îi plăcea și mai mult faptul că avea părul demodat de închis la culoare, în timp ce înalta societate prefera blondele. Una peste alta, ea nu semăna deloc cu nici o tânără pe care el o văzuse înainte, și era exact așa cum și-o imaginase pe Minerva cea inventată. Originală. Unică. O femeie pe care orice bărbat ar fi fost mândru s-o aibă la braț.

Sau în brațe.

Dar se holba la ea! Vizibil. Poate chiar cu jind.

Hugh se întoarse, tulburat, spre prietenul lui, iar în clipa în care văzu admirația din ochii lui Giles, avu pornirea subită de a-și înfige degetele în ei, ca să-l împiedice să se uite la ea. Ceea ce nu era deloc corect față de Giles și, pe deasupra, îl făcu să intre în panică de-a binelea. De obicei nu era într-atât de posesiv.

– Domnișoară Merriwell... mă bucur atât de mult că te afli aici! Permite-mi să ți-l prezint pe bunul meu prieten, Giles Sinclair, Lord Bellingham.

– Moștenitorul ducelui de Harpenden? întrebă una dintre surorile Minervei, încruntându-se.

– Am aflat totul despre *dumneavoastră* din ziare. Chiar vinerea trecută a fost publicat un articol.

Evident, asta îl încântă pe Giles.

– Chiar așa? M-au prezentat drept o canalie?

– Una mare de tot!

– Minunat! Cred foarte mult atât în presă, cât și în bârfe, iar, pe deasupra, îmi place să fac tot ce-mi stă în puteri ca să distrez masele.

– Ar trebui să vă fie rușine.

Minerva se foi și îi aruncă lui Hugh o privire rugătoare.

– Diana are opinii ferme în legătură cu orice. Și simte nevoia să-și exprime frecvent aceste opinii.

– Sunt întru totul de acord, spuse Giles, care chiar vorbea serios. Ce rost are să ai o opinie dacă n-o împărtășești niciodată?

Aceste vorbe părură să-i placă enorm surorii celei colțoase.

– Exact asta cred și eu, Lord Bellingham.

Înainte ca sora ei care vorbea fără menajamente să apuce să mai spună ceva, cea mai mare dintre domnișoarele Merriwell interveni, părând stânjenită:

– Suntem încântate de cunoștință, nu-i așa, Diana? spuse ea încruntându-se la tânăra a cărei vârstă nu putea fi cu mult mai mică decât a ei.

Cu toate că și Diana era extrem de drăguță și avea părul închis la culoare, Hugh observă, cu ochii lui cei alunecoși, că fetei îi lipsea strălucirea surorii ei, adică acea nevăzută putere de atracție care îl făcea pe el să se holbeze.

– Domnișoara Diana... numită după zeița vânătorii, fără îndoială, spuse Hugh, iar apoi făcu o plecăciune și se întoarse spre prietenul lui. Domnul Merriwell le-a numit după zeițele romane. Nu-i așa că-i încântător? făcu el întorcându-se într-o clipită spre Diana. Vi se potrivește numele la fel de bine ca în cazul domnișoarei Minerva?

– Sper foarte mult că da, Lord Fareham, răspunse ea. Fiindcă am spirit de luptătoare.

– Care este arma dumneavoastră preferată? întrebă lordul Bellingham în timp ce lua mâna Dianei și depunea pe ea, fără pic de rușine, un sărut prelung.

Ea își retrase mâna și se încruntă.

– Cuvintele tăioase și argumentele fără replică, milord. Iar dacă ele nu reușesc să rănească în mod corespunzător, prefer orice obiect ascuțit sau greu care îmi e cel mai la îndemână.

– Îmi place de ea, spuse Giles, înghiontindu-l în coaste pe Hugh. Domnișoară Diana, cred că ne vom înțelege de minune, câtă vreme promiteți să nu vă măsurați niciodată cuvintele cu mine.

– De asta puteți fi sigur, domnule.

Hugh își dădea deja seama că Diana avea să creeze probleme.

– Iar aceasta este sora mea mai mică, domnișoara Vee Merriwell.

Minerva lăsa impresia că mai avea puțin și-și sugruma sora cea sinceră, dar își ascunse supărarea sub un zâmbet chinuit, deși privirea încruntată pe care i-o aruncă Dianei era destul de înspăimântătoare. Desigur, Giles se distra pe cinste și părea hotărât să continue să se dueleze cu Diana, ca și ea, de altfel. Ca să-i scoată pe toți din încurcătură, Hugh făcu un pas înainte și strânse mâna celei mai tinere dintre domnișoarele Merriwell. Spre deosebire

de celelalte două, mezina era blondă, dar în spatele ochelarilor ei nepotriviți avea aceiași ochi verzi, ca de felină, ce păreau cu totul copleșiți și îngrijorați.

– Nu-mi aduc aminte de nici o zeiță romană cu numele de Vee. Sau de oricine altcineva cu numele ăsta. Ce neobișnuit! declară Hugh zâmbind și încercând s-o ajute să se destindă.

– Ea își detestă numele, spuse Diana cu mai mult decât o doză de maliționitate. Crede că e necuviincios. Așa că noi îi spunem „Vee", pe scurt...

Minerva se încruntă.

– Mulțumesc, Diana...

– Dar, de fapt, este „Venus". Zeița frumuseții și a iu...

– Am zis *mulțumesc*, Diana!

Minerva intervenise iarăși înainte ca sora ei cea slobodă la gură să apuce să termine de vorbit, mezina fiind mult prea rușinată ca să reacționeze altfel decât roșind, lucru pe care îl făcea cu atâta vigoare, încât devenise purpurie la față, sărmana. Hugh înțelese că trebuia să-i sară în ajutor.

– Înțeleg cum vă simțiți pentru că v-ați ales cu un nume pe care-l disprețuiți, domnișoară Vee. Al doilea prenume al meu e „Peregrine". Nu-i așa că-i îngrozitor? Dar unde îmi sunt manierele? Veniți... luați loc!

Hugh zâmbi, oferindu-și brațul, iar Vee îl acceptă surâzând timid, la rândul ei, și lăsându-l s-o salveze din bătaia puștii.

– Payne ne va aduce niște răcoritoare. Cred că sunteți epuizate după călătorie. Londra e incomod de departe de Hampshire.

După ce se așezară, vălul greu al stânjenelii se lăsă peste toți cei prezenți, făcând ca atmosfera să devină apăsătoare. Conversația de complezență părea nelalocul ei. La fel, însă, și abordarea fără menajamente a subiectului înșelătoriei puse la cale. Cum trebuia discutat, la prima întâlnire, cu logodnica falsă și cu familia ei? Atâtea lucruri de făcut și atât de puțin timp disponibil! El voia să înceapă imediat. Pentru orice eventualitate.

– Cum a fost călătoria?

– Foarte plăcută, milord. Trăsura pe care ne-ai pus-o la dispoziție a fost deosebit de confortabilă.

– Splendid!

Hugh măsură din priviri rochiile uzate ale surorilor și încălțările lor tocite.

– Mă bucur mult să aflu asta, adăugă el.

Mai aveau încă o conversație incomodă de purtat. Anticipând că garderoba surorilor n-avea să se ridice la standardele necesare, el tocmise o mai multe croitorese, care aveau să ajungă a doua zi, ca să le ia fetelor măsurile pentru haine noi, corespunzătoare. Trebuia ca întreaga garderobă să fie croită și cusută cât se putea de repede. Iar veșmintele noi nu erau singurul lucru de care aveau nevoie domnișoara Merriwell și surorile ei. Hugh planificase o mulțime de lucruri în ultimele două zile. Făcuse liste, dăduse nenumărate instrucțiuni și chiar pregătise notițe cu tot ceea ce trebuia să știe logodnica lui temporară. Anticipase toate astea, dar nu pricepea cum de nu-i trecuse prin cap să se gândească și la câteva propoziții pline de tact, cu ajutorul cărora să abordeze subiecte dificile. Și cum de nu prevăzuse reacția ciudată și copleșitoare pe care el o avea în prezența Minervei?

– Iar hanul la care ați înnoptat... A fost satisfăcător?

– A fost minunat, milord.

Minerva afișă un zâmbet forțat.

– Și foarte confortabil.

– Excelent!

Hugh se chinui să găsească ceva mai inteligent de spus. Ceva...

Nu.

Trist, dar nu găsi nimic altceva. Ceasul aurit de pe șemineu ticăia mai tare ca oricând.

– Excelent! repetă Hugh.

Se părea că asta era limita vocabularului său din ziua aceea. Începea să-l năpădească un acut sentiment de jenă, așa că se uită spre Giles în speranța că acestuia avea să i se facă milă de el. Prietenul lui, însă, îi aruncă o privire deliberat lipsită de expresie, însă în ochi i se reflecta amuzamentul.

Excelent.

– Asta e prima vizită pe care o faceți în Hampshire?

– Da, milord. Peisajul pe care l-am văzut de la fereastra trăsurii a fost de-a dreptul minunat!

Încă o întrebare tâmpită, la care i se răspunsese pe cât se putea de bine. Lui Hugh îi venea să intre în pământ. Nici domnișoara

Merriwell nu părea să se simtă mai confortabil, dar, din fericire, își dădea silința. Sora ei cea guralivă se uita urât, cea timidă avea privirea coborâtă în poală, de parcă întreaga ei viață depindea de asta, iar Giles abia reușea să-și stăpânească râsul. Auzind clinchetul de cești de ceai în depărtare, Hugh aproape că strigă:

– Vin răcoritoarele! Excelent.

Probabil avea să deteste tot restul vieții nenorocitul acela de cuvânt. De-abia rezistă pornirii de a-și întâmpina majordomul ca pe o mană cerească.

– Mai cu viață, Payne! Probabil că doamnele sunt înfometate.

Majordomul își dădu ochii peste cap și începu, ajutându-se de un clește, să servească sendvișurile delicat porționate, în timp ce privirile tuturor erau îndreptate, mai insistent decât era necesar, asupra servitoarei care turna ceaiul. Apoi, imediat ce majordomul și servitoarea plecară, se apucară cu toții să ciugulească din sendvișuri. Minerva fu singura care nu începu să mănânce, ci aruncă o lungă privire mâhnită la farfuria din fața ei.

– Sendvișuri cu ou, spuse Giles uitându-se cu poftă la unul și făcându-i cu ochiul Dianei. Cât de potrivit! Credeți că țin cojile la bucătărie? Dacă da, poate că ar fi bine să-l chemi înapoi pe Payne și să-i spui să le împrăștie pe covor, ca să călcăm cu toții pe ele.

– Pot să vorbesc deschis, Lord Fareham? întrebă Minerva îndreptându-și umerii.

– Aleluia! răspunse Giles. Eu așa aș vrea. Cineva trebuie s-o facă.

Ea îl ignoră, continuând să se uite țintă la Hugh cu minunații ei ochi verzi ce erau învolburați de o emoție pe care el n-o putea înțelege, dar care reuși să-l pună pe jar.

– Mi se pare că suntem cu toții stânjeniți de Marele Nespus. Prin urmare, voi fi eu cea care va vorbi, ca să putem respira din nou. Ea părea să vadă direct în sufletul lui Hugh. În momentul de față, ești îngrozit de faptul că ai fost suficient de nesăbuit și că ai ajuns într-o situație atât de dificilă, încât a trebuit să recurgi la angajarea mea... a unei străine... ca să mă dau drept logodnica ta. Iar eu sunt îngrozită de faptul că am atât de mare nevoie de bani, încât am fost de acord cu așa ceva.

Răsuflă adânc, își relaxă umerii și-și ridică mâinile.

– Iată! Gata. Acum, că am recunoscut ce anume ne stânjenește, sunt sigură că ne vom simți cu toții mult mai bine.

Cu toate că ea nu părea a fi mai bine, ci agitată.

Foarte agitată.

– De fapt, Lord Fareham... aș putea să-ți vorbesc... între patru ochi?

– Da... desigur. Urmează-mă.

Cu un sentiment de primejdie iminentă, Hugh ieși din salon împreună cu ea și o conduse la el în birou. Încercând să facă astfel încât să se relaxeze amândoi, luă loc într-un fotoliu și o invită și pe ea să-i urmeze pilda. Dar Minerva nu se așeză. Și nici nu rămase pe loc. În schimb, începu să se plimbe, descriind cercuri haotice pe covorul persan.

– E totul în regulă?

– Nu, Lord Fareham! Absolut nimic *nu e* în regulă. Am făcut o greșeală îngrozitoare venind aici. Se opri brusc și gesticulă, cu pasiune, spre pereții lambrisați. Eu n-am nici un pic de experiență cu *acest* gen de viață, milord. Nici una. N-am văzut niciodată o asemenea grandoare și nicidecum nu m-aș putea preface că mă simt confortabil în mijlocul ei. Nu sunt deloc în apele mele și ai făcut o greșeală îngrozitoare atunci când m-ai angajat să te ajut.

Dintr-un motiv inexplicabil, lui Hugh îi veni s-o tragă aproape de el, să-și îngroape buzele în părul ei și să-i murmure cuvinte liniștitoare.

– Nu sunt de acord cu spusele tale.

Hugh încercă să aibă un ton din care să nu se ghicească panica ce-l cuprinsese. Nu putea s-o lase să se retragă, așa cum nu-și putea permite să-i adulmece părul seducător. Consecințele unor astfel de lucruri ar fi fost de neimaginat.

– Mama se așteaptă să cunoască o lady manierată, nu neapărat o aristocrată cu sânge albastru, iar tu, cu siguranță, ai felul de a vorbi și purtările unei doamne bine-crescute. De fapt, cred că mama n-ar avea nimic de obiectat în privința lipsei de sânge aristocratic din venele tale. De când s-a căsătorit cu un american, a început să aibă idei extrem de liberale cu privire la clasă și pretinde că detestă snobismul. Americanii sunt foarte egalitari. Nu că mama mea ar fi fost o snoabă. E o persoană cu picioarele pe pământ. Ca și mine.

Minerva îl privea cu ochi mari, ca și cum ar fi fost nebun.

– Lord Fareham, deși îmi lași impresia unui bărbat lipsit de orice ifose, pot să te asigur că nimic din ceea ce văd în jurul meu nu-mi arată că traiul pe care-l duci ar fi unul „cu picioarele pe pământ".

Ea mai merse o dată în cerc pe covor.

– N-am mai văzut așa ceva până acum. Cum să mă fi gândit că trăiești într-un loc ca *ăsta*?! spuse ea, iar apoi expresia îi deveni, brusc, îndurerată. Dacă aș fi știut că trebuia să mă dau drept o femeie care locuiește într-un palat, n-aș fi fost niciodată de acord cu propunerea pe care mi-ai făcut-o.

– Înțeleg că, la prima vedere, Standish House ar putea părea puțin copleșitoare... dar, la urma urmei, e doar o casă. Făcută din cărămizi și mortar, ca oricare alta.

– Doar o casă?! se miră ea, fără să pară deloc convinsă. Atunci, uită-te la mine! Arăt eu ca una care ar putea fi logodnica unui conte?

Fiindcă ea își ținea mâinile încleștate pe fuste, Hugh presupuse că trebuia să se uite la hainele ei, însă privirea lui nu voia să se dezlipească de la fața ei – pe care simțea nevoia bruscă de-a o atinge. Ca să nu cedeze ispitei și s-o facă pe Minerva s-o ia la sănătoasa țipând, el își strânse mâinile la spate. Apoi, dându-și seama că semăna, probabil, cu un amiral sever care-și inspecta flota, și le desfăcu, ridicându-și-le cu palmele ținute în afară.

– Draga mea domnișoară Merriwell, nu prea pot să-mi dau seama ce anume vezi tu atunci când te privești în oglindă, dar pot să-ți spun că eu văd o femeie foarte frumoasă, inteligentă și stăpână pe sine.

Prea frumoasă. O sirenă de-a dreptul, și încă una care-i afecta discernământul.

– Asta s-a numărat printre primele mele impresii atunci când am dat unul peste altul... chiar înainte să te aud vorbind. Ai ceva, domnișoară Merriwell. Ceva care te face să ieși în evidență printre semenii tăi.

– Chiar așa?

– Într-adevăr. De fapt, ești exact genul de femeie pe care mi-aș dori-o drept logodnică în realitate, dacă m-aș hotărî să am de-adevăratelea o logodnică. În mod alarmant, acea clarificare păru spusă mai mult pentru sine însuși decât pentru ea. Așadar, ai însușirile esențiale pe care ți le cere rolul tău. Restul nu e decât o fațadă. Iar ceea ce ține de pura aparență e ușor de aranjat. Croitoresele vin mâine-dimineață, la prima oră, și am plănuit cu meticulozitate următoarele zile, ca să mă asigur că tu și surorile tale veți fi întru totul pregătite.

Ea șovăia, iar Hugh își dădea seama de asta văzându-i expresia și se simțea foarte rușinat de el însuși.

– E târziu și ești obosită. Îți spun din proprie experiență că oboseala face ca orice situație să pară mai rea decât e cu adevărat, continuă el, dându-și seama că acele cuvinte liniștitoare erau rostite pentru amândoi. După o masă bună și o noapte odihnitoare, sunt convins că întreaga afacere nu va mai părea nici pe jumătate atât de descurajantă.

– Poate...

– Nu-i loc de „poate" în privința asta. Și nu-i nici o grabă. Ce-ar fi să-i spun lui Payne să vă conducă pe toate trei în camerele voastre? Vă va trimite acolo tăvi cu mâncare, vă va pregăti băi fierbinți, așa că vă veți putea relaxa astă-seară. Apoi putem să ne întâlnim de dimineață, când vă veți simți cu toatele mai bine.

Dinții ei începură să muște ușor buza de jos; deși gestul acela îi distrăgea atenția, Hugh își dădea seama că indecizia ei era un semn foarte bun. Dar apoi se simți imediat vinovat fiindcă gândea astfel.

– Haide să vedem cum te simți după câteva zile petrecute aici, timp în care poți să te acomodezi cu casa și cu oamenii din ea. Mai avem *cel puțin* două săptămâni până să sosească mama. Asta, dacă luăm în calcul slaba posibilitate ca vânturile oceanice să bată cu putere. De fapt, probabil că avem la dispoziție chiar trei săptămâni. Ceea ce ne oferă suficient timp ca să ne asigurăm că ești întru totul pregătită și obișnuită cu grandoarea de la Standish House, pledă el, pregătit să implore dacă ar fi trebuit. Te rog... să rămâi săptămâna asta, iar, dacă la sfârșitul ei încă mai simți că nu ești în stare să mergi mai departe, atunci poți să pleci, cu binecuvântarea mea și cu cele patruzeci de lire în buzunar.

– O... nu le-aș putea lua *pe toate* patruzeci.

Minerva clipi iute, evident stânjenită de faptul că nu-și permitea să caute la dinți calul de dar.

– Pentru că n-aș onora înțelegerea noastră...

– Atunci, jumătate. O săptămână. Douăzeci de lire. Și fără resentimente.

– Am bătut atât amar de drum, Excelența Voastră...

– Se presupune că suntem logodiți, așa că trebuie să-mi spui Hugh... *Minerva.*

Ce minunat suna numele ei pe buzele lui! Și mai neliniștit de propriile reacții neobișnuite, Hugh întinse mâna ca să bată palma cu Minerva în caz că ea se răzgândea, dar apoi, atingând-o, își regretă pe loc decizia. Fără bariera mănușilor, îi simțea mâna perfect. Percepea căldura degetelor ei peste tot, mai ales de-a lungul coloanei vertebrale, unde se petrecea ceva ciudat, aproape ca o furnicătură. Pentru ca senzația aceea să nu i se răspândească în tot corpul, Hugh se retrase iute și-și duse mâinile la spate, fără să-i pese că ar fi putut aduce cu un amiral bătrân și scorțos. Își încleștă pumnii în speranța că senzația ciudată avea să dispară iute, lăsându-i nervii surescitați să revină la normal.

Dar asta nu se întâmplă.

Se decise să-și îndrepte privirea, politicos, asupra ochilor ei, iar apoi se trezi înecându-se în aceștia, așa că-și coborî privirea spre buza plină de jos, pe care ea continua să și-o atingă cu dinții. Hugh simți un puseu de poftă atât de intens, încât abia mai putu să respire și aproape că scoase un geamăt sonor. Cuprins de disperare, făcu doi sau trei pași înapoi, extrem de conștient că se holba în continuare, dar neputând să se oprească.

Atunci când, în cele din urmă, ea clipi, el reuși să tragă o gură liniștitoare de aer, pe care se chinui să-l expire prin corzile vocale neobișnuit de încordate, reușind să scoată pe gură un cuvânt hidos, groaznic, în tăcerea ce devenise de-a dreptul chinuitoare:

– Excelent!

Capitolul 5

– Pesemne că vei avea nevoie de asta. Pentru documentare. În cazul în care familia mea întreabă despre boala ta.

– *Boala mea?*

Minerva luă cartea și privi în jos, la copertă, pe care citi titlul *Tratat complet de afecțiuni pulmonare*.

– Doamne... ce-am avut?

Trecuse mai bine de o oră din prima lecție *Cum să fii Minerva* și deja se simțea copleșită. Hugh nu se rezumase la a spune câteva minciuni. Construise o lume întreagă.

– Tuberculoză.

– Tuberculoză?!

El dădu din cap, sfios.

– Aveam de gând s-o omor pe Minerva, iar o moarte lentă mi s-a părut mai potrivită.

– Vrei să mă prefac că am tuberculoză? întrebă ea clipind, uluită. Ăsta-i marele tău plan de a pune capăt logodnei? Dacă voi fi nevoită să mor în timp ce mama ta e aici, trebuie să recunosc că-ți pui o mulțime de speranțe în capacitățile mele de a juca teatru.

– Sigur că nu. Ar fi absurd.

Hugh strânse din buze ca să nu râdă. Purtarea lui degajată o făcea pe Minerva să uite complet că avea în față un conte. Însă, după cum subliniase el, trebuia ca ei doi să pară că erau nu numai logodiți, ci și îndrăgostiți nebunește. Prin urmare, atitudinea ei formală de la început nu-și găsea locul în relația lor. Mai mult decât atât, Minerva bănuia că el nu era genul de om care să se dea în vânt după formalități.

– Ți-ai revenit în mod miraculos, chiar înainte de Crăciun.

– Mi-am revenit. Îl privea fix, nevenindu-i a crede. După ce am avut tuberculoză. Boala care-i ucide pe toți.

– Nu pe toți... El bătu cu degetul în carte și-i făcu pe dată cu ochiul. M-am documentat. Ca să fii un mincinos convingător... și

trebuie să te avertizez că toți bărbații Standish sunt... e imperios necesar ca minciunile să fie bazate pe fapte reale. Există câteva cazuri în care pacientul sfidează prognosticul sumbru. Ce-i drept, nu multe, astfel încât am dat de înțeles că am bănuit posibilitatea ca medicii care te-au consultat la început să-ți fi diagnosticat greșit boala. Tipul nou la care am apelat, din Elveția, a fost un dar divin. Îl creditez cu salvarea ta din ghearele morții. De fapt, odată ce ai început tratamentele prescrise de el, schimbarea a fost aproape imediată. Am o altă idee despre cum să pun capăt logodnei care, vei fi ușurată să afli, nu presupune moartea ta.

– Sunt numai urechi.

– Vei fugi cu Giles.

Minerva deschise gura ca să vorbească și, pentru că nu reuși să scoată nici un sunet, o închise. El îi văzu expresia uluită și rânji.

– Și, lucrul cel mai bun, nimeni n-a anticipat așa ceva, deci nici unul dintre voi nu va trebui să se prefacă îndrăgostit nebunește de celălalt. La câteva zile de la venirea mamei mele, tu și Giles veți pleca în toiul nopții. Eu mă voi trezi că primesc o scrisoare emoționantă, scrisă de mâna ta, care îți exprimă frământările intense, sentimentele copleșitoare față de cel mai bun prieten al meu, precum și modul în care ați încercat amândoi să luptați cu atracția, dar... iar asta-i partea cea mai bună după ce ai fost la un pas de moarte și ți-ai pierdut tatăl... ai ajuns la concluzia că viața e prea scurtă și prea prețioasă ca să n-o trăiești la maximum alături de bărbatul pe care inima ta îl dorește.

– Eu și domnul Bellingham le vom lua cu noi și pe surorile mele?

– Asta ar fi stupid. Cine fuge cu un alai după el? Nu... după ce pleci tu, Diana și Vee, șocate, vor fi trimise acasă în grabă, cu o trăsură, pentru ca eu să-mi pot plânge de unul singur durerea pe care mi-a provocat-o trădarea voastră.

– Asta-i arhetipul eroului torturat! Complet absolvit de vina pentru orice faptă reprobabilă.

– Știu! Genial, nu-i așa? Brusc. Trist. Ador patosul! Finalul ăsta trage o linie decisivă sub întreaga relație.

– Relațiile.

– Poftim?

– Mama ta se va aștepta ca, în urma acestei trădări, să pui capăt prieteniei tale cu Giles.

Hugh îndepărtă acea afirmație printr-un gest al mâinii.

– A, mă gândesc eu la ceva pe tema asta!

– Totul e nebunie curată. Îți dai seama?

El aprobă cu un zâmbet prietenos, probabil că de felul celor care îl băgau tot timpul în bucluc.

– Ți-am zis că am poleit puțin lucrurile.

– Cred că ai făcut mai mult decât să le poleiești, Hugh.

Oftând încet, Minerva privi la numeroasele notițe pe care le luase. De ce i-ar fi păsat de cât de ridicol era planul lui, sau de cât de complicate îi erau minciunile? Recompensa financiară o seducea precum cântecul unei sirene. Patruzeci de lire magnifice dacă reușea, douăzeci de lire bine-venite dacă rezista săptămâna aceea. Indiferent de circumstanțe, aveau să fie cele mai ușor dobândite douăzeci de lire din viața ei. Îi promisese lordului să-i acorde toată atenția ei vreme de cel puțin o săptămână și avea de gând să merite banii oferiți de el.

Dacă era dispus să continue cu toată prostia aceea, în loc să cadă în genunchi și să-și implore mama să-l ierte, atunci, fie! Iar în cazul în care farsa eșua, ceea ce era probabil să se întâmple, eșecul n-avea să se datoreze faptului că ea nu-și dăduse toată silința.

– Cred că e o soluție la fel de bună ca oricare alta, spuse Minerva în timp ce-și înmuia penița în cerneală și o ținea pregătită. De dragul coerenței scenariului, spune-mi, te rog, care a fost perioada aproximativă a suferinței mele?

Ca și în cazul unei gravuri bune, diavolul se ascundea întotdeauna în detalii.

– Starea ta a început să se deterioreze în primăvara lui '24. La începutul toamnei, m-am temut de tot ce putea fi mai rău.

– Dar apoi mi-am revenit în mod miraculos, chiar la timp ca să sărbătoresc Crăciunul.

– Era pe la începutul lunii noiembrie, din câte îmi amintesc, pentru că erai suficient de întremată ca eu să plec de lângă patul tău de suferință și să merg să-mi vizitez mama la Boston.

– Și cât timp ai fost plecat?

– Trei luni. Mi-ai scris în fiecare săptămână.

El deschise sertarul de la biroul lui și scoase un pachet de scrisori legat cu o panglică.

– În cazul în care te întrebi... Giles a fost autorul și a luat în serios cererea mea de a scrie o scrisoare de dragoste pe săptămână.

El așeză pachetul în fața Minervei, iar ea făcu o grimasă.

– Și, ca de obicei, s-a distrat pe seama mea, adăugă Hugh.

Intrigată, ea luă epistola de deasupra, de sub panglică, și o deschise.

Dragul meu Hugh, mă prăpădesc...
De cât de mult te iubesc!
Prezența ta-mi stârnește un tremurat,
Te vreau acasă înapoiat.
Singurătatea m-a epuizat,
Absența ta-mi dă dureri de ficat.

– Spune-mi că n-ai arătat-o pe vreuna dintre astea mamei tale!

– Nu în mod direct... Deși, mărturisesc, am lăsat una sau două dintre ele prin dormitorul meu. În cazul în care mama era curioasă. Și sunt destul de sigur că era. Din când în când.

El rânji și o bătu ușor pe mână, ca s-o liniștească. Din fericire, atingerea lui nu-i făcu pulsul să crească vertiginos, așa cum se întâmplase seara trecută, ci doar i-l înteți ușor, dar nici pe departe nu i-l făcu să bată cu o viteză îngrijorătoare.

– Nu toate scrisorile au rânduri care să rimeze și nu toate poeziile sunt atât de îngrozitoare precum e asta, pe care n-aș fi lăsat-o pentru nimic în lume la îndemâna mamei. Frunzărește întreg teancul ca să-ți faci o idee, iar apoi nu va mai trebui să-ți pângărești privirea cu ele.

Ea așeză pachetul de scrisori deasupra cărții voluminoase despre afecțiuni pulmonare și-și concentră atenția asupra feței lui, ceea ce îi venea mult mai ușor decât să încerce să-i înțeleagă epopeea fantezistă. Hugh avea un chip de o frumusețe pe drept cuvânt captivantă.

Trăsături excelent proporționate. Ochii aceia albaștri și sclipitori...

„Concentrează-te la cele patruzeci de lire, nu la ceea ce te atrage la el!"

Atracție care o zăpăcise prea mult, încă din momentul acela ciudat de seara trecută, când – ea fiind, desigur, copleșită, peste măsură de obosită și de uluită – o simplă atingere a mâinii lui o redusese la tăcere. Și o făcuse să se simtă puțin cam ciudat, deși un

lucru atât de inofensiv n-ar fi trebuit să stârnească nimănui reacții de o asemenea profunzime, nu? Dar o serioasă deliberare lăuntrică o ajutase să treacă prin filtrul rațiunii acel moment ciudat și să nu-l considere mai mult decât ceea ce însemnase de fapt, așa că se culcase mult mai împăcată. Doar emoțiile stârnite de sarcina care o aștepta – nicidecum gândurile despre el – o împiedicaseră să doarmă dusă. Iar în acea dimineață, curiozitatea pe care i-o stârnea casa, mai degrabă decât cea legată de gazda ei, o împinsese să pornească în explorare, fără să bănuiască faptul că și lordul Fareham se trezea cu noaptea-n cap, lucru care, ținând cont de reputația lui, o luase prin surprindere. Dar acum fiind odihnită, mai calmă și mai liniștită, apropierea lui nu mai avea un efect atât de neobișnuit. Minerva putea să-i admire chipul frumos și să fie, în același timp, stăpână pe mințile ei.

– Te-ai întors în ianuarie? îl întrebă ea.

– Da. La sfârșitul lui ianuarie. Evident, povestea spune că în perioada în care eu am fost plecat, tu ai fost în convalescență.

– Am înțeles. Ce s-a întâmplat apoi?

– Abia mă întorsesem de câteva zile, când mama mi-a scris pe nepusă masă, propunându-mi o nuntă în iunie. Probabil că s-a pus pe compus nenorocita aceea de scrisoare imediat după ce m-a petrecut până la vapor. Astfel, am aflat că era pe punctul să-și cumpere și ea un bilet ca să vină în Anglia.

– O, Doamne! De ce bănuiesc o altă amânare?

Toate acele minciuni și tot acel efort trebuie să fi venit dintr-o fire foarte superficială, egoistă, dar, în ciuda faptului că Minerva nu simțea simpatie pentru situația dificilă în care el ajunsese, nu putea să nu-l placă.

Hugh n-avea nici cea mai vagă idee despre lumea reală, despre problemele cu care oamenii reali se confruntau zi de zi. Pentru el, totul putea fi rezolvat cu bani – a căror valoare bineînțeles că n-o înțelegea cu adevărat. Nu era vina lui, la fel cum nici ea n-avea vreo vină fiindcă era săracă, însă el n-ar fi rezistat în lumea ei nici măcar cinci minute. Faptul că ea rezistase câteva ore într-a lui reprezenta o dovadă a faptului că ea avea o mai mare tărie de caracter. Hugh zâmbi din nou, ceea ce îi făcu ochii să joace în cap într-un fel cu totul fermecător, iar Minerva se trezi zâmbind, la rândul ei, fiindcă lordul Fareham era, în ciuda tuturor neajunsurilor – pe care

ca trebuia să și le tot reamintească – extrem de agreabil, în felul lui tâlhăresc.

– Mă cunoști deja atât de bine!

– Ce-ai făcut, Hugh?

– Tatăl tău s-a stins în timp ce eu eram încă pe vas și, astfel, orice perspectivă a unei nunți în vară a pierit odată cu el. Trebuia respectată perioada de doliu.

– Care, ce coincidență, se încheie la scurt timp după Crăciun! Evident, mama ta nu-i proastă.

Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru planul lui Hugh. În multe privințe, dacă nu reușea să facă față acelor lecții, Minerva i-ar fi făcut o favoare punând capăt farsei înainte ca mama lui să vină și să-l salveze de propria lui nebunie.

Sau poate că ea ar fi trebuit să asiste la acea farsă până la sfârșitul tragic, să vadă cum totul eșua în mod catastrofal și să se bucure de faptul că el ar fi învățat, în sfârșit, o lecție oportună despre viață. Caz în care cele patruzeci de lire ar fi fost câștigate în mod onorabil.

– Mama nu e deloc o persoană răbdătoare.

– Bănuiesc că, dacă te suportă pe tine, are o răbdare de sfânt. Întotdeauna ai fost atât de dificil?

– Să nu îndrăznești s-o iei pe mama mea drept candidată la titlul de sfântă! Femeia asta e un pericol umblător și, crede-mă, am fost împins în situația asta.

El oftă pentru un plus de efect, prefăcându-se forțat de împrejurări, dar apoi strică totul cu încă un zâmbet ce îmboldi pulsul Minervei s-o ia la galop. Era ceva dezarmant la un bărbat care era foarte conștient de toate defectele lui, fără ca totuși să-și ceară scuze pentru ele.

– Și înainte s-o spui tu din nou... da, știu că totul e o prostie. Și nici nu cred că am prea mari șanse de reușită.

– Nu?

Hugh clătină, resemnat, din capul lui împodobit cu păr auriu.

– Giles zice că șansele sunt de trei la una. Dar ce pot să spun? Sunt un etern optimist. Trebuie să merite o încercare... și deja sunt încurajat de faptul că înveți atât de repede.

– Am avut mereu talent la înțelegerea rapidă a informațiilor și la memorarea lor. Mai degrabă aptitudinile fizice sunt cele care-mi lipsesc. Sunt îngrozitor de necoordonată și de stângace.

– Cum poți să spui așa ceva, când ești o artistă atât de bună?

Acel compliment minunat îi încălzi inima Minervei.

– Am dexteritate, dar pot să te asigur că e singurul meu talent de felul ăsta. Sunt nevoită să te avertizez că nu pot să dansez, așa că asigură-te că nu mi se va cere asta niciodată. Am două picioare stângi și un echilibru îngrozitor, n-am absolut deloc ureche muzicală și sunt lipsită de orice pricepere la așa ceva. Cred că de vină e înălțimea mea. Am membrele atât de lungi, încât atunci când le mișc pe ritm e nevoie de o veșnicie pentru ca restul corpului să le ajungă din urmă.

El își dădu capul pe spate și râse. Sunetul profund, intens, avu un efect ciudat înlăuntrul ei.

– Am notat. Cu toate că nu mă pot gândi la un motiv pentru care ai avea nevoie de abilitate în mișcări atâta vreme cât locuiești la Standish House. Își luă ceașca goală și o privi, încruntat. Crezi că mai putem să bem niște ceai înainte de micul dejun? După ce aruncă o privire la ceasul de pe polița căminului, se ridică, hotărât, și trase de clopoțel. Toate discuțiile astea mi-au uscat gâtul.

– Apropo de sfârșituri tragice... cum a murit dragul meu tată?

Minerva se lăsă pe spătarul fotoliului și-și încrucișă brațele pe piept, știind că povestea avea să fie foarte distractivă. O fi avut Hugh multe defecte, dar era un povestitor genial.

– Se plimba prin Cairngorms.

– În ianuarie!

– Da, chiar așa... și a făcut-o ignorând sfatul familiei lui dragi. Dar era un om căpos, după cum tind să fie scoțienii... Ți-am spus că ești pe jumătate scoțiană?

– Ca în multe alte privințe, ai neglijat să mă informezi în legătură cu detaliul ăsta.

Trecuse doar o zi și deja îi plăcea să-l tachineze – evident, doar într-un mod platonic, inofensiv. Tachinarea nu însemna flirt. Poate că uneori se apropia puțin de așa ceva, dar ea ajunsese să fie mult prea rațională ca să-i mai poată suci capul un bărbat ca el, sau oricare alt bărbat. Paza bună trecea primejdia rea. Și chiar dacă Hugh n-ar fi pus-o în gardă avertizând-o că era superficial, ea, la douăzeci și patru de ani, avea o vastă experiență în acea privință. Suficient de multă încât să nu se lase fermecată prea mult de nici un bărbat.

– Are vreo importanță faptul că acest pretins tată al meu era scoțian?

– Doar în privința faptului că el a fost în Scoția ca să-și viziteze familia. Scoțienilor le place să se adune de Hogmanay[1], iar el își petrecea întotdeauna prima lună din an împreună cu familia Landridge.

Familia Merriwell fusese prezentată tuturor servitorilor – cu excepția lui Payne – sub numele de „Landridge" – acela pe care Hugh i-l dăduse Minervei celei fictive în ziua în care se presupunea că o salvase din trăsura scăpată de sub control.

– „Landridge" nu pare un nume tipic scoțian. De fapt...

Minerva își frunzări notițele în căutarea detaliului care o frământa, iar apoi bătu cu degetul în dreptul paragrafului respectiv.

– Ai zis că provin din acea ramură a familiei Landridge care locuiește la Chipping Norton și ai inventat asta pentru că... și citez direct... nici o persoană din înalta societate n-are ce căuta la Chipping Norton, așa că nimeni nu va putea pune la îndoială genealogia Minervei.

– Și, crede-mă, pentru acel detaliu *relevant* am stat nedormit o grămadă de vreme, până când am găsit în bibliotecă o carte fascinantă despre istoria Scoției. Mulțumită ei, l-am făcut pe tatăl tău fiul unui Landridge englez și al unei tinere scoțiene din clanul Macpherson... un clan, aș putea adăuga, ai cărui strămoși se trag din Cairngorms. Chiar și Hugh chicotea la auzul amănuntelor ridicole ale poveștii pe care o inventase. Mama e înnebunită după astfel de detalii, o asigură el pe Minerva.

– Ce s-a întâmplat la Cairngorms?

– Vremea de ianuarie a fost foarte aspră acolo. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă proaspătă și se spunea că încă mai avea să ningă. În ciuda prognozei sumbre, tatăl tău s-a aventurat afară ca să-și facă plimbarea zilnică, convins că avea să se întoarcă înainte de începerea furtunii amenințătoare. Dar, din păcate...

Hugh clătină din cap, iar ochii lui albaștri sclipiră de amuzament.

– I-au găsit trupul trei zile mai târziu, după ce a trecut viscolul. Îngropat sub câțiva metri de zăpadă. Înghețat bocnă. O tragedie absolut *mortală*.

[1] Denumirea ajunului Anului Nou la scoțieni

– Încep să cred că s-ar putea să fii nebun.

Dar Minerva râdea. Cum ar fi putut să n-o facă? Poate că era el un șarlatan incorigibil, însă era amuzant.

– Reacționezi astfel fiindcă auzi toate astea dintr-odată, iar intriga nu e cu mult diferită, în rezumat, de un roman de Ann Radcliffe...

– Cărțile doamnei Radcliffe sunt mult mai credibile decât *Greutățile și necazurile domnișoarei Minerva Landridge.*

– Dar imaginează-ți capitolele care se deapănă de-a lungul ultimului an și jumătate, spuse el, vesel, trecând peste remarca ei ca și când nici n-o auzise. Crede-mă, povestea a decurs fără cusur. Ca în toate romanele de ficțiune bune și, aș putea adăuga, la fel ca în viață, au existat scurte perioade dramatice și luni în care nu s-a întâmplat mare lucru. Eu nu fac decât să-ți expun cele mai importante momente.

– În care există o grămadă de amănunte nerealiste.

– Orice s-ar întâmpla și, cel mai important, indiferent de multele încercări și necazuri pe care destinul le-a pus pe umerii Minervei... mama e ferm convinsă de sinceritatea *mea.*

– Pentru că bărbatul Standish e un mincinos atât de convingător?

El dădu din cap în semn că da. Pentru o secundă, păru din nou resemnat și oarecum pierdut. Ceea ce o făcu pe Minerva să nu mai aibă remușcări fiindcă îi lua patruzeci de lire. Sau fiindcă îl plăcea indiferent de defectele pe care, de altfel, recunoștea și el că le avea.

– Eu dau vina pe ereditate.

Apoi rânji cu îngâmfare, făcând-o să creadă că doar își imaginase că-l plăcea.

– Mama întreabă de tine în fiecare scrisoare.

– O, Doamne!

– Numai o pesimistă ar spune asta.

În timp ce se aducea tava cu ceai, Hugh se opri din vorbit și se uită cu atenție la Minerva pe când ea turna în cești. Privirea lui pătrunzătoare o făcea să nu se simtă în apele ei. Sarcina banală de a turna ceai semăna cu un test. Nu pentru că el se uita la ceainic, ci mai degrabă pentru că se uita la ea. Niciodată până atunci nu se simțise atât de timorată. Oare turna greșit? Oare el îi evalua limbajul? Comportamentul? Cea mai bună rochie a ei, care oricum era lamentabil de inadecvată? S-ar fi crispat toată dacă n-ar fi oprit-o mândria ei încăpățânată.

– Sărmanul meu tată! Și sărmana de mine! Să scapi din ghearele morții și să pierzi o persoană dragă atât de repede după aceea... Soarta poate fi foarte crudă.

– Știu. Dar, în ciuda tuturor nenorocirilor care te-au lovit, ai fost magnifică. Curajoasă. Stoică.

– Nu crezi că ar trebui să fiu și eu candidată la titlul de sfântă? După toate suferințele mele, te mai am și pe tine pe cap...

– Sincer vorbind, e un mister pentru mine cum de nu ești. Ai fost stâlpul familiei tale în ultimul an. Un reazem solid. Fără tine, mama ta n-ar fi făcut față suferinței.

– Am o mamă? Interesant! Ea cum e?

– Din fericire, m-am exprimat întotdeauna vag atunci când a venit vorba despre detaliile privitoare la familia ta.

– În cazul tău, asta e de-a dreptul nefiresc!

Ea suflă în ceai înainte de a risca să soarbă.

– Știu. Dar, evident, am avut un presentiment. Măcar acum, când o vom cunoaștem, o putem lua așa cum e.

Minerva se înecă în clipa aceea cu ceaiul.

– S-o cunoaștem? Doar nu mi-ai angajat o mamă!

– Ți-am spus că am plănuit totul cu meticulozitate.

Părea nerezonabil de mândru de el însuși.

– Unde mai pui că e actriță profesionistă! Giles e un mare admirator al teatrului. A recomandat-o personal pe femeia asta, iar convenienețele dictează ca tu să ai o însoțitoare.

Iată un aspect care, până atunci, nu-l deranjase pe nici unul dintre ei. Tinerele sărace din Clerkenwell n-aveau cum să-și permită luxul respectării convenienețelor.

– Oare se cade să primești recomandări de la un bărbat care a scris cuvintele „Absența ta-mi dă dureri de ficat" pe post de vers și care se mândrește cu faptul că e un ticălos desăvârșit?

Astfel de vorbe părură să-l ia prin surprindere.

– Giles nu m-ar sabota în mod intenționat... Sau eu nu cred, cel puțin, că ar face-o.

Hugh medită la asta preț de o clipă, iar apoi alungă acel gând ca pe o muscă ce i-ar fi dat târcoale prin dreptul feței. Iată încă una dintre diferențele care existau între ei. Minerva învățase să se aștepte la ce era mai rău de la oameni, însă el nu avusese motive să deprindă o astfel de lecție.

– Oricum, mama ta ajunge săptămâna viitoare și, dacă nu se ridică la înălțimea așteptărilor, putem să-i dăm papucii cu mult înainte de venirea mamei.

– Chiar ești un optimist incorigibil.

Îl invidia. Fusese și ea plină de optimism cândva, înainte ca viața să i-l alunge.

– O spui ca și cum ai dezaproba asta.

Minerva ridică din umeri, plină de dârzenie.

– Un pic de optimism e bine-venit... atunci când e cazul. Însă eu sunt mai degrabă o realistă.

Una căreia încă îi plăcea să viseze din când în când, dar care realizase de la bun început că visele erau zadarnice.

– De ce?

El o privea cu interes. Aproape ca și cum i-ar fi păsat cu adevărat. O făcea să fie mai sinceră cu el decât și-ar fi dorit.

– Pentru că, din experiența mea, soarta – ca și viața, în general – e aproape întotdeauna nemiloasă. Nu toată lumea se bucură de un trai lipsit de griji, așa cum e al tău.

Indiferent de reacția la care se așteptase ea, Hugh o dezamăgi. Dintr-odată, trăsăturile lui deveniră grave. Se uită adânc în ochii ei, de parcă ar fi încercat să vadă lumea așa cum era cu adevărat dincolo de cușca lui poleită. Apoi, acea privire serioasă deveni tulburată.

– O, Minerva...

El întinse mâna și o găsi pe a ei, un contact liniștitor și neliniștitor în același timp. Ea se surprinse privindu-l în adâncul plin de compătimire al ochilor, extrem de conștientă de modul în care atingerea lui îi încălzea atât pielea, cât și inima.

Pentru o clipă, acel lucru simplu îndreptă întreaga situație.

Apoi, exact la fel ca în seara precedentă, o simplă atingere deveni profundă. Aproape ca și când ar fi existat o conexiune între ei, intensă și ciudat de apăsătoare. Minerva nu recunoștea acea emoție. Părea a fi una nouă.

Prețioasă.

Prietenie... presărată cu atracție incontestabilă, cu dorință și cu încă ceva...

– Ce se întâmplă aici?

La auzul vocii Dianei, Minerva își retrase mâna cât putu de repede și, fâstâcindu-se, se ascunse în spatele ceștii de ceai. În timp ce

sorbi, speră că făcea o treabă suficient de convingătoare încercând să nu pară absolut deloc mișcată de acel moment ciudat de electrizant și de emoționant – dar prefăcătoria nu-i reuși câtuși de puțin.

Ce fusese asta?

Ea nu obișnuia să se poarte în prezența bărbaților precum o prostănacă neajutorată, nici măcar în acea unică împrejurare în care făcuse imprudența să-și lase inima să se îndrăgostească, și nici nu i se întâmplase vreodată să se uite la un bărbat ca și cum în ochii lui răsărea și apunea soarele. Era sigură că așa ceva nu i întâmplase până atunci. Surorile ei se aflau acum la o distanță de doar câțiva metri, și totuși n-o auzise intrând pe nici una dintre ele.

Camera, mobila și toată judecata i se evaporaseră în secunda în care pielea lui o atinsese pe a ei.

– Hugh mă informa cu privire la câteva detalii importante pe care trebuie să le cunosc.

– Eu cred că te informa cu privire la mai mult de-atât.

Diana îl privea încruntată.

– Am citit și despre *dumneavoastră* în ziare, Lord Fareham, și n-am fost deloc plăcut impresionată. Nu voi tolera nimic *necurat*, declară ea întorcându-se, acuzatoare, spre Minerva. Credeam că voi doi aveți doar o relație de afaceri!

– *Este* o relație de afaceri! se apără Minerva, care simțea cum i se înroșeau vârfurile urechilor. Și, ca de obicei, te-ai grăbit să tragi concluzii bazate pe nimic. Exact așa cum ai făcut și în trăsură, atunci când l-ai acuzat pe Hugh că ar fi un criminal!

Fusese o lovitură sub centură, dar în astfel de circumstanțe era mai bine să-și pună sora cu botul pe labe decât să simtă în continuare că-i crăpa obrazul de rușine sub greutatea privirii ei. Se pare că, până la urmă, reacția pe care o avusese seara trecută la atingerea lui Hugh nu fusese o excepție.

Hotărî că, având în vedere starea ei actuală, era mai prudent să nu-l mai atingă niciodată pe Hugh.

– Ați crezut că sunt *criminal*?

Cel puțin, vorbele Minervei avuseseră darul de a-i distrage atenția lui Hugh.

– Diana are o imaginație bogată, spuse ea.

Însă era evident că și a ei era la fel, din moment ce putea să citească atât de multe într-o atingere nevinovată. Continuând să

simtă acea tulburare, Minerva își ascunse mâna vinovată sub picior, în speranța că senzațiile ciudate aveau să dispară.

Din fericire, el râse.

– Permiteți-mi să vă alung suspiciunile, domnișoară Diana. Din câte știu, n-am omorât nici un suflet și n-am intenții imediate de a schimba această stare de fapt. Și, ca să se știe, nu a existat *nimic* necurat. *Chiar* discutam despre trecutul logodnicei mele fictive.

În cazul în faptul că o ținuse pe Minerva de mână avusese vreo urmare asupra lui, Hugh reușea să ascundă bine asta, ceea ce făcea ca Minerva să se simtă și mai prostește, fiindcă ea încă simțea efectul acelei atingeri. Dacă voința ei de fier n-ar fi intervenit, chipul i s-ar fi colorat precum o sfeclă.

– Pot să vă asigur că nimic necorespunzător nu s-a petrecut și nici nu se va petrece.

– Iar eu țin să vă asigur, *domnule*, că poate ați fermecat-o pe sora mea mai mare, care de obicei are capul pe umeri, dar că pe mine nu m-ați prostit!

– Atunci, domnișoară Diana, mă voi strădui să vă impresionez cu acțiuni și fapte, și poate că în timp veți admite că nu intenționez s-o ucid pe nici una dintre voi.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, Hugh, spuse Minerva înainte să poată să-și pună frâu gurii. Dacă lași să treacă măcar câteva zile, vei regreta această afirmație pripită. Iar tu, Diana... cere-i scuze lordului Fareham. Nu poți acuza oamenii de orice prostie care îți trece ție prin cap.

În special pe conți – chiar și pe cei indolenți – atunci când ei erau cei care țineau băierile pungii.

Expresia de pe chipul Dianei nu trăda nici o urmă de remușcare.

– Îmi cer scuze.

– Iar eu le accept.

– Vii la micul dejun, Minerva?

Plimbându-și privirea ei de la unul la altul, Vee, întotdeauna diplomată, oferi o ramură de măslin și puse capăt situației subit stânjenitoare.

– Payne spune că e aproape gata, milord, adăugă fata.

– Excelent!

Hugh se ridică și întinse mâna ca s-o ajute pe Minerva. Apoi, sub privirea pătrunzătoare, intensă și suspicioasă a Dianei, se

răzgândi. În schimb, spre imensa ei ușurare, își duse mâinile la spate, stânjenit, și afișă un zâmbet de circumstanță.

– Mergem? întrebă el, făcând un gest politicos prin care le invita pe cele trei fete să i-o ia înainte. Noi patru avem multe de discutat.

Vee se îndepărtă, recunoscătoare, însă Diana se simți datoare să-și pună din nou gazda la punct:

– Sunteți avertizat, Lord Fareham, m-am autointitulat gardianul surorii mele pe durata șederii noastre aici și am de gând să fiu cu ochii pe dumneavoastră ca un uliu. Fără flirturi sau seducții câtă vreme sunt eu de pază!

– Diana!

Văzând indignarea Minervei, el rânji, arătând ridicol de chipeș și din cale afară de pus pe șotii.

– E o provocare, domnișoară Diana? Pentru că *iubesc* provocările!

Capitolul 6

– Lingura cu scobitura rotundă se folosește exclusiv la mâncatul supei, explică Payne, care mânuia piesele celei mai bune argintării ale lui Hugh de parcă ar fi fost niște săbii. Indiferent dacă vreți sau nu s-o mâncați, *niciodată* nu se cuvine să refuzați supa.

– Cine nu cunoaște diferența dintre lingura pentru supă și o lingură pentru desert? întrebă în șoaptă Giles, care stătea aproape de șemineu, lângă Hugh, distrăgându-i acestuia din urmă atenția de la Minerva, la care se uitase fără întrerupere în ultimele zece minute. Ești sigur că sunt fiicele unui gentleman?

– Eu cred că Minerva se descurcă bine.

Ca și în ultimele cinci zile, ea făcea o treabă foarte bună. Mărturisise că-i lipseau grația sau capacitatea de a face lucruri practice, dar cu siguranță că n-avea nevoie de lecții despre cum să se descurce atunci când lua masa în public. Se comporta la fel ca o lady, iar mișcările ei aveau o grație subtilă, pe care lui îi plăcea s-o privească. Faptul că ea insistase asupra acelei lecții se datora mai mult faptului că voia să-și ajute surorile.

– Femeia asta are o minte brici. Nu trebuie niciodată să i se explice de două ori, adăugă Hugh.

Îi plăcea acest lucru la ea. Îi plăcea și faptul că el niciodată nu știa cu siguranță ce avea să spună Minerva în următorul moment. Era ageră la minte și vorbea deschis. Hugh nu-și amintea ca o altă femeie să-l fi făcut să râdă mai mult, în pofida faptului că toate interacțiunile lor se petreceau acum sub privirea vigilentă a Dianei, care era și mai directă. Asta nu-i plăcea în mod deosebit. Avea un milion de lucruri despre care voia s-o întrebe pe Minerva, în cazul în care mai rămâneau vreodată singuri.

– Nu mă refeream la Minerva, prostănacule! șopti Giles. Știam că te uiți la ea... nu că te-aș învinovăți pentru asta, continuă el, aruncându-le din nou o privire celor trei femei care stăteau așezate

la mijlocul mesei lungi, impunătoare. Minerva e frumoasă ca un tablou și e o prezență încântătoare. Ea se descurcă bine. La fel ca și vulpița aceea colțoasă de Diana. Cea mai mică e cea care mă îngrijorează. De când a venit, pare a fi o căprioară veșnic speriată. Mama ta nu va fi niciodată convinsă de ea.

Giles avea dreptate. Vee se chinuia.

– E mult prea tânără. Practic, e încă o copilă. Dar dacă seamănă cu surorile ei, are mintea ascuțită și le va prinde din urmă.

Doar că, oricât de bine se descurca în timpul lecțiilor, în clipa în care trebuia să pună lucrurile în practică, sărmana Vee încremenea și părea să fi uitat tot ceea ce învățase.

De parcă ar fi fost nevoie de o nouă dovadă că așa stăteau lucrurile, instrucțiunile lui Payne răsunară prin încăpere:

– Înclinați vasul astfel, domnișoară Vee! o îndemnă el pe fată, iar apoi degetele lui învelite în mănuși albe potriviră cu grijă într-ale ei toarta delicată a vasului, înclinându-l, ușurel, spre centrul mesei. Iar acum, folosind *doar* marginea lingurii, scufundați-o cu grijă în supă suficient de adânc ca s-o umpleți, continuă el, evident încântat de noul său rol, privindu-și, pe rând, elevele dornice să-i imite gesturile. Așa, domnișoară Diana! Splendidă treabă, domnișoară Minerva! Cu mai puțină exuberanță, domnișoară Vee... Nu e nevoie să intrați în panică. E doar supă... Scoatem noi pata de pe fața de masă... Perfecțiune, doamnelor... Acum duceți cu grijă lingura la buze și gustați. Sorbitul, chiar și încet, e total inacceptabil. Mâncatul supei trebuie să se facă fără nici un zgomot.

– De ce nu e niciodată acceptabil să refuzi felul ăsta de mâncare?

Diana reușise deja să stăpânească arta mistică a supei și era evident plictisită – gata să meargă mai departe și vizibil lipsită de răbdare față de nervozitatea surorii ei mai mici. Minerva, în schimb, își petrecea mult prea mult timp purtându-se cu Vee precum o mamă. În ritmul ăsta, aveau să piardă încă o oră, poate chiar mai mult, cu nimicuri.

– Atunci când am exersat mâncatul felului principal, ați zis că putem să alegem ce vrem și că nimeni nu ne va judeca. De ce nu se întâmplă la fel și cu supa?

– Cine poate ști? răspunse Payne. E suficient să spunem că supa e sacrosanctă. Dacă nu vă place însă, e acceptabil s-o plimbați în farfurie folosindu-vă de lingura corespunzătoare, așa.

Dându-și aere și cu gesturi exagerat de grațioase, Payne mișcă ușurel lingura în farfuria de Sèvres.

– Excelența Sa, spre exemplu, urăște supa albă și o amestecă, pur și simplu, până când comesenii termină de mâncat acest fel.

Trei perechi asemănătoare de ochi verzi se ațintiră de îndată asupra lui Hugh, dar el nu dorea să privească decât o singură pereche dintre cele trei. Și nici nu voia să analizeze de ce anume voia s-o facă. În orice caz, nu în profunzime. Doar la suprafață.

Atracție.

Palpabilă, viscerală și carnală.

Recunoștea semnele, dar n-avea de gând să acționeze în consecință.

În ciuda portretului nimicitor, pe jumătate fidel, pe care i-l făcuse domnișoara Diana cu o zi în urmă, precum și a laturii lui neastâmpărate și rebele, care lua amenințarea Dianei drept o provocare, sora Minervei n-avea nici cea mai vagă idee despre filonul nobil din adâncul sufletului lui, care îi ghida afurisitele de principii. Nici Giles n-avea habar. Poate că domnișoara Minerva Merriwell era o ispită delicioasă și o companie întru totul încântătoare, dar se afla la Standish House pentru că el o rugase să-l ajute. Orice s-ar fi întâmplat cu farsa lor, el n-ar fi abuzat niciodată de ea, trădându-i încrederea. Nu suporta ideea de a o dezamăgi sau de a o răni astfel. Stabiliseră un parteneriat de afaceri, iar el n-avea de gând să se transforme într-unul dintre factorii din pricina cărora destinul ei, și viața în general, erau nemiloase.

Vorbele pe care Minerva le rostise cu privire la greutatea traiului de zi cu zi îl obsedaseră încă din clipa în care ea le rostise. Simțise pornirea imperioasă de a se întinde spre ea și de a-i lua mâna, înainte de a fi prins ținând-o. Hugh încă nu avusese parte de nici un singur moment de intimitate cu Minerva, ca s-o întrebe ce anume îi îmboldise pe amândoi. Indiferent de cele întâmplate, voia ca scurta ei ședere la Standish House să rămână o amintire frumoasă. Într-o viață pe care el o bănuia a fi în mare parte lipsită de bucurie, ea merita măcar atât.

Frumoșii ei ochi de smarald îl priveau cu amuzament.

– Urăști supa în general, Hugh, sau doar *supa albă*?

– Doar pe cea albă.

El scoase un oftat dramatic și-și ridică nasul în sus precum clienții snobi de la Almack, care de altfel îl dezaprobau mereu, ceea ce o făcu pe cea mai tânără domnișoară Merriwell să chicotească.

– E fadă, pur și simplu, spuse el. Dar *pur și simplu* nu trebuie refuzată.

– De ce?

– Fiindcă în prezent supa albă e *de rigueur* și, prin urmare, toată lumea trebuie măcar s-o accepte, dacă nu s-o și mănânce.

– Iar expresiile franțuzești precum *de rigueur* sunt, la rândul lor, *de rigueur*, adăugă Giles pe faimosul lui ton plictisit. Expresiile astea trebuie introduse din abundență în toate conversațiile, pentru ca vorbitorul să pară corespunzător de *au fait* cu actuala modă lingvistică. Cei mai plictisitori dintre așii conversației de la momentul actual sunt aproape întotdeauna vorbitori fluenți de franceză.

Vee făcu ochii mari, iar Hugh îi zâmbi cu amabilitate.

– Nu-i dați atenție, domnișoară Vee. Vă ia peste picior. Nu trebuie să vorbiți franțuzește. Nici nu trebuie să fiți plictisitoare. Pur și simplu, fiți fermecătoare, așa cum sunteți în mod normal, iar tovarășii dumneavoastră de masă vor fi încântați.

– Oare, punând pe masă ceva ce nu vă place, nu cumva irosiți, de fapt, mâncarea bună? Când foarte mulți dintre cei mai puțin norocoși mor de foame? întrebă Diana, care părea iarăși gata să se ia la trântă cu el.

Dintr-un motiv inexplicabil, ea era hotărâtă să nu-l placă, oricât de mult se străduia el s-o farmece. Cu toate astea, trebuia să admită că punctul ei de vedere era valid, și chiar îi provoca junghiuri de vinovăție ori de câte ori se gândea la existența lui privilegiată. După ce descoperise că atât destinul, cât și viața, în general, fuseseră nemiloase cu Minerva, Hugh se simțea mai vinovat decât oricând în legătură cu privilegiile lui. Salvatorul din el voia să pună capăt nedreptăților care o făceau pe Minerva să sufere, fiindcă ea merita să fie fericită.

– Servitorii știu că trebuie să-mi dea doar un pic din chestia aia, îi răspunse el Dianei. Din politețe, adăugă, făcând un efort ca să-și ascundă jena și jurându-se în sinea lui să scoată cât mai repede din meniu acea pretențioasă supă albă. Se pare că oaspeților mei le place felul ăsta de mâncare. Iar în ceea ce privește risipa... avem toată grija în privința asta aici, la Standish House. Mare parte din

resturile de la bucătărie ajung hrană pentru porci. În rarele ocazii în care bucătăreasa gătește prea multă mâncare, pentru un bal sau pentru un banchet..., adăugă el, exasperat că vorbele acelea erau despre și mai multe privilegii, ...excesul e împărțit întotdeauna servitorilor sau nevoiașilor din parohie.

Adevărul nu-l făcu să se simtă mai bine. Cine ar fi crezut că o simplă lecție despre eticheta de la masă avea să-l facă să se simtă atât de rău în legătură cu faptul că era proprietarul mesei?

– Payne, cred că doamnele au învățat lecția supei, conchise el. Trecem mai departe?

Majordomul luă mai întâi farfuria Minervei.

– Mulțumesc, Payne, spuse ea.

– Domnișoară Minerva, și eu vă mulțumesc pentru că-mi mulțumiți. Însă nu se cade ca, în timpul mesei, să le mulțumiți servitorilor.

– De ce?

Payne îi aruncă o privire glacială lui Hugh, încântat că Minerva îi făcuse jocul și că-i pasase mingea aceea tocmai lui, răzvrătitului, iar apoi se prefăcu a vorbi în șoaptă, asigurându-se, în același timp, că vocea îi era auzită:

– Pentru că *superiorilor noștri* le place mai degrabă să considere că servitorii sunt invizibili, decât să admită că sunt pur și simplu nepoliticoși atunci când îi ignoră.

Hugh întâmpină acea remarcă la fel ca pe toate criticile pe care i le aducea irascibilul său majordom – relaxat. Sub tot aplombul lui de fațadă, nutrea o imensă slăbiciune pentru acel netrebnic și-i admira caracterul.

– Nepoliticos e să-ți admonestezi *superiorii* în fața oaspeților, Payne. În oricare altă gospodărie, doamnelor, Payne ar fi concediat pe loc. Faptul că a supraviețuit și că mai e și plătit regește, în pofida lipsei lui de politețe, e o dovadă a generozității *mele* ca angajator.

– Faptul că nu m-a concediat în cei zece ani în care am avut *neplăcerea* să-l slujesc e o dovadă a mulțimii de aiureli la care sunt martor... sau a aberațiilor pe care mi se cere să le îndrept în chip miraculos. Iar printre prostiile respective includ și acest fiasco, unul care e îndeajuns de grav ca cineva să se apuce de băutură. Să-și mintă mama! Iar asta, vreme de doi ani încheiați! Eu și Excelența Sa știm că sunt foarte bine plătit tocmai ca să se evite situația în care aș fi tentat să-mi ofer serviciile unor angajatori *mai buni*.

Majordomul adună restul farfuriilor, iar apoi se așeză la loc, în capul mesei.

– Acum... să repetăm lecția despre folosirea corectă a cuțitelor și furculițelor. Iată care e cuțitul pentru carne, și iată-l și pe cel pentru pește. Nu folosiți niciodată cuțitul care nu se cuvine, doamnelor...

– Singurul mod imaginabil în care cred că e posibil ca bătaia asta de joc s-o păcălească pe mama ta e să scapi de cea mai tânără Merriwell, murmură Giles, care poseda talentul de invidiat de a șopti fără să-și miște buzele. Nu poți s-o trimiți undeva? Acasă, poate?

– Minerva nici n-ar vrea să audă de așa ceva.

Încă din clipa în care el îi făcuse propunerea, ea i-o spusese foarte clar: fie toate trei, fie nici una. Însă manierele chinuite ale sărmanei Vee erau foarte îngrijorătoare. Dacă avea să se comporte astfel în fața mamei lui cu ochi de vultur, toate planurile de până acum aveau să se ducă naibii.

– Câți ani are? Nouăsprezece?

– Șaptesprezece.

– O, Doamne! Trimite-o acasă, la familia ei, Hugh. Dacă nu din alt motiv, măcar din bunătate. Copila ar fi ușurată, îndrăznesc s-o spun.

– Nu cred că are acasă pe cineva la care să se întoarcă, mărturisi Hugh, știind că asta nu făcea decât să complice lucrurile. Am impresia că surorile Merriwell sunt singure pe lume.

Cu ocazia vizitei lui la locuința lor modestă din acea zonă deloc primitoare a Londrei, Payne nu mai văzuse pe nimeni altcineva din familie. Nici ele nu pomeniseră de existența altcuiva...

– Ai impresia? Ce răspuns e ăsta? De ce naiba nu le-ai întrebat? Nu te mândreai tu cu documentarea ta meticuloasă? Având de luat o decizie atât de importantă precum alegerea unei *Minerve* potrivite, tu te-ai bazat doar pe faptul că pe ea chiar o cheamă Minerva?!

– Sigur că nu!

Alegerea lui Hugh nu fusese influențată doar de numele ei. Domnul Pinkerton avusese și el o influență. Și atitudinea ei. Felul în care se purtase. În care vorbise. În care îl atrăsese.

– O, Doamne! gemu Giles, ridicându-și ochii la cer. Tu *chiar* ai ales-o doar pentru numele ei! Vai, omule... măcar ești sigur că sunt fiicele unui gentleman?

– Au purtarea unor fiice de gentleman.

Se pare că asta era o altă întrebare la care Hugh nu putea răspunde. El trebuia să îndrepte imediat acel neajuns, fiindcă voia să știe. Despre ea. Îl intriga. Îl consuma. Mult mai mult decât se cuvenea.

– Ești terminat, spuse Giles.

– Asta zici tot timpul.

– Mă gândesc serios să mă spăl pe mâini de tot dezastrul ăsta.

– Dar n-o vei face. Te distrezi prea bine în momentul de față.

– Îmi va face plăcere să-ți zic „Ți-am spus eu!"

Cu un aer războinic, Giles își încrucișă brațele pe piept, iar apoi făcu un gest spre ușă, unde un valet discret încerca să le atragă atenția.

– Cred că a sosit.

– Vezi tu... încă o piesă din planul meu se încadrează perfect la locul ei. Vino... s-o cunoaștem pe mama cea nouă a Minervei!

– E mai simplu să-mi spuneți „doamna Landridge", iar fetele să-mi zică „mamă", din moment ce am intrat deja în pielea personajului.

Actrița avea vârsta potrivită, părea corespunzător de manierată și, în același timp, mămoasă. Era alegerea perfectă pentru interpretarea rolului mamei Minervei. Brusc, ea îl luă de braț pe Hugh și îl trase mai aproape.

– Fac asta cu fiecare rol pe care mi-l asum, milord. Fiecare. Rol.

De asemenea, îi plăcea să rostească apăsat fiecare „r"

– Ăăă...

Hugh nu cunoștea mai nimic despre teatru sau despre registrele de interpretare. Poate că astfel de teatralisme erau ceva obișnuit.

– E foarte bine de știut.

– După umila mea opinie... și după prețioasele opinii ale unora dintre cei mai entuziaști critici ai mei... imersiunea totală conferă o portretizare de calitate superioară.

Mâna actriței îl eliberă pe Hugh ca să fluture, apoi, în aer. Dintr-un motiv inexplicabil, vocea ei era excesiv de puternică, aproape ca și cum ar fi îndreptat-o către zei scandând de pe scenă, nu de pe canapeaua cu dungi galbene din salonul lui Hugh și aflându-se la nici un metru distanță de acesta.

– Când am jucat-o pe Lady Macbeth, spre exemplu, în timpul unui sezon extins de pe Drury Lane, cu un succes imens, am

înnebunit de-a dreptul vreme de aproape trei luni. Chiar m-am apucat de somnambulism.

– Da? „Oare asta nu e cam exagerat?" se întrebă el în gând. Câtă dedicație!

– Actoria e o artă, domnul meu, una care necesită multă dăruire din partea unei persoane ce dorește să primească genul de distincții la care râvnesc eu.

Zâmbi cu nostalgie unei amintiri legate, fără îndoială, de trăiri fericite, nu de experiența de a fi nebună vreme de trei luni.

– Toți spectatorii piesei au mărturisit că nu asistaseră niciodată la o interpretare atât de tragică și de cutremurătoare ca a mea... Pe deasupra, am fost și *extrem de convingătoare*. De atunci încoace, din câte știu, nimeni n-a fost nici măcar pe aproape s-o joace mai bine pe Lady Macbeth. Cu toate astea, nimeni nu înțelege cu adevărat esența jocului meu. Lucretia DeVere se cutremură și-și strânse mâinile în dreptul pieptului planturos. Vedeți dumneavoastră... Am *devenit* ea, Lord Fareham... Cu fiecare tendon, cu fiecare fir de păr, cu fiecare fibră a ființei mele... Am fost însăși soția neînțeleasă a lui Macbeth! *Asta* e secretul meu.

– Înțeleg.

Hugh se întoarse spre Giles și clipi, neștiind prea bine ce să înțeleagă din vorbele ei. În același timp, se întreba dacă recomandarea prietenului său fusese în mod intenționat cea a unui nebun, făcută pentru că Giles voise să se amuze, pur și simplu. În schimb, acesta din urmă aproba cu gesturi mai degrabă entuziaste decât prudente, părând nespus de fascinat de femeia ciudată care-i stătea alături.

– A fost un triumf, spuse el. Am văzut piesa de patru ori consecutiv. Prestația dumneavoastră, doamnă DeVere, m-a emoționat până la lacrimi.

– Ce băiat dulce!

Femeia cea stranie strânse brațul lui Giles ca și cum acesta tocmai i-ar fi dat luna de pe cer.

– Dar mă cheamă doamna Landridge, dragă. Văduvă, mamă a trei fiice fermecătoare. Încă plângând pierderea iubitului ei soț.

În ochii femeii se iviră lacrimi adevărate.

– Dar încântată că bunul Dumnezeu a cruțat-o pe draga mea Minerva și că ea și-a găsit fericirea pe care o merită.

Ea îl fixă pe Hugh cu ochi umezi, în timp ce buza de jos îi tremura.

– Ce comoară a găsit în tine, domnule! Toate acele luni în care ai stat neclintit lângă patul ei... toate acele luni în care ai refuzat să renunți! Niciodată două suflete nu s-au meritat mai mult unul pe celălalt decât prețioasa mea Minerva și bărbatul pe care îl voi numi în curând, cu mândrie, fiul meu.

Mâna ei dolofană îl cuprinse pe Hugh de obraz și îl făcu chiar și pe el să se emoționeze puțin.

– Te *ador*! îi strigă ea.

– Ei...

– Ți-am zis că e convingătoare, interveni Giles.

– Într-adevăr. Foarte.

Chiar și ridicarea și coborârea iute a pieptului ei masiv transmiteau cumva în același timp atât patosul, cât și bucuria.

– N-am mai văzut așa ceva în viața mea, spuse Hugh, simțind începuturile unui zâmbet în colțul buzelor. Cred că s-ar putea să meargă.

– Însă va merge doar *dacă* putem rezolva problema legată de Vee.

Capitolul 7

– Domnii vă așteaptă în salon, doamnelor, spuse Payne, aruncându-i Minervei o privire insinuantă. Am impresia că se află aici o persoană pe care Excelența Sa este nerăbdător s-o cunoașteți toate trei.

Încă din clipa în care îl întâlnise, Minerva îl plăcuse pe bătrânul majordom viclean, care, de când sosiseră ele la Standish House, se dovedise a fi de-a dreptul un dar providențial. El o ajutase să se orienteze în acea casă enormă și derutantă și, în tot acel timp, o pregătise pentru orice lecție pe care Hugh și lordul Bellingham voiau să i-o predea. Payne avea un talent straniu de a-i fi aproape în clipele în care regulile etichetei o depășeau, oferindu-i indicii în mod subtil și apoi topindu-se în fundal. Dintr-un anumit motiv – pe care Minerva n-avea de gând să-l cerceteze –, Payne își dorea ca ea să reușească. Mulțumită lui, era capabilă să afișeze o mină încrezătoare. Suficient ca să le ofere și surorilor ei încredere în acea afacere în care le trăsese după ea.

Payne părea să aibă un talent deosebit s-o tempereze pe Diana, care se purtase aproape exemplar timp de cinci zile, după mustruluiala jenantă la care îl supusese pe Hugh atunci când îi prinsese ținându-se inocent de mână. Nu că scena aceea ar fi părut deosebit de inocentă. Păruse... îngrijorător de încântător. Iar, în timp ce făcea tot ce putea ca să fie solidară cu Minerva, Diana, la rândul ei, lua lecțiile în serios și învăța totul cu mare repeziciune.

Vee, pe de altă parte, era un motiv de îngrijorare pentru amândouă surorile mai mari. Ea nu se acomodase cu grandoarea casei lui Hugh și nici nu se ridica la înălțimea noilor cerințe cărora trebuia să le facă față ca să devină o Landridge. Dar n-avea decât șaptesprezece ani. Abia. O asemenea vârstă era una dificilă. Nici copil, nici femeie, și totuși luptându-se să fie independentă și să-și facă vocea auzită.

Domnișoară Minerva, mai aveți nevoie de timp ca să vă pregătiți surorile?

În mod evident, Payne știa că ea încă nu abordase față de ele subiectul falsei lor mame. Nu îndrăznise.

– Da, te rog, Payne. Spune-i Excelenței Sale că vom veni curând în salon.

Cele trei surori rămaseră singure în sufrageria imensă, iar Minerva trase aer adânc în piept și zâmbi, veselă.

– Cred că ne descurcăm strălucit. Nu-i așa că-i distractiv?

– Situația de acum e mult mai bună decât munca adevărată.

Degetele Dianei pipăiră, fără ca ea să-și dea seama, dantela de pe manșeta noii ei rochii albastre. Una de care fusese din cale-afară de copleșită în acea dimineață, când primul lot din pretinsa lor garderobă sosise direct de la modistă. Lână, respectând anotimpul, dar de o consistență atât de fină și de moale încât la fel de bine putea să fie și in, după felul în care cădea, în pliuri delicate, până la podea. La fel ca în cazul rochiei îndrăznețe, în dungi, a Minervei, corsajul mulat al Dianei avea o răscroială decoltată, care făcea minuni cu siluetele lor. Rochia lui Vee era similară, într-o nuanță ușor pastelată, dar nu avea decolteu. Noii ochelari cocoțați pe nasul ei îi veneau mult mai bine față de cei urâți pe care Minerva se chinuise să-i plătească.

– Se pare că, în general, o ducem mult mai bine, iar mâncarea e excelentă.

– Nu-mi pasă de traiul bun de aici! Nu aparținem acestui loc. Aș prefera să fiu acasă, spuse Vee, care susținea asta încă din prima noapte pe care și-o petrecuseră la Standish House.

– Vom fi acasă curând, dragă... în cel mult câteva săptămâni... dar ne vom întoarce acolo mult mai bogate decât am fost vreodată. Gândește-te doar la toate cărțile pe care ți le vei putea cumpăra!

– Poate.

– Nici un „poate"! Între timp, eu mă bucur nespus să fiu altcineva. Asta îmi amintește de micile spectacole pe care obișnuiam să le punem în scenă pentru tata. Îți aduci aminte?

– Poate că așa-i.

Expresia lui Vee se lumină. Orice referire la trecut o înveselea mereu, nu că tatăl lor egoist ar fi asistat vreodată mai mult de cinci minute la vreunul dintre acele spectacole înainte de a dispărea din

nou ca să bea la Dog and Duck, ca să joace cărți pe undeva sau ca să-și petreacă noaptea cu vreo femeie ușoară pe care se întâmpla s-o adulmece la momentul respectiv.

– Întotdeauna ai fost foarte bună la rolurile tale. Eu îți făceam măști din hârtie, iar Diana reușea mereu să ne îmbrace în cearșafuri, astfel încât improvizația ei să semene cu oricare dintre costumele de care aveam nevoie. Și repetam ore în șir. Ca și acum. Doar că în prezent avem recuzita și scenariul. Și ia ghicește... vor apărea și alte personaje!

– Da? Cine?

– Fiindcă Minerva inventată de *Hugh* are o mamă, el a angajat o actriță adevărată care să joace rolul ei.

Până în acel moment, Minerva îi mărturisise asta doar Dianei, știind că Vee nu putea să facă față le prea mult dintr-odată.

– Nu-i așa că-i amuzant? sugeră ea.

– Deci cu falsa noastră mamă ne întâlnim acum? întrebă Diana, care de data asta îi zâmbi lui Vee, încercând s-o susțină pe Minerva. Ce palpitant! Mă întreb cum este.

– Eu nu vreau s-o cunosc, declară mezina, îngrozită. Am avut o mamă. A murit. Să-i spunem altcuiva „mamă" ar fi o lipsă de respect față de memoria adevăratei noastre mame.

Nu că Vee chiar ar fi avut amintiri legate de adevărata lor mamă, care murise pe când mezina avea doar doi ani. Minerva abia împlinise nouă, așa că până și amintirile ei se estompaseră de-a lungul timpului. Își putea aduce aminte de chipul mamei lor, dar nu și de vocea ei. Mai mult decât atât, în timp ce unele amintiri disparate erau foarte limpezi, atâtea altele rămâneau neclare, fiindcă Minerva trăise mai mulți ani fără ea decât alături de ea. Își aducea aminte de o femeie fragilă, pe care viața o epuizase. Una care plângea mult și se ciondănea mereu cu soțul ei. Una care, la rândul ei, pretindea că fusese fiica unui gentleman.

– Doar ne prefacem, Vee... asta nu înseamnă deloc lipsă de respect. Ea e mama fictivă a domnișoarei Venus Landridge, nu a ta. Joci un rol. Ți-am spus povestea pe care a inventat-o lordul Hugh. Tatăl nostru *fictiv* a murit recent, continuă ea, amintindu-și că în urmă cu o zi făcuse greșeala să omită cuvântul „fictiv", iar sora ei izbucnise imediat în lacrimi. Și ne-a lăsat singure cu mama noastră *fictivă*, devenită, bineînțeles, văduvă. Hugh n-avea cum

să-şi convingă mama că aveam să locuim aici neînsoţite, de vreme ce ea ştie că noi avem o mamă. Tu eşti obsedată de decenţă, Vee... *Ştii* că aşa ar sta lucrurile.

– N-o fac!

– Nu ţi-a păsat atunci când ţi-am spus că tatăl nostru fictiv a murit.

– Nu mi-a păsat fiindcă ştiam că, dacă nu vreau, n-aş fi nevoită să-i rostesc numele. Aş putea să dau din cap şi să par tristă, ceea ce şi sunt, însă nu i-aş spune niciodată „tată" unui alt bărbat.

– Şi dacă reuşim să ne descurcăm fără ca tu să fii nevoită să-i spui „mamă" femeii acesteia?

Nu era ideal, dar, din moment ce era puţin probabil ca Vee să poată face şi altceva decât să şadă în prezenţa mamei lui Hugh şi să semene cu o copilă copleşită, era o cale bună de urmat.

– Ce idee excelentă! exclamă Diana cuprinzând-o pe Vee pe după umeri.

– Vorbeşte doar când mama lui Hugh ţi se adresează direct şi nu rosti niciodată cuvântul „mamă"! Haide, Vee... poţi să faci asta. Am ajuns atât de departe, iar Minerva are dreptate. Fără banii lordului Fareham, riscăm să ajungem nevoiaşe într-un an.

– Mai bine nevoiaşă decât să-i spun „mamă" unei străine !

– O, pentru Dumnezeu, Vee! exclamă Diana, a cărei răbdare nou descoperită fusese de scurtă durată. Nu te mai purta ca un copil! Uneori trebuie să strângem pur şi simplu din dinţi şi să suportăm!

Exasperată, o fixă cu privirea pe Minerva, sugerându-i fără vorbe să înceteze s-o mai cocoloşească pe mezină.

– Vee, i-am promis lordului Fareham să-i ofer cel puţin o săptămână, timp în care el să beneficieze de deplina noastră cooperare. Te rog să faci măcar atât, Vee... pentru am mare *nevoie* de tine.

– N-o fac!

Cu coada ochiului, Minerva surprinse privirea mânioasă şi frustrată pe care Diana le-o arunca amândurora. Îşi ieşi din fire, atât din pricina încăpăţânării de neclintit a lui Vee, cât şi din pricina neputinţei ei de-a o disciplina.

– Ba o vei face!

Oricât de mult ar fi vrut Minerva să evite să se comporte ca un părinte cu surorile ei, şi mai ales ca unul sever, era evident că în ziua aceea Vee avea nevoie de unul. Pentru binele lor.

– Da, o vei face, fiindcă oricât de mult ai prefera tu să fii nevoiaşă, te asigur că singurele două rude care ţi-au mai rămas nu vor asta! Şi până când tatăl tău bun de nimic se întoarce – dacă se mai întoarce *vreodată* –, eu port povara de a fi capul acestei familii şi, prin urmare, fie că-ţi place, fie că nu, trebuie să faci ce-ţi spun eu!

– Tata nu-i un om care să nu fie bun de nimic!

– Atunci, unde se află el acum, Vee?

Minerva nu aşteptă să vadă dacă vorbele ei îşi atinseseră ţinta. Ieşi din sufragerie, aşteptându-se ca surorile ei s-o urmeze. Nu se opri şi nici nu-şi întoarse capul decât atunci când ajunse la uşa salonului. De-a lungul acelui scurt drum, remuşcările de după răbufnirea ei începură să ia locul furiei. În spatele Dianei mergea Vee, care mai avea puţin şi îi dădeau lacrimile, fapt ce o răni pe Minerva în adâncul sufletului. Dar n-avea ce face. Deşi ura să rănească sentimentele fragile ale lui Vee, aceasta din urmă trebuia să înveţe că lumea nu se învârtea în jurul ei. Poate că fusese doar un copil pe vremea când tatăl lor îşi luase tălpăşiţa, dar şi Minerva, la rândul ei, abia devenise femeie şi habar n-avea cum să-şi crească surorile. Necesitatea o silise să înveţe repede. Dacă ea reuşise să facă asta şi, implicit, să renunţe la propria viaţă, cu siguranţă că Vee nu murea dacă făcea acel unic compromis.

Fără să mai rostească un cuvânt, Minerva bătu la uşă şi intră. Pe dată, Hugh sări în picioare. Întotdeauna sărea în picioare atunci când ea îşi făcea apariţia în încăpere. Ei îi plăcea acel gest minor, grijuliu.

– Doamnelor! V-o prezint pe doamna Agatha Landridge... mama voastră văduvă, abia sosită de la Chipping Norton.

O femeie mai în vârstă, cu şuviţe argintii în părul blond şi cu o faţă durdulie, le zâmbi şi se grăbi să ajungă la Minerva.

– Dragile mele! Ce plăcere să vă cunosc! Şi ce fiice frumoase am! exclamă femeia, întorcându-se spre Hugh şi împungându-l cu degetul. Aţi omis să-mi spuneţi cât de frumoase sunt, milord. Presupun că ochii verzi şi statura înaltă le vin de la tatăl lor, continuă ea, iar, din anumite motive, buza de jos îi tremură în clipa în care pomeni numele lui. Mi-e teribil de dor de el, încheie ea.

– Mamei tale îi place să se *imerseze pe deplin* în fiecare personaj pe care îl joacă, spuse Hugh, ai cărui ochi albaştri, sclipitori, întâlniră privirea Minervei. Prin urmare, pe întreaga durată a

convieţuirii noastre la Standish House, a anunţat că va fi doamna Agatha Landridge *tot* timpul. Proaspăt rămasă văduvă şi încă foarte îndurerată.

Ciudata femeie o cuprinse pe Minerva într-o îmbrăţişare exuberantă, parfumată, care o făcu pe aceasta din urmă să clipească şi să-i arunce lui Hugh o privire cam năucită.

– Dar credeam că a trecut un an!

– Ce înseamnă un an atunci când o persoană îşi pierde dragostea vieţii ei, Minerva? Pierderea soţului meu m-a distrus. Mă îndoiesc că-mi voi mai reveni vreodată.

Noua ei mamă îi dădu drumul şi o cuprinse în acelaşi mod pe Diana.

– Draga mea..., începu ea, făcând un pas înapoi şi ţinându-şi cea de-a doua „fiică" la distanţă de un braţ. Uită-te la tine! La fel de frumoasă ca şi draga mea Minerva!

Apoi ochii înlăcrimaţi ai falsei mame se îndreptară spre Vee, care stătea lângă uşă, precaută, şi părea gata să ţâşnească afară în orice clipă.

– Tu trebuie să fii Venus a mea...

– Nu sunt a ta!

Vee bătu din picior, apoi o luă la fugă şi se făcu nevăzută pe coridor.

Noua lor mamă păru şocată de o astfel de izbucnire şi, cu mâna ei micuţă, începu să-şi facă vânt în dreptul pieptului.

– Ştiam că numele ei e un subiect sensibil...

– Nu e vorba de numele ei! pufni Diana, iritată. E vorba de situaţie. Crede că a pretinde acum că avem o mamă e o lipsă de respect faţă de memoria răposatei noastre mame.

– Îmi pare foarte rău! Ar fi trebuit să-i spun despre asta mai devreme. Acum, când am reuşit s-o fac să înţeleagă despre ce e vorba, mi-am dat seama că lui Vee îi trebuie timp ca să se acomodeze..., bâigui Minerva, care îşi promisese în sinea ei că avea să-i frângă gâtul mezinei după ce punea mâna pe ea, dacă aceasta din urmă se mai încăpăţâna ca un copil. Mă duc să-i vorbesc. Va fi mai bine după ce se calmează.

Hugh şi lordul Bellingham schimbară o privire stranie. Una care sugera că nu erau prea încrezători.

– Nu... las-o singură o vreme, ca să aibă timp să se gândească. Tu și Diana o puteți pune la curent mai târziu cu lecția din după-amiaza asta. Oricum, probabil că vom face mai multe progrese fără ea... Poate că îi e dor de casă? De restul familiei?

– Care rest al familiei? răspunse Diana înainte ca Minerva să apuce s-o facă. Nu suntem decât noi trei.

Minerva observă compasiunea apărând pe fața chipeșă a lui Hugh.

– Și tatăl vostru s-a dus?

– S-a dus de multă vreme.

Da, acel pierde-vară! Dar Minerva nu voia să discute despre asta într-un moment în care se aflau de față mai mulți oameni. În schimb, se întoarse către noua și ciudata ei mamă.

– Presupun că ar trebui să ne cunoaștem...

Oricine a zis că „haina îl face pe om" referindu-se doar la bărbați, nu știa mare lucru despre femei. Minerva arăta ca o prințesă, abia recunoscându-și reflexia din oglindă, dar, chiar și așa, se simțea ca o impostoare. Una care urma să se confrunte cu cel mai rău coșmar al ei.

– Ești gata, Minerva?

Vee, pe de altă parte, nu-și putea ascunde încântarea. După izbucnirea nepoliticoasă din ziua precedentă și după discuția încordată pe care o avusese apoi cu surorile ei, mezina Merriwell rămăsese pe poziție – asta, până când trei costume de călărie își făcuseră apariția în cel de al doilea lot de îmbrăcăminte care sosise de la modistă. Acele haine impresionante fuseseră însoțite de un mesaj de la Payne, care le informa că Excelența Sa era de părere că stătuseră închise în casă prea mult timp și că ar fi trebuit să facă un drum până în sat, călare, în a doua parte a dimineții. Având înaintea ei acea perspectivă interesantă – și fiindcă întotdeauna își dorise să învețe să călărească – Vee se îmblânzise, jurând să facă un efort mai mare și să nu se mai simtă ofensată de toate nimicurile.

La polul opus, Minerva nu intenționase niciodată să învețe să călărească.

De fapt, toată viața se ferise să se afle la mai puțin de șase metri de un cal și reușise să păstreze acea distanță, acceptând, ca excepție, numai siguranța oferită de o trăsură și de un vizitiu capabil.

Caii erau creaturi mari, imprevizibile și iuți. Sincer vorbind, o îngrozeau. Pentru Minerva, a sta cocoțată pe spinarea unui cal era definiția iadului. Poate că dacă ar fi avut înzestrările necesare unei bune călărețe – mai exact, echilibrul și constituția atletică grațioasă de care avea nevoie ca să stea bine în șa –, provocarea din acea zi n-ar fi fost deloc o provocare. Însă cu membrele ei slăbănoage și lungi, cu totala ei lipsă de coordonare și temându-se că, din cauza stângăciei ei înnăscute, ar fi putut să cadă și să-și frângă gâtul, ar fi preferat mai degrabă să aibă de-a face cu inchiziția spaniolă decât să petreacă o oră călare.

– Grăbește-te, Minerva! Domnii așteaptă! o îndemnă Diana, care ajunsese și ea s-o zorească. Lord Bellingham spune că, după ce învățăm elementele de bază, mergem călare un kilometru și jumătate, până în sat. Un sat englezesc de modă veche! Abia aștept să-l văd. Întotdeauna mi-am imaginat că voi ajunge să locuiesc într-un sat, nu în vechea noastră Londră împuțită. Se pare că unele părți din satul ăsta sunt medievale.

Era evident că doar Minerva ura ideea acelei ieșiri. Însă pentru că Vee zâmbea, în sfârșit, și pentru că nici o vorbă acră sau pesimistă nu mai ieșise de pe buzele Dianei încă de la cina din seara trecută, sora cea mai mare se gândi că nu putea fi ea cea care să le strice distracția.

– Luați-o înainte. Ne vedem acolo.

Avea nevoie de un minut ca să-și liniștească nervii. Cu puțin noroc, Hugh avea să-i aleagă un cal de talie mai mică și docil, sau unul atât de bătrân încât să fie întrecut până și de o țestoasă și, pe deasupra, îndeajuns de scund încât inevitabila cădere să n-o doară.

Să n-o doară prea tare.

Având senzația că soarta îi era pecetluită, Minerva înfipse încă un ac nou de pălărie în obiectul ciudat, împodobit cu pene, pe care-l purta pe cap. Arăta mai degrabă ca o decorațiune decât ca o pălărie, dar era din cale-afară de drăguță și fusese confecționată ca să completeze magnificul ei costum vișiniu de călărie. Cel puțin, asta era ceva ce putea să aprecieze.

Fusta de catifea grea era mai lungă în spate decât era ea obișnuită, însă țesătura putea să fie numită pe drept cuvânt uimitoare, iar croiala era sublimă. Mai ales corsajul strâmt, împodobit cu brandenburguri și cu douăzeci de nasturi lucitori, de alamă. Iar costumul

era nou-nouț! Minerva nu mai avusese niciodată o haină care să nu fie la mâna a doua.

Se privi în oglindă și trase aer adânc în piept. Dintre toate provocările cu care avea să se confrunte în postura de falsă logodnică a unui conte, cea de acum nu era deloc cea mai dificilă. După cum o asigurase Hugh cu o seară în urmă, orice activitate care îi ținea ocupați în timpul vizitei mamei lui avea să ajute ca timpul să treacă mai repede și să-i distragă atenția acesteia din urmă. Cu cât era mai distrasă, cu atât scurtul lor timp petrecut împreună avea să fie mai ușor.

În timp ce călărea, Minerva nu trebuia să mintă, să pretindă că era altcineva sau să-și amintească amănunte din cine știe ce povești din trecut. În plus, toate doamnele de viță nobilă știau să călărească, iar Hugh îi spusese mamei lui în repetate rânduri că el și Minerva obișnuiau să se bucure împreună de galopul peste câmpuri. Acum ea se gândi că, cel puțin, el îi promisese solemn că n-avea să fie nevoie ca ea să călărească în galop, și nici măcar să meargă la trap. Tot ce trebuia să facă era să-și așeze fundul pe șa și să și-l țină acolo.

Cât de greu putea fi?

Capitolul 8

Vee și Diana nu păreau să aibă nevoie de ajutorul lui Giles ca să urce pe cai, fiindcă el le prezentase mișcările de bază, iar doamna Landridge, pe de-a-ntregul *imersată*, se strecurase între caii blânzi ai celor două fete ca să le ofere „fiicelor" ei instrucțiuni despre nobila artă de a călări ca o doamnă. Minerva nu sosise încă. Hugh tocmai era pe cale să trimită un îngrijitor ca s-o cheme, când ea își făcu apariția dintr-odată la marginea padocului, arătând atât de frumoasă încât lui i se opri respirația.

Femeia aceea avea o siluetă splendidă! Una pe care acel costum îndrăzneț de catifea venea magnific.

Porni spre ea puțin prea entuziast, apoi se stăpâni și încetini pasul în caz că Giles ar fi stat cu ochii pe el. Prietenul lui deținea deja suficientă muniție și fără să afle că Hugh o găsea pe Minerva diabolic de atrăgătoare și că nutrea fantezii scandaloase cu ea, unele care aveau enervantul obicei de a se trezi la viață în timp ce el dormea.

– Iată-te! Tocmai voiam să trimit o echipă de căutare.

Părea tulburată. Mai tulburată decât o văzuse vreodată, iar în ochii ei ca de felină, ce priveau cu îngrijorare la cai, se citea agitația.

– Care dintre ei e al meu?

– Iapa castanie de acolo, răspunse el arătând către mânza frumoasă care aștepta, răbdătoare, pe pavaj. O cheamă Crăița și, înainte de a mă întreba, află că nu, nu eu i-am pus numele. Mama a făcut-o. Haide cu mine, s-o cunoști.

O luă pe Minerva de cot, așteptându-se să-l urmeze, însă ea rămase încremenită locului.

– Nu e puțin cam... ăăă... de talie mare?

Hugh o văzu uitându-se mai întâi la frumosul ponei sur pe care el i-l rezervase lui Vee, iar apoi la Crăița.

– Ești înaltă, Minerva, și ți-ar atârna picioarele pe jos dacă ai sta călare pe un cal mai mic.

Privirea Minervei rămase ațintită la cal.

– Spui asta de parcă ar fi ceva rău... pentru animal, zise ea privindu-l, în sfârșit, în ochi. Vrei să spui că l-aș strivi pe unul mai mic?

– Nu mi-aș permite așa ceva.

Hugh zâmbi și o luă de braț, îndemnând-o să înainteze – ceea ce ea făcu fără nici o tragere de inimă – și încercând să ignore plăcerea pe care i-o provoca acel contact aparent inofensiv.

– Draga mea Minerva, e perfect normal ca, dacă n-ai călărit niciodată, să fii puțin temătoare în fața unui cal. Dar crede-mă, Crăița, în ciuda mărimii ei *gargantuești*, e cel mai docil cal de pe lume. Dacă vrei, poți să și adormi în șa, fără nici o grijă.

– *Dacă* pot să stau în șa! N-am nici un pic de echilibru și...

– Și faci ca toate astea să pară mai grele decât sunt. Călăritul nu e ca dansul. Nu necesită decât să stai așezată... ceva ce, îndrăznesc să spun, ai făcut în cea mai mare parte a vieții tale, fără să conștientizezi asta vreodată. Haide să te urci în șa, după care te vei convinge singură.

Cu o seară în urmă, după cină, avuseseră o lungă conversație despre călărie. Lui i se păruse că Minerva era mai degrabă șovăitoare decât speriată atunci când îl abordase pe coridor și încercase să invoce o mulțime de motive care arătau că n-avea de ce să învețe să călărească. De fapt, judecând acum după trăsăturile ei încordate și după ochii măriți, falsa lui logodnică – netemătoare, de felul ei – părea mai degrabă speriată decât șovăitoare. Poate că mai mult îngrozită decât speriată. Era prima dată când ea se poticnea la vorbă, iar asta îl făcuse să se simtă... ciudat.

– Vei fi surprinsă de cât de repede vei învăța. Pur și simplu, nu trebuie decât să stai cu spatele drept. Uită-te la surorile tale.

Aproape ca și când el i-ar fi cerut să acționeze la un semnal, Diana își îmboldi iapa la trap – care era la fel de mare precum cea a Minervei –, iar pe chipul ei frumos apăru un rânjet atunci când reuși să dea ocol iute padocului. Apoi Vee o urmă cu ușurință.

– Călăresc de nici cinci minute și uită-te la ele! Sincer vorbind, Minerva, nu e mare lucru. Dacă te ajută, gândește-te la Crăița ca la un scaun înalt și robust. Odată ce ești în șa, te ții de frâie și le folosești ca să strunești calul. Toți caii mei cunosc limbajul subtil al frâielor.

Hugh întinse mâna și mângâie botul Crăiței.

– Haide... mângâi-o. Nu mușcă.

Sfioasă, ea imită gestul și mângâie ușurel calul. Crăița nici nu clipi.

– Iată... vezi? E foarte docilă!

Un grăjdar care aștepta în apropiere veni, grăbit, cu butucul pentru încălecat, pe care îl așeză jos. Hotărâtă, Minerva puse piciorul pe el, îl puse și pe celălalt, iar apoi rămase pe loc.

– Nu sunt mult mai dificile șeile pentru călărit pe o parte... când călărețul atârnă într-o laterală și nu deasupra calului?

– Deloc. Nu atârni pentru că... ăăă... șezutul tău e tot deasupra, pe cal.

În timp ce se gândea la fundul ei, Hugh apucă mânerul și trase tare de el, ca să demonstreze cât de țeapăn era.

– E perfect sigur. Ai încredere în mine.

– Spune bărbatul care probabil că n-a călărit în viața lui pe o parte!

Aici îl prinsese în capcană, așa că el trecu peste acele vorbe.

– Odată ce ești în șa, poți să te stabilizezi și ajutându-te de frâie. Cred că e mai bine să-ți arăt după ce te urci pe cal, conchise el făcând un gest cu capul spre șa. Așa că ține-ți rochia cu mâna dreaptă și... sus cu tine!

Ea își adună fusta grea cu o mână, își ridică, stângace, piciorul, aproape împiedicându-se, iar apoi se răsuci cu fața spre el, dezorientată și destul de panicată.

– Și, mai exact, *cum* ajung sus?

– Ce-ar fi ca astăzi să lăsăm încălecatul pe altă dată și să te salt eu în șa?

Hugh nu așteptă un răspuns, ci îi cuprinse, cu vioiciune, talia. Pipăindu-i formele feminine, rămase încremenit. Deodată, brațele ei îl cuprinseră pe după gât, ceea ce îl bloca și mai mult. Minerva se agăța de el atât de strâns, încât n-avea încotro și îi simțea pe gât apăsarea moale a pieptului, care se ridica și cobora odată cu respirația ei precipitată; cu ochii la înălțimea buzelor ei, era incapabil să privească în altă parte, din pricina grămezii de catifea vișinie care i se adunase lângă obraz. Nu că ar fi dat mare atenție catifelei cât timp mâinile lui mari îi cuprindeau aproape în întregime talia, și cât timp simțea parfumul senzual pe care îl răspândea pielea gâtului ei, în dreptul locului în care îi bătea pulsul.

Efectul incendiar asupra corpului său fu instantaneu și, în ciuda dimineții reci de iarnă, pielea îi luă foc.

– S-ar putea să fie nevoie să-mi dai drumul, ca să pot să te ridic.

Ea își slăbi strânsoarea, însă doar puțin.

– Poate că ar fi mai bine să-ți pui mâinile pe umerii mei.

Vocea lui sună sugrumat, nu pentru că ea îl strângea, ci mai degrabă fiindcă poziția lor intimă îi stârnise, dintr-odată, gânduri indecente. Picioarele ei lungi erau lipite de pieptul lui. Dacă nu acționa iute, o parte a corpului său avea să fie lipită, neintenționat și umilitor, de coapsele ei.

– Îmi pare rău! Până acum, n-am mai fost săltată în brațe. După cum ai spus și tu – pe bună dreptate –, sunt departe de a fi ușoară. Promiți să nu mă scapi?

– Draga mea domnișoară Merriwell, deși bărbații Standish nu sunt deloc demni de încredere în tot ceea ce fac și, ca regulă generală, nimeni n-ar trebui să aibă încredere în ei, te asigur că bărbații Standish n-ar scăpa pentru nimic în lume o doamnă din brațe. Nici măcar pe una deloc ușoară. Te rog să ai încredere în mine.

În cele din urmă, ea se depărtă ușor și-și așeză palmele pe claviculele lui, privindu-l drept în ochi și făcându-l să-și dorească s-o sărute și să-i alunge, astfel, încruntătura.

– Totul e foarte nou pentru mine!

Și pentru el era la fel de nou. Și, cu siguranță, deloc amuzant. Pielea înfierbântată parcă nu i se mai potrivea bine pe trup, în timp ce inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept, iar mâinile ar fi vrut să hoinărească pe trupul ei, ca să-l descopere. Pentru propria sănătate mintală, și în caz că uita să se comporte într-un mod onorabil, Hugh nu mai zăbovi asupra a ceea ce avea de făcut și o aruncă efectiv pe Minerva în sus, în graba lui de a-i da drumul.

Minerva scoase un țipăt ușor atunci când aterizi în șa, apoi, în disperarea ei de a apuca frâiele, fu cât pe-aci să cadă de pe acea blestemăție, forțându-l pe Hugh să-și folosească trupul ca s-o sprijine în timp ce ea se lupta ca să-și recapete echilibrul. După cum chiar ea o spusese, nu era deloc ușoară. Însă se dovedea a fi întru totul tentantă, lucru de care el era mult prea conștient. Nu se obosi să-i explice cum trebuia să-și treacă un picior pe după oblânc și i-l aranjă el însuși, cu degete neobișnuit de stângace și chinuindu-se să rămână imperturbabil, încercând să-și imagineze că era un

membru oarecare, nu piciorul ei ridicol de lung și de frumos. Însă încercarea lui de a rămâne rece eșuă lamentabil. De când îl atrăgeau picioarele? Sau parfumul? Sau pălărioarele caraghioase?

– Iar acum trebuie să-ți vâri celălalt picior în scara șeii.

Piciorul liber flutură în aer, neputincios, scoțând la iveală o frântură de gambă învelită într-un ciorap de mătase. El se întinse și apucă, ferm, membrul ofensator de glezna acoperită de cizmă, îl îndesă fără nici o ceremonie acolo unde trebuia să se afle, iar după aceea sări înapoi, foarte tulburat și derutat de toată întâmplarea.

Erau doar niște picioare, pentru numele Domnului! Cu greu se justifica o asemenea reacție disproporționată, din moment ce el vedea picioare în fiecare zi. Majoritatea oamenilor deținea două. Și nici nu era vreun tinerel care nu pusese vreodată mâna pe o femeie! Atinsese zeci, peste tot, văzuse nenumărate perechi de membre de femei dezgolite și nici măcar o dată nu avusese o asemenea reacție, cu nici una dintre ele.

Poate că era bolnav?

Asta trebuia să fie!

Acum își spuneau cuvântul toată tensiunea provocată de vizita iminentă a mamei lui și toată acea farsă complicată. Fusese zdruncinat fie de asta, fie de actualele circumstanțe. Din atât de multe motive, Minerva era fructul oprit; prin urmare, era de înțeles de ce nestatornicul și afemeiatul lui sânge de Standish îl îndemna să muște din acel fruct. Totul ținea de ereditate. Asta trebuia să fie, din moment ce găsea ademenitoare până și gambele acelei femei afurisite!

Cel mai bine era ca, fără prea multă analiză interioară, să accepte asta pur și simplu și să meargă mai departe.

– Adu-mi calul! îi ceru el grăjdarului.

Și cel mai bine era să se grăbească să facă ceva, ca să-și alunge gândul de la întreaga situație.

Grăjdarul îl aduse pe Galileo, iar Hugh se aruncă pe spatele animalului, în timp ce Minerva stătea țeapănă pe Crăița, cu ochii măriți de groază, deși n-avea nici un motiv s-o facă.

– Dă-mi voie să-ți arăt cum se țin frâiele...

Atunci când ea spusese că-i lipsea cu desăvârșire talentul pentru orice activitate fizică, nu mințise. Hugh nu văzuse în viața lui

o asemenea tentativă dizgrațioasă și stângace de a călări. Toată afacerea ar fi fost comică, dacă n-ar fi avut o importanță crucială. Mama lui era o călăreață pasionată, iar el făcuse prostia să-i spună că și Minerva era o călăreață entuziastă. Și nu exista nici cea mai mică șansă ca viitoarea soacră să nu-i propună viitoarei ei nurori o partidă de călărie pe zi, ca să-și pună sângele în mișcare.

Faptul că Minerva nu căzuse de pe sărmana Crăiță era un miracol în sine. Și, cel puțin, stătea dreaptă în șa.

Aproape dreaptă.

În plus, atitudinea ei trecuse de la groază, la sperietură. Pentru o femeie care se mișca în mod normal cu o economie dureros de hipnotică, care putea să aducă la viață calitățile de întinerire ale *Tonicului hepatic patentat al lui Pinkerton* folosindu-se doar de o pensulă și de niște cerneală încăpute pe mâna ei talentată și grațioasă, acea Minerva călare pe Crăița putea fi la fel de bine un cuier pentru pălării. Postura ei era foarte rigidă, cu toate cele patru membre încremenite în unghiuri drepte, ciudate, în timp ce amândoi înaintau, greoi, către sat. Mai rău de-atât, ea încă nu înțelegea că trebuia să se salte în același timp cu pasul calului. În schimb, sărea din șa când și când, însă o făcea rigid, fundul ei delicios zdruncinându-se odată cu fiecare mișcare ce părea provocată din exterior.

Giles și ceilalți o luaseră înainte de multă vreme, la insistența lui Hugh, care fusese de părere că prietenul lui se bucurase mult prea mult de spectacolul bizar oferit de Minerva. Așa că se străduise de unul singur s-o însoțească, răbdător, în jurul padocului, sperând în zadar ca ea să învețe ceva, în cele din urmă. Dar, din păcate, singurul lucru de care părea să fie capabilă acum era să stea dreaptă ca o vergea și să arate ca un cuier pentru pălării, ușor intrat în panică.

Acum, din fericire, erau singuri, dar înaintau cu prudență pe străduța ce ducea spre sat. Cu puțin noroc, aveau să ajungă înainte ca prăvăliile să se închidă, însă Hugh nu voia să fie nerăbdător.

– Ți-am spus că sunt incapabilă de astfel de lucruri, spuse Minerva pe un ton trist și smerit. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem.

– Prostii. Te descurci splendid, răspunse el zâmbindu-i încurajator. Poate că dacă te concentrezi mai puțin și te relaxezi mai mult...

– Dacă mă relaxez, cad de pe cal.

Crăița dădu din coadă, nerăbdătoare. Pentru o clipă, Minerva se clătină destul de tare, după care își luă o mină atât de nefericită, încât el se simți groaznic. Cine ar fi crezut că avea s-o înfrângă un lucru atât de simplu precum călăria?

– Sunt sigură că acest cal mă urăște!

– Nu te urăște. Treaba e că..., începu el privind cum ea stătea în șa precum un bloc de granit și oftând în fața acelei priveliști. Caii sunt creaturi sensibile, reluă el, creaturi care se lasă conduse de noi. Trebuie să te relaxezi, astfel încât și Crăița s-o facă.

– Și cum, mai exact, se relaxează cineva pe spatele unui cal nevrotic?

Tonul ei tăios o făcu pe Crăița să pufnească și să-și roadă zăbala.

– Pentru început, ai putea să-ți relaxezi mâinile. Uită-te la mine, o îndemnă Hugh, care se asigură că stătea, practic, tolănit în șa. După cum poți vedea... ține cu fermitate frâiele pentru cazul în care trebuie să preiau iute comanda, spuse el mai departe, scuturând frâiele, pentru efect. Dar mușchii brațelor și încheieturile îmi sunt moi. Ca să știe că eu dețin controlul, Galileo nu trebuie să simtă zăbala strânsă în partea din spate a gurii, pentru că avem încredere unul în celălalt.

Hugh își demonstră punctul de vedere trăgând ușurel de frâie cu mâna stângă, iar calul lui răspunse imediat, distanțându-se puțin de Minerva și urmându-și drumul pe străduță.

– *Relaxează-ți brațele*, Minerva!

Ea respiră adânc.

– E mai bine?

Nu, nici măcar puțin.

– Un pic... dar tot semeni cu o femeie cu două mături țepene înfipte în mâneci.

Minerva privi în jos la brațele ei, perfect drepte și ridicate aproape orizontal. Făcu un efort conștient ca să le îndoaie.

– Crezi că groaza asta se va potoli?

Poate că da, dacă el reușea să-și alunge mintea de la ce făcea ea.

– Mi-am dat seama că am fost foarte neglijent. Am fost atât de preocupat să te învăț cum să fii Minerva *mea*, încât n-am aflat mai nimic despre cea reală. Tot ce știu e că părinții tăi nu mai sunt în viață și că tatăl tău a fost om de știință.

Minerva se încruntă, însă nu-și abătu privirea de la drumul din fața ei, în timp ce se concentra prea tare să se relaxeze.

– Am zis că tata s-a dus, nu că a murit, răspunse ea, riscând să-i arunce lui Hugh o privire piezișă. Și n-am văzut nici o dovadă a faptului că ar fi fost om de știință, deși deseori pretindea că era. Dar tatăl meu pretindea mereu că era o mulțime de lucruri.

– Trăiește?

– Cine știe? se întrebă Minerva la rândul ei, ridicând din umeri, ceea ce o făcu să se clatine și mai tare. Într-o zi, ne-a trimis o scrisoare în care spunea că urma să plece pentru o scurtă perioadă. Și de atunci n-am mai văzut nici urmă de el.

Hugh era consternat.

– Nu s-a întors niciodată? Nici după ce a murit mama ta?

– Mama a murit pe când eu aveam nouă ani. Tata ne-a abandonat la scurt timp după ce am împlinit nouăsprezece. N-a lăsat nici o adresă, spuse ea cu o detașare care îl uimi la culme pe Hugh. Nu pot să spun că prezența lui îmi lipsește cine știe ce. Era mai mult o piedică decât un părinte, mai ales în ultimii ani.

– Dar asta e revoltător!

Dintr-un motiv inexplicabil, lui îi venea să-și abată calul spre Londra, să-l caute pe vagabond și apoi să-l bată măr.

– Ce fel de gentleman se comportă astfel?

– N-am zis nici că era cu adevărat un gentleman, spuse ea, părând tulburată. Încă o dată fie zis... el așa pretindea. A fost gravor... ca și mine. O, Doamne... De-asta mi-ai propus să mă dau drept logodnica ta? Ai presupus că eram fiica unui gentleman adevărat?

– Era o presupunere firească. Ești bine educată, vorbești așa cum trebuie. Ai maniere rafinate.

– Toate astea mi se trag de la mama, care a pretins, la rândul ei, că era fiica unui gentleman, îl lămuri ea, făcând o grimasă. Dar îți spun din nou că n-am nici o dovadă în sensul ăsta. Părinții mei s-au înstrăinat de familiile lor.

– În ansamblu, pentru mine nu contează, o asigură el, care își dădea seama încă o dată c-o plăcea pe Minerva exact așa cum era ea. Atât timp cât îmi poți convinge mama că ești măcar un pic nobilă...

– S-ar putea să existe o slabă legătură pe undeva... deși mă îndoiesc sincer de ascendența tatălui meu, spuse ea căzând pe gânduri pentru o clipă, iar apoi ridicând din umeri. Tata a fost un mincinos

convingător, la fel ca oricare altul pe care l-am întâlnit vreodată, așa că-l cred în stare să fi inventat povestea despre originea lui distinsă, explică ea mai departe, riscând să-i arunce lui Hugh o altă privire piezișă și afișând o umbră de zâmbet chinuit. A fost destul de isteț.

– Dar i-a lipsit simțul datoriei morale și a eșuat în obligația de a-și face datoria față de familia lui.

Așa ceva părea de necrezut pentru Hugh. Un bărbat nu se eschiva de la responsabilitățile lui!

– A fost un pierde-vară cronic, povesti Minerva, cu un moral îndoielnic, care prefera să ducă o viață ușoară în loc să muncească din greu. A reușit să facă un efort minim cât timp noi, fiicele lui, eram mici de vârstă... sau, cel puțin, am presupus că a făcut-o, fiindcă a reușit, cu greu, să ne țină sub un acoperiș. A fost și gravor în lemn. Și chiar unul bun. De fapt, el m-a învățat meseria asta. Ceea ce, într-un fel care ține de ironia sorții, i-a permis, odată ce m-am făcut mai mare, să petreacă și mai mult timp prin cârciumi sau împreună cu iubitele lui... până când a renunțat în totalitate la responsabilitățile de părinte.

– Și v-a părăsit.

Ea dădu din cap în semn că da.

– E inadmisibil! exclamă Hugh.

– Da este... dar așa era tata. Pe atunci intrase într-un anturaj foarte rău. În ultimele zile în care a mai stat cu noi și timp de câteva săptămâni după ce a plecat, mai multe personaje respingătoare și mai mult de un polițist au venit să-l caute. Era clar că nu fugise doar din pricina responsabilităților familiale, spuse Minerva ridicând din umeri, resemnată, fără să se clatine mai deloc în șa. Bărbatul Standish nu deține monopolul faptului că nu se poate avea încredere în el, Hugh. Din experiența mea, majoritatea bărbaților nu sunt demni de încredere. E în natura lor, însă tata a fost în cu totul altă categorie. De fapt, aș merge până la a spune că pot să pariez că, indiferent de ce greșeală a comis oricare bărbat din familia ta în trecut, *dragul* de tata a făcut, probabil, ceva și mai rău.

Hugh își dădu seama că nu era pregătit să riște un asemenea pariu.

– În ciuda numeroaselor lor defecte, bărbații din familia Standish nu și-ar lăsa familia la ananghie.

Da, ei ar fi minţit, ar fi provocat, nu o dată, suferinţă enormă familiei, ar fi făcut numai ceea ce-şi doreau, ar fi trădat toată încrederea pusă în ei şi, în cele din urmă, ar fi dezamăgit, dar nu şi-ar fi ignorat niciodată responsabilităţile. Nici măcar pe cele mai scandaloase.

Capitolul 9

– Destul despre mine!

Satul se afla acum la o distanță binecuvântat de mică, iar Minerva terminase cu scormonitul prin trecutul ei deprimant.

– Spune-mi ceva despre tine, ceva ce o logodnică devotată ar trebui să știe.

– Culoarea mea preferată e roșul, răspunse Hugh. E îndrăzneață, temerară și puțintel obraznică. Exact ca mine.

– Asta nu e deloc revelația edificatoare la care mă așteptam.

Ea încercase în mod repetat, zile în șir, să scoată ceva personal de la el, dar reușise prea puțin, fiindcă la fiecare întrebare primise de la el un răspuns cu tentă frivolă sau amuzantă. Într-o asemenea măsură, încât începea să creadă că era intenționat neserios. Ceea ce sugera, după cum bănuia ea, că înlăuntrul lui exista ceva mai mult decât ceea ce voia el să vadă ceilalți. Ceva ce Minerva își dădea seama că ea putea să invoce ca să-și justifice reacțiile bizare pe care le avea față de el, însă nu era mai puțin adevărat că acel ceva chiar exista înlăuntrul lui, ea simțind la Hugh, și nu doar o dată, niște străfulgerări care scoteau totul la iveală. Iar Minerva nu putea să nege asta.

Un astfel de exemplu fusese privirea lui ciudată din acea primă dimineață în care o ținuse de mână, după ce ea îi mărturisise că nu avusese parte de o viață la fel de lipsită de griji ca a lui. Fusese o manifestare care vădea empatie. Ca și cum, cumva, el ar fi înțeles imediat situația ei și se simțise responsabil pentru asta. Pe acel Hugh el îl ținea bine ascuns în cea mai mare parte din timp, însă acela era bărbatul care o făcea curioasă. Atât de curioasă, încât fusese nevoită să recurgă la Payne ca să capete mai multe informații.

– Bănuiesc că deja te-ai interesat în legătură cu mine și știi tot ceea ce te interesează. Sunt exact ceea ce par a fi. Un gentleman ușuratic. Fermecător... destul de răsfățat, de egoist și incapabil de

vreun țel serios, dincolo de ceea ce mă forțează să fac îngrozitoarele mele îndatoriri și moștenirea.

Ea riscă să-și abată ochii de la drum și de la frâie ca să-i arunce o privire piezișă, iar ceva din expresia lui o tulbură, confirmându-i suspiciunile.

– Nu te cred.

– E adevărat. Având în vederea tot ceea ce tocmai mi-ai spus, mă simt rușinat să mărturisesc că sunt la fel de lipsit de profunzime ca o băltoacă. Ceea ce vezi, aia e.

– Totuși, eu bănuiesc că ai profunzimi ascunse. E ceva neverosimil în tot acest exterior de burlac lipsit de griji.

Pentru că el *era* bun și grijuliu. Ea văzuse asta. În plus, fără îndoială că avea răbdarea unui sfânt. Un bărbat cu astfel de calități n-avea cum să fie atât de egoist și, în plus, Minerva îl plăcea, ceea ce n-ar fi putut face dacă el ar fi fost atât de superficial pe cât pretindea.

– Aș vrea să aflu și ce dovadă aduci în sprijinul unei acuzații atât de grave!

– Te trezești cu noaptea-n cap... ca și mine. Și, de obicei, oamenii se trezesc devreme doar dacă au un motiv întemeiat.

– Îmi place să am prioritate la micul dejun.

– Mincinosule! Lucrezi în biroul tău. Începi în fiecare dimineață, la ora șase. Mi-a zis Payne.

– Payne *crede* că lucrez, iar eu n-am făcut nimic ca să-l conving de contrariu. Da, adevărul e că mă duc în birou la ora șase dimineața pentru că de obicei atunci ajung acasă după o noapte de dezmăț, și moțăi puțin la mine în birou ca să mă asigur că sunt într-o formă suficient de bună ca să mă las văzut la micul dejun.

– Eu cred majordomul tău cel șiret ar ști dacă ai lipsi de acasă toată noaptea.

– Nu e atât de șiret.

Hugh zâmbi în timp ce-și struni calul ca să evite o băltoacă, cu o siguranță de sine pe care ea o invidie.

– Ani în șir m-am prefăcut că mă duceam la culcare, am mototolit așternutul ca să pară că am dormit în el și apoi am ieșit pe fereastra dormitorului ca să mă dedau la lucruri incalificabile, împreună cu dubioșii mei tovarăși.

– Lucruri incalificabile? Chiar așa? se miră ea, neputându-se abține și zâmbind la auzul acelei minciuni flagrante. Ce fel de

lucruri incalificabile poți pune la cale în colțul ăsta adormit din Hampshire?

– Jocuri de noroc, în mare parte. Băutură și petreceri, o lămuri el, apucându-se să numere pe degete. Și destrăbălare, desigur. Sunt un sclav al hedonismului în toate formele lui.

Apoi îi făcu Minervei cu ochiul, într-un gest ce aducea a flirt, ipostază în care semăna leit cu un ticălos atrăgător, iar latura feminină a falsei lui logodnice oftă în sinea ei.

– Din fericire, după ce se lasă întunericul, satul se transformă într-un bârlog al nelegiuirii.

– Payne zice că atunci când te afli în Hampshire, te întâlnești în fiecare zi cu administratorul proprietății. Și mai zice că atunci când nu ești în Hampshire, insiști să primești săptămânal scrisori de la el. În plus, vii aici cel puțin de două ori pe lună, ca să supraveghezi mersul treburilor, spuse Minerva, tulburată de faptul că Hugh îi făcuse cu ochiul și declanșase înlăuntrul ei aceeași reacție pe care o avusese și mai devreme, pe când brațele lui puternice o ridicaseră fără pic de efort și o așezaseră în șaua Crăiței. Payne zice că, în ciuda aparențelor, ești extrem de sârguincios și de meticulos în privința chestiunilor care țin de moșie. Prin urmare, trebuie să trag concluzia că, până la urmă, ești un gentleman *foarte responsabil*, în pofida afirmațiilor tale vehement contrare.

El nu negă.

– Tu și Payne păreți dintr-odată foarte intimi unul cu celălalt.

– Nu ești singura persoană curioasă care pune întrebări. Măcar Payne răspunde cu sinceritate la ale mele.

– *Sinceritate*. Pentru numele Domnului! Nu-mi place cum sună asta. Ce altceva a mai zis bârfitorul ăla?

– Că, din cauza situației economice dificile, n-ai mai crescut chiriile în ultimii cinci ani și că toți arendașii tăi te iubesc.

– Dacă mă iubesc, o fac din pricina *lipsei* mele acute și universale de pricepere în afaceri, de care pot să profite cu ușurință, o lămuri Hugh, iar apoi arătă spre biserica aflată acum la mică distanță în fața lor. Asta e biserica Saint Mary. Wilhelm Cuceritorul a construit-o. Și-a stabilit locuința în Hampshire pentru scurt timp... pe vremea când Winchester era capitala.

Chiar nu voia să vorbească despre el, sau, cel puțin, nu despre latura lui mai puțin frivolă, însă ea hotărî să nu se dea bătută. Cu

cât petrecea mai mult timp alături de el, cu atât o intriga persoana lui. Da, era chipeș și fermecător, isteț și captivant de plăcut, dar acei ochi albaștri, sclipitori, ascundeau mai mult decât lăsa el să se vadă, iar ea ajunsese să creadă că ștrengarul obraznic pe care-l juca atât de bine era, de fapt, un paravan pentru un alt gen de bărbat. Genul care salva domnițe aflate la ananghie și care știa exact ce să spună pentru ca o situație să nu devină incomodă. Bărbații superficiali nu erau intuitivi. Și nici atât de ispititori.

– Payne zice că ești un proprietar excelent, care are grijă de arendași și care îi tratează cu respect. El spune că-ți faci întotdeauna timp să-i asculți și că le urmezi frecvent sfatul.

– Mă *prefac* că-i ascult. Ăsta-i unul dintre puținele mele talente. Pot să par complet absorbit într-o conversație, în timp ce evit să aud. Arendașii mei cred că-i ascult. Payne *crede* că îl ascult, iar tu presupui în mod greșit că te ascult acum, pe când, în realitate, nu mă gândesc decât la prânz. Înțelegi? Lipsit de profunzime ca o băltoacă. Tu încerci să porți o conversație serioasă, iar eu nu mă pot gândi decât la mine.

Ceva îi spunea Minervei că Hugh se gândea la toată lumea, ceea ce era o admirabilă trăsătură de caracter. Faptul că el încerca să nege n-avea nici un sens.

– Totuși, moșia ta e înfloritoare... în mare parte, datorită tehnicilor moderne de agricultură la care ai recurs. Am văzut în biblioteca ta toate cărțile noi despre subiectul ăsta. Și au fost citite.

– Nu de mine.

– Payne zice că ești un proprietar mai bun decât era tatăl tău care, din cât se pare, a fost și el iubit de toată lumea. Majordomul tău mai spune că, în ciuda tuturor eforturilor tale de a dovedi contrariul, semeni, de fapt, foarte mult cu tatăl tău. Mai precis, ca două picături de apă. E adevărat? N-ai pomenit niciodată nimic despre el.

O expresie suspectă, ce aducea cu disperarea, îi străbătu fugitiv trăsăturile lui Hugh, înainte ca el să mascheze totul prin negare.

– Ce ar fi demn de pomenit? Ca și tine, eram mic atunci când a murit tata. A vorbi despre el nu face decât să mă facă sentimental și de ce aș vrea să fiu sentimental în mod intenționat?

Își struni calul la trap, la mică distanță în spatele ei, iar apoi arătă spre o piață aglomerată, evitând în mod vădit răspunsul la acea întrebare a Minervei. Prea vădit.

– A... uite! Văd calul lui Giles legat acolo. Cred că ceilalți nu sunt prea departe, sau așa ar trebui. Mor de foame.

Era clar că ea atinsese o coardă sensibilă, fiindcă el n-o aștepta, lăsând-o să înainteze singură pe pavaj și printre cei câțiva trecători, ceea ce necesită mai multă concentrare decât menținerea calului pe o traiectorie dreaptă.

Până când să ajungă și ea la han, Hugh descălecase și-și lăsase calul în seama unui grăjdar. Atunci când luă calul ei de căpăstru ca să-l oprească, Hugh clătină din cap și pufni:

– N-ai avut de străbătut nici zece metri. Ce te-a reținut?

Un alt grăjdar se grăbi spre ei, aducând butucul pe care ea să descalece, iar Hugh îi făcu semn omului să plece, spunându-i:

– Crede-mă, se va încheia catastrofal! O ajut eu pe doamnă să coboare.

El își întinse brațele.

– Lasă-ți să se odihnească degetele acelea cu încheieturi albe și dă drumul frâielor, Minerva!

Ea se conformă fără tragere de inimă și îl apucă de umeri. Erau liniștitor de solizi și tulburător de minunați... iar ea trebuia să înceteze să se mai gândească la astfel de prostii referitoare la un bărbat care o plătea să ducă la îndeplinire un anume plan.

În caz că Hugh băgase de seamă ciudatul efect pe care îl avea asupra ei și fiindcă asta părea cea mai iute cale de a se da jos din spatele animalului, Minerva se întinse spre Hugh, realizând prea târziu că ar fi trebuit să-și scoată mai întâi afurisitul de picior din scara șeii. Se răsuci, iar Crăița păși într-o parte ca să scape de zbaterile ei, moment în care Minerva zări pământul.

– Te țin eu!

Spre marea ei umilință, Hugh făcu întocmai. Brațele lui puternice i se încolăciră strâns în jurul coastelor, în timp ce ea atârna, suspendată. Avea piciorul încă încurcat în scară și fața lipită de pieptul lui, în timp ce sânii îi erau turtiți în mod scandalos de abdomenul lui. Minerva nu putea face altceva decât să se agațe de el, inspirând izul lui proaspăt, curat și bărbătesc, în timp ce grăjdarul se chinuia să-i scoată din scară piciorul captiv, iar apoi, în momentul în care se eliberă, ea suferi umilința de a-l lăsa pe Hugh s-o echilibreze în cușca intimă a brațelor lui.

Preț de o clipă prelungă rămaseră strânși unul lângă altul, asta fiind ceva de care corpul ei părea să se bucure mult mai mult decât ar fi trebuit, până când el întrerupse dintr-odată contactul, îndepărtând-o în timp ce clipea cu ochii ațintiți în jos, la ea.

– O, Doamne, femeie! Atunci când am întins brațele, nu m-am așteptat să mi te arunci în ele chiar în aceeași clipă. Puteai să mă avertizezi că aveai de gând să-ți iei zborul. L-ai fi doborât la pământ pe un bărbat mai firav!

– Îmi pare rău! Te-am avertizat că sunt stângace.

Gulerul și reverul hainei lui se strâmbaseră, ceea ce oferi degetelor ei pline de dorință o scuză ca să le îndrepte. Apoi privirile li se întâlniră.

Iar ei rămaseră astfel, ochi în ochi.

De parcă ar fi acționat de capul lor, palmele ei îi neteziră reverul, iar, dincolo de acesta, îi simți inima bătând. Într-un ritm puternic și egal, însă la fel de iute ca al ei. În acea secundă, Minerva realiză că și el împărtășea atracția îmbătătoare, magnetică și periculoasă pe care o simțea ea.

Ia el realiză același lucru în legătură cu falsa lui logodnică.

De ce n-o îngrijora așa ceva? Din moment ce atracția față de el nu era un lucru înțelept?

Urmări privirea lui coborându-i spre buze și pe urmă revenind, lent, la ochii ei, iar apoi își simți corpul aplecându-se ca să-l întâlnească pe al lui...

– *Hugh?!*

Sub degete, Minerva simți mușchii umerilor lui încordându-se în clipa în care auzise cealaltă voce, iar el se dădu înapoi pe dată.

– Mi s-a părut mie că tu ești!

El își roti capul și se trezi în față cu o femeie foarte frumoasă, cu părul blond, aflată la brațul unui bărbat foarte atrăgător. Hugh îi zâmbi acelei femei. Era un zâmbet ciudat. Unul încordat. Unul care nu se potrivea cu privirea lui.

– Sarah... Căpitane Peters... Bună ziua... V-ați întors, deci?

– Doar temporar. Teddy are permisie și ne alăturăm regimentului său abia în ianuarie.

Dacă blonda băgase de seamă tulburarea lui Hugh, nu lăsă să se vadă acest lucru, ci îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Dar cea mai bună veste e aceea că regimentul se întoarce la Aldershot după Anul Nou, așa că vom fi staționați permanent în Hampshire, mult mai aproape de casă. Mama e încântată, fiindcă i-a fost dor să-și răsfețe nepoții.

Expresia lui Hugh indica exact opusul încântării, în ciuda zâmbetului rigid.

– Asta-i o veste *excelentă*, spuse el, în timp ce părea să nu știe unde anume să-și țină mâinile agitate, pe care în cele din urmă și le duse la spate. Excelent, repetă el.

Minerva nu-l văzuse niciodată atât de stânjenit.

– Să înțeleg că mama ta e bine?

– Da, bineînțeles. Suntem cu toții în formă bună, răspunse blonda cea frumoasă.

– Excelent.

Acel cuvânt părea un tic nervos la el. Oare ce era cu acea femeie ce îl făcea pe Hugh, care în mod normal era atât de degajat în exprimare, să se comporte într-un mod atât de bățos și de stânjenit? Doar dacă nu cumva era de vină pornirea ei nesăbuită de a-i netezi reverul? Fusese o greșeală, iar Minerva ar fi trebuit să se bucure că fuseseră întrerupți... doar că nu era.

– Ce mai *faci*? Au trecut... cât? Doi ani de când ne-am ciocnit ultima dată? întrebă blonda, îndreptându-și, curioasă, privirea spre Minerva. Încă mai ești burlacul vesel al orașului?

În cele din urmă, ochii lui se desprinseră de la blondă și-i întâlni pe ai Minervei, ceea ce păru să-l readucă la realitate din visarea ciudată în care se cufundase. Pentru o clipă, păru îngrozit de faptul că Minerva încă se afla lângă el și făcu o grimasă. Falsa lui logodnică n-avea nici cea mai vagă idee dacă grimasa aceea era din cauza ei – sau a situației.

– O, Doamne, unde-mi sunt manierele?

El îi oferi Minervei brațul și-și puse palma, posesiv, peste a ei. Sau poate că se agățase de ea, în disperarea lui de a dovedi ceva anume?

– Permiteți-mi să v-o prezint pe logodnica mea. Minerva, aceștia sunt doamna Sarah Peters și soțul ei, căpitanul Peters. Aceasta e domnișoara Minerva...

El îi aruncă o privire inexpresivă, de parcă ar fi uitat noul nume pe care i-l dăduse.

– ...Landridge.

Ea înclină din cap, politicoasă, așa cum o învățase Payne să procedeze în prezența unor persoane de rang similar. Reverențele erau doar pentru nobili. Cu cât nobilul era mai nobil, cu atât reverența trebuia să fie mai adâncă.

„Privește-i în ochi. Zâmbește. Poartă-te cu nonșalanță."

Dar asta nu era ușor de făcut în timp ce mintea ei zbârnâia.

– Sunt încântată de cunoștință, domnule căpitan și doamnă Peters.

Blonda care îi legase limba falsului ei logodnic o privea acum, cu interes, din cap până-n picioare. Dintr-un anume motiv, totul la acea femeie, și mai ales efectul pe care ea îl avusese asupra lui Hugh, părea s-o calce pe Minerva pe nervi. Ea se cuibări mai aproape de Hugh, dând impresia că era îndrăgostită, nicidecum necuviincios de tulburată de umerii lui și de momentul ciudat de încărcat pe care tocmai îl trăiseră în doi și care fusese întrerupt de acea vulpoaică.

– Suntem logodiți de optsprezece luni, spuse Minerva.

Și puțin îi păsa dacă avea un ton posesiv! Așa se presupunea că erau logodnicele. O astfel de atitudine făcea parte din rol.

– Probabil că am ratat anunțul din *The Times*.

– N-a fost publicat nici un anunț, spuse Hugh, părând să-și fi recăpătat glasul în cele din urmă. Am reușit să nu stârnim valuri. Minerva nu face parte din societatea londoneză și n-a dorit să creăm vâlvă. Ne-am cunoscut în afara orașului, atunci când..., spuse el ezitând din nou foarte tare.

– M-a salvat dintr-o trăsură scăpată de sub control, completă Minerva ridicându-și spre el privirea încărcată, după cum spera ea, de adorație și nu de ceea ce aducea alarmant de mult cu un brusc acces de gelozie. Și, mai recent, m-a salvat dintr-o șa deloc prietenoasă, se simți ea datoare să adauge.

O întâmplare la care acea ființă blondă, grațioasă și frumoasă probabil că asistase – la fel ca și la netezirea total necuviincioasă și spontană a reverului. Deși acum, când o credea pe Minerva logodnica lui Hugh, probabil că gestul acela era considerat un lucru bun. Logodnicelor li se permite să netezească revere, iar Minerva se putea folosi de asta mai târziu, ca scuză credibilă în cazul în care Hugh aducea vorba despre atare întâmplare, o perspectivă ce deja o făcea să intre în pământ de rușine, cu tot cu cizmele ei cele noi

de călărie. Minerva zâmbi ca să-și ascundă groaza și încercă să-și reamintească faptul că interpreta un personaj.

– Hugh e veșnicul meu cavaler în armură strălucitoare. Aș fi complet pierdută fără el.

Tăcerea stânjenitoare care urmă fu oribilă, în mare parte pentru că Minerva avea puternica impresie că, dintre ei patru, ea era singura persoană care habar n-avea de ce era incomodă.

Mâna lui Hugh o ținea pe a ei în felul în care un om aflat pe punctul de a se îneca ar fi înșfăcat o bucată de lemn ce plutea pe marea agitată. Căpitanul Peters încă nu rostise nici un cuvânt, iar preafrumoasa lui soție afișa un zâmbet la fel de fals ca și minciunile Minervei.

– Ce mai face mama ta, Hugh? Îi place viața în America?

– Foarte mult.

– A fost atât de curajoasă că s-a mutat în cealaltă parte a lumii!

– Știi cum e mama.

Iară ceva ce, fără îndoială, doamna Peters știa.

– E tare ca piatra.

Sub mâneca hainei, antebrațul lui Hugh devenise destul de rigid. Minerva simțea că el voia să scape. Așa cum simțea că Hugh și frumoasa doamnă Peters aveau un trecut comun. Unul pe care ea intenționa să-l deslușească de îndată ce rămânea singură cu falsul ei logodnic.

– A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi, dar, din păcate, noi trebuie să plecăm, spuse ea strângându-l de braț și simțind cum îi dispărea o parte din încordare. Mama, surorile mele și lordul Bellingham sunt pe undeva prin piață și mă tem pentru sănătatea mintală a lordului dacă-l lăsăm singur cu ele prea mult timp.

– Da... bietul Giles, murmură Hugh înclinându-se, politicos, în fața celor doi. Transmite-i mamei tale salutările mele.

– Și mamei tale pe ale mele.

O mână delicată, înmănușată, atinse ușor mâna Minervei.

– Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnișoară Landridge. Mă bucur *atât* de mult că Hugh se așază, în sfârșit, la casa lui! Dacă tot nu ești prea atașată de viața la oraș, ar fi minunat să poți să-l convingi să stea mai mult aici, în Hampshire. Atunci aș putea să vă invit pe amândoi...

Ochii aceia albaștri, frumoși, îi întâlniră pe ai lui Hugh. Minerva nu reuși să citească mesajul intens din ochii femeii, care spuse:

– Cred că asta mi-ar plăcea foarte mult.

Capitolul 10

Hugh ura ca trecutul să se insinueze și să-l ia prin surprindere. Și mai mult ura că asta se întâmplase de față cu Minerva. Mergând fără scop prin piață împreună cu ceilalți, simțise privirea ei ațintită asupra lui în timp ce toate acele dureroase amintiri îngropate înlăuntrul lui își făcuseră apariția nedorită în prim-plan.

Încă o simțea pe Minerva lipită de el, cu toate că, în sala de mese a hanului, o așezase în mod intenționat pe Vee pe scaunul dintre ei și o ignorase în mare măsură pe Minerva pe toată durata mesei. După mai bine de un deceniu, vederea lui Sarah încă îl durea la fel de tare ca prima dată. Dintr-odată, era din nou acel băiat cu inima frântă și zguduit sufletește. Pierdut și lipsit de ancoră după năruirea lumii lui, cu tot ce se afla la temelia ei. Își ascunsese durerea sub masca falsei politeți, așa cum făcea întotdeauna, dar Minerva nu era proastă. Știa că era ceva la mijloc. În timpul mesei, Hugh stătuse ca pe ghimpi, sperând ca ea să nu-i pună întrebări în fața tuturor. Oare care era cea mai potrivită cale prin care să-i explice ce era cu Sarah, fără a recunoaște cât de mult îl durea însuși faptul că ea exista? Trecuse o oră, iar el continua să se afle în încurcătură.

Prin urmare, decise să evite în chip tactic întrebările. Totuși, el descoperi adevărul zicalei „ușor de zis, greu de făcut", fiindcă grupul lor fusese așezat în sala de mese privată a hanului, acolo unde nu existau distrageri care să explice lipsa lui neobișnuită de conversație.

Dar n-avea cum să ignore faptul că apariția neașteptată a lui Sarah îl prinsese cu garda jos și-i distrusese buna dispoziție – o dispoziție care începuse să se deterioreze atunci când Minerva începuse să-l compare cu tatăl ei, ducându-l cu gândul la toate acele locuri întunecate dinlăuntrul lui, de care se ferea ca de ciumă. Asta se întâmplase înainte ca ea să se arunce în brațele lui, înainte să-și lipească palmele de pieptul lui și să-i determine corpul să se

năpustească într-o direcție complet diferită și nedorită. Iar acum emoțiile lui erau împrăștiate în toate direcțiile și mult prea aproape de suprafață. Atât de intens, încât abia și le mai ținea în frâu.

– Sunteți sigure că nu vreți un pic de vin, doamnelor? întrebă Giles, care ținea sticla ridicată, pregătit să toarne. Vinul ăsta e foarte bun!

– Nici eu, nici fiicele mele nu ne atingem vreodată de *demonul* băutură, Lord Bellingham, declară Lucretia, care se încruntă atunci când Diana își înălță paharul cu un gest rebel, așa că actrița, scoasă din sărite, se întoarse spre Vee. Nu-ți ține coatele pe masă, dragă!

Se purtase ca o mamă față de fată, căreia îi dăduse sfaturi întreaga zi, părând oarbă față de ostilitatea ce fierbea în sufletul mezinei Merriwell. Din fericire, Vee nu ripostase. Ea ignorase, cu dinții încleștați, toate acele false griji materne, în timp ce continua să folosească greșit toate tacâmurile.

– Mesele sunt pentru farfurii, nu pentru coate, o dăscăli acum Lucretia.

– Farfuriile au fost *luate* de pe masă.

Dacă privirile ar fi putut ucide, atunci cea a lui Vee era periculos de aproape de a o lovi pe actriță până când aceasta și-ar fi dat duhul.

Cu coada ochiului, Hugh observă mâna Minervei atingând pe sub masă piciorul surorii ei, care, fără tragere de inimă, își retrase coatele.

– Ești nerăbdătoare să călărești pe drumul de întoarcere, Vee? întrebă el. Astăzi ai arătat în șa precum o călăreață din născare.

– O, este! zise Lucretia aducându-și, dramatic, mâinile în dreptul pieptului. A fost poezie în mișcare.

Vee roși la auzul acelui compliment.

– Seamănă cu mine la capitolul ăsta, adăugă actrița, fără să-i pese că ochii fetei începuseră să lanseze noi pumnale. Întotdeauna m-am priceput la cai!

– Ei, din fericire, nu seamănă cu mine, spuse Minerva, care aducea cu un diplomat ce superviza semnarea unui tratat aflat pe muchie de cuțit. Cred că suntem cu toții de acord că, în cazul meu, rezultatul lecției de călărie a fost un dezastru, adăugă ea în timp ce căuta să întâlnească privirea falsului ei logodnic. După cum poate să confirme Hugh, n-am fost în stare să mă urc în șa sau să cobor de acolo fără incidente.

– Adevărat, spuse el, dar, simțind că ea voia mai mult decât o confirmare, rosti, cu glas sugrumat, cea mai lungă propoziție a lui de mai bine de o oră: Practic, m-a strivit atunci când a descălecat.

Nasul lui fusese îngropat în părul ei, care avea miros de trandafiri. Îi simțise apăsarea moale a sânilor pe pieptul lui. Forma senzuală a șoldurilor ei se aflase sub palmele lui. În fierbințeala amețitoare a momentului, fusese la un pas să cedeze și s-o sărute. Mai era de mirare că n-o văzuse pe Sarah decât atunci când era prea târziu ca să mai scape?

– Te-am avertizat că n-am pic de coordonare în mișcări, spuse Minerva.

– Dacă asta poate fi o consolare, află că ai suplinit cu vârf și îndesat lipsa de coordonare, fiindcă ne-ai asigurat divertismentul. Uitându-mă la tine pe când călăreai în padoc, am avut parte de prima porție de râs copios a dimineții, spuse Giles în timp ce toasta cu halba. Sunt devastat la gândul că am ratat descălecarea. Relatarea prietenului meu a sunat magnific.

Hugh nu se simțea devastat de rezultatele lecției de călărie. Fusese suficient de rău că Minerva asistase la întâlnirea aceea tensionată cu Sarah. Bine că nu fusese și altcineva de față! Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era ca Giles să-și bage nasul lui cel plin de intuiție în acea afacere, iar apoi să-i expună toate secretele sordide.

– Data viitoare va fi mai bine. Sper. Acum știu că trebuie să-mi scot piciorul din scară înainte să cobor din șa. Deși cred că spre final am călărit mai bine... înainte de descălecarea catastrofală.

Ochii ei îi căutară din nou pe ai lui pentru confirmare, iar Hugh dădu din cap, aprobator, chinuindu-se, în același timp, să afișeze un zâmbet. Dar zâmbetul arăta fals pe chipul lui. La naiba cu Sarah, care, după ce că el avea atâtea pe cap, îi deschisese răni vechi!

– Da, spre final ai călărit mult mai bine. Până să descaleci, ai avut câteva momente de coordonare.

– Doar momente? întrebă Minerva cu o disperare prefăcută, care o făcu pe mezină să zâmbească. O, Doamne! Și eu, care credeam că m-am descurcat atât de bine!

– E un mister de unde vine lipsa asta de coordonare, Minerva, spuse Lucretia, complet *imersată* în doamna Landridge și, ca atare, cu ochii tulburați de încă o amintire inventată, aparținând

trecutului pe care îl crease în mintea ei teatrală, năucitoare și ușor înfricoșătoare. Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, se descurca bine în șa. La început, după ce ne-am căsătorit, obișnuiam să călărim împreună în fiecare zi... înainte să vină copiii, desigur! afirmă ea în timp ce se întindea peste masă și apuca mâna lui Vee, pe care o strânse într-a ei. Îmi e atât de dor de dragul vostru tată! De ce a trebuit să moară?

Lui Vee îi cedă fragila tentativă de a-și ține emoțiile în frâu, iar fata sări în sus precum un foc de artificii, cu lacrimi de supărare în ochi, în timp ce scaunul pe care șezuse căzu, cu zgomot, în spatele ei.

– Nu e mort! Nu mai vorbi despre el ca și cum l-ai cunoaște!

Lovi cu palmele în masă, răsturnând două căni – goale, din fericire –, iar apoi părăsi, valvârtej, încăperea.

– Vee! strigă Minerva, sărind din scaun la fel de iute.

Apoi țâșni, la rândul ei. Desigur că făcea asta ca să-și îmbuneze din nou sora cea morocănoasă, până la următorul ei acces imatur de furie.

– Am mers prea departe? se miră Lucretia, părând uimită de izbucnirea lui Vee.

– Cred că am trecut în galop de acel *departe* acum vreo oră, fu de părere Diana, care se ridică și-și aruncă șervetul pe masă. Bănuiesc că e mai bine să mă duc și s-o ajut pe Minerva. Însă, cinstit fie spus, ea o cocoloșește mult prea mult pe Vee.

Păși spre ieșire, hotărâtă, lăsându-l pe Hugh singur cu cel mai bun prieten răutăcios al lui și cu actrița care clipea, plină de căință.

– Ei bine, totul merge ca pe roate, declară Giles, toastând din nou cu halba pe care o îndreptă spre Hugh. Am prevăzut un dezastru total, iar acum previziunile mele s-au adeverit.

– Destul!

– Dar cel puțin am dreptate, iar eu ador să am dreptate.

– Oare ar trebui să mă duc și să-mi cer scuze? întrebă actrița, frecându-și mâinile.

– Ei bine, cu siguranță că n-ar strica, răspunse Giles bătând-o ușor pe mână. Deși aș îndrăzni să spun că ar trebui s-o lași, poate, pe *Lucretia* să-și ceară scuze, iar pe doamna Landridge s-o dai deoparte pentru restul zilei.

Ea înclină din cap în semn de încuviințare.

– Dacă tu crezi că așa e mai bine...

– Da, așa cred. Iar, la ieșire, roag-o pe servitoare să mai aducă un pic din prăjitura aceea. Încă mi-e puțin foame.

Giles așteptă ca ea să părăsească încăperea, iar apoi se mută la câteva scaune distanță, vizavi de Hugh.

– Nu-mi place să insist, băiete, dar chiar trebuie s-o trimiți pe Vee acasă. Va strica totul înainte să înceapă partea cea mai amuzantă.

– Nu pot. Nu există nimeni la care s-o trimit.

– Atunci, dă-i o servitoare sau angajează-i o guvernantă, dacă asta te face să te simți mai bine, iar apoi trimite-o într-un mic *sejur* pe coastă. Sunt sigur că va fi încântată. Tot ceea ce se întâmplă acum e prea mult pentru ea, Hugh.

– Voi discuta cu Minerva.

– Da. Ăsta-i răspunsul. Cere-i Minervei părerea și apoi vei suferi consecințele inevitabile după ce ea va refuza. Chiar și Diana e de părere că o cocoloșește prea mult pe fată.

Giles se opri din vorbit și-și mască frustrarea, fiindcă servitoarea își făcu, grăbită, apariția, schițând o reverență și așezând în fața lui o felie uriașă de prăjitură. După ce ea ieși, Giles continuă:

– Deschide ochii, omule! Oricât de mult mă doare s-o spun, cu Minerva, cu Diana și cu Lucretia asta sărită de pe fix există o șansă minusculă să-ți iasă planul tău cel ridicol. Dar, momentan, Minerva își direcționează prea mult din energie ca s-o împace pe copilă. Pentru sora cea mare, Vee pare să aibă întotdeauna prioritate.

– Practic, e mama ei de când tatăl lor bun de nimic le-a lăsat să se descurce singure, acum cinci ani! exclamă Hugh, care încă era supărat din acel motiv.

– Foarte nobil din partea ei și, în același timp, grea povară, desigur... dar cu ce anume te ajută asta pe tine?

– Nu mă ajută.

– Ai angajat-o pe Minerva ca să facă o treabă, nu ca s-o salvezi pe ea, cu tot cu familia ei.

– Nu salvez pe nimeni.

– Chiar așa? După cum văd eu lucrurile, se pare că Minerva a cam pus stăpânire pe tine, ceea ce te-a îndepărtat de scopul tău.

– Ce prostie! Nici n-o salvez pe Minerva și nici nu sunt îndrăgostit de ea.

Cu toate că trăiseră împreună un moment deosebit, chiar înainte ca Sarah să-i strice lui ziua. Un moment straniu, tensionat,

minunat, o clipă în care ea îl privise în ochi, iar el se trezise înecându-se în privirea ei. Și simțindu-se fericit să se înece în acei ochi verzi. Să fi fost o simplă curiozitate? Poate că și o doză serioasă de poftă?

– Am spus eu ceva despre îndrăgostire? făcu Giles.

La naiba!

Înainte ca Giles să apuce să profite de faptul că prietenul lui alesese cuvântul acela în chip atât de nefericit, Hugh îl luă la rost:

– Ai insinuat asta! Nu nega! Te citesc ca pe-o carte deschisă!

– Sunt încântat să aud astfel de vorbe. De fapt, ar fi un dezastru desăvârșit să te îndrăgostești de falsa ta logodnică... un dezastru care nu s-ar încheia decât cu o catastrofă. Dacă începe să-ți pese de sentimentele ei, ești în mare pericol, băiete!

– Asta-i o absurditate, se apără Hugh, încercând să ignore faptul că avertismentul lui Giles îl punea serios pe gânduri. Pur și simplu vreau să fac în așa fel încât toată lumea să fie mulțumită, pentru ca toți cei implicați în povestea asta să poată merge mai departe cu ceea ce trebuie făcut. Și se vede bine că încep să eșuez.

Hugh își simțea inima bătându-i cu putere și adăugând panică în ceaunul lui lăuntric care amenința să dea în clocot, plin cu emoții incomode, care îi agitau măruntaiele. Da, acele emoții îl copleșeau, fiindcă lui *chiar* îi păsa de sentimentele Minervei.

– Ca să fiu sincer, sunt la capătul răbdării! adăugă el.

– Atunci, pune piciorul în prag! îl sfătui Giles în timp ce lua o gură zdravănă de prăjitură, fluturându-și, apoi, furculița spre Hugh. Uneori ești prea drăguț, în detrimentul tău.

– *Drăguț*? Asta a fost aproape la fel de rău ca „îndrăgostit"

– Da. Drăguț. De-asta ai ajuns la limită, declară Giles fluturându-și de zor furculița, pe când Hugh simțea impulsul de a i-o smulge din mână și de a i-o înfige în frunte. Îți petreci mult prea mult timp menajându-le altora sentimentele, în loc să-i pui la punct. Ceea ce, prin ironia sorții, te-a adus în încurcătura în care te afli. Ar fi trebuit să-i spui mamei tale să înceteze să se mai amestece în viața ta... dar *nu*! Ai pus la cale o situație-tampon întortocheată, încercând să eviți confruntarea. Ai fi un neghiob dacă ai încerca s-o eviți și de data asta. Nu-i mai permite Minervei să fie indulgentă cu Vee. Cere contravaloarea banilor tăi! Sunt sigur că poți s-o faci subtil, dacă asta e mai acceptabil pentru sensibilitățile

tale plângăcioase. Ești un individ fermecător și bogat. Angajează o însoțitoare pentru mezină și trimite-le pe amândouă la casa ta din Mayfair. Vee va fi în siguranță, sub supraveghere, într-una dintre cele mai frumoase case din Berkeley Square, Minerva va fi liniștită și se va putea concentra doar asupra rolului de logodnică a ta. Iar, dacă zeii te vor favoriza, se va întâmpla un miracol și mama ta va naviga și se va înapoia la Boston nebănuind nimic.

Planul lui Giles avea sens. Domnișoara Venus Merriwell era veriga cea mai slabă. Iar fiindcă Giles avea dreptate din nou, lui Hugh îi venea să-l pocnească peste fața lui enervant de îngâmfată.

– Cum poți să mai mănânci prăjitură? îl întrebă el pe Giles.

– Sunt lihnit, răspunse acesta împungând din nou cu furculița. Dar încetează cu încercarea ta de a schimba subiectul, pentru că nu permit așa ceva. Emoțiile lui Vee sunt prea aproape de suprafață, iar eforturile ei de a pretinde că este o lady lasă îngrozitor de mult de dorit.

– Știu.

– Atunci, s-a terminat cu eschivările tale! Ești stăpânul acestei case. Comportă-te ca un stăpân, Hugh! Știi că am dreptate.

– Știu!

Totuși, asta nu-i potolea deloc dorința de a-și pocni prietenul cel enervant.

– Splendid! exclamă Giles, făcând să-i dispară în adâncurile gurii ultima bucată de prăjitură. Eu voi călări în față, împreună cu fetele și cu Lucretia cea Nebună, iar tu găsește o cale să rămâi în urmă, cu Minerva.

– N-ar trebui să fie o problemă. E total neputincioasă atunci când e pe cal.

Un alt motiv pentru care era irațional de furios. Cine nu putea să stea pe un afurisit de cal?

Atunci când cei doi prieteni li se alăturară doamnelor, în fața grajdului, se ajunsese la un fel de armistițiu. Stânjenită, Lucretia stătea împreună cu Diana, în picioare, pe pavaj, în timp ce Minerva și Vee ședeau împreună pe o bancă de pe partea opusă. Se vedea că mezina Merriwell plânsese, dar sora ei reușise s-o liniștească încă o dată, judecând după zâmbetul exagerat de strălucitor pe care îl afișă Minerva de îndată ce Hugh și Giles se apropiară de

ele. Ea o înghionti pe Vee, care își ridică spre Hugh privirea tristă și înlăcrimată.

– Îmi cer scuze, Lord Fareham. Am reacționat exagerat.

– Scuzele sunt acceptate.

În ciuda dispoziției lui proaste, îi părea în continuare rău pentru fată. Își amintea prea bine acea vârstă. Fusese o perioadă oribilă, derutantă, marcată de coșuri de adolescență, iar el nu suferise decât pierderea traumatizantă a unuia dintre părinți, nu a ambilor.

– Te vei simți mai bine după un galop bun peste câmpuri.

Așa cum s-ar fi simțit și el. Nu că ar fi putut face asta, mulțumită enervantei de Minerva și conversației stânjenitoare pe care nu mai avea cum s-o amâne.

O evită pe Minerva în timp ce le erau aduși caii.

Oricât de mult detesta faptul că Giles avea dreptate, Hugh trebuia să acționeze. Era imperativ să fie hotărât în privința a ceea ce își dorea *el*, fiindcă era vorba să-i reușească planul *lui* cel nesăbuit, așa că nu putea permite ca acesta să fie distrus de sentimentele delicate ale unei copile. Totul era o afacere și nimic mai mult, iar el o plătea pe Minerva ca să-i acorde întreaga ei atenție. Avea să pună piciorul în prag, dacă era necesar. Nu trebuia să mai fie atât de *drăguț* – ce cuvânt jignitor de insipid – și trebuia să înceteze cu toate gândurile carnale care-i întunecau mintea, tulburându-l. Și mai trebuia să pună toate sentimentele agitate de Sarah înapoi în colțul ascuns și uitat al minții lui.

Dar a avea un plan și a-l executa erau două lucruri diferite. După ce porniră spre casă, Minerva rămase, așa cum era de așteptat, în urma lui Hugh, care călărise puțin înaintea ei deoarece controlul asupra nervilor lui atârna de un fir de păr și nu toate necazurile apăruseră din vina ei. Dar, de fiecare dată când Hugh întorcea capul și trebuia să încetinească mersul calului pentru ca ea să-l prindă din urmă, nervii îi fierbeau și mai mult. Până și Galileo începea să fie enervat de ritmul lent și, ca și Hugh, își dorea să-și folosească picioarele. Hugh coti, se uită peste umăr, iar apoi, cum ea nu apăru, fu nevoit să se oprească din nou. Pentru că secundele treceau și încă nu se vedea nici urmă de Minerva, n-avu de ales decât să-l întoarcă pe Galileo și s-o ia, nervos, înapoi pe propriile urme.

– Ce naiba faci?!

Ea stătea pe loc, într-un unghi ciudat față de șa și trăgea de rochie, care i se înfășurase în jurul picioarelor.

– Mă dau jos! exclamă ea uitându-se urât la el, cu o expresie încruntată. M-am săturat! Urăsc să călăresc! Ți-am spus că nu mă pricep deloc la asta și, chiar și așa, m-ai forțat s-o fac! Iar apoi ai dispărut în galop!

– În galop? Slabe șanse!

– Atunci, la trap! Sau la pas! Oricum, într-un ritm mult mai iute decât ai promis!

Catifeaua grea, de culoare vișinie, cedă în cele din urmă, oferindu-i lui Hugh o imagine inoportună a picioarelor Minervei, acoperite cu mătase și dezvelite până la genunchi, în timp ce ea alunecă, neîndemânatic, până pe pământ, iar apoi se uită din nou urât la el.

– Merg pe jos și o duc înapoi pe Crăița, iar după asta nu mă mai urc niciodată pe vreun cal! Cu fandoseală exagerată, Minerva păși, hotărâtă, în fața Crăiței. Apucă frâiele și apoi îl alungă pe Hugh cu un gest arogant al mâinii ei înmănușate. Du-te! Iar pe drum poți să-ți folosești imaginația aia a ta bogată, ca să găsești un motiv bun pentru care *Miss Landridge* regretă că nu poate să călărească atunci când o invită mama ta!

Gestul ei de respingere fu cel care îi puse capac în cele din urmă, făcându-l să-și verse toate frustrările din acea dimineață într-un mârâit sarcastic:

– *Miss Landridge* nu poate să călărească fiindcă n-a ascultat nici un nenorocit de cuvânt pe care i l-am spus! Stai pe sărmanul cal țeapănă ca o scândură, îl sufoci cu zăbala și apoi te aștepți să meargă cu viteza unui melc! Biata Crăița moare de plictiseală!

– Nu-ți vărsa proasta dispoziție pe mine!

– De ce nu? Tu ești de vină pentru asta!

– Cum îți permiți să-mi spui așa ceva?

Ea avu îndrăzneala să-l privească de sus. O performanță deloc ușoară, fiindcă el încă se afla în șaua lui Galileo, la aproape doi metri înălțime față de sol.

– Toată ziua nu m-am purtat altfel decât frumos cu tine, în ciuda faptului că ai stat cu o falcă în cer și cu una în pământ pe toată durata prânzului, spuse ea.

Apoi plecă. Cu nasul în vânt și cu șoldurile ei atrăgătoare legănându-se în timp ce călca, întruchiparea bunei-credințe revoltate.

– Și asta a fost tot din vina ta! îi strigă el.

Pentru că a sta mai sus decât ea nu părea în regulă, nici măcar atunci când el fumega pe bună dreptate, Hugh sări de pe cal și se duse după ea.

– O, da! Bineînțeles că a fost! N-a avut absolut nimic de-a face cu *doamna* Sarah Peters, nu? întrebă Minerva răsucindu-se pe călcâie și gesticulând cu un deget. Recunoaște! Te-ai îmbufnat de când ne-am întâlnit cu această Sarah în piață, spuse ea punându-și mâinile în șold, în timp ce stăteau în picioare, unul în fața celuilalt. Și nu mi-a scăpat nici faptul că n-ai fost de absolut nici un ajutor în timpul incidentului prostesc de la masă. Acea actriță e un adevărat pericol!

– Cel puțin *acea* actriță face exact lucrurile pentru care o plătesc!

– Sugerezi că eu n-am făcut? Pe ce temei?

Pentru o femeie care habar n-avea dacă în venele ei curgea vreo picătură de sânge albastru, arăta la fel de indignată precum o ducesă încrezută.

– Am făcut absolut tot ce mi-ai cerut. *Absolut. Tot.* M-am așezat până și pe calul ăsta nătâng, deși ți-am spus clar că n-am talent pentru așa ceva.

Îl goni din nou și-și înălță nasul în vânt.

– Cum îndrăznești?

– O, îndrăznesc, Minerva!

Capacul de pe ceaunul cu emoții care dădeau în clocot explodă, în cele din urmă, iar emoțiile se revărsară cu toatele, într-un adevărat torent.

– Tu și familia ta afurisită m-ați adus la limitele răbdării și mi-a ajuns!

– Nu le amesteca pe surorile mele în asta...

– De ce nu? Tu ai făcut-o. De fapt, tu ai insistat să le aduci, iar eu n-am avut decât răbdare cu ele două. Diana e nepoliticoasă, e convinsă că sunt un desfrânat și nu poate să-și țină închisă gura aia mare, iar Vee e un copil țâfnos, care, sincer vorbind, nu se poate descurca să facă nici unul dintre lucrurile la care mă aștept de la ea!

– Izbucnirea lui Vee n-a avut nimic de-a face cu descurcatul, ci cu Lucretia! Femeia e nebună! Cu obiceiul ei de a-și duce mâinile la piept și de a se da în spectacol! „O, soțul meu drag!" scandă

Minerva ducându-și o mână la piept și atrăgând imediat privirea lui, iar cealaltă mână ducându-și-o la frunte, dar răul era deja făcut, fiindcă pe Hugh îl îmboldi din nou acea poftă nedorită. „O, de ce a trebuit să moară?" se lamentă ea, batjocoritor, iar apoi, ca și cum și-ar fi expus punctul de vedere, ridică din umeri, imperturbabilă. Scapă de Lucretia, Hugh! Ea strică totul!

– De fapt... Vee e cea de care scap.

Ea rămase cu gura căscată.

– Vee e cea care strică totul, iar asta *nu se poate* să mai continue.

– Poftim?

– Îi voi alege drept însoțitoare o servitoare demnă de încredere și poate să locuiască în casa mea din Mayfair pe perioada vizitei mamei mele. Astfel, Vee nu va mai putea cauza probleme! o lămuri Hugh pe Minerva, înăbușindu-și pornirea de a bate din picior. De fapt, poate să plece în seara asta.

– Peste cadavrul meu!

– O, fii rațională! Vee e doar o copilă și acaparează prea mult din timpul fiecăruia. Mai ales din al tău. Atunci când am fost de acord să-ți aduci surorile în Hampshire, n-ai pomenit nimic despre faptul că e atât de tânără sau atât de..., începu el, întrebându-se în gând dacă „plângăcioasă și enervantă" ar fi fost cuvinte prea dure. Solicitantă, încheie el.

– Are șaptesprezece ani!

– Nici măcar nu se descurcă cu tacâmurile, pentru numele Domnului! În permanență e speriată și copleșită, iar apoi ne oferă cu regularitate câte o izbucnire de istericale ori de câte ori îndrăznește cineva să aducă vorba despre unul dintre părinți... chiar și despre unul fictiv! Iar tu..., continuă el, realizând că, fără să-și dea seama, îndreptase degetul spre ea într-un gest de mustrare, ...tu îi tolerezi fiecare toană! Dezastrul de ieri al lecției despre tacâmuri e un exemplu elocvent! Tu ai reușit să înveți despre așezarea întregii mese în mai puțin de cinci minute, din prima zi. La fel și Diana. Dar, din cauză că sărmana și sensibila Vee nu putea să deosebească lingura de supă de cuțitul pentru carne, *tu* l-ai făcut pe Payne să irosească o afurisită de oră ca s-o învețe *din nou*, iar tot ce-a reușit ea să facă a fost o pată uriașă de supă pe fața de masă!

Disprețul arogant al Minervei fu înlocuit de renunțare rănită.

– Vee se va descurca mai bine... O ajut eu.

– Nu te plătesc ca s-o ajuți *pe ea*, Minerva. Te plătesc cu o sumă foarte generoasă ca să mă ajuți *pe mine*!

– Asta sună foarte rapace!

– Rapace, pe naiba! Se pare că ai uitat în mod convenabil că te plătesc ca să faci o treabă și că merit să văd contravaloarea banilor mei. De acum înainte insist să-i oferi acestei sarcini totala ta atenție. *Așa* ne-am înțeles!

– Dacă Vee pleacă, atunci plec și eu. Sâmbătă. Așa cum, *de asemenea*, ne-am înțeles.

– Dacă tu ai impresia că îți voi da douăzeci de lire pentru că binevoiești să stai până sâmbătă și să suferi ca o martiră... mai gândește-te. E vineri, iar prin faptul că ți-ai expus *copilărește*, cu o zi înainte, intenția de a pleca, *tu* ai făcut ca înțelegerea noastră să devină nulă și neavenită. Dacă alegi să renunți la târgul nostru, nu-ți plătesc nici măcar un penny! Ca să vezi ce înseamnă mercantil!

Veni rândul lui Hugh să se răsucească pe călcâie și să plece valvârtej. Își spusese punctul de vedere. Poate că n-o făcuse chiar așa cum intenționase – nu era deosebit de mândru de el și ura faptul că fusese nevoit să-i rănească Minervei sentimentele într-un asemenea mod –, dar o spusese, și gata!

Mercantil! Angajarea ei nu fusese o acțiune caritabilă, ci o afacere! Hugh apucă frâiele lui Galileo și tocmai era pe cale să se urce înapoi pe cal, când se opri brusc. Nu putea să plece și s-o lase să meargă singură, oricât de furios ar fi fost. Nenorocitele de bune maniere erau prea înrădăcinate în el, iar conștiința îi era prea sensibilă. Dar nici nu exista vreo șansă pe lumea asta s-o salte din nou în șa pe acea vulpoaică. N-avea nevoie să-și reamintească mirosul parfumului ei sau atingerea șoldurilor ei atât de feminine și, cu siguranță, n-avea nevoie nici de toate acele reacții prostești ale corpului său, reacții pe care i le stârnea atingerea ei. Gata cu *efectul* nenorocit pe care îl avea asupra lui! În schimb, își trase calul după el și se îndreptă, cu pași mari, către casă.

Din păcate, mulțumită picioarelor ei frumoase și lungi, pe care Hugh își dorea să nu le fi văzut și pe care se părea că nu și le putea alunga din minte, ea reuși să-l ajungă din urmă pe când se apropia de grajd. Îl apucă de mânecă și îl trase cu fața spre ea, cu o forță care-l luă prin surprindere. Iar afurisita nu arăta deloc spășită!

Avea maxilarul încordat. Ochii ei verzi căpătaseră nuanța dură a smaraldelor. Pana de la pălărioara ei prostească, cocoțată peste părul enervant de brunet, tremura de indignare.

– Ține-ți banii! Și îți doresc mult succes! Cu toate că, sincer vorbind, dacă tu crezi că Vee se comportă ca un copil țâfnos, ar trebui să te uiți bine în oglindă. Ce fel de bărbat își inventează o logodnică pentru că e intimidat de responsabilitate și se teme de propria mamă?

Capitolul 11

Om nesuferit! Chiar nu exista nici un pic de profunzime înlăuntrul lui, exact așa cum el însuși susținuse în repetate rânduri, însă Minerva încercase să se convingă de contrariu, în ciuda faptului că știa că el avea să fie exact ca oricare alt bărbat pe care îl întâlnise. Creditându-l cu o doză de substanță, probabil că făcuse asta ca să se simtă mai bine pentru faptul că-i acceptase propunerea ridicolă, precum și ca să justifice efectul nedorit pe care el îl avea asupra pulsului ei. Era egoist, superficial și fără inimă. Cel mai mare ticălos mercantil pe care-l întâlnise vreodată! Nu era cu nimic mai bun decât tatăl ei sau decât acel iubit laș căruia îi dăruise inima ei nesăbuită și fragilă! Pentru bărbați, în mod inevitabil, propriile nevoi erau întotdeauna atât pe primul, cât și pe ultimul loc.

Ca și cum ea ar fi acceptat să-și trimită sora mai mică înapoi în capitală împreună cu o străină! Când știa că biata Vee suferea, pur și simplu, din cauza nervilor ei fragili – așa cum sunt predispuse s-o facă fetele de șaptesprezece ani. Emoții pe care avea să și le biruie, fiindcă, în ciuda părerii proaste pe care Hugh o avea despre ea, Vee poseda aceeași tărie de caracter, aceeași forță și aceeași hotărâre încăpățânată precum toate surorile Merriwell. Viața nu le dăduse de ales ca să fie altfel. Nu că el ar fi fost capabil să înțeleagă acele lucruri. El n-ar fi rezistat nici măcar cinci minute de unul singur în Clerkenwell!

Trânti cu putere ușa din spate în timp ce intră valvârtej în casă, fără să-i pese dacă îl lovea cumva peste dinții lui perfect drepți, perfect albi și perfect superficiali. Oricât de multă nevoie avea de banii lui, Minerva era prea furioasă ca să regrete că-i spusese să se ducă la naiba. Fără îndoială că remușcarea avea să-și facă apariția curând, deși doar la Paștele Cailor avea să-i permită să vadă cât de mult însemnau pentru ea cele douăzeci de nenorocite de lire ale lui.

– Slavă Domnului că v-ați întors!

Payne apăru în fața ei, blocându-i drumul. Privirea lui tulburată se îndreptă, peste umărul ei, către locul în care se ivi iute stăpânul lui pierde-vară și care avea darul de a dezamăgi oamenii.

– Mama dumneavoastră e aici!

– Nu se poate!

Hugh veni lângă Minerva, ocupând mai mult spațiu din coridor decât era necesar. O dovadă în plus, dacă mai era necesar, că era de un egoism înnăscut.

– N-are cum să fie aici decât după ce mai trece o săptămână, cel puțin.

– Ei bine, pot să vă asigur că este, milord. Și, mai rău decât atât, în momentul de față ea e instalată confortabil în salon – unde bea o cană de ceai proaspăt – la un loc cu soțul ei, cu lordul Bellingham, cu actrița și cu mai tinerele domnișoare Merriwell.

Minerva simți cum, lângă ea, Hugh își pierdea avântul, în timp ce și stomacul ei era chinuit de un gol care-l făcea să i se lungească până la degetele de la picioare.

– La naiba!

– La naiba, într-adevăr, milord. În timp ce o întâmpinam pe mama dumneavoastră la ușa din față, toți ceilalți au intrat prin spate și cele două rânduri de oaspeți s-au întâlnit la mijloc. Nu mai era absolut nimic de făcut ca să împiedic asta.

Cu coada ochiului, Minerva îl văzu pe Hugh trecându-și mâna prin păr, în timp ce o privea, intrat în panică, drept pentru care ea își înăbuși pornirea binevoitoare de a-i părea rău pentru el. Hugh merita cu vârf și îndesat acea sosire, iar ea avea să se bucure privind dezastrul. Nu mai voia să fie luată drept o neghioabă.

– Sunt terminat!

– Nu neapărat, milord. Deși trebuie să recunosc că a părut șocată să-i vadă pe oaspeți, arăta încântată după ce lordul Bellingham a încheiat prezentările. Din câte am văzut în ultima jumătate de oră, au cu toții parte de o vizită minunată. *Mama* Minervei povestește acum despre ce anume a pățit domnul Landridge la Cairngorms, iar mama dumneavoastră e concentrată, complet captivată de poveste. Dar vă recomand să vă grăbiți, în caz că doamna DeVere se lasă *prea mult* dusă de val, spuse Payne, care uni vorba cu fapta și îl apucă pe Hugh, împingându-l înainte.

– Cu cât mama dumneavoastră vă vede mai repede, cu atât mai curând îi putem trimite pe toți oaspeții în camere, ca să se odihnească și să se schimbe pentru cină.

Minerva îl urmă, în timp ce capul îi vâjâia, iar inima îi bătea prea repede în piept. Se simțea rău, speriată, intrată în panică – bineînțeles că încă era mâniată pe egoistul, superficialul, mercantilul și prostul de Hugh –, însă, dincolo de toate astea, exista o licărire de speranță. Încă mai putea să câștige cele patruzeci de lire și nu mai era nevoie s-o trimită de acolo pe Vee în tot acel timp. Hugh se opri brusc, iar ea aproape că se ciocni de spatele lui.

– Nu pot. Nu încă. Trebuie să mă gândesc...

Dar era prea târziu.

– Hugh! O femeie mai în vârstă își făcu apariția de după colț, zâmbind. Dragul meu!

Cu brațele întinse, ea se grăbi spre Hugh și îl strânse în brațe. Orice își imaginase Minerva despre felul în care arăta mama lui, nu se potrivea cu acea femeie minionă, drăguță și surprinzător de tânără. Abia ajungea până la pieptul lui Hugh.

– Ești surprins să mă vezi?

Toată culoarea se scursese de pe fața lui.

– Foarte... nu te așteptam în următoarele două săptămâni, cel puțin.

– Am prins în ultimul minut o traversare mai devreme și deja nu mai avea sens să-ți scriu despre asta.

Ochii ei de un albastru-închis, atât de asemănători cu cei ai exasperantului ei fiu, se iviră de după zidul de protecție al corpului mare și supărător al acestuia și o priviră pe Minerva cu neprefăcută curiozitate.

În acea clipă, Minerva își dădu seama de un lucru foarte evident. Mama lui Hugh era la fel de surprinsă s-o vadă pe ea, pe logodnica lui Hugh, pe cât fusese fiul la vederea mamei lui. Ceea ce sugera că aceasta din urmă nu crezuse că Hugh avea cu adevărat o logodnică, ci venise în Anglia cu unicul scop de a pune capăt prostiilor lui.

– Aceasta trebuie să fie Minerva!

Hugh se întoarse, cu tulburarea zugrăvită pe față, așteptându-se, în mod evident, ca Minerva să-i decidă soarta. Era conștient de faptul că ea îl putea distruge rostind un singur cuvânt. La fel de bine știa

că doar ea avea puterea să-l salveze. Gheata care urma să dea lovitura se afla acum în celălalt picior, iar acea gheată n-avea găuri în talpă.

Putere...

Ce sentiment de triumf, ce sentiment ameţitor!

Unul pe care ea nu avusese pricini să-l trăiască niciodată până atunci. Nu era de mirare că bogaţilor le plăcea atât de mult.

– Aşa este, milady, adeveri Minerva păşind în faţă şi făcând o reverenţă surprinzător de graţioasă. Mă bucur să vă cunosc.

Se simţea ciudat de mândră de răspunsul ei ambiguu şi care nu o angaja cu nimic. Un diavol dinlăuntrul ei pusese stăpânire pe întreaga-i fiinţă şi Minerva realiză că-i făcea destul de multă plăcere să-i dea lui Hugh motive să transpire.

Femeia mai în vârstă o luă de mâini şi i le ţinu strâns, în timp ce o analiza din cap până-n picioare, zâmbind.

– Trebuie să recunosc că eşti altfel decât mi-am imaginat. Hugh nu mi-a spus că eşti înaltă şi brunetă. Un lucru, însă, mi l-a descris corect. Eşti extrem de frumoasă... iar, după relatările lui din scrisori, pari a fi întru totul raţională. Ceea ce ridică întrebarea evidentă. Preţ de o secundă, ochii aceia şireţi se îndreptară înapoi spre fiul ei, iar apoi sclipiră atunci când o priviră din nou pe Minerva. Ce naiba vezi la Hugh?

– O întrebare excelentă, răspunse Minerva, dându-şi seama că el îşi ţinea respiraţia şi că-şi dorea ca ea să-l salveze, însă nefiind dispusă ca răspunsul ei diplomatic să-i scape lui pielea cu orice preţ. Atunci când l-am cunoscut, am bănuit că avea calităţi ascunse, declară ea în cele din urmă.

– Şi acum?

– Acum...

Minerva îşi îndreptă privirea spre Hugh şi aşteptă să treacă vreo câteva secunde dureroase, timp în care îi zâmbi falsului ei logodnic.

– Acum sunt întru totul convinsă că presupunerea mea iniţială a fost...

Îşi trecu mâna în jurul braţului lui Hugh şi-şi ridică privirea spre el, cu adoraţie, sigură acum că cele patruzeci de lire magnifice erau ale ei.

– Absolut corectă.

Mâna lui se ridică şi o acoperi pe a ei, la îndoitura cotului, strângând-o în semn de mulţumire. Ea simţi pornirea de a se retrage şi de a-l călca pe picior, dar n-o făcu.

– Înțeleg că ați făcut deja cunoștință cu familia mea, milady. Îmi pare foarte rău că n-am putut fi de față ca să vă prezint cum se cuvine.

– Ne-am descurcat destul de bine și fără tine, dragă. Ce grup încântător! Iar surorile tale... seamănă atât de mult cu tine! Acum înțeleg. Probabil că ați moștenit înălțimea și culoarea aparte de păr de la tatăl vostru.

Enervată de modul în care atingerea lui încă mai avea puterea de a-i asedia terminațiile nervoase, Minerva se îndepărtă de lordul cel egoist și, în schimb, o luă pe mama lui de braț, iar apoi se îndreptară cu toții către salon.

– Într-adevăr, doamnă. Tata era înalt, ca Hugh. Adevărul. Iar noi, toate cele trei surori, avem ochii lui.

În timpul ceaiului, cu toate că Vee era destul de scorțoasă, se descurcă admirabil. Chiar și atunci când expansiva lor mamă falsă începu să turuie despre pierderea tatălui lor, Vee îndură totul cu stoicism, făcând-o pe Minerva să trăiască un sentiment de satisfacție orgolioasă. Deși, spre meritul ei, Lucretia acapară atât de mult conversația cu monologurile ei pătimașe, încât toți ceilalți fură cruțați. Chiar și Diana se purtă cuviincios, sau aproape cuviincios. Din fericire însă, pentru că cele mai multe dintre intervențiile ei energice erau îndreptate spre lordul Bellingham, care îi ținea isonul, dialogul lor era mai degrabă distractiv decât disonant, iar mama lui Hugh și încântătorul ei soț, domnul Peabody, râseră și părură total relaxați.

Minerva simțise în mod repetat privirea lui Hugh ațintită asupra ei, dar preferase să-l ignore, dându-și seama că altfel l-ar fi săgetat cu privirea, ceea ce i-ar fi trezit bănuieli mamei lui. Era timp suficient mai târziu pentru lansarea acelor săgeți, iar ea avea de gând să-i dea ocazia din plin să simtă forța fiecăreia în parte. Fiindcă el nu merita nimic mai puțin de-atât. Însă deocamdată ea era Minerva cea perfectă, personajul pentru întruchiparea căruia o plătea el. N-avea de gând să-i ofere lui Hugh satisfacția de a pune la îndoială nici efortul ei, nici ceea ce primea el în schimbul acelor afurisiți de bani.

Minerva nu simțea doar greutatea privirii lui Hugh, care se ațintea asupra ei din cealaltă parte a încăperii. Și mama lui o privea

intens. Lesne de înțeles, se gândea ea, din moment ce domnișoara Minerva Landridge fusese o enigmă în decursul ultimelor optsprezece luni, iar dacă ea s-ar fi aflat în locul celeilalte femei, ar fi avut, la rându-i, o mulțime de întrebări.

– Ești nerăbdătoare să fii stăpână la Standish House, Minerva? întrebă mama lui privind-o peste marginea ceștii de ceai.

– În momentul de față sunt mai degrabă intimidată, doamnă, răspunse Minerva, gândindu-se că era bine să rămână cât mai aproape de adevăr. Nu sunt obișnuită nici pe departe cu ceva atât de grandios sau de vast. În lipsa unei hărți, sunt nevoită să mă bazez pe servitori ca să mă orientez.

– Același lucru l-am simțit și eu atunci când am venit aici ca tânără mireasă. Din câte îmi amintesc, mi-a luat cam un an până să simt că, în sfârșit, cunoșteam casa și domeniul suficient de bine ca să nu mă rătăcesc. Deși, dacă mă rătăceam în grădini, nu mă supăram deloc. Întotdeauna le-am iubit.

– Sunt minunate, fu de acord Minerva, căreia, după ce locuise într-o fundătură respingătoare din Londra, orice loc din Hampshire i se părea frumos. Am început să explorez domeniul în timpul plimbărilor de după-amiază, mărturisi ea, după-amiaza fiind, de fapt, singurul moment pe care reușea să și-l aloce doar ei în zilele aglomerate în care avea de primit numeroasele lecții pe care i le fixase lordul și stăpânul. Ieri am descoperit ruinele. Am făcut-o din întâmplare, fiindcă am luat-o pe poteca greșită.

– Ai văzut și peștera?

– Aveți o peșteră?

– Avem... dar, din păcate, pustnicul care locuia pe vremuri în ea nu mai e. Godfrey cel Posac. Ți-l amintești, Hugh?

– Da. Avea o pălărie ascuțită și cea mai lungă barbă pe care am văzut-o vreodată.

Minerva îl simțea pe Hugh provocând-o să se uite la el și era mai mult decât bucuroasă să-l ignore. Era timpul ca lordul să învețe că lumea nu se învârtea în jurul lui.

– Niciodată n-am înțeles de ce i se spunea „posac" Mie mi-a plăcut de el și întotdeauna mi s-a părut foarte agreabil. Dar, din păcate..., spuse, oftând, mama lui Hugh, cu fața întunecată de regret, lordul Tiverton, ticălosul, l-a furat în vara lui '96.

– A fost furat?! se miră Minerva, întrebându-se în gând ce fel de monstru s-ar fi pretat să fure o altă ființă umană. Dar asta e îngrozitor!

– Mama a vrut să spună că pustnicul a fost ademenit să plece, Minerva. Lordul Tiverton i-a dublat simbria, o lămuri Hugh zâmbindu-i binevoitor, iar ea nu avu încotro și trebui să se uite la el, fiindcă altfel ar fi părut îngrozitor de nepoliticoasă. Pe vremea aceea era la modă să ai un pustnic în grădină, explică el.

Minerva realiză atunci că n-avea să reușească niciodată să-i înțeleagă pe aristocrați. Lumea ei și lumea lor erau, pur și simplu, mult prea diferite.

– A fost doar o nebunie trecătoare, dragă. Dar pot să-ți spun că unii dintre prietenii mei încă mai au pustnici și în ziua de azi, și nu s-ar putea lipsi de ei. Însă tatăl lui Hugh a considerat că a avea un pustnic era o extravaganță inutilă, așa cum crede și fiul lui. În consecință, acum avem pe domeniu doar o peșteră goală. Totuși, atunci când ai nevoie de puțin aer curat, peștera e un loc drăguț, până la care poți face o plimbare. Te plimbi *în fiecare* după-amiază, Minerva?

– Mărturisesc că nu mă dau în vânt după odihna de după prânz și că-mi place să stau la aer curat.

– Cuvântul „odihnă" sună minunat acum, nu-i așa, mamă? Probabil că tu și Jeremiah sunteți epuizați după lunga voastră călătorie. Un somn bun, poate că și o baie bună și lungă sunt exact lucrurile de care aveți nevoie. Sunt sigur că Payne v-a pregătit deja camerele. Vom lua cina mai târziu.

– Sună bine, spuse domnul Peabody cu un accent american care nu semăna cu nici unul pe care Minerva să-l mai fi auzit înainte, însă ei îi plăcu la nebunie, fiindcă tărăgăna vocalele și înmuia consoanele. Cele aproape trei ore în trăsura aceea au zdruncinat cu siguranță oasele astea bătrâne, mărturisi el.

Nu putea să aibă mai mult de cincizeci de ani și încă era un bărbat chipeș, în floarea vârstei.

– Atunci, îi spun lui Payne să vă pregătească imediat băile, propuse Hugh, făcându-i semn majordomului. Două băi fierbinți! Iute!

– Dacă n-aș ști adevărul, aș zice că încerci să scapi de noi, dragă Hugh, spuse mama lui, apăsat, aplecându-se și turnându-și mai mult ceai înainte de a se așeza la loc în fotoliu. Ce-ar fi să-mi povestești

despre ziua în care l-ai întâlnit prima oară pe fiul meu, Minerva? Hugh mi-a spus că pentru el a fost dragoste la prima vedere.

– Ei bine, mi-e rușine să mărturisesc că pentru mine n-a fost la fel.

Ea putea, la o adică, să se și distreze puțin pe socoteala lui. Asta avea să facă mult mai suportabilă prezența lui până la încheierea acelei farse, iar Hugh nu era singurul care putea să înflorească lucrurile. Minerva era artistă – deși într-un mod foarte inconsistent –, iar înfloriturile țineau de meșteșugul unui artist.

– A durat ceva până ca Hugh să mă cucerească.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa, răspunse ea, dându-și silința să pară îngrijorată. Vedeți dumneavoastră, am citit ziarele și, așa cum sunt sigură că știți deja, milady, se vorbea despre o reputație atât de... îndoielnică.

– Îndoielnică? Ce mod minunat de politicos de a te exprima, Minerva! Nu-i nevoie să mă duci cu zăhărelul, draga mea. Haide să vorbim întotdeauna sincer și, dacă e nevoie, să spunem lucrurilor pe nume. Mama lui Hugh își dădu ochii peste cap și apoi îi aruncă fiului ei o privire sfredelitoare. Știu foarte bine ce anume s-a scris în ziare și sunt foarte ușurată că nu s-au tipărit decât jumătate dintre relatările despre isprăvile fiului meu. El s-a purtat *total* scandalos, Minerva. Total scandalos..., deși nu la fel de rău ca Giles, desigur.

– Așa cred și eu, adeveri lordul Bellingham, care se prefăcu ofensat de acea idee. Nimeni nu se poartă mai scandalos decât mine. Purtarea mea e însăși definiția de dicționar a cuvântului „scandalos" Întrebați-l pe tatăl meu..., adăugă el făcându-i cu ochiul mamei lui Hugh, iar ea nu reuși să-și ascundă zâmbetul. Poate cineva să-mi dea biscuiții? Dacă Minerva e pe cale să se lanseze în povestirea captivantă despre ziua în care s-au întâlnit ea și Hugh, voi avea nevoie de hrană ca să-i supraviețuiesc.

– Și mie-mi place povestea asta, interveni Diana, care, ca și lordul Bellingham, se distra de minune, și care acum îi zâmbi complicelui ei și luă un biscuit de pe tava pe care o ținea el. Totul e *atât* de romantic!

Minerva își puse în gând s-o strângă de gât pe acea trădătoare de îndată ce avea s-o prindă singură.

– Ei bine, după ce ne-am întâlnit prima oară, el m-a căutat...

– O, nu începe de acolo! exclamă mama lui Hugh, părând dezamăgită. Vreau să aud totul din perspectiva ta, mai ales acum, când știu că nu se poate da crezare în totalitate versiunii fiului meu. Să nu uităm că mi-a povestit că te-ai îndrăgostit de el în clipa în care l-ai văzut. Dacă a înțeles greșit *acel* detaliu relevant, numai Dumnezeu știe ce altceva a mai înțeles greșit. Cred că trebuie să începem cu trăsura, nu? Cea din care se pare că te-a salvat Hugh.

– Da... desigur...

Hugh îi sări în ajutor:

– Era un faeton înalt. Al tatălui tău... din Chipping Norton.

Mama lui îi aruncă o privire încruntată.

– Eu am rugat-o *pe Minerva* să-mi spună povestea, Hugh... să presupun că n-o cunoaște?

– Luasem faetonul tatălui meu fără știința lui și, după cum s-a dovedit, fără să am abilitățile necesare ca să conduc așa ceva. Înaintam pe drum puțin cam repede și ceva a speriat caii...

– Ce i-a speriat?

Hugh neglijase să-i povestească mamei lui acel amănunt.

– Nu mi-am dat seama ce anume. S-ar fi putut să fie orice. Caii sunt, de cele mai multe ori, ființe dificile. Tot ce pot spune cu certitudine e că au luat-o la goană și că nu mai aveam cum să-i opresc. Am scăpat unul dintre... ăăă..., se bâlbâi Minerva, întrebându-se în gând care era prostia aceea de cuvânt. Ăăă... *hățuri*..., iar, în timp ce mă chinuiam să le prind, trăsura a început să se clatine destul de tare pe osie. Se îndrepta spre o dumbravă și credeam că acolo aveam să-mi găsesc sfârșitul, când, de nicăieri, a apărut Hugh călare pe Galileo..., continuă ea, mândră că putuse să dea acel detaliu pe care-l găsea de-a dreptul frumos. Hugh a galopat alături de faeton și a încercat, curajos, să apuce chiar el hățurile. Pentru că n-a reușit, a sărit în trăsură.

– De pe un cal în viteză? La un pas de intrarea într-o dumbravă?

– A fost, într-adevăr, o ispravă curajoasă. Foarte eroic..., se bâlbâi din nou Minerva, care acum era în pericol să înflorească prea mult lucrurile și să-și piardă credibilitatea. Dar, din fericire, el a reușit să apuce hățurile și apoi a oprit caii chiar la timp. Cavalerul meu în armură strălucitoare!

Iată un comentariu care ar fi fost de tot râsul, dacă n-ar fi fost, de fapt, atât de tragic. Faptul că asta o durea atât de tare nu ținea

decât de vina ei prostească. Știa că nu trebuia să se aștepte la nimic bun din partea bărbaților. Știa, de asemenea, că nu putea avea încredere în gusturile ei în privința lor. O dată în plus, își pierduse capul din pricina unor umeri și a unei perechi de ochi scânteietori. Iar cel mai rău dintre toate era faptul că, la urma urmei, nu-l putea învinovăți pe Hugh că era ca toți ceilalți, din moment ce el o avertizase asupra acestui adevăr.

În mod repetat.

Minerva luă o gură revigorantă de ceai, atât ca să-și calmeze nervii încordați, cât și ca să nu pufnească de frustrare din cauza propriei prostii, iar apoi îi zâmbi lui Hugh, sperând să pară mai degrabă sinceră decât plină de furie.

– Și, după cum se spune, cu asta, basta!

– Dar credeam că tocmai ai spus că n-a fost dragoste la prima vedere.

Era evident că mamei lui Hugh nu-i scăpa nimic.

– Nu, n-a fost.

Oare cum reușea Hugh să țină socoteala tuturor minciunilor pe care le spunea, când Minerva avea deja dificultăți? Pentru că ticălosul era superficial și egoist, iar ea avea principii solide. Sau, cel puțin, avusese... înainte de a-i permite lui, prostește, să treacă dincolo de linia ei de apărare! Zâmbetul fals începu să-i pălească, așa că și-l recompuse, hotărâtă. Erau în joc patruzeci de lire, iar mai târziu avea tot timpul din lume ca să se dojenească pentru greșeala ei.

– După ce a oprit trăsura, m-a condus acasă. Apoi, fără știrea mea, i-a cerut tatălui meu permisiunea să mă viziteze înainte de a pleca din Chipping Norton.

Mama lui Hugh sorbi din ceai cu puțin prea multă lejeritate – după gustul Minervei –, iar apoi se întoarse spre fiul ei.

– Dragă, tu nu mi-ai explicat niciodată ce căutai, de fapt, la Chipping Norton.

– O, ba da, iar tu știi asta! Doar că vrei să vezi dacă Minerva cunoaște toate detaliile înfricoșătoare, spuse Hugh sorbind din ceai, la rândul lui, fără să-și ia ochii de la maică-sa. Dar Minerva *chiar* cunoaște toate detaliile înfricoșătoare. Între noi nu există secrete. Știe că tocmai fusesem la o petrecere îndoielnică, la Long Hanborough, găzduită de lordul Ashby.

Mama lui strâmbă din nas.

– Întotdeauna mi-a displăcut lordul Ashby. Îmi displac în special petrecerile pe care le dă acasă la el.

– Ăsta-i motivul pentru care mă duc la ele. Și a fost un lucru de-a dreptul bun că am făcut-o, fiindcă altfel n-aș fi cunoscut-o pe Minerva și nu m-aș fi îndrăgostit pe loc... și probabil că m-aș afla la o petrecere îndoielnică chiar în clipa de față.

– Cât i-a luat săgeții lui Cupidon până să te străpungă, Minerva?

Hugh spusese că deveniseră imediat inseparabili, dar ea realiză subit că el nu fusese niciodată nevoit să muncească pentru ceva. Viața era prea ușoară pentru bărbații ca Hugh, lipsiți de merite.

– Câteva vizite de-a lungul multor, *multor* săptămâni, răspunse ea, iar apoi mai luă o înghițitură din ceai și zâmbi fermecător peste marginea cești, ca și cum și-ar fi amintit totul cu drag. M-a cerut în căsătorie chiar înainte ca eu să-i permit să mă curteze.

– Într-adevăr?

– Da. De două ori, precizâ Minerva ridicând două degete. L-am refuzat de fiecare dată, adăugă ea, satisfăcută să vadă cum ochii lui, de obicei sclipitori, se îngustară. N-am vrut să mă grăbesc și să regret *amarnic* după aceea. E periculos să faci o căsătorie în grabă și altele asemenea... Mai întâi de toate, trebuia să mă asigur că el nu era bărbatul despre care citisem în fițuicile de scandal. Știam că niciodată n-aveam să pot iubi... un afemeiat... *mercantil*.

– Ce fată plină de judecată ești, Minerva! exclamă mama lui Hugh, părând impresionată. Majoritatea domnișoarelor s-ar fi repezit să fructifice șansa de a deveni contese. De fapt, pun pariu că nici o femeie nu s-ar fi uitat dincolo de titlul lui.

– Poate că nu... dar averea și statutul, separate de alte merite, n-au fost niciodată de ajuns ca să mă impresioneze. Eu judec un bărbat după măsura lui ca om, nu după mărimea portofelului.

Și, ca orice bărbat care o dezamăgise, Hugh se dovedise a fi jalnic de necorespunzător.

– Mi-am crescut toate fiicele după un cod moral solid, afirmă Lucretia luându-și un aer plin de înțelepciune și asumându-și, fără rușine, meritul pentru reticențele pline de pragmatism ale Minervei. Întotdeauna le-am cerut să nu se mulțumească niciodată decât cu cea mai profundă, mai stăruitoare și mai mistuitoare dragoste. Așa cum a fost cea dintre mine și tatăl lor..., murmură

ea, moment în care vocea îi cedă, iar ochii i se înceţoşară într-un mod foarte convingător, făcând-o pe Minerva să recunoască, în sinea ei, meritele actriţei. Dumnezeu să-l odihnească..., adăugă falsa ei mamă.

– Ei bine..., o întrerupse Minerva.

Ea îşi dăduse seama că, dacă nu intervenea, ar fi fost cu toţii nevoiţi să suporte încă unul dintre monologurile emoţionante ale Lucretiei. Deja trecuseră prin asta de cel puţin trei ori. Vee n-avea să suporte prea mult şi, mai ales în urma întâmplării de la han, n-ar fi fost prudent să-i fie testate limitele.

– După ce m-a salvat într-un mod atât de altruist şi m-a curtat *cu sârg* în ciuda evidentei mele indiferenţe, Hugh a reuşit să-mi înlăture rezervele justificate şi am început să văd adevărata lui valoare, depănă Minerva povestea mai departe, înfuriindu-se în sinea ei că o astfel de minciună îl făcea să pară aproape nobil. Sărmanul, era destul de disperat atunci când, pentru a treia oară, m-a cerut în căsătorie. Era atât de insistent şi *atât* de plin de speranţă, încât am ajuns să-mi dau seama că mă iubea cu adevărat, dovada fiind faptul că era gata să se supună unei torturi nesfârşite doar ca să mă câştige. Astfel, am ajuns să cred că intenţiona să-şi schimbe cu adevărat stilul lui egoist de viaţă.

– Şi mulţumită ţie – în totalitate! – fiul meu şi-a schimbat atitudinea, spuse mama lui Hugh oftând şi dând din cap, aprobator, iar apoi zâmbindu-i fiului ei. Ce romantic!

Acel diavol dinlăuntrul Minervei nu putu rezista dorinţei de a da o lovitură finală.

– În plus, n-aş fi fost în stare să-l refuz din nou, nu? Era atât de îndrăgostit, încât cred cu tărie că o altă respingere l-ar fi zdrobit.

– O, asta aşa-i! exclamă lordul Bellingham, dovedindu-se a fi un aliat neaşteptat al Minervei. Hugh nu mai era în stare nici să mănânce, nici să doarmă. Abia reuşea să se târască în zilele acelea sumbre de după cel de al doilea refuz al Minervei. Bietul de el, oferea o priveliştе de-a dreptul tragică! Dar i-am spus... „Hugh, băiete, nimic bun nu vine fără muncă asiduă! Jertfeşte-te pe altarul căinţei şi implor-o pe fata aceea să-ţi mai acorde o şansă!"

– Hugh a implorat?!

– În genunchi, preciză Minerva, zâmbindu-i lui Hugh. Cu vocea sugrumată de emoţie...

Payne își făcu din nou apariția și tuși politicos, stricându-i distracția.

– Băile fierbinți sunt gata, milord. Mi-am luat libertatea de a le spune servitoarelor să le pregătească *tuturor* oaspeților câte una.

– Excelent.

Hugh sări în picioare, bucuros, fără îndoială, că timpul petrecut la stâlpul infamiei avea să se sfârșească în curând.

– Excelent!

Toată lumea se ridică în picioare, cu excepția mamei lui.

– Duceți-vă, îi alungă ea pe ceilalți, întărindu-și spusele cu o mișcare din încheietura mâinii. Eu îi voi cere mai târziu menajerei mele să-mi pregătească o altă baie. Deocamdată am nevoie de aer curat, așa că voi face un mic tur al grădinii. Și, pentru că nici Minerva nu obișnuiește să se relaxeze după-amiaza, poate că va dori să mă însoțească. *Doar noi două*, precizează ea, aruncându-i fiului ei o privire iute, de parcă ar fi vrut să-i evalueze reacția. Pot să-ți arăt peștera de care-ți spuneam, Minerva, și putem să purtăm o discuție așa cum se cuvine. Aș dori să-mi cunosc mai bine viitoarea noră.

Ochii albaștri, isteți, atât de asemănători cu cei ai lui Hugh, o fixară pe Minerva, iar aceasta citi o provocare incontestabilă în acea privire, dându-și seama că n-ar fi putut să scape fără să să trezească suspiciuni.

– Cred că încă mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le știu, adăugă mama lui Hugh.

– Ar fi minunat, răspunse Minerva, care știa că n-avea să fie așa și că trebuia să rămână permanent în gardă.

– Ai interogat-o pe biata fată suficient pentru după-amiaza asta, Olivia. Mâine aveți destul timp pentru plimbare și îndrăznesc să cred că, după toate întrebările tale, domnișoara Minerva are nevoie de odihnă, spuse domnul Peabody făcându-i Minervei cu ochiul.

– Sunt *puțin* obosită, recunoscu ea.

– Atunci, așa rămâne! Eu mă voi bucura de un pui de somn după-amiază. După săptămânile petrecute pe vasul acela, abia aștept să mă întind pe un pat adevărat. Paturile de pe vapor nu sunt făcute pentru bărbați ca mine.

La fel ca Hugh, era înalt, însă la asta se limitau asemănările dintre ei. Jeremiah Peabody avea părul brunet, ușor încărunțit, și

ochi negri, veseli. Ca și cum întreaga viață – sau poate că doar acea situație anume – i s-ar fi părut foarte amuzantă.

El își luă de mână soția, care ezita, și o trase spre ușă.

– Acestea fiind spuse, vă dorim o după-amiază plăcută și abia așteptăm să vă revedem la cină.

– Sunt sigură că până atunci îmi vor veni în minte un milion de întrebări, declară mama lui Hugh, ieșind din încăpere.

Toți ceilalți o urmară îndeaproape, în urmă rămânând doar Hugh și Minerva. Înainte de a îndrăzni să vorbească, el aștepta până ce toată lumea se îndepărtă suficient de mult pentru ca vocile din salon să nu mai poată fi auzite.

– Mulțumesc pentru...

– Onorariul meu tocmai a crescut la șaizeci de lire, spuse Minerva, acele cuvinte ieșindu-i din gură în mod spontan, fiindcă, desigur, puțin din acea putere i se urcase la cap. M-ai auzit. Șaizeci de lire și vreau jumătate din sumă mâine-dimineață. Nu va mai fi vorba despre expedierea lui Vee... altfel plecăm cu toatele, după cum am stabilit, mâine la prima oră.

Lăsându-l cu gura căscată, Minerva ieși din încăpere. Nu-i venea să creadă că fusese în stare de așa ceva, dar se simțea ciudat de mândră. Oare asta o făcea mercantilă? Probabil că da. Și puțin răzbunătoare. Dar, având în vedere superficialitatea dezamăgitoare a lui Hugh, ea hotărî să alunge astfel de gânduri.

Capitolul 12

Hugh se săturase să se plimbe încolo și încoace prin biroul lui. Făcuse asta toată după-amiaza, iar apoi obrăznicătura ieșise din dormitorul ei doar ca să cineze, flancată, după cum era de așteptat, de surorile ei cele enervante. Apoi ea refuzase să le părăsească, pe ele sau pe mama lui, așa că el nu avusese nici o posibilitate să-i vorbească între patru ochi. Singurul mod în care Minerva comunicase cu el se rezumase la câteva priviri încruntate, incisive, pe care ea i le aruncase numai atunci când era sigură că n-o vedea nimeni. Iar acele priviri fuseseră atât de reci, încât Hugh nu mai avusese nici un dram de îndoială cu privire la ceea ce simțea ea.

Minerva clocotea.

Pe de altă parte, lui Hugh îi trecuse toată furia în momentul în care locul ei fusese luat de panica pură, viscerală, pe care o simțise la auzul veștii că mama lui ajunsese acasă mai devreme. Panică pe care falsa lui logodnică, acum renegată, părea hotărâtă s-o alimenteze cu cruzime. Așa cum ea se bucurase și să distorsioneze povestea de fundal construită cu grijă, țesută de el timp de aproape doi ani, făcându-l acum de râsul tuturor în propria casă! Potrivit poveștii Minervei, el, Hugh, fusese un pretendent disperat și înflăcărat încă de la început. Unul pe care ea îl învățase încă de atunci să devină un om mai bun. Hugh cel prostuț. Hugh cel nestatornic. Egoist și plin de el... Slavă Domnului că ea intervenise la momentul potrivit ca să îndrepte toate acele miriade de defecte ale lui, înainte de a deveni atât de înrădăcinate încât el să devină o cauză pierdută!

Mama lui, desigur, se bucura de toate astea, fiindcă Minerva dăduse glas, intenționat, tuturor pretențiilor cu care ea îl bătuse la cap ani în șir. Nu încăpea îndoială că, special ca să-l tortureze, Minerva tocmai se dusese la culcare ținând-o pe mama lui de braț, amândouă bârfind acum ca două prietene nedespărțite.

Între timp, Hugh fusese lăsat într-un con de umbră, nevoit să vadă cum farsa lui meticulos orchestrată se juca acum în spatele scenei, nu în centrul acesteia, lucru care nu-i era pe plac absolut deloc. După altercația lor de după-amiază, noua Minerva cea Mercantilă, flancată de clanul ei cel loial, putea să-l înjunghie de moarte pe la spate, fără ca el să-și poată lua măsuri de precauție.

Totul se dovedea a fi o încurcătură de proporții colosale, una care îl tulburase într-atât de mult, încât nu se mai putea concentra la altceva.

Payne râcâi la ușă și intră, aducând înapoi biletul pe care Hugh i-l trimisese Minervei în încercarea de a pune capăt ostilităților printr-un armistițiu disperat.

– A refuzat să-l ia, milord. Mi-a spus să vă transmit că tot nu vorbește cu dumneavoastră, ceea ce, a zis ea, include și cititul oricăror lucruri pe care le scrieți.

– Femeie afurisită! Ce joc crede ea că joacă?

Payne ridică pur și simplu din umeri, cu o figură inexpresivă.

– Crezi că am greșit?

– Cred că versiunea evenimentelor pe care mi-ați oferit-o e puțin diferită de cea pe care tocmai mi-a adus-o la cunoștință domnișoara Minerva. În versiunea dumneavoastră ați neglijat să pomeniți de faptul că vi se înecaseră corăbiile cu mult înainte de altercația cu ea.

Desigur că Minerva îi povestise despre Sarah, cu toate că Payne avea bunul-simț de a nu menționa direct numele acesteia din urmă.

– Mărturisesc că mi s-au înecat corăbiile după ce sora Minervei a făcut încă o criză de istericale, spuse Hugh, care n-avea de gând să nege faptul că nu fusese în apele lui la momentul la care începuse altercația cu Minerva. Vee ar pune la încercare până și răbdarea unui înger! se plânse el.

– Iar dumneavoastră, milord, sunteți, desigur, un înger.

– Mi-am pierdut cumpătul, Payne, cum ar face oricine care se confruntă cu persoane nerezonabile.

– Domnișoara Minerva a spus că ați plecat în galop și că aproape ați făcut-o să cadă de pe Crăița, deși știați foarte bine că era o călăreață începătoare și că-i lipsea îndemânarea de a stăpâni un cal care galopa cu ea în spinare.

– Crăița abia dacă mergea la trap!

– De asemenea, v-a numit „brută egoistă și superficială".

– *Brută*?

– Astea sunt chiar cuvintele folosite de această lady, milord, și veți fi încântat să aflați că i-am pus la îndoială comentariile.

– Mulțumesc, Payne... Pot fi numit în multe feluri, dar „brută egoistă și superficială" nu se numără printre ele.

– Într-adevăr, milord... I-am spus: „Egoist și superficial, vă dau dreptate, pentru că este, cu vârf și îndesat, dar nu știu ca Excelența Sa să fie o brută. O astfel de însușire ar necesita mult prea mult efort".

Văzând privirea încruntată a lui Hugh, majordomul zâmbi, iar apoi lăsă biletul pe biroul lui.

– Aș putea îndrăzni să vă dau un sfat, milord?

– Ca și cum te-aș putea opri!

– V-ați ciondănit și sunteți încă prea supărați ca să fiți rezonabili. Prin urmare, sugerez ca amândoi să vă gândiți la asta peste noapte și să discutați mâine-dimineață. După ce se odihnește, sunt sigur că domnișoara Minerva va fi într-o stare mult mai bună și că va fi mai receptivă la scuzele dumneavoastră.

– Nu-mi cer scuze!

– Pentru un bărbat cu un succes atât de mare la doamne, mă surprinde întotdeauna cât de puțin le cunoașteți.

Payne se întoarse ca să plece.

– *Et tu, Brute*[1]? Tu *chiar* crezi că eu am greșit!

– Cu toată onestitatea, milord, pot să spun că amândoi sunteți încăpățânați. Sincer vorbind, e un miracol că nu v-ați certat înainte. Până acum ați afișat amândoi o reținere impresionantă și o disponibilitate admirabilă spre compromis. În mod ciudat, sunt mândru de dumneavoastră. Dar sunteți totodată bărbat și, prin urmare, trebuie să fiți cel care își cere scuze. Așa cere legea.

– Ce lege?

– Legea femeilor, milord. Credeți-mă, așa cum orice bărbat ar fi, fără îndoială, gata să confirme, viața dumneavoastră va fi mult mai ușoară dacă v-ați preda sabia de bunăvoie. Sau doriți să vă petreceți toată ziua de mâine exclus din tot ce se întâmplă? Mă tem că în această anume situație aveți nevoie de domnișoara Minerva mult mai mult decât are ea nevoie de dumneavoastră. Cel mai bine e s-o aveți de partea dumneavoastră, nu credeți?

[1] Și tu, Brutus? (în limba latină în original)

Cu un zâmbet larg, majordomul îi ură noapte bună lui Hugh, lăsându-l să mediteze. Era adevărat, fătuca acea îl prinsese în corzi. Încă îl surprindea solicitarea ei de a primi mai mulți bani. Nu era vorba de bani, pentru că el avea destui, ci de maniera în care ea îi prezentase acel ultimatum. Minerva intenționase să-l pună la punct și o făcuse cu vârf și îndesat. Apoi îl aruncase în purgatoriu și păruse de-a dreptul încântată să-l lase să sufere acolo. Oricât îl durea pe Hugh să recunoască acest lucru, poate că Payne avusese dreptate într-o anume privință. Nu putea să facă nimic în acea noapte. Cel mai bine era să abordeze problema la trezire și nu putea decât să spere că a doua zi atitudinea Minervei avea să devină ceva mai conciliantă.

Înfrânt, se duse la culcare și-și lăsă valetul să plece. Se săturase să mimeze politețea în timp ce nu voia altceva decât să dea cu piciorul în mobilă. În schimb, în loc să-și distrugă degetele de la picioare izbindu-le de lemnul de stejar, vechi și necruțător, al patului, Hugh se rezumă la a-și scoate vesta și cravata, pe care le aruncă, furios, de perete. Apoi trase aer adânc în piept, se descalță de cizme și se întinse pe pat, peste cuvertură, ca să mai cugete puțin.

Nu așa își dorea să se încheie lucrurile între el și Minerva. În lumina sosirii spontane a mamei lui, el și Giles hotărâseră că și fuga trebuia zorită, așa că prietenul lui și Minerva aveau să-și ia tălpășița noaptea următoare. Părea cel mai prudent mod de a limita potențiala catastrofă, iar ironia sorții făcuse ca fricțiunile dintre Hugh și așa-zisa lui logodnică, precum și amintirile terne și încropite ale Minervei despre perioada în care el îi făcuse curte, să pledeze în favoarea acelui anume deznodământ. Dacă mama lui Hugh și Jeremiah băgau de seamă că afecțiunea celor doi logodnici era mult mai unilaterală decât se crezuse, atunci n-aveau să fie complet surprinși că Minervei îi căzuse cu tronc altcineva. Trebuia ca Hugh și Minerva să poată să mai reziste împreună doar o zi. Doar o amărâtă de zi în plus, iar farsa în care jucau avea să ia sfârșit.

Dacă ar fi citit acel bilet afurisit, Minerva ar fi fost deja la curent cu toate astea!

Iar dacă se trezea a doua zi cu fața la cearșaf și îl evita din nou, avea să fie nevoia ca Payne sau Giles să-i explice totul. Iar apoi ea și Hugh să-și ia rămas-bun.

Dintr-un anume motiv, gândul la despărțire îl făcea pe Hugh să se simtă în egală măsură trist și furios. Era trist fiindcă, în pofida recentei ei trădări și a șantajului flagrant, el o plăcea pe Minerva. Mult. Îi plăcuse de la început și nu suporta gândul ca ea să dispară, iar el să rămână întrebându-se mereu dacă se descurca din nou de una singură. Și era furios fiindcă ea pleca având convingerea falsă că el era o brută, absolvindu-se în același timp pe sine de orice vină în legătură cu presupusa lui atitudine brutală.

Nu i se părea deloc corect.

De ce, având în vedere cât de importante erau lucrurile pe care ar fi fost necesar să le discute ei doi, trebuia ca ea să aibă ultimul cuvânt? Planificarea a tot ceea ce trebuia făcut a doua zi, de exemplu. Faptul că ea continua să facă pe supărata. Faptul că el avea nevoie ca ea să știe că putea să apeleze la el dacă viața sau soarta ar fi fost crude cu ea. El se angajase cu hotărâre să fie în continuare cavalerul ei în armură strălucitoare, iar ea îi refuza acel drept.

Se dădu jos din pat și măsură din nou în lung și-n lat încăperea, enervat pe sine fiindcă era în continuare nervos, și enervat pe faptul că ea se bucura de somnul tihnit al persoanei mulțumite de sine, în timp ce el n-avea să închidă un ochi. Halal stăpân era în propria casă! Ce fel de stăpân se resemna să se plimbe de colo până colo pe covorul dormitorului său?

Nu el.

Ceva cedă în interiorul lui Hugh, iar el, înainte de a apuca să cântărească bine lucrurile, ieși din cameră și străbătu etajul cu pași mari, îndreptându-se către aripa de est. Dacă Minerva n-avea de gând să-i citească biletul, atunci avea să audă totul chiar din gura celui care-l scrisese!

În timp ce coti spre coridorul în care dădea camera ei, Hugh văzu fâșia subțire de lumină care se profila pe sub ușă.

Bine.

Minerva nu dormea. Hugh spera că ea se căia și că era frustrată, la fel ca și el, de șirul nefericit de evenimente din ultima vreme. Înainte de a bate la ușă, Hugh rămase locului, cu degetele încleștate. Își dădea seama că, dacă făcea prea mult zgomot, surorile i-ar fi sărit Minervei în ajutor, iar apoi el și ea ar fi trebuit să poarte una dintre cele mai importante conversații din viața lor în fața unei audiențe excesiv de protectoare. Așa că bătu ușor o

dată, după care intră în încăpere fără să-i dea Minervei ocazia să-l trimită la naiba.

– Minerva, trebuie să...

Restul cuvintelor i se opriră pe buze. Ea stătea la fereastră, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte vălurită, care devenea transparentă în lumina focului. Părul brunet, despletit, îi ajungea până aproape de șolduri, o uluitoare perdea mătăsoasă, ce sclipea în lumina slabă a singurei lumânări aprinse.

– Ce naib...!

El tresări auzindu-i țipătul și-i făcu semn să nu înceapă să strige, în timp ce ea întinse mâna după șalul atârnat peste oglindă, pe care îl ridică în fața ei, făcând să piară dinaintea ochilor lui acea splendidă priveliște.

– Îmi pare rău că am dat buzna... dar ceea ce am de spus nu suportă amânare. Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

– Aici? Cum îndrăznești să vii aici?!

Apoi ea îl măsură cu privirea, zăbovind asupra cămășii desfăcute, a picioarelor desculțe și a pantalonilor care-i lăsau gambele dezgolite.

– Nici măcar nu ești îmbrăcat!

– A fost o decizie bruscă... și, în urma unui impuls de moment, mi-am pierdut capul. Îmi pare rău, spuse el, însă n-avea de gând să se lase nici descurajat, nici sedus. Ar ajuta dacă mi-aș cere scuze pentru o parte din ceea ce s-a întâmplat mai devreme?

– Doar pentru o parte?

În loc s-o liniștească, cuvintele lui nu făcuseră decât s-o scoată și mai rău din sărite, iar Hugh oftă, amintindu-și de sfatul majordomului.

– Îmi pare rău că am fost într-o dispoziție proastă după acea întâlnire din piață și că mi-am vărsat nervii pe tine, începu el, dându-și seama că, în acea privință, chiar îi datora scuze Minervei. Și îmi pare rău că am plecat în galop și că te-am lăsat să te lupți singură cu Crăița. Nu m-am purtat deloc ca un gentleman.

Cu șalul încă ridicat în față, ca un scut, ea îl privi cu superioritate.

– Așa este. Deloc.

– Având în vedere ceea ce s-a întâmplat ulterior, regret și faptul că m-am certat cu tine din cauza lui Vee.

– Nu sună absolut deloc ca o scuză.

– E una parțială. Una care, dacă e combinată cu celelalte, mă face de vină pe trei sferturi pentru cele întâmplate de dimineață.

– Presupun că te aștepți ca eu să-mi asum responsabilitatea pentru sfertul rămas?

El luă drept un semn bun faptul că ea nu țipa. Oricât de tentant era să se plângă în legătură cu Vee, n-o făcu. Surorile ei erau călcâiul lui Ahile, iar orice aluzie la ele l-ar fi privat pe el de scăparea din purgatoriu.

– Nu în totalitate, recunoscu Hugh, ridicându-și arătătorul și degetul mare, la doi centimetri distanță unul față de celălalt. Tu ar trebui să-ți asumi responsabilitatea doar pentru faptul că ai fost rea cu mine și că apoi ai încercat să mă șantajezi ca să te răzbuni pentru comportamentul meu care a lăsat de dorit.

– Chiar a lăsat de dorit.

– Ce a lăsat de dorit? Comportamentul meu sau tentativa ta de șantaj? întrebă el, aruncându-i un zâmbet slab pe post de ramură de măslin.

– Ambele, recunoscu Minerva, în sufletul căreia remușcarea înlocuia acum furia ofensată. N-ar fi trebuit să mă cobor la nivelul tău. Nu ești nevoit să mă plătești cu șaizeci de lire.

– Ba da, și o fac bucuros. Mi-ai salvat pielea azi și-ți mulțumesc sincer pentru asta. Îmi accepți scuzele sau trebuie să mă pun în genunchi și să implor, așa cum am făcut atunci când te-am cerut în căsătorie și te-am *implorat*?

Începuturile unui zâmbet răutăcios lățiră colțurile gurii ei. Nu-i părea rău absolut deloc pentru că-l făcuse să pară jalnic și rănit din amor în fața mamei lui, iar el admira asta.

– Oricât de tentant ar suna partea cu căzutul în genunchi, accept scuzele tale de pe acum.

– Mulțumesc.

Hugh se întinse, îi luă mâna și o duse la buze, dar avu parte de un moment foarte ciudat, în care realiză că nu voia să-i sărute doar mâna.

Ci pe ea, cu totul.

Din nou derutat, el făcu un pas în spate, stânjenit, și încercă să nu pară afectat, în timp ce ea îl privea. Doamne, ce drăgălașă era!

Prea drăgălașă. Părul, cămașa de noapte... umbra picioarelor ei lungi, pe care el le întrezărea dincolo de acea umbră. Realizând că se holba la ea, își abătu privirea, doar ca să-și dea seama că se uita

la patul mare, care domina încăperea. Patul a cărui cuvertură era dată la o parte, ca o invitație.

– Atunci, declar armistițiu, spuse el.

Inima îi bătea nebunește. Picături de sudoare izvorâte din emoție păreau să i se înmulțească de-a lungul șirei spinării, în timp ce mintea îi fu străbătută de imagini tulburătoare în care apăreau ei doi, întinși în patul acela.

– Acum putem să vorbim? o întrebă el pe Minerva.

– Deci n-ai venit aici doar ca să-ți ceri scuze.

Întrucât era în pericol să se balanseze stângaci pe picioare, Hugh se așeză pe scaunul de lângă măsuța de toaletă și, după ce aruncă o nouă privire febrilă prin cameră, n-avu de ales decât să facă un gest spre ea, cerându-i, astfel, să se așeze pe pat sau să continue să stea în fața lui, precum Eva ispitindu-l pe Adam.

– Sunt multe lucruri de discutat și, de când mi-ai spus să mă duc naibii, în fața grajdurilor, n-am avut nici o secundă în care să te găsesc singură.

Ea se așeză, rearanjându-și, afectată, șalul în jurul umerilor și forțându-l să observe unele forme feminine ademenitoare care i se legănau dedesubtul cămășii de noapte. Apoi mișcarea respectivelor forme îi reaminti lui Hugh că acea cămașă de noapte diafană era singura barieră – transparentă – între ochii lui și goliciunea ei. Alte imagini chinuitoare se zvârcoliră, erotic, în imaginația lui, prea multe ca el să fie în stare să le facă față. În loc să geamă cu voce tare la efectul visceral pe care acestea îl aveau asupra corpului său, Hugh își puse un picior peste celălalt și încercă să-și imagineze că, în acel dormitor luminat intim, el nu se afla singur cu o femeie care habar n-avea cât de mult o dorea. Se străduí, vitejește, să și-o închipuie pe Lucretia îmbrăcată în acel veșmânt seducător – scundă, cu picioare butucănoase și purtându-și despletit părul ei cărunt, ușor încrețit. Astfel, el se agăță de acea imagine neatrăgătoare precum o moarte sumbră.

– Despre ce șușoteai împreună cu mama, după cină?

– Ea a vrut să analizeze de-a fir a păr toată istoria noastră. I-am povestit despre cum ne-am cunoscut, despre cum mi-ai făcut curte, despre boala mea și despre moartea tatălui meu, înșiră Minerva, al cărei chip frumos deveni îndurerat. Am făcut tot ce-am putut ca să răspund la fiecare întrebare, dar nu cred c-am convins-o pe deplin,

Hugh. M-a chestionat despre aceleași lucruri de nenumărate ori, în fel și chip. Cu multă cordialitate, dar am senzația clară că a încercat să mă prindă cu mâța-n sac.

– Excelează la capitolul ăsta.

– Dacă pot să spun așa, cred c-am făcut o treabă bună încercând să-i distrag atenția. I-am pus multe întrebări despre Boston și despre domnul Peabody.

– Jeremiah a reușit întotdeauna să-i distragă atenția.

– Se vede de la o poștă că-l adoră, concluzionă ea, iar trăsăturile i se destinseră, în ochii ei verzi apărând o privire pierdută, care-l făcu pe Hugh să-și dorească să se piardă odată cu ea. Mama ta s-a luminat la față ori de câte ori mi-a vorbit despre el.

– S-au căsătorit din dragoste.

– Ce frumos...

– Știu...

Prezența ei avea efecte ciudate asupra inimii lui, iar Hugh își dorea în acele momente să fie și el în stare să se căsătorească din dragoste. Dar nu era dat să se întâmple. Pe termen scurt, poate că ar fi putut să se stăpânească, dar, la fel ca tatăl lui cel necredincios și ca bunicul lui înainte, nu era în stare să-și ia angajamentul pe care îl presupunea o astfel de inițiativă nobilă. Chiar dacă o femeie ar fi fost dornică să încerce, iar el ar fi încercat să lupte cu sângele lui capricios, Hugh știa că avea să sfârșească prin a-i frânge inima. Pentru că asta făceau bărbații din familia Standish.

– După ce a fost încătușată de tatăl meu, mama merita puțină fericire.

Oare ce-l făcuse să recunoască asta? Minerva era prea isteață și intuitivă ca să nu observe. Compasiunea îi întunecă ochii verzi.

– Deci tatăl tău n-a fost un om bun? Surprinzător! De când sunt aici, n-am auzit nici un cuvânt rău la adresa lui. Chiar și Payne pare să-l fi admirat... iar Payne îți e complet devotat.

– *Payne?* Devotat? Dacă ăsta-i devotament, n-aș vrea să văd cum arată disprețul.

Obsedat sau nu de viziunea acelei cămăși de noapte, Hugh n-avea de gând să vorbească despre tatăl lui. Minerva nu-i sucise mințile chiar într-atât.

– Ironia sorții a făcut ca tata să fie cel care i l-a prezentat pe Jeremiah mamei mele, se trezi el spunând, ceea ce-l făcu să se

gândească la posibilitatea ca ea să-i fi sucit mințile rău de tot, la urma urmei, din moment ce tocmai începuse să-i vorbească despre tatăl lui. Vreme de mulți ani, Jeremiah a fost un bun prieten de familie al nostru, înainte ca mama să devină văduvă. A fost umărul de sprijin al mamei în timpul bolii tatălui meu, iar apoi n-a durat mult până când prietenia lor s-a transformat în mai mult de-atât. Am fost cavaler de onoare la nunta lor. Îl respect foarte mult pe Jeremiah. El e singura persoană care a reușit s-o facă pe mama mea cea cicălitoare să fie rațională.

– Mama ta nu-i cicălitoare.

– N-ai suportat-o decât timp de un ceai și o cină.

– Poate... dar e limpede că te adoră și că nu-ți vrea decât binele.

– Iar tu ai aflat toate astea în timpul a două interogatorii în cursul cărora a încercat în mod repetat să te prindă cu mâța-n sac?

– Am discutat despre modul tău scandalos de viață... de dinainte ca eu să intervin și să te salvez, spuse ea încercând să pară oripilată, dar neputând să-și ascundă amuzamentul. Dansatoare de operă și doamne măritate, Hugh? Mama ta spune că au fost o alegere previzibilă, având în vedere frica ta irațională de a te îndrăgosti.

– Nu-mi e deloc frică să mă îndrăgostesc.

Cu toate astea, la simpla rostire a acelor cuvinte, Hugh simți un ghem în stomac. Nu era o frică irațională, ci una reală. Dragostea nu era pentru cei lași și, cu siguranță, nu era pentru cei care se lăsau distrași cu ușurință. Fiindcă reversul iubirii era suferința din dragoste și, inevitabil, ura. Prin urmare, era mai bine să evite toate astea.

– Atunci, bănuiesc că de-asta tu... Cum *s-a exprimat* mama ta? întrebă Minerva, care luă o pauză, iar apoi chicoti, făcându-l pe Hugh să simtă nevoia de a prinde acel sunet ademenitor, de a-l strânge în pumn și de a-l păstra veșnic. De fapt, nu pot să repet spusele ei. E prea scandalos!

– Dar, evident, foarte amuzant. Continuă. Spune. E crud din partea ta să râzi în fața mea și să nu-mi zici de ce. Aș putea să am cel puțin dreptul de a răspunde.

– Bine. Dacă insiști..., începu ea, iar pe obraji îi apăru un văl purpuriu, în ciuda încercării de a părea îndrăzneață. Mama ta zice că ai evitat cu abilitate să te îndrăgostești... O, Doamne! Nu-mi vine să cred că spun asta... sărind dintr-un pat într-altul înainte de a avea timp să încălzești așternuturile, încheie ea, forțându-se să-i

întâlnească privirea și încrucișându-și brațele pe piept. Ia să-ți aud apărarea, Hugh! Oare mama ta are dreptate? Îți alegi relațiile amoroase doar pe baza naturii lor trecătoare?

Da.

Cu cât mai trecătoare, cu atât mai bine.

– Cred că, doar ca să-și susțină punctul de vedere, mama a exagerat foarte mult în ceea ce privește cuceririle mele. Dar, ca de obicei, a înțeles greșit lucrurile.

La rândul lui, Hugh își încrucișă brațele pe piept, mai degrabă prefăcându-se amuzat decât gândindu-se prea mult la glonțul pe care ea îl trimisese direct la țintă. Hotărârea lui de a nu se însura nu era cine știe ce capăt de țară, ci mai degrabă o alegere pe care și-o asumase. Își cunoștea limitările și nu se simțea pregătit să sufere de pe urma inevitabilei remușcări zdrobitoare rămase în urma fiecărei greșeli. Inima îl durea doar la gândul c-ar fi rănit-o pe Minerva. Dacă asta chiar s-ar fi întâmplat, durerea aceea ar fi fost imposibil de suportat.

– Tristul adevăr este... și nu trebuie să repeți vorbele mele niciodată în afara acestei camere... că, în ciuda faptului că am făcut tot ce-am putut, n-am găsit nici o femeie cu care să-mi doresc să petrec mai mult de câteva nopți.

Cu excepția ei.

– Tot ce-ai putut? Asta sugerează că ai încercat și ai eșuat. N-aveai cum să-ți petreci mult timp alături de o femeie măritată, Hugh! Așa ceva e un drum ce nu duce nicăieri. Poate că ar trebui să le oferi o șansă numeroaselor femei singure. Unei domnișoare tinere și drăguțe, care și-a păstrat cearșafurile curate și care așteaptă să-i sucească mințile un ins chipeș și fermecător ca tine. I-ai făcut vreodată curte unei domnișoare nemăritate?

Vorbele Minervei începeau să sune acum precum cele ale mamei lui, care obișnuia să-i spună tot timpul exact aceleași prostioare rezonabile, deși ea, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe cel mai bine că un bărbat din familia Standish nu putea fi de încredere.

Sigur că nu curtase vreodată o lady nemăritată!

Singurul lucru pe care *nu-l* moștenise de la strămoșii lui cei nestatornici era afurisita de conștiință – o povară grea, care cu siguranță că nu-i afectase nici pe tatăl, nici pe bunicul și, foarte probabil, nici pe străbunicul lui. Prin urmare, Hugh flirta fără nici

o relație cu anumite femei care, la rândul lor, flirtau cu el la fel de lipsite de prejudecăți. Așa ceva nu însemna a face curte, ci era doar un dans de împerechere. Unul despre care ambele părți știau prea bine că avea să sfârșească în dormitor, dar și că n-aveau să existe consecințe dincolo de asta.

– Atunci când ți-am spus că nu sunt genul care să se însoare, am vorbit serios. Sunt absolut convins că nu-s capabil să mă îndrăgostesc... cel puțin nu complet.

Și, brusc, din cauza ei, acel defect al lui îl deprimă.

Observă expresia neîncrezătoare a Minervei și se hotărî să clarifice acel punct de vedere, în loc să audă inevitabilele contraargumente.

– Acel sentiment inefabil, devorator, altruist, despre care vorbesc la nesfârșit poeții, precum și romanticii convinși, de genul mamei mele, pur și simplu nu se află în arsenalul meu de emoții umane. Defectul ăsta provine din genealogia mea.

Ea îl privea țintă, iar el realiză că, din nou, spusese prea multe.

– O, Hugh... te-ai gândit că pur și simplu n-ai întâlnit femeia potrivită? Ești mult prea drăguț și prea cumsecade ca să fii incapabil de dragoste.

– Drăguț?!

Fără să-și dea seama, ea îi oferise o cale de scăpare. Hugh se încruntă, prefăcându-se ofensat.

– E a doua oară pe ziua de azi când mi se spune că sunt „drăguț". Sincer vorbind, sunt revoltat! „Drăguț" e un cuvânt atât de abstract și de neinteresant! Tapetul e drăguț. Așa cum e și o pălărie nouă, care arată exact la fel ca cea veche. Ești sigură că n-ai vrut să spui „nonșalant"? Fermecător? Irezistibil? Există un întreg dicționar de adjective care mi se potrivesc mult mai bine decât „drăguț"

– Păi, ești drăguț. Și mai ești și enervant și mult prea sigur pe tine. Și secretos. Întotdeauna am bănuit că ești mult mai profund decât lași să se vadă, dar, de fiecare dată când încerc să arunc o privire dincolo de suprafață, închizi trapa și, cu obișnuitul tău farmec, îmi răstălmăcești întrebările.

– Vezi... recunoști! *Sunt* fermecător. Accept complimentul ăsta în schimbul acelui „drăguț" insipid de adineauri.

– Iar începi... Te abați de la subiect și mă faci din nou să mă întreb de ce simți imediat nevoia să deviezi. Ce ascunzi?

– Absolut nimic, o asigură Hugh, desfăcându-și brațele și dorindu-și, în gând, să nu fie o copie a tatălui său. Ăsta-s eu!

– Ești o enigmă, Hugh Standish.

– Ei, uite, cuvântul ăsta îmi place. „Enigmă" sugerează un bărbat misterios. Am auzit că doamnelor le plac bărbații misterioși.

– Iar deviezi!

– Întotdeauna fac asta.

El ridică din umeri, încercând să ignore pustietatea lui lăuntrică, mereu prezentă și supărătoare, pe care acea conversație o scosese la iveală. Deși nu aștepta deloc cu nerăbdare plecarea Minervei, pentru că deja știa că aceasta avea să lase un gol temporar în viața lui, Hugh știa că n-avea nici un sens să se tot gândească la asta. Fiindcă, în cele din urmă, golul acela avea să dispară. De îndată ce se ivea o altă femeie dornică de atenția lui, ochii aveau să-i fie distrași. Aceea era calea Standish – blestemată fie ea! *Un fait accompli*[1].

– Dacă mama nu-i convinsă de logodna noastră, probabil că e mai bine să încheiem mâine farsa asta.

– Mâine?! se miră Minerva, iar el se întrebă dacă nu cumva vedea o undă de dezamăgire în privirea ei tulburată. Atât de curând?

– E cel mai bine așa, nu crezi?

Își dorea ca ea să-l contrazică. Să-l determine să-și revizuiască planul pe loc.

– Probabil că da...

– De fapt, despre plecare venisem să vorbesc cu tine în seara asta. Trebuia să-și ia rămas-bun cât mai repede și mai frumos posibil.

– Mâine trecem lucrurile în revistă, dar, la un moment dat, noaptea, Payne va veni să te ia ca să pleci împreună cu Giles, în trăsura lui, așa că trebuie să te asiguri că ți-ai făcut bagajul, spuse el, însă rostirea cu voce tare a acelor cuvinte îl făcu să se simtă lamentabil – gol și singur. A doua zi, în zori, eu le voi trimite pe surorile tale, cu trăsura mea, împreună cu bagajele și cu Lucretia, iar voi vă veți întâlni cu toatele la un han de la jumătatea drumului către Londra.

Ea se gândi la toate astea preț de câteva clipe, cu ochii la mâinile care i se odihneau în poală, iar apoi dădu din cap în semn că era de acord.

[1] Fapt împlinit (în limba franceză în original)

Da... probabil că are sens.

Apoi ochii ei minunați se ridicară spre ai lui, iar el zări altceva în ei. Ceva ce semăna foarte mult cu o tristețe ce-o oglindea pe a lui. Își înăbuși dorința de a se apropia de ea.

– E atât de iute... de subit! Nu mă așteptam ca totul să se termine atât de brusc.

– E mai bine așa.

Hugh se ridică, temându-se că, dacă nu scăpa iute de acolo, risca să facă ceva ce avea să regrete. Ceva ce-ar fi fost total prostesc și periculos – ca, de pildă, să amâne fuga ca să petreacă mai mult timp împreună cu ea, ceva ce vocea persistentă din mintea lui îi striga să ia în considerare.

– Voi avea mai multe detalii mâine. Între timp, cred că absența sentimentelor tale față de mine și devotamentul meu absolut în ceea ce te privește, oferă mai multă credibilitate poveștii despre tragica noastră despărțire, nu? La urma urmei, cine ar alege un conte depravat în locul unui moștenitor la fel de depravat al unui ducat? Probabil că n-ar strica să-i arunci mâine o ocheadă galeșă lui Giles.

O priveliște care avea să fie o tortură absolută!

– Da... Voi încerca să-l fac să întoarcă capul după mine.

– Să nu încerci prea mult! exclamă el, dându-și seama imediat că n-ar fi trebuit să spună așa ceva. Capul lui Giles e suficient de mare așa cum e! nu se putu el opri să adauge, dar, dincolo de acea remarcă, nu mai era nimic de zis, în ciuda faptului că atât de multe lucruri rămâseseră nerostite. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, concluse el.

Minerva păși alături de Hugh către ușă, însă, înainte ca el s-o deschidă, ea îi atinse mâna. O mângâiere inocentă și blândă, dar, la fel ca toate atingerile ei, atât de puternică încât Hugh o simți arzându-i mâneca subțire a cămășii și croindu-și drum până în sufletul lui.

– Mulțumesc, Hugh. Pentru tot. Ultimele zile au fost... destul de frumoase. Întotdeauna îmi voi aminti cu drag de timpul petrecut aici.

El dădu din cap în semn de încuviințare, simțindu-se ciudat de emoționat, iar apoi își încleștă mâna pe mânerul ușii. Era timpul să rupă neașteptata lor legătură.

– Noapte bună, Minerva.

– Noapte bună, Hugh.

Ea părea tristă. Atât de tristă! La fel ca el. Era ridicol, din moment ce abia se cunoșteau, dar Hugh știa deja că avea să-i simtă lipsa. În privința asta, nu mai era nevoie să se prefacă față de mama lui.

– Îți mulțumesc că ai venit să vorbești cu mine, Hugh. N-am putut niciodată să dorm după o ceartă. Mă bucur că ne despărțim prieteni.

Prieteni.

Un cuvânt la fel de insipid ca și „drăguț"

– Și eu îți mulțumesc. Iar, pentru că suntem prieteni... te rog să ții cont de faptul că, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, eu voi fi mereu aici. Știi unde să mă găsești.

A lăsa deschisă acea portiță era mai ușor decât a spune „La revedere!" și a suferi atât de mult de pe urma despărțirii, însă Hugh știa prea bine că acea femeie mândră, enervantă și căpoasă n-avea să se folosească niciodată de oferta lui.

– O dovadă în plus că ești din cale-afară de drăguț. De fapt, ești cel mai *drăguț* bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Dacă doar...

Hugh făcu o grimasă de dezgust, așa cum era de așteptat, purtându-se deprimant de superficial și de nedemn până în ultima clipă. Era cu un picior afară din cameră, când se întoarse și făcu un lucru foarte prostesc. Cel mai prostesc, probabil, dintre toate cele pe care le făcuse în cei treizeci și doi de ani de viață ai lui. Își ascultă vocea interioară care-i urla în minte, cedă ispitei și o sărută.

Capitolul 13

Buzele lui erau moi, iar atingerea lui dureros de blândă o înfioră pe Minerva atunci când el îi cuprinse obrazul în palmă. Chiar și așa, emoția stârnită de toate astea fu pe atât de intensă pe cât de neașteptată. În timp ce gura lui o acoperi pe a ei, Hugh îi căută mâna cu mâna lui care rămăsese liberă. Iar acea atingere păru la fel de profundă, degetele lor întrepătrunse fiind o recunoaștere a intensității sentimentelor, ceea ce nici o simplă îmbrățișare n-ar fi putut pune în lumină. Însă, în același timp, acele două mâini împreunate erau și o recunoaștere a faptului că ceea ce se întâmpla acum între ei – orice ar fi fost asta – n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Nici unul dintre ei nu se grăbi să intensifice contactul. Momentul era din cale afară de special. În schimb, prelungiră acel sărut plin de emoție, minunându-se de intensitatea lui și deplângând, în același timp, faptul că era un sărut de despărțire.

Adio.

Totul era atât de definitiv, însă...

Minerva oftă în dreptul gurii lui, iar apoi se lipi de el, simțind nevoia să adâncească sărutul, simțind nevoia să-i simtă trupul lângă al ei doar o dată înainte de a fi nevoită să-i dea drumul. Încet, își trecu degetele peste chipul lui ca să și-l întipărească în memorie pentru toți anii ce aveau să vină. Apoi, pentru că era necesar, făcu același lucru cu umerii lui, cu brațele și cu pieptul, în timp ce mâinile lui se jucau în părul ei.

Sub palmele deschise, ea îi simți din nou inima bătând, un ritm puternic și egal, ce părea să fie un ecou al inimii ei, ale cărei bătăi îi bubuiau până în cap. Prin pânza subțire, simți pielea lui radiind căldură, în timp ce, cu vârful degetelor, îi explora acei mușchi din zona pieptului, atât de fascinanți pentru ea. Îi simți tresărind pentru o clipă, înainte ca el să-i geamă numele în dreptul gurii și să-i cuprindă talia cu mâinile, trăgând-o mai aproape, până ce corpurile lor se lipiră unul de celălalt de la coaste până la șolduri.

Timpul nu mai exista. Minerva pierdu orice noțiune legată de curgerea lui atunci când buzele lui Hugh ajunseră în dreptul gurii ei și o aduseră în starea de a nu-i mai păsa de nimic în afara felului în care el o făcea să se simtă. Mai fusese sărutată înainte, mai mult de o dată. Totuși, acele atingeri ale buzelor, caste, inocente și fugare, care se petrecuseră cu atâția ani în urmă, păreau lamentabile în comparație cu cele ale lui Hugh. Experiența pe care el i-o oferea era complet diferită și cu mult mai intensă, deschizându-i ochii asupra a tot felul de lucruri pe care, până în acea clipă, ea nu le înțelesese cu adevărat.

Acel sărut era concret și carnal, pasional și dureros. Și îi umplea corpul de dorință, în timp ce inima îi plângea.

Cine ar fi crezut că un sărut putea spune lucruri pe care cuvintele nu erau capabile să le transmită? Plin de dorință, tristețe, regret, bucurie, înțelegere și recunoștință – toate, în același timp. Sau cine ar fi crezut că linia de demarcație dintre delicat, sincer, înflăcărat, pasional și devorator era atât de fragilă sau de instabilă încât se putea modifica într-o clipă? Precum o lume care se înclina pe axa ei, acel sărut avusese puterea de a schimba totul incomensurabil de mult, iar Minerva știa că nimic n-avea să mai fie la fel.

Limba lui o tachină pe a ei, iar ea o întâmpină trecându-și, în același timp, degetele prin părul lui, ca să-l facă să stea nemișcat, fără să-i pese că dorința avea să-i fie trădată de sânii presați de pieptul lui, sau că șoldurile ei flămânde se împinseră, nesăbuite, lipindu-se de ale lui, astfel încât ea îi simți dorința.

Înlănțuiți, se împleticiră și intrară înapoi în dormitor, iar unul dintre ei trebuie să fi închis ușa cu piciorul, fiindcă Minerva simți lemnul rece pe spinare, în timp ce mâinile lui i se prelinseră, nestânjenite, pe umeri și pe coaste, iar apoi îi cuprinseră fundul.

Hugh n-o recunoscu pe femeia îndrăzneață, ale cărei mâini scormoniră pe sub cămașa lui și care deveni dintr-odată stânjenită de piedica pe care cămașa ei de noapte o punea între trupurile lor, ale cărei palme mângâiară pieptul lui gol ca și cum întreaga ei viață depindea de asta. Corpul îi controla acum mintea Minervei, care reacționa într-un mod în care n-o mai făcuse niciodată, nici măcar atunci când se crezuse îndrăgostită.

Îl primea cu bucurie. Îl dorea. Se lipi de corpul lui până când îi putu distinge mărimea și forma erecției, savurându-i atingerea

și simțind o nevoie chinuitoare de a o simți înăuntrul corpului ei. Mâinile lui îi găsiră atunci sânii, iar ea icni în dreptul gurii lui. Gemu și se zvârcoli, pentru că era atât de minunat! Apoi, toate astea dispărură dintr-odată.

Hugh se desprinsese din îmbrățișare, iar acum stătea încremenit locului, cu răsuflarea întretăiată și clipind, plin de uluire.

– A fost... neașteptat, spuse el.

Ea n-avea nici cea mai vagă idee dacă asta însemna că el regreta, însă distanța dintre ei o făcu dintr-odată să se sfiască, așa că întinse mâna ca să-și ia șalul.

– Nu..., spuse Hugh, ridicând mâna ca s-o oprească. Te rog, nu. Lasă-mă să mi te întipăresc în amintire așa cum ești acum.

Ochii lui, încă întunecați de pasiune, coborâră asupra buzelor ei, apoi îi contemplară, lacomi, trupul, înainte de se schimba și de a se ivi în ei ceva diferit. Ceva profund și complicat, ceva ce ea nu putea discerne. El făcu un alt pas înapoi, clătină din cap și zâmbi, plin de regret.

– Îmi va fi dor de tine, Minerva.

– Și mie îmi va fi dor de tine, Hugh.

Ușa se deschise, iar el se întoarse, o privi adânc în ochi, căutând, parcă, ceva, iar apoi oftă.

– Dacă mai contează, află că mi-a plăcut să te am drept logodnică.

Minerva privea în jos, la ceaiul ei. Oare îi pusese deja zahăr? În cazul în care o făcuse, nu-și amintea, așa că adăugă o linguriță, ca să fie sigură. Amestecă lent, revenind la același lucru la care se gândise toată noaptea.

Acel sărut.

Slavă Domnului că era singură în încăperea în care se servea micul dejun, fiindcă nici după atâtea ore nu-și revenise complet și nici nu era în stare să facă față prezenței altora.

Bineînțeles că acel sărut servise drept rămas-bun. Drept mulțumire. Însemnase o recunoaștere a faptului că atracția dintre ei fusese reciprocă. Dulce și amar deopotrivă, presărat cu regretul că interludiul lor plăcut ajunsese la final. În același timp, sărutul fusese o acceptare a faptului că ei doi nu puteau fi mai mult de-atât unul pentru celălalt. În circumstanțe normale, un conte care n-avea nici o grijă pe lume, care era proprietarul acelui palat, și

o fată cinică din Clerkenwell, nu s-ar fi întâlnit niciodată, darămite să-și petreacă aproape o săptămână unul în compania celuilalt, sub același acoperiș. Minerva nu se îndoia că viața avea să meargă mai departe în cazul amândurora, dar, o, Doamne – acel sărut însemnase atât de mult!

Mulțumită lui Hugh, știa acum că un sărut nu implica doar buzele, ci și dinții, limbile, corpurile și inimile.

Ea i le oferise pe toate și făcuse asta de bunăvoie, fără să se aștepte la ceva în schimb. La ce s-ar fi putut aștepta? El trăia în lumea lui, ea – într-a ei, iar ei doi n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Nu exista viitor, nici trecut pentru ei, doar acel moment. Unul pe care ea îl trăise pe deplin.

Minerva realiză că, dacă Hugh nu și-ar fi dezlipit gura de a ei, ea i-ar fi oferit cu mult mai mult. I-ar fi permis mai multe libertăți, numai Dumnezeu știa câte, fiindcă trupul ei tânjise după așa ceva, iar în acel moment tot ceea ce făcuseră împreună păruse firesc și potrivit.

Zâmbi și-și mai adăugă zahăr în ceai, gândindu-se la cât de uimit fusese Hugh, ca și ea, de altfel, de pasiunea spontană care erupsese între ei precum un vulcan. Minunată, intensă, perfectă, dar la fel de imposibilă pe cât era de nerealizabilă. De îndată ce ușa dormitorului se închisese, cu un zgomot înăbușit, ea se împleticise până la scaunul din fața măsuței de toaletă. Rămăsese acolo nu mai puțin de zece minute și abia după aceea își lăsase ochii să-i contemple reflexia din oglindă. Minerva abia o recunoscuse pe creatura indecentă care îi întorsese privirea scrutătoare.

Părul ei era o claie încâlcită. Buzele îi erau umflate după toate acele sărutări, iar cămașa de noapte decentă pe care o îmbrăcase înainte de culcare i se desfăcuse la gât și-i alunecase, dezgolindu-i un umăr și o fâșie senzuală de piele, între bărbie și partea de sus a sânilor. Iar dacă asta nu era îndeajuns de scandalos, două sfârcuri foarte întărite, foarte lacome și proeminente împungeau pânza diafană. Cu siguranță că atunci când, înainte de a pleca, Hugh o contemplase cu acea privire posesivă, el văzuse cele două umbre întunecate.

Ore mai târziu, aceleași sfârcuri continuau să se întărească ori de câte ori Minerva își aducea aminte de momentul în care Hugh își trecuse mâinile peste ele, așa că ea își înfășurase bustul în cel mai

gros șal pe care-l avea, ca nu cumva conturul lor întărit să-i trădeze în fața celorlalți comportamentul nerușinat și dorințele carnale.

– Te-ai trezit devreme!

Minerva tresări, iar apoi își simți fața înfierbântându-se, vinovată, la auzul vocii mamei lui Hugh.

– Sunt matinală, milady. În starea în care se afla Minerva, mama lui Hugh era ultima persoană pe care ea voia s-o vadă. Ce ghinion să fie încă sub efectul chinului pe care îl simțea din pricina poftei ei carnale față de fiul acelei femei! Sfioasă, Minerva strânse mai tare nodul cu care își legase șalul, pentru ca nu cumva acesta să-i alunece de pe umeri și s-o dea de gol. N-am reușit niciodată să dorm până târziu, îi destăinui ea mamei lui Hugh.

– Nici eu... și, te rog, spune-mi Olivia... Cel puțin până când devenim rude în mod oficial.

– Bine... Olivia.

Minervei îi era foarte greu să se comporte normal în timp ce-și simțea sânii atât de grei și tocmai își rememora, plină de vinovăție, fiecare moment al acelei îmbrățișări scandaloase.

– Ești bine, Minerva?

O, Doamne! Oare era atât de evident că fusese smotocită și că se bucurase de fiecare secundă? Nu putea să scape basma curată decât dacă nega.

– Da, desigur. De ce n-aș fi?

Ca s-o dovedească, ea sorbi din ceai și aproape că se înecă din pricina gustului grețos de dulce. Oare cât zahăr pusese în ceașcă pe când visa la Hugh cu ochii deschiși? Ceaiul ajunsese la gust precum melasa. Însă Minerva fu nevoită să-l înghită, ca să păstreze aparențele.

– Probabil că doar îmi închipui, sunt sigură de asta, dar mi s-a părut că atmosfera a fost cam încordată aseară, la cină. Te-ai certat cumva cu fiul meu?

Minerva aproape că răsuflă ușurată la gândul că sânii ei cei grei și indecenți n-o dăduseră de gol.

– Recunosc că ne-am ciondănit puțin chiar înainte de sosirea ta. Nimic grav.

– Suficient de grav pentru ca tu să-l săgetezi cu privirea la masă toată seara, ori de câte ori credeai că nu se uita nimeni.

– A... ai văzut asta?

„Trebuie să mă țin tare!" se gândi Minerva.

Hugh voia ca ea să pară mai puțin îndrăgostită de el, ca să dea mai multă credibilitate fugii din noaptea următoare.

– Am crezut că am fost subtilă.

– O, ai fost subtilă, draga mea, dar mie nu-mi prea scapă nimic. Văd că ți-ai pus ceai, așa că nu mă ofer să-ți torn altul.

În încercarea de a scăpa de ceai, Minerva înghiți cât mai mult din el, în timp ce mama lui Hugh se servea cu o ceașcă de pe bufet. Gustul era mai rău decât la prima înghițitură.

– Hugh încerca prea tare să-ți atragă atenția. Tu te-ai comportat ca o gazdă perfectă și ai vorbit cu toată lumea, mai puțin cu el.

– N-a fost decât o mică ceartă. Eu sunt prea căpoasă, iar el e...

– Enervant? Încăpățânat? Irațional de egoist? Femeia mai în vârstă zâmbi, privind-o pe Minerva pe deasupra marginii cești și pândindu-i cu atenție reacția. Ca să fiu sinceră, draga mea, m-am bucurat să văd asta, fiindcă arată că lui Hugh îi pasă. N-am avut niciodată încredere în acele cupluri care pretind că nu se ceartă niciodată. Cred că așa ceva demonstrează o lipsă de profunzime în relația lor și un dezechilibru grav. Oamenii care se iubesc se ceartă. Oamenii care își sunt indiferenți unul altuia, nu.

Apoi rânji, scoțând la iveală aceleași gropițe strengărești pe care le moștenise și fiul ei.

– Eu și Jeremiah am avut câteva gâlcevi de-a lungul anilor. Odată am aruncat în el cu o perie de păr.

– Și m-a nimerit aici, spuse domnul Peabody, care apăru pe dată, ducându-și un deget la tâmplă. Chestia aia afurisită era făcută din argint masiv, așa că a trebuit să îndur un cucui uriaș și mov o săptămână întreagă după aceea.

– N-a fost uriaș, îl contrazise soția lui, înlăturându-i comentariul cu un gest maiestuos. Exagerează! Cucuiul acela n-a fost nici măcar cât un ou de prepeliță.

– Tu zici ou de prepeliță, iar eu zic că mai degrabă era cât un ou de rață. Oricum, am fost de râsul lumii! conchise el, iar apoi îi făcu Minervei cu ochiul. Bună dimineața, viitoare noră! Arăți foarte bine astăzi.

– Mă simt bine.

Asta, dacă o pulsație stranie pe care ea o simțea în zona intimă și sfârcurile obscen de ascuțite erau definiția noțiunii de „bine"

– Observ că și dumneavoastră sunteți matinal, domnule Peabody.

Oare unde erau ceilalți? Dintr-odată, o emoționă faptul că rămăsese singură în postura de *Minerva* a lui Hugh.

– Nu sunt matinal mai deloc. Dar, pentru că soția mea e hotărâtă să afle totul despre tine cât mai repede posibil, m-am grăbit să cobor ca să te salvez. Ora șapte dimineața e mult prea devreme pentru un interogatoriu.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Peabody, dar nu trebuie să fiu salvată. Tocmai purtam o discuție foarte plăcută.

– Să nu te lași niciodată păcălită, tânără domnișoară. Discuția plăcută nu-i decât preambulul. Olivia aduce foarte mult cu un păianjen. Țese o pânză inofensivă, aproape invizibilă, te ademenește oferindu-ți o falsă senzație de siguranță și, înainte ca tu să bagi de seamă, te prinde în capcana ei și te mănâncă de vie.

– Încerci s-o întorci împotriva mea, Jeremiah?

Totuși, după expresia ei amuzată, mama lui Hugh nu părea să se fi supărat din pricina acelei glume răutăcioase.

– Nu fac decât să-i țin locul lui Hugh până când vine el... ca s-o feresc pe biata fată de iscodelile tale neîncetate.

Se așeză exact vizavi de soția lui și apoi îi oferi acesteia ceașca, rânjind.

– Nu pot să nu observ că ceașca mea n-are nimic în ea, dragă.

– Ceea ce e foarte bine, fiindcă altfel acum ai avea conținutul pe tine, *dragule*, replică ea fulgerându-l cu ochii ei albaștri, care semănau atât de bine cu ochii lui Hugh. Vezi tu, Minerva... cuplurile îndrăgostite se ceartă tot timpul.

Domnul Peabody își dădu ochii peste cap de îndată ce ea se ridică fiindcă trebuia să-i prepare băutura.

– Știam eu că nu va fi în stare să lase lucrurile așa cum sunt, în ciuda faptului că am prevenit-o în repetate rânduri că nu-i treaba ei. Aseară m-a plictisit până când am adormit, făcând speculații legate de motivele atmosferei ciudate dintre tine și Hugh.

– Și am avut dreptate. S-au ciondănit. Dar acum s-a rezolvat, jubilă soția lui, punându-i ceașca în față.

El mirosi conținutul înainte de a sorbi, iar apoi oftă.

– Dimineața, nimic nu se compară cu prima ceașcă de cafea, nu-i așa?

– N-am de unde să știu. Eu sunt băutoare de ceai, răspunse viitoarea lui noră. O nouă ceașcă de ceai își făcu apariția în fața Minervei, iar ea fu la un pas de a ofta, la rându-i. Împinse deoparte cana cu melasă care se răcise și măsură, cu mai multă precizie decât era necesar, doar o linguriță rasă de zahăr, pe care o puse în noua ceașcă. Cafeaua mi se pare întotdeauna prea amară, domnule Peabody.

– Fată dragă, mai avem puțin și suntem rude. Te rog, spune-mi Jeremiah... Iar cafeaua nu-i pentru cei slabi de înger. E o băutură tare. O băutură pentru un bărbat...

– Ce vrea el să spună este că e o băutură americană. Soțul meu se opune radical ceaiului. Din principiu.

– Sigur că mă opun! Bunicul meu a fost un revoluționar. A fost prezent la Partida de ceai de la Boston[1], unde a luat atitudine în favoarea corectitudinii și a patriotismului. Și-a riscat viața pentru asta! S-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că las porcăria aia britanică să-mi treacă de buze.

– Presupunând că nu se răsucește deja ca o morișcă în furtună, fiindcă ai uitat, în mod convenabil, de mândra ta moștenire revoluționară atunci când ai ales să te însori cu o englezoaică.

Hugh păși înăuntru arătând chipeș în felul lui degajat, iar pe Minerva începură s-o furnice buzele, precum și alte părți ale corpului, fără nici o inhibiție.

– Nu știu de ce, dar am impresia că bunicului meu vitreg i s-ar părea mai plăcută o ceașcă ocazională de ceai decât o mlădiță cu sânge albastru a înaltei societăți britanice. Bună dimineața tuturor!

Înainte de a săruta obrajii mamei lui, ochii lui Hugh îi căutară, pentru scurt timp, pe cei ai Minervei, însă în acea dimineață o privire în mod diferit. Preț de o secundă, privirea lui coborî spre buzele ei, apoi se îndreptă în altă parte, iar ea știu în acea clipă că nu era singura care se gândea la sărutul pe care și-l dăduseră cu o noapte în urmă.

– Ce faceți? întrebă Hugh.

În timp ce el continua să-i arunce priviri, Minerva răspunse:

– Eu sunt bine, mulțumesc.

[1] Protest din 16 decembrie 1773 al coloniștilor americani împotriva adoptării de către Marea Britanie a așa-numitei „Legi a ceaiului"

Nu era bine deloc. Mintea îi zbura în toate părțile, derutată și împrăștiată, iar întreaga ei ființă simțea o mare nevoie de somn. Iar toate astea se întâmplau din vina lui.

– Sper că și tu ești la fel, Hugh.

– Da. Mă simt excelent, de fapt..., spuse el, dar, în privirea pe care și-o coborî încă o dată la buzele ei, Minerva citi nostalgie. *Excelent...*, repetă el cuvântul acela fatidic, pentru ca apoi să se întoarcă iute spre Jeremiah, cu un zâmbet din cale afară de strălucitor, și să-i spună: Tu cum ești? Sper că ți-ai revenit după călătorie.

– Mama ta e băgăcioasă. Logodnica ta tolerează totul cu politețe, iar eu mi-aș dori să fiu încă în pat.

– Ia, spune-mi, cu privire la ce e băgăcioasă?

Hugh se așeză vizavi de Minerva, iar ea n-avu încotro și-i mirosi apa de colonie. Parfumul pătrunzător, bineînțeles că scump, era amestecat cu un iz de aer proaspăt și rece, de parcă Hugh ar fi fost afară de curând. Acea combinație avea ceva care o făcu pe Minerva să-și dorească să-și îngroape nasul în scobitura gâtului lui și să adulmece.

– În legătură cu mica noastră ceartă de ieri, răspunse ea la întrebarea lui Hugh.

De ce-i era atât de greu să-i întâlnească privirea? Probabil pentru că, în urmă cu doar câteva ore, ea își lăsase mâinile cuprinse de pasiune să umble pe corpul lui și, mai mult decât atât, îi dăduse clar de înțeles că tânjise după mâinile lui pe corpul ei.

– N-a fost deloc *mică*, dragă, dacă a durat pe tot parcursul cinei. De ce v-ați certat voi doi? În ciuda iscodelilor mele, Hugh, logodnica ta a fost enervant de zgârcită cu detaliile.

– N-a fost nimic serios, mamă, după cum ți-a spus și Minerva. A fost doar o ciondăneală neînsemnată, așa cum se mai întâmplă între îndrăgostiți, declară Hugh, după care privirea lui și cea a Minervei se întâlniră, în sfârșit, peste masă. Tot ce contează acum e că lucrurile s-au lămurit, concluzionă el.

– Atunci, dacă totul e de domeniul trecutului, nu văd nici un motiv pentru care nu ne puteți spune și nouă. După ce se încheie, certurile prostești sunt un foarte bun subiect de amuzament. Ce-a făcut fiul meu cel îngrozitor?

Mama lui Hugh se comporta precum un câine care găsise un os și care n-avea de gând să-i dea drumul decât dacă i se aruncau câteva recompense care să-l înlocuiască.

– Dacă vreți să știți, am avut o neînțelegere pe tema locului nunții, spuse Minerva.

Hugh rămase cu ceașca în aer, la jumătatea drumului dintre masă și gură, ceea ce o făcu imediat să se simtă prost din cauza acelei scorneli, dar acum nu mai avea încotro. I-ar fi fost imposibil să dea înapoi.

– Hugh mi-a propus să ne căsătorim la Londra, în timp ce eu am crezut că spusesem clar că aș fi preferat să ne căsătorim aici... în Hampshire. E atât de frumos la Saint Mary...

Mama lui se lumină la față. Se părea că Minerva nici n-ar fi putut alege un subiect mai bun ca să-i facă pe plac, cu toate că-și dădea bine seama că acea căsătorie mult așteptată era visul drag al mamei și cel mai urât coșmar al fiului.

– M-am gândit că devotații lui arendași ar trebui să se bucure de o astfel de zi importantă.

Vocea îi pieri, iar ea sorbi, emoționată, din ceai. Era atât de fierbinte, încât îi lăcrimară ochii.

– Ei, sigur că ar trebui să vă căsătoriți în Hampshire!

Mama îi aruncă fiului o privire încruntată.

– Sunt uluită că ai luat în considerare Londra, Hugh! Sper că ai înțeles pe deplin că Minerva are dreptate!

– Sigur că da. Londra n-a fost decât o sugestie.

– Una proastă. Și inutil de complicată. Ar fi al naibii de dificil de plănuit nunta de la o asemenea distanță, spuse ea în timp ce o bătea pe Minerva pe mână, părintește. Sunt total de partea ta în privința asta. Nu-i de mirare că l-ai săgetat cu privirea pe Hugh pe toată durata cinei. Dacă eram în locul tău, probabil că aș fi aruncat cu argintăria de pereți, conchise ea, trăgându-și scaunul mai aproape de cel al Minervei. Ați stabilit data?

– Nu...

– Probabil că e mai bine așa, fiindcă sunt o mulțime de lucruri de aranjat, iar, până când aflăm când e disponibilă *madame* Devy, ar fi o prostie să stabiliți data.

– *Madame* Devy?

– Modista, dragă. Cea mai *bună* modistă din toată Anglia! E foarte căutată și are un adevărat geniu în privința mătăsii. Ea trebuie să-ți facă rochia de mireasă! Îi trimit vorbă azi și-i spun că e o urgență.

Îmi e datoare pentru multe favoruri... Dar, după ce-ți ia măsurile, sunt sigură că va putea să rezolve lucrurile până la Crăciun.

– Crăciun?

– Păi, evident, vara odată încheiată, e de înțeles că, dacă nunta nu mai poate avea loc în iunie, trebuie să fie de Crăciun, o lămuri viitoarea ei soacră, iar apoi bătu din palmele ei mici, zâmbind. Ce zici, Hugh? N-ar fi perfectă o nuntă de Crăciun?

– Ba da, *excelent*...

– Te-ai gândit la culori, Minerva?

Ea deschise gura ca să vorbească, dar mama lui Hugh o întrerupse:

– Nu! Ce prostii vorbesc! Nu putem să discutăm despre culori câtă vreme e prezent Hugh. Dacă știe cum va arăta rochia, mirele e pândit de ghinion. Vorbim noi mai târziu despre asta... Dar putem să discutăm despre invitați, nu? Și despre domnișoarele de onoare. Presupun că-ți dorești ca surorile să-ți fie domnișoare de onoare, nu? Și bănuiesc că ticălosul acela de Giles va fi cavalerul tău de onoare, nu-i așa, Hugh?

Era ca și cum Minerva ar fi deschis din greșeală o poartă și ar fi lăsat cale libere unei turme de oi nebune. Mama lui Hugh se afla în elementul ei, lansând idei și întrebări la care era evident că nu aștepta răspunsuri. Soțul ei părea să fi cedat și se mărginea să-și bea, tăcut, cafeaua, în timp ce sărmanul Hugh strângea atât de tare toarta ceștii lui, încât n-ar fi fost de mirare s-o frângă.

Minerva îi aruncă o privire îndurerată, sperând ca el să-și dea seama că astfel îi cerea, pe tăcute, scuze. Chiar atunci, lordul Bellingham intră, iar ea îl văzu pe Hugh oftând ușurat.

– Giles! Slavă Domnului! Nu puteai să găsești un moment mai bun! Te rog, salvează-mă din acest iad. Mama face planuri în legătură cu rochia de mireasă. Vino! Ia loc! Probabil că ești flămând!

– Nu mi-e foame.

– Poftim? S-a sfârșit lumea? Nu te-am auzit niciodată spunând că nu ți-e foame.

– Pot să discut ceva cu tine, băiete? întrebă Giles zâmbindu-le celor de la masă, iar apoi uitându-se cu insistență la Hugh. În particular, dacă se poate, adăugă el.

– Desigur.

Netrebnicul de Hugh se ridică și ieși pe ușă cât ai clipi, mai mult decât dornic să scape, deși nu stătuse cu ai lui decât câteva minute,

lăsând-o pe Minerva să se descurce singură cu monstrul dezlănțuit pe care ea îl crease fără să-și dea seama.

– Micul dejun din ziua nunții va fi luat la Standish House, apoi pe seară dăm un ospăț în sat...

Capitolul 14

– Cum adică trebuie să pleci? întrebă Hugh, îngrozit, apucându-l pe Giles de rever și gândindu-se foarte serios să-l scuture. Nu se poate! Am nevoie de tine!

O, Doamne, el o sărutase pe Minerva, o asaltase, practic, iar, ca să *n-o mai sărute* vreodată, singura lui speranță era ca ea să plece în seara aceea.

– E o urgență, băiete, răspunse Giles fluturând biletul pe care-l ținea în mână, iar după aceea trăgându-l înapoi atunci când Hugh încercă să-l apuce. Întreabă-l pe Payne. Biletul ăsta a venit acum un sfert de oră, cu poșta expres. Trebuie să plec.

– Dar, Giles...

– N-ar trebui să dureze mult.

– N-ar trebui să dureze mult?! Ce fel de răspuns fără cap și coadă e ăsta? La naiba, în cât timp te întorci?

– În câteva zile... O săptămână, cel mult.

„Pentru numele Domnului!" se gândi Hugh, exasperat.

În acel moment, în care panica puse stăpânire pe el, îl scutură zdravăn pe prietenul lui.

– O săptămână! O nenorocită de săptămână! Ce naiba mă fac cu toți cei de-aici timp de o săptămână?

Avea un milion de idei despre ce putea să facă împreună cu Minerva, fiecare dintre ele fiind total indecentă. Absolut toate acele idei nu-l lăsaseră să doarmă noaptea întreagă, după care se spălase cu apă rece ca gheața și ieșise la un galop înviorător peste câmpii, încă înainte de ivirea zorilor. Dar nimic nu putuse să-i domolească ardoarea.

– Azi trebuie *s*-o iei pe Minerva de-aici!

– Păi, cu greu pot să fug cu ea acum, nu-i așa? Minerva tocmai ia micul dejun cu mama ta!

– Ele două îmi plănuiesc nunta! Ai idee de cât de multă *planificare* e capabilă mama mea într-o singură săptămână?

Hugh îi dădu drumul lui Giles, încercând să se concentreze asupra propriei lui suferințe și să nu observe subita paloare cenușie și expresia încordată a prietenului său. Ceva nu era în regulă. Deloc. Asta îi sărea în ochi până într-atât, încât îl opri, pentru câteva clipe, să se mai gândească, plin de poftă, la Minerva.

– Ce s-a întâmplat, Giles? Pot să te ajut?

– Nimic grav, băiete, e vorba doar de niște probleme vechi care au nevoie urgentă de atenția mea, atâta tot, dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

După expresia prietenului său, Hugh își dădu seama că n-avea să audă de la el nimic mai mult. Și Minerva îl acuzase pe el că era secretos, ceea ce, desigur, așa și era, dintr-un motiv întemeiat, dar el îl știa pe Giles de mai bine de un deceniu și uneori se întreba dacă îl cunoștea cu adevărat. Dispărea frecvent, dând puține explicații și pretextând întotdeauna că era vorba despre probleme vechi, dar niciodată nu explicase despre ce anume era vorba.

– Mă întorc imediat ce pot. Ai cuvântul meu. După cum am spus, n-ar trebui să dureze mult..., stărui Giles, deși nici măcar el nu era convins de afirmația pe care o rostise cu jumătate de gură. Sau, cel puțin, așa sper. Între timp, încearcă să eviți să te însori, băiete.

– Ție ți-e ușor s-o spui. Fără îndoială, chiar în timp ce noi vorbim, mama întocmește lista de invitați. Strigările la biserică se vor face duminică..., începu el, iar apoi se trezi cuprins de un nou val de panică. La naiba, Giles! Cum pot să împiedic să fie făcute strigările?

– Trebuie să fie citite de trei ori înainte de a deveni oficiale, dar e lucru sigur că eu mă întorc înainte să se întâmple asta.

– Prea puțin liniștitor.

Pe lângă faptul că era nevoit să-și tempereze mama, Hugh nu-și putea imagina cum avea să-i reziste Minervei timp de o săptămână, darămite vreme de trei! Fusese atât de pasională! Atât de magnific de indecentă! Dacă doar sărutările ei îl făcuseră să-și piardă capul, nici nu îndrăznea să se gândească la mai mult. Doar că se tot gândise la asta. La picioarele ei lungi, la cămașa de noapte străvezie, la sfârcurile întunecate de sub ea, pe care acum își dorea cu disperare să le vadă mai bine. Să le atingă... să le guste...

– Privește partea bună: cât timp mama ta e ocupată cu pregătirile pentru nuntă, nu va mai avea timp sau înclinație să fie suspicioasă. Nu trebuie decât să menții statu-quoul, să te prefaci

îndrăgostit, s-o lași pe mama ta să se distreze și, înainte să-ți dai seama, eu mă întorc, îi sucesc mințile logodnicei tale și ți-o fur în mod scandalos de sub nas. Giles încercă să zâmbească, apoi clătină din cap în semn că-și cerea scuze. *Chiar* trebuie să plec, băiete.

– Atunci du-te, la naiba! Cu cât pleci mai repede, cu atât te întorci mai curând și cu atât mai iute se va termina toată farsa asta.

Da, toate bune și frumoase, însă mai întâi de toate Hugh trebuia să supraviețuiască, ceea ce devenise o treabă foarte complicată. În cazul în care mama lui nu-l omora pentru duplicitate, dorința față de Minerva avea s-o facă. În cel de al doilea caz, poate că moartea era o binecuvântare. Nu mai fusese niciodată atât de obsedat de o femeie. Atât de tentat să-și ignore toate regulile aspre cu privire la genul de femei cărora le făcea curte. În dimineața aceea, de îndată ce o văzuse, își dorise să flirteze cu ea. Să-i culeagă flori. Să-și petreacă toată ziua împreună cu ea. Vorbind, sărutându-se. S-o cunoască în toate modurile posibile. Învinuise, pentru lipsa lui prostească de judecată, cămașa de noapte, lumina focului și părul acela seducător. Dar, din nefericire, noaptea trecută sângele lui nestatornic de Standish îi pusese vintrele pe jar într-o asemenea măsură, încât partea pragmatică, rezonabilă și nobilă a creierului său încetase să mai funcționeze, astfel încât el își uitase complet toate principiile adânc înrădăcinate.

Încetase o dată pentru totdeauna să-și mai țină mâinile departe de Minerva. Mulțumită lipsei lui nesăbuite și spectaculoase de judecată, ele ajunseseră s-o cunoască în întregime. Hugh nu-și mai putea privi palmele fără să-și aducă aminte de cât de perfect reușiseră ele să cuprindă fundul ei delicios. Sau sânii ei.

Giles plecă și îl lăsă plimbându-se de colo până colo prin birou. Nu putea nici măcar să se gândească la amânarea cu o săptămână a deznodământului. În circumstanțele inițiale, întreaga lui farsă ar fi fost supusă la un mare risc dacă ar fi trebuit întinsă pe durata unei întregi săptămâni. Acum însă, situația era cu mult mai gravă. O sărutase pe Minerva! Da, o sărutase pe Minerva și fusese complet uluit de propria reacție de neînțeles față de ea, reacție care făcea ca până și o singură zi petrecută în compania ei să fie pură tortură.

Ceea ce nu înțelegea, ceea ce se întreba necontenit de când o părăsise noaptea trecută, între momentele în care retrăia la nesfârșit acea experiență, era ce anume fusese diferit la modul în care

Minerva îl sărutase, în comparație cu toate celelalte femei ale căror buze le întâlniseră pe ale lui de-a lungul anilor. Hugh se pierduse în ea, se cufundase complet în ea și apoi rămăsese orbit de impact. Săruturile ei erau puternice, captivante, periculoase și cel mai bine era să le evite de acum înainte. Abia mai putea să se uite la ea fără ca o nouă, ciudată și înspăimântătoare dorință să preia controlul. Hugh se ruga cu ardoare ca acea dorință să fie doar carnală.

– Trăsura lordului Bellingham a plecat, milord!

Payne nu se obosise să bată la ușă. Sau poate c-o făcuse, iar Hugh era atât de vrăjit de vulpoaica la care se gândea, încât devenise pe cât de surd, pe atât de prost.

– Prin urmare, ar fi prudent dacă m-ați pune la curent cu planul alternativ.

– Nu există nici un plan alternativ. Iar dacă nu poți să născocești ceva genial, va trebui să improvizăm pe parcurs, Payne. Până la întoarcerea lui Giles.

– O, Doamne...

– O, Doamne, într-adevăr, Payne. Mama a început deja să facă pregătirile de nuntă și n-a trecut nici măcar o zi întreagă de când e acasă.

– Pregătirile o vor ține ocupată doar o perioadă.

– Măcar o țin ocupată deocamdată. N-am nici o alternativă, așa că trebuie s-o las pe mama să plănuiască după pofta inimii.

– Dar face planurile *împreună cu* domnișoara Minerva. Oare e corect să lăsați o asemenea povară doar pe umerii ei?

– Presupun că nu.

Biata Minerva! Nici toți banii din lume n-ar fi putut s-o răsplătească pentru acea sarcină sisifică! Ore în șir petrecute împreună, în care mama lui cea băgăcioasă fasona povestea lor cea însăilată atât de fragil, până când nu mai rămânea nimic din ea.

– La naiba cu toată treaba asta blestemată, Payne! Ce naiba mă fac?

– Până când se ivește un nou plan, v-aș sugera să încercați să fiți un fiu și un logodnic model.

– Nu pricep.

– Petreceți cât de mult timp puteți împreună cu mama dumneavoastră. Călăriți amândoi, mergeți în vizită la prietenele ei... faceți orice o ține ocupată. Fiți alături de Minerva ori de câte ori discută

cu ea, sau încercați să asistați la cât de multe dintre acele discuții, ca să nu stârniți suspiciuni. Astfel, veți putea să supravegheați mai bine interacțiunile celor două, dar și să preveniți orice fel de surprize nedorite. Și ce mod mai bun de a-i distrage atenția mamei dumneavoastră, decât să-i dați mână liberă la planuirea nunții? Măcar așa puteți direcționa într-acolo intervențiile ei inevitabile.

– Exact asta a zis și Giles.

– Atunci, se cheamă că avem un plan alternativ. S-o informez pe domnișoara Minerva după ce rămâne singură?

– Nu, Payne. O fac eu.

Pentru că numai Dumnezeu știa câtă nevoie aveau ei doi să stea de vorbă. Pe lângă planul pus la cale în grabă, Hugh trebuia să ridice niște granițe între ei, limite care, dacă el avea de gând să supraviețuiască până la final, deveniseră dintr-odată foarte necesare.

– Poți să găsești o cale să le ții ocupate pe mama și pe surorile ei cele afurisite, ca să pot să discut cu Minerva după micul dejun?

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Diana să-și dea seama că se adeverise profeția ei privind presupusele lui planuri de a-i perverti sora. Iar asta, în mai puțin de o săptămână. Iată un avertisment foarte puternic în legătură cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla în următoarea săptămână, dacă el își pierdea din nou capul.

– Asta e o situație apărută în mod neprevăzut, desigur... dar nu una fără ieșire.

Hugh se plimba de colo până colo prin atât de rar vizitata galerie cu portrete, ca un tată care aștepta să i se nască pruncul. Își ținea la spate mâinile lui cele pasionale, pentru cazul în care ele ar mai fi fost ispitite s-o atingă pe Minerva. Numai Dumnezeu știa de ce alesese locul acela pentru întâlnirea lor clandestină, fiindcă acum se simțea apăsat de greutatea privirilor tuturor strămoșilor lui, precum și de greutatea privirii Minervei. Da, privirea bunicului său destrăbălat și crud, sau cea a tatălui său la fel de destrăbălat și, pe deasupra, duplicitar, amândoi fiind un avertisment dur asupra slăbiciunii ereditare care îi curgea prin vene și care ar fi putut frânge inima generoasă a Minervei, dacă el ceda.

– Tot ce trebuie să facem este s-o ținem pe mama ocupată.

După înfățișarea Minervei, Hugh își dădea seama că ea era la fel de incomodată de întâlnirea lor. Își ținea mâinile strânse în

față, precum o profesoară pedantă, deși cu o seară în urmă fusese departe de așa ceva. Acele mâini rătăciseră pe corpul lui la fel de libere și de îndrăznețe cum fuseseră și ale lui. Atingeri de care el se bucurase din plin la acel moment, dar pe care își dorea să nu și le amintească atât de intens în acel moment.

– Mama ta e deja ocupată, Hugh. Mulțumită comentariului meu atât de neinspirat, spuse ea plecându-și privirea, cu o expresie afectată. Îmi pare foarte rău că am adus vorba despre nuntă. Încercam să ne salvez pe amândoi din situația aceea stânjenitoare și n-am făcut decât s-o fac și mai stânjenitoare.

– Nu-i nimic. Într-un fel, e amuzant, fiindcă asta e distragerea perfectă. Cât timp ne plănuiește, plină de zel, nunta, mama nu va sta atât de mult cu ochii pe noi. Nu trebuie decât să-i facem jocul.

– Chiar dacă vrea să mă ducă mâine să-l cunosc pe vicar?

– N-ai de ce să-ți faci griji în legătură cu vicarul. Reverendul Cranham e un ins foarte, foarte cumsecade. În plus, voi fi cu tine. Trebuie să devenim inseparabili până la întoarcerea lui Giles. E cea mai sigură opțiune ca să nu ne abatem de la poveste.

Ea aprobă dând din cap, încă încruntată.

– Nu vicarul mă deranjează, ci mințitul. În *biserică*, Hugh. E suficient de rău că o mint pe mama ta, dar nu vreau să mint în biserică, spuse ea înălțându-și privirea spre tavan și cutremurându-se. Nu vreau să fiu condamnată la chinurile iadului... nici măcar pentru patruzeci de lire.

– Credeam că ne-am înțeles la șaizeci. Dar să știi că nici mie nu-mi place ideea chinurilor iadului. Ce-ai zice dacă mâine l-aș invita pe reverend la ceai, după ce ne întoarcem de la biserică? În felul ăsta, putem evita să mințim de-a dreptul în casa Domnului. Știu că nu e ideal...

Nimic din toate astea nu era ideal.

– Cred că va fi mai bine aici, la ceai, spuse Minerva.

Ea se încruntă, iar o cută mică îi apăru între sprâncenele închise la culoare. Buzele lui Hugh își doreau cu disperare să i-o facă să dispară cu un sărut.

– Dar, ca să fiu sinceră, nu mă încântă faptul că mama ta face planuri pentru nuntă. Mă simt îngrozitor fiindcă am lăsat-o să devină atât de încântată în legătură cu ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Până acum n-a fost altfel decât minunată.

– Poate că reușim să-i mai domolim puțin entuziasmul. S-o oprim din a se avânta înainte cu toată forța.

– Mă tem că eu am făcut-o să se dezlănțuie, ceea ce o va face greu de oprit. Atunci când am plecat, discuta despre muzică cu Lucretia și cu Diana. Apropo, mama ta preferă muzica lui Pleyel în locul celei de Mozart pe care Lucretia o consideră mai potrivită pentru nuntă.

– Asta, pentru că mama *urăște* muzica lui Mozart. După părerea ei, este exagerată, răsuflată și o enervează.

– Nu-i de mirare că discuția de la parter a devenit atât de încinsă! Se pare Lucretia e îndrăgostită de Mozart.

– Tu pe care-l preferi?

– Asta contează prea puțin, nu? răspunse ea, iar apoi îi aruncă o privire de parcă l-ar fi suspectat că înnebunise. Ceea ce vreau eu să spun e că am pornit la vale, prostește, un bulgăre de zăpadă care a devenit deja un troian uriaș, care se rostogolește cu viteză din ce în ce mai mare.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem e s-o temperăm pe mama și să-i spunem că nu vrem o nuntă de Crăciun, fiindcă...

Hugh dădea din mâini în timp ce vorbea, de parcă astfel ar fi căutat inspirația care-i lipsea.

– Pentru că..., preluă Minerva ideea, ...eu vreau ca rudele tatălui meu să fie prezente, iar călătoria pe timp de iarnă e întotdeauna dificilă în Cairngorms?

– O idee excelentă! Iar tocmai în preajma Crăciunului...

– Și așa, din scurt...

– Rudele tale ar fi îndurerate dacă ar lipsi. La fel ca și tine, desigur. Am *putea* să propunem nunta în februarie.

– De Ziua Îndrăgostiților?

Ea zâmbi larg, iar el făcu la fel, încântat că gândurile li se aliniau.

– Exact! Mama va adora semnificația romantică... Mai sunt aproximativ trei luni până la Ziua Îndrăgostiților, iar asta o va face să nu se mai grăbească atât de mult cu pregătirile. Cu puțin noroc, Giles va fi înapoi cu mult înainte de sfârșitul săptămânii și nimic rău nu se va întâmpla. Până la urmă, nici măcar mama mea nu-i în stare să pună la punct o întreagă nuntă într-o săptămână și, pe de altă parte, va insista ca totul să fie făcut așa cum se cuvine.

– Dar cum rămâne cu modista? Mama ta a promis s-o anunțe că e vorba despre o urgență.

– Cred că e mai bine să mergem mai departe cu asta, nu crezi? Preocupările tale în privința rochiei de mireasă oferă un plus de credibilitate.

– Dar biata femeie își va pierde vremea!

– Crede-mă, modista nu va fi deloc în pierdere. *Madame* Devy e o femeie de afaceri șireată și va insista ca serviciile să-i fie plătite indiferent dacă porți sau nu rochia. Ca să nu mai spun că mama se va bucura întru totul de întregul proces. Rochia aceea o va ține ocupată. Mai ales dacă tu devii greu de mulțumit în privința asta. Orice altceva poate fi cu ușurință anulat cu mult înainte. Oricum, toate cheltuielile vor trece pe la mine, așa că mă pot ocupa de tot fără ca ea să știe. Cumpărăturile o bucură pe mama, nu cheltuirea banilor. Așa că nu se va obosi să verifice chitanțele, spuse Hugh afișând un zâmbet care, spera el, era liniștitor. Iar eu voi fi cu tine... mai ții minte? Suntem împreună în toate astea.

Cel puțin, partea aceea îi plăcea.

– Nu poți să fii cu mine tot timpul, Hugh. Iar dacă se întâmplă ca mama ta să-l întrebe ceva neașteptat pe vreunul dintre noi, așa cum a făcut de dimineață, trebuie să ne asigurăm că suntem înțeleși dinainte asupra răspunsului. Va trebui să găsim o cale de a ne atenționa unul pe celălalt, ca să ne asigurăm că poveștile noastre coincid. Va trebui să avem un sistem de avertizare mai bun, ca să nu mă mai trezesc cu Payne sărind, practic, pe mine, așa cum s-a întâmplat în clipa în care am ieșit din cameră ca să-mi șalul din salonul unde s-a servit micul dejun. O, Doamne, acum îmi dau seama că am fost plecată prea mult timp. Cine știe la ce se gândesc ceilalți? zise ea făcând o grimasă. Sper că nu cred că-i evit intenționat.

– Vor presupune că te-ai dus la toaletă. Pentru că nimeni nu spune pe șleau că se duce acolo. Doamnele ies mereu sub fel și fel de pretexte: fie ca să-și șalul, fie o carte sau o batistă rătăcită.

– Asta e și mai jenant!

Hugh nu se putu abține și râse la vederea expresiei îngrozite a Minervei.

– De fapt, e atât de jenant, încât toată lumea face eforturi să *nu* pomenească nimic despre asta, pentru că nimeni nu vorbește despre astfel de lucruri.

– În afară de tine. Aș fi vrut să nu fi spus așa ceva. Acum, fără îndoială că voi fi de două ori mai jenată să mă întorc la ceilalți.

– După cum o știu pe Lucretia, probabil că recită versuri și cu toții vor fi pur și simplu mult prea ușurați că te-ai întors, ca să se mai gândească la motivul absenței tale.

– Să sperăm. Dar haide ca în viitor să nu ne folosim de asta drept scuză ca să purtăm o conversație pe ascuns. Ar însemna să roșesc în permanență.

O imagine foarte tentantă. Ea arăta minunat când roșea.

– Poate că ar fi bine să avem un cuvânt pe care să-l aruncăm în timpul conversației? Un cod pe care să-l folosim ori de câte ori e nevoie să avem o discuție. Ceva care să nu sune ciudat în nici un context.

– Ce părere ai de „afecțiune"? Două persoane îndrăgostite nebunește și logodite ar folosi cuvântul „afecțiune" atunci când conversează, nu?

– Ar trebui să fie un cuvânt cu totul deosebit. Unul pe care să nu riscăm să-l rostim accidental în timpul unei conversații.

– „Dragă"?

– Nu-i bine.

Ea clătină din cap cu hotărâre, iar el nu putu să nu observe cum lumina slabă a soarelui de iarnă licări în șuvița care îi atârna lângă ureche.

– Eu tot timpul îi spun „dragă" lui Vee. „Iubirea mea" ar fi mai bine, fiindcă nu spun *asta* niciodată.

Din nu se știe ce motiv, lui Hugh îi plăcu foarte mult cum suna.

– „Iubirea mea" mi se pare și mie o adresare foarte potrivită. Până acum, nici eu n-am avut motiv să rostesc așa ceva.

Și nici nu i se adresase cineva vreodată cu asemenea cuvinte. Iată un gând deprimant, ce-și făcu apariția subit și care îi sugeră că, fără să-și dea seama, îi lipsise așa ceva. Aruncă o privire la tablourile de pe pereți, blestemându-și strămoșii în gând pentru sângele lor viciat. Iar faptul că, pe lângă un astfel de sânge, fusese împovărat și cu o conștiință era de două ori mai crud.

– Foarte bine... Atunci, rămâne „iubirea mea"

Minerva se plimba acum încoace și încolo, iar picioarele acelea lungi îi făceau șoldurile rotunde să se unduiască la fiecare pas.

– „Iubirea mea" va fi expresia tandră care va însemna că trebuie să ne întâlnim de urgență între patru ochi. Apoi, imediat ce găsim ocazia, ne vom strecura afară cât mai discret cu putință, fără să trezim suspiciuni. Unde să ne întâlnim?

Ea se opri brusc și îl privi țintă, iar Hugh își dădu seama că încă se holba cu alean la picioarele ei.

– Ăăă...

Oare ce pusese stăpânire pe el în clipa în care o sărutase? Acum nu-și mai putea scoate asta din minte, în ciuda necesității de a se concentra la lucruri mai presante. Cum ar fi supraviețuirea în toiul desfășurării acelei farse complicate.

– Probabil că cel mai bun loc de întâlnire e tot aici. Nu-i foarte accesibil, e vizitat foarte rar și putem să aflăm cu mult înainte dacă se apropie cineva, înainte să riscăm să ne fie auzite șoaptele. În plus, nu trebuie să ne facem griji în privința vremii.

– Foarte bine. Atunci, rămâne stabilit să ne întâlnim aici.

– Și mai e și o scară pentru servitori, care e la îndemână și ne permite să evităm ruta principală. Crezi că ar trebui să ne întâlnim aici în fiecare seară, după ce toată lumea merge la culcare?

Oare de ce întrebase așa ceva? Întâlnirea cu ea pe întuneric, atunci când casa era tăcută, era, cu siguranță, calea către o sminteală gravă.

– Poate ca să ne punem la curent cu întâmplările de peste zi și ca să facem planul pentru ziua următoare?

– Cred că *este* mult mai prudent să ne întâlnim aici, decât în dormitorul meu.

Imediat ce ea rosti acele cuvinte, Minerva roși. În mod bizar, Hugh făcu la fel.

– Deși ar fi mai bine dacă ne-am întâlni dimineața, la prima oră... Mai bine așa, decât pe întuneric... pentru că... mă rog...

– Pentru că nu putem permite... ăăă... să se repete... ce s-a întâmplat seara trecută.

– Întocmai. A fost... o greșeală.

– Determinată de împrejurări excepționale și tensionate. Am vrut să-mi cer scuze...

Ea ridică mâna ca să-l oprească, iar el văzu că obrajii ei frumoși deveniseră purpurii.

– Nu-i nevoie... Amândoi trebuie să ne asumăm câte o parte egală de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Ne-am certat, ne-am împăcat, iar apoi eu am crezut că a fost... mă rog... un gest nevinovat de rămas-bun.

– Și eu am crezut la fel.

Hugh oftă și, neștiind ce să facă cu propriul corp, se legănă pe călcâie. Se simțea foarte prost legănându-se astfel, în timp ce se întreba de ce-l tulbura atât de mult preocuparea Minervei în legătură cu cele întâmplate.

– Problema cu despărțirile e că, de obicei, nu trebuie să te gândești la implicațiile lor... sau la stânjeneala pe care o pot crea după ce... scapă de sub control.

– Ei bine, cu siguranță că noi am reușit de minune să facem lucrurile stânjenitoare, nu? Dar mă bucur că am vorbit despre asta. Dacă ignoram totul și ne prefăceam că nu s-a întâmplat nimic, nu făceam decât să înrăutățim lucrurile, spuse ea privindu-l cu sfială printre gene, în timp ce își mușca buza de jos ce stârnea frustrant de multă poftă de a fi sărutată. Cred că ar fi mai ușor dacă, pur și simplu, dăm vina pe fierbințeala de moment și nu mai vorbim despre asta, nu? Doar sărutul acela n-a *însemnat* nimic, nu-i așa?

– Da... Adică *nu*... sigur că n-a însemnat nimic!

Hugh se simțea îngrozitor de stânjenit, iar pornirea de a o lua la pas prin încăpere devenise copleșitoare. Sărutul acela însemnase ceva, la naiba! Amintirea lui n-ar fi durut atât de înfiorător dacă n-ar fi fost așa.

Printr-un acord tacit, merseră amândoi către ușă, ambii fiind extrem de dornici să se despartă după ce acea conversație jenantă se încheiase.

„Afurisitul de Giles! Afurisitele de despărțiri! Afurisitul, afurisitul ăla de sărut!"

Mulțumită, Minerva se întoarse spre scară, iar apoi privi în urma ei. Inima lui bătu mai repede, în speranța că ea avea să spună că nu vorbise serios atunci când pomenise despre sărut, așa cum nici tăgada lui, deși plauzibilă, nu fusese reală.

– N-ai idee cât de ușurată mă simt, Hugh... Chiar ar fi fost o prostie să lăsăm o scăpare nefericită să ne afecteze relația, care, de altfel, e plăcută și cordială.

Hugh își simți inima prăbușindu-i-se, prostește, până la degetele de la picioare, care erau atât de încordate încât aproape că-i provocau crampe. „Plăcut". „Cordial". Cuvinte atât de insipide și de placide ca și afurisitul ăla de „drăguț". Și „fierbințeală de moment"? O expresie potrivită, dar deprimantă, din moment ce arăta că, pentru Minerva, pasiunea acelui sărut se răcise iute, în timp ce pentru el, pentru Hugh, ea încă ardea precum un furnal.

– Să nu uiți să-l inviți pe vicar la ceai!

– Nu. E absolut necesar să evităm chinurile iadului. Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor ar fi iadul dacă ar trebui să stau acolo împreună cu tine, forțat, drept pedeapsă, să-ți fiu instructor de călărie o eternitate, fiindcă diavolul are un simț pervers al umorului!

Ea chicoti, iar sunetul acela minunat de răutăcios îi trimise din nou tot sângele în vintre lui Hugh.

– Un destin mult mai rău decât moartea, într-adevăr. Pentru amândoi, te asigur. Crăița va fi și ea acolo.

– Sigur că nu. După ziua de ieri, sărmanul cal e acum Sfânta Crăița și, ca toți sfinții, va fi primită de Sfântul Petru cu brațele deschise, atunci când îi va veni vremea.

Hugh ar fi vrut să stea acolo și să vorbească nimicuri cu ea toată ziua.

– Ar trebui să te duci. Înainte să fie trimisă o echipă de căutare.

– Sau să fie chemat medicul, spuse Minerva zâmbind, iar apoi oftă, ceea ce-l făcu pe Hugh să se întrebe dacă și ea își dorea să rămână împreună, ascunși, pentru tot restul zilei. Ne vedem curând, în salon, adăugă ea.

– Da. În salon. Cât de curând. Împreună cu mama.

– Și cu Mozart.

Da, dar avea să mai fi acolo și dorința neîncetată, neîmpărtășită, a lui Hugh.

– *Excelent.*

Capitolul 15

– Ce ghinion să te accidentezi la umăr tocmai în ziua în care am sosit! Abia așteptam să călărești împreună cu tine, Minerva! Fiul meu ți-a lăudat extraordinar de mult talentele ecvestre.

Olivia – familiaritatea de a-i spune mamei lui Hugh pe numele mic încă o făcea pe Minerva să pronunțe cu rezervă acel nume – știa foarte bine să găsească pretexte pentru ca ele două să se separe de domni în timpul acelei plimbări de-a lungul potecii sinuoase din grădină, în căutarea peșterii care era destul de greu de găsit.

– Ca și în celelalte privințe, mă tem că fiul tău a înflorit mult lucrurile în ceea ce privește talentele mele.

– Nu mă îndoiesc de asta. Până acum, versiunea lui asupra întregii povești lasă mult de dorit... cu toate că mă bucur că ai avut bunul-simț de a-l face pe neseriosul ăsta să aștepte și să te curteze așa cum se cuvine. Hugh obține prea ușor ceea ce-și dorește.

Minerva nu putea s-o contrazică în privința asta.

– Știi că a neglijat să menționeze faptul că ai surori? Nici măcar o dată n-am citit ceva despre Diana sau despre Vee, deși am aflat despre acel cvartet de la adunarea locală din Chipping Norton, care a cântat atât de fals în timpul primului vostru vals, încât v-ați chinuit să dansați printre hohote de râs, povesti mama lui Hugh, iar Minerva zâmbi, închipuindu-și acea imagine fermecătoare. Și, cu toate că povestea cu cvartetul e o anecdotă foarte drăguță, care mi-a făcut plăcere. Aș zice că detaliile referitoare la cele două surori ale tale ar fi trebuit să apară în măcar unul dintre paragrafele lui elaborate. Mai ales că se vede bine cât de apropiate sunteți voi trei, iar Hugh a fost întotdeauna un scriitor de epistole foarte entuziast și amuzant, cu simț pentru detalii minuțioase.

– Foarte neglijent din partea lui că n-a pomenit nimic despre surorile mele!

Ce altceva putea spune? Slavă Domnului că nu le descrisese pe surorile ei, altfel ar fi avut trei povești foarte complicate de învățat.

– „Neglijent"? E un fel de-a spune. „Nechibzuit" e mai potrivit. Am rămas uluită în clipa în care le-am întâlnit pe coridor. Nici măcar nu știam cum le cheamă. A fost jenant!

Femeia mai în vârstă încetini ritmul ca s-o privească cercetător pe Minerva.

– Deși acum, că te-am văzut, înțeleg de ce e atât de îndrăgostit de tine. Deseori ți-a lăudat frumusețea. Fără detalii relevante, desigur, în pofida faptului că are o slăbiciune pentru ele. Mi-am imaginat că ești genul acela de blondă diafană, preferat de majoritatea. Atât de fragilă și de delicată, încât un vânt mai puternic te-ar putea destrăma. Pur și simplu n-am priceput cum de ai reușit să supraviețuiești acelei boli. Totuși, acum înțeleg și...

– Totul are sens? După cum observi, nu sunt deloc fragilă... deși nu mi-ar strica să fiu puțin mai delicată. Până și Hugh se chinuie să mă ridice, spuse Minerva, care, atunci când Hugh o săltase pe cal, simțise mușchii mari ai umerilor lui adunându-se mănunchi. Însă el e politicos și nu mi-a vorbit niciodată despre asta! adăugă Minerva, amintindu-și de fața lui încordată în timp ce o așeza pe ea în șa, precum și de faptul că apoi făcuse, iute, un pas în spate.

– Bărbații îndrăgostiți văd prea puține defecte la femeile cărora le-au oferit inimile lor, în timp ce femeile sunt întotdeauna mult mai pragmatice, nu crezi? Noi vedem defectele clar, dar învățăm să trăim cu ele. Nu toate femeile, desigur. Unele doamne, îmi pare rău s-o spun, au, cel mult, scame între urechi. Sunt pe deplin ușurată să descopăr că tu nu te numeri printre ele, Minerva. Mi-ar fi displăcut să am o noră prostuță și bănuiesc că, în cazul în care Hugh ar fi ales o astfel de femeie cu care să-și petreacă restul vieții, ar fi ajuns să-i displacă și lui. Întotdeauna a fost un cugetător... nu că i-ar plăcea să-și afișeze acea latură aparte a caracterului său..., iar cei care gândesc profund au nevoie de o soție inteligentă, cu care să poată să discute. Asta, dacă va binevoi vreodată să renunțe la fațada de strengar fermecător suficient de mult pentru o discuție profundă, desigur. În majoritatea timpului, îi place să pară enervant de superficial.

– De ce crezi că se întâmplă asta?

Dintre toate lucrurile care o intrigau la Hugh, acesta o interesa cel mai mult pe Minerva. El îi lăsa bucuros pe oameni să-l creadă superficial, leneș și egoist. Totuși, devenea sfios până la punctul

la care se punea în gardă, ceea ce contrazicea aerul de nepăsare pe care se străduia să-l afișeze.

– Greu de spus... Fiul meu a avut întotdeauna o latură de șirengar și mereu a fost în stare să găsească o sursă de amuzament în orice. Totuși, deși băiat, era incredibil de bun la învățătură, cu o sete imensă de cunoaștere. Caracterul studios l-a determinat să învețe cât de mult a putut de la tatăl lui și de la profesori. N-am nici o îndoială că fiul meu este excepțional de isteț, deși acum doar cei care-i sunt cei mai apropiați ajung să realizeze asta. Pe vremuri nu-și ascundea deloc inteligența.

– De ce ar face-o acum?

– Am observat schimbarea asta la el după ce a murit tatăl lui. Și-a venerat tatăl. Moartea lui l-a afectat puternic. Vezi tu, sfârșitul soțului meu a fost tragic și fără sens. Treizeci și șapte de ani nu e o vârstă la care un bărbat să fie doborât, iar declinul a fost incredibil de iute. Crâncen de iute. Într-o zi se plimba pe moșie, cam așa cum face Hugh acum... iar începând de a doua zi, a început să slăbească văzând cu ochii, povesti Olivia, cu fața umbrită de o tristețe profundă. A avut cancer, preciză ea, ducându-și mâna înmănușată în dreptul gâtului, sub una dintre urechi. Doar o mică umflătură la gât. Atât de mică, încât cu toții am considerat-o insignifiantă. Apoi umflătura aceea s-a mărit. Medicul a încercat s-o îndepărteze, dar răul deja se răspândise și nu mai era nimic de făcut. E uluitor să te gândești că un lucru atât de mic poate să producă atât de iute daune extinse în corpul unui om atât de robust. Nici unul dintre noi nu s-a așteptat la așa ceva, dar pentru Hugh a fost o lovitură groaznică. La doar șaptesprezece ani, a trebuit să-l vadă murind în fața lui, în doar câteva luni, pe bărbatul pe care-l credea invincibil. După acea perioadă de suferință, Hugh a devenit un tânăr foarte diferit față de băiatul care fusese.

– De cele mai multe ori, vârsta de șaptesprezece ani e una foarte dificilă.

– Așa-i, sunt convinsă că știi bine asta, fu de acord Olivia, aruncându-i Minervei o privire piezișă, plină de subînțeles. În special sora ta pare să se lupte cu greutățile acestei vârste, spuse ea, reamintindu-i Minervei că avea de-a face cu o femeie formidabilă, mai șireată decât s-ar fi putut bănui, în ciuda staturii ei minione. N-am putut să nu observ că Vee se cam revoltă împotriva mamei

voastre. Iar tu ești cea care încearcă să medieze conflictele apărute astfel.

– Sora mea e timidă și se simte ciudat în propriul corp. Mai ales după ce, în ultimul an, a fost nevoită să poarte ochelari. În timp ce mama noastră e departe de-a fi introvertită...

Minerva speră ca zâmbetul să nu-i fie atât de pierit pe cât se simțea pe dinlăuntru. Dacă cicălelile „materne" neîncetate ale Lucretiei aveau să continue nestingherite, ea se temea de ce era mai rău. Vee n-avea să le mai tolereze, dacă emoțiile ei ajungeau foarte aproape de suprafață, cu toate că încerca să se stăpânească. Ceea ce nu se putea spune despre actriță, care, în cel mai bun caz, se străduia să se poarte așa cum trebuia, iar în cel mai rău, le aducea la disperare pe toate cele trei surori Merriwell.

– Mama și Vee sunt diferite ca ziua și noaptea. Mă tem că nu se înțeleg deloc una pe cealaltă.

– Toți părinții sunt sortiți să se ciondănească cu vlăstarele lor. Așa e mersul lucrurilor. Nici unul dintre ei nu-l va înțelege pe deplin pe celălalt, în ciuda legăturilor invizibile care-i unesc. Eu îl aduc la disperare în permanență pe Hugh... și, fără îndoială, el mă aduce la disperare pe mine, spuse Olivia, adăugând vorbelor ei o privire insinuantă și un zâmbet ironic. Pun pariu că m-a descris ca pe o scorpie.

– Nu... deloc, tăgădui Minerva, spunându-și în gând că era mai sigur, probabil, să rămână la subiectul legat de sora ei. Hugh e mai atașat de tine decât e sora mea, în momentul de față, atașată de mama noastră. Nu ajută relațiilor noastre de familie nici faptul că biata Vee își urăște numele cu care au împovărat-o părinții noștri. Iar eu nu pot spune c-o învinovățesc. „Venus" e un nume îngrozitor, cu unele conotații evident stânjenitoare. Sper ca, la un moment dat, numele ăsta să ajungă să-i placă.

– O, așa va fi! o asigură Olivia, bătând-o ușurel pe mână. Toată stânjeneala ei va trece destul de curând, iar apoi Vee va înflori, întocmai ca tine și ca Diana. Chiar și cei mai frumoși fluturi sunt la început omizi. Etapa asta face parte din formarea caracterului. Îndrăznesc să spun că și tu ai fost o omidă nu demult, Minerva. Cum erai la fragеda vârstă de șaptesprezece ani?

– Foarte stânjenită și nici un pic temperată. Cred că am fost și eu destul de enervantă pentru părinții mei, spuse Minerva,

amintindu-și că, pe când era de șaptesprezece ani, ea și tatăl ei bun de nimic avuseseră unele certuri aprinse, ca și atunci când ea avusese optsprezece și nouăsprezece, până când el le abandonase pe toate trei. Cred că fetele, mai ales, sunt mai bătăioase la șaptesprezece ani, fu ea de părere.

– O, și fiul meu a fost bătăios la vârsta aia! Bătăios și încăpățânat. Încă e căpos ca un taur, doar că acum afișează un zâmbet degajat în locul tradiționalului mârâit îmbufnat. În plus, arăta jalnic la șaptesprezece ani. Avea trăsături prea mari pentru dimensiunile feței lui. Era dureros de uscățiv, cu umeri rotunjiți, picioare mari și mâini și mai mari. Multă vreme m-am temut că n-avea să se împlinească suficient pentru ca membrele lui excesiv de lungi să devină proporționate.

Minerva aruncă o privire spre bărbatul în chestiune, aflat la câteva sute de metri în fața ei. Nu era nimic rotunjit la umerii lui largi și, cu toate că nu se putea contesta că avea mâini mari, în care încăpuse tot fundul ei, era perfect proporționat. Chiar prea bine proporționat.

– Un diavol chipeș, așa-i? întrebă mama lui, care îi surprinse privirea și zâmbi cu subînțeles. De departe prea chipeș.

– Așa-i, adeveri Minerva, gândindu-se că, spre meritul lui, Hugh chiar nu afișa nici una dintre tendințele narcisiste tipice altor specimene perfecte. Nu e o surpriză că s-a bucurat de atât de multă popularitate printre doamne, concluzionă ea.

Dar relația lui cu tatăl său era cea care o intriga cel mai mult. Și poate că și cea cu doamna Peters. Deși, oricât de mult își dorea Minerva să ceară lămuriri despre femeia care îl făcuse pe Hugh să devină monosilabic, zdruncinat și supărat, nu era sigură că se cuvenea s-o întrebe pe mama lui despre o iubită din trecut.

– Dar e evident că și-a întâlnit perechea, spuse Olivia, aruncându-i o nouă privire scrutătoare viitoarei sale nurori. Cu voi doi, ar trebui să am cel mai frumos nepot din toată țara.

Minerva reuși să zâmbească, în ciuda faptului că se simți, dintr-odată, foarte stânjenită de acea schimbare bruscă de subiect.

– Și, fără îndoială, toții nepoții mei vor fi mult mai înalți decât mine... Vă gândiți să faceți copii imediat după nuntă?

– Ăăă... păi...

Minerva își luă un pic de timp ca să se gândească ce anume să spună, dându-și seama că trebuia să cugete, chiar și superficial, la un răspuns. Realiză pe dată că a face copii cu Hugh însemna un nivel și mai mare de intimitate. Unul pe care, de curând, trupul ei înfierbântat fusese scandalos de dispus să-l accepte. Și la care tânjea chiar și acum.

– De ce simt dintr-odată că cineva vorbește despre mine? întrebă Hugh.

El nu avusese cum să audă întrebarea mamei lui, dar se întoarse exact în momentul în care obrajii Minervei deveniră purpurii. Probabil că simțise, cumva, încurcătura în care fusese pusă ea.

– O întrebam pe logodnica ta dacă plănuiți să faceți copii imediat după nuntă. În cazul în care vă puneți pe treabă, aș putea avea un nepot de Sfinții Mihail și Gavriil.

– Olivia! strigă Jeremiah, ajuns lângă Hugh, dându-și ochii peste cap. Nu e treaba ta, femeie!

– De ce nu? Hugh e singurul meu copil și, prin urmare, singura mea șansă de a avea nepoți. Nu întineresc, așa că ar trebui să mă bucur de ei înainte să ajung la vârsta senectuții. Minerva va fi în curând soția lui, deci e de la sine înțeles că are un cuvânt de spus în chestiunea asta, zise Olivia fără să se tulbure câtuși de puțin și privindu-și insistent fiul, în așteptarea unui răspuns. Minerva nu mai are *atât de mulți* ani în care să poată avea copii, iar Hugh trebuie să-și facă datoria, adăugă ea.

– Tu te-ai uitat la fermecătoarea mea logodnică? Cu greu aș numi-o datorie, mamă.

Hugh o fixă cu privirea pe Minerva, ca și cum latura lui pusă pe flirtat și-ar fi făcut apariția pe neașteptate. Acei ochi albaștri, sclipitori, o măsurară lent din cap până-n picioare, posesiv. Minerva simți fierbințeala acelei priviri prin toate straturile groase ale veșmintelor ei de iarnă, până la pielea goală, sensibilă și flămândă, care încă mai tânjea după atingerea lui.

– Nu trebuie să fii bădăran, Hugh. O stânjenești pe Minerva!

– Tu ai adus vorba, mamă.

– Într-un mod decent. Tu ai făcut ca toate astea să sune indecent!

– Asta, pentru că sunt indecent și întotdeauna am fost așa.

– *Amândoi* o stânjeniți pe Minerva! sări Jeremiah în ajutorul viitoarei lui nurori, oferindu-i brațul și săgetându-i pe amândoi

cu privirea. Vino cu mine și salvează-te, draga mea. Îți voi face o trecere în revistă a tuturor motivelor pentru care doar un nebun ar vrea să se căsătorească vreodată cu cineva din familia asta, adăugă el începând să meargă în pas vioi și lăsând o distanță bine-venită între cele două perechi. Îmi pare foarte rău... Olivia e bine intenționată... Pur și simplu, nu se poate abține și se vâră tot timpul în chestiuni care n-o privesc. Iar Hugh nu se dezminte și-i place s-o enerveze, spuse el strângând ușurel mâna Minervei. Te vei obișnui cu toate astea, crede-mă.

– E minunat că ei îi pasă, răspunse Minerva, îndoindu-se, în gând, că adevăratul ei tată ar fi dat două parale pe viața ei. Știu că Hugh își iubește mama. E amuzant... tocmai discutam despre relațiile dintre părinți și copii și despre cât de tensionate pot fi.

– Atunci, cei doi tocmai ți-au oferit o demonstrație. Așa sunt mereu. Întotdeauna se ceartă și încearcă să se depășească unul pe celălalt, fiecare dintre ei dorind să fie mai vehement decât rivalul său. De multe ori, eu intervin... dar Olivia nu se dă bătută ușor. Dincolo de întrebările de neiertat despre nepoți, sper că n-a fost prea feroce în încercarea ei de a descoperi totul despre tine. De aproape doi ani își dorește cu disperare să te cunoască.

– Dacă Hugh ar fi făcut o treabă mai bună informându-și mama despre mine și familia mea și, pe de altă parte, n-ar fi împiedicat-o de atâtea ori să vină în vizită, ea n-ar fi pus acum atâtea întrebări.

– Asta așa e, fu de acord Jeremiah, iar apoi aruncă, peste umăr, o privire spre locul în care stăteau acum Hugh și mama lui, la câțiva metri distanță, contrazicându-se. Pot să-ți încredințez un secret, Minerva?

– Desigur.

– Rămâne între noi, dar soția mea a fost convinsă, vreme îndelungată, că Hugh te-a inventat, spuse el chicotind, lucru care nu făcu decât să-i confirme bănuielile Minervei și s-o pună și mai mult în gardă, dat fiind că Olivia își cunoștea atât de bine fiul. Pentru că e o poveste atât de încurcată..., murmură Jeremiah drept scuză.

– Se spune că adevărul e întotdeauna mai ciudat decât ficțiunea, răspunse ea zâmbind cât mai degajat, ca să-și ascundă încordarea. Să nu uităm că Hugh poate să înflorească lucrurile mai bine decât Esop, cu prea puțin respect față de adevăr.

– Poate că da. Are talent la vorbe.

– Pe care-l folosește în mod egoist, ca să-i distragă pe ceilalți atunci când are interesul să le abată atenția.

– Într-adevăr, așa e, fu de acord Jeremiah, privind înapoi, cu afecțiune, spre fiul lui vitreg, care acum arăta spre ceva, în timp ce mama lui zâmbea. Dar să știi că n-o face întotdeauna în mod egoist. S-a priceput mereu să folosească vorbele potrivite ca să calmeze spiritele. Cu o clipă în urmă, el și mama lui se certau... iar acum ea râde. Hugh a făcut în așa fel încât să depășească amândoi încă un moment care ar fi putut isca te miri ce divergențe. El a urât întotdeauna conflictele, chiar și pe vremea când era băiat. Da, chiar și atunci mergea până-n pânzele albe ca să evite să fie cauza lor.

– L-ai cunoscut pe când era copil?

– Da, l-am cunoscut pe când el n-avea decât zece ani. Eu și tatăl lui eram foarte buni prieteni. Ne-am împrietenit pe vremea când englezii îi urau pe americani și viceversa. Am rămas amici pe viață.

– Cum?

– Am lucrat amândoi în diplomație, draga mea. După Războiul de Independență și înainte de Războiul din 1812, relațiile dintre țările noastre erau ostile. Pentru păcatele mele, eu, pe când tensiunile erau încă mari, am fost delegat să reprezint Statele Unite aici, în Anglia. A fost o perioadă dificilă. Hugh era unul dintre pairii care reprezentau Ministerul Afacerilor Externe și el a fost cel care a oferit o ramură de măslin.

– *Hugh?* A lucrat la Ministerul Afacerilor Externe? Când?

– Nu Hugh *al tău*. Tatăl lui. Nu știai că logodnicul tău poartă numele tatălui?

– Nu.

– Acum, că a crescut, jur că e ca și cum m-aș uita la celălalt Hugh. Ei doi seamănă ca două picături de apă, spuse Jeremiah zâmbind unor amintiri care, fără îndoială, îi erau deosebit de dragi. Amândoi, pricepuți la vorbe. Amândoi, absolut fermecători. Amândoi, diplomați înnăscuți. Amândoi făcându-și prea multe griji cu privire la ceilalți.

– El nu mi-a spus niciodată... nimic din toate astea.

Mai multe piese din puzzle-ul complicat care era Hugh se așezau la locul lor. Minerva intuise acele calități, își dăduse seama c-o atrăgeau, dar nu avusese nici o dovadă.

Jeremiah clătină din cap, oftând.

– Asta nu mă surprinde. Lui Hugh nu-i place să vorbească despre tatăl lui mai mult decât îi place să vorbească despre el însuși. Cred că rana e încă prea proaspătă.

Asta explica, bineînțeles, reticența lui Hugh de a răspunde la întrebările pe care Minerva i le pusese cu privire la el însuși.

– E greu să pierzi un părinte, spuse ea.

– Da... desigur, aprobă Jeremiah, a cărui expresie deveni, brusc, plină de simpatie. Tu ți-ai pierdut tatăl de curând. Sincerele mele condoleanțe! Ar fi trebuit să-ți fi spus asta deja.

– N-am fost apropiați în felul în care au fost Hugh și tatăl lui, mărturisi Minerva, pe care ceva din felul de a fi al lui Jeremiah o îmboldise să-i facă acea confidență spontană. Tristul adevăr e că tatăl meu a fost un om egoist, care s-a pus întotdeauna pe sine pe primul loc și căruia nu i-a păsat niciodată cu adevărat de sentimentele celorlalți, se confesă ea mai departe, dar, surprinzând interesul din privirea lui Jeremiah, își dădu seama că, vorbind despre adevăratul ei tată, era în pericol grav să se abată de la planul inițial. Plimbarea lui solitară în Cairngorms e un exemplu perfect în ceea ce privește egoismul tatei, pe care rudele lui scoțiene l-au implorat să nu iasă din casă, dar care s-a crezut mai deștept decât ceilalți și, în cele din urmă, a ajuns să-și regrete hotărârea pripită.

Spunând asta, Minerva își dădu seama ce prostie trântise și se grăbi să adauge:

– Dar, de fapt, n-a mai apucat să regrete, se înțelege..., mormăi ea plecându-și privirea, în caz că minciuna aceea gogonată i s-ar fi putut citi în ochi. Chiar e o poveste complicată, nu-i așa? adăugă ea. Tuberculoză și Cairngorms! Nu-i de mirare că Olivia a avut îndoieli atât de mari.

Jeremiah chicoti din adâncul pieptului, iar Minerva își ridică privirea și îl văzu dând din cap, aprobator.

– A venit aici hotărâtă să-l prindă pe Hugh cu mâța-n sac și a dat peste toată familia ta. A rămas încremenită de uimire, te asigur.

– Pun pariu că așa a fost. Poate că a fost aproape la fel de uluită ca Hugh, care a rămas cu gura căscată atunci când a găsit-o în salon, sosită cu două săptămâni înainte de data la care îi spusese ea că avea să sosească. Presupun că s-a îmbarcat dinadins mai devreme.

– Deja îmi cunoști atât de bine nevasta! Cred că voi două vă veți înțelege de minune. De îndată ce se asigură că ești demnă de asta.

El clipi, iar Minerva se simți tulburată dintr-odată. Pentru că nu era demnă. Ca să câștige un pumn de bani, mințea doi oameni minunați.

Se plimbară în jurul unei dumbrăvi, iar ea observă în zare un grup de acoperișuri de paie, pe ale căror coșuri identice ieșea, vesel, fumul. Pentru cazul în care își trădase copleșitorul sentiment de vinovăție și îl făcuse pe Jeremiah suspicios, Minerva se decise să schimbe subiectul.

– Alt sat? Nu știam.

– Nu-i deloc un sat. E mult prea mic. E cătunul lui Hugh. Sau cel puțin așa îi spun localnicii.

– Cătunul lui Hugh?

– Soluția revoluționară a logodnicului tău pentru arendașii vârstnici sau văduvi de pe moșie.

Văzându-i expresia evident uluită, el clătină din cap.

– Majoritatea proprietarilor îi dau afară pe cei care nu mai pot să muncească pe pământurile lor. Proprietarii cu suflet bun le plătesc o mică pensie, ca să se asigure că-și permit să trăiască în altă parte. Hugh s-a hotărât să le construiască bordeie ca să poată trăi acolo până la sfârșitul zilelor, fără să plătească chirie, *pe lângă* pensie.

– Ce frumos!

Ceva ciudat se petrecu sub coastele Minervei. Un mic pocnet, precum zgomotul unui lacăt care se descuia, iar apoi inima ei păru să se mărească, devenind din ce în ce mai cuprinzătoare. Hugh era cu adevărat un om bun. Poate că unul dintre cei mai buni.

– După uluirea din ochii tăi, îmi dau seama că el nu ți-a spus nimic despre asta.

– Sigur că nu. Și, sincer vorbind, cred că dacă l-aș fi întrebat, nu și-ar fi asumat nici un merit. Așa că-ți mulțumesc că m-ai luminat.

Cu cât afla mai multe despre falsul ei logodnic, cu atât îl plăcea mai mult – deși deja îi plăcea atât de multe la el. Iată o situație periculoasă, din moment ce n-aveau nici un viitor.

– Hugh a vrut să-i răsplătească pe oameni pentru anii lor de loialitate. Ca și tatăl lui, e un ins demodat de liberal. Și, tot ca și tatăl lui, nici el nu se laudă cu asta. Ba chiar e mai secretos în legătură cu activitatea lui filantropică decât în legătură cu treburile lui obișnuite, iar asta spune ceva, în condițiile în care întreaga Londră crede că el nu face decât să se distreze.

– Știam că e foarte sârguincios în privința administrării moșiei..., dar nu m-am gândit nici o clipă că este și filantrop.

– Atunci, draga mea, află că mi-a făcut plăcere să te luminez. Dar te rog să nu-i spui lui Hugh că i-am divulgat secretul *murdar*. Nu m-ar ierta niciodată pentru că ți-am spus adevărul șocant.

Capitolul 16

– Știe vreuna dintre voi să cânte la pian?

Mama lui Hugh le adresase acea întrebare celor trei surori, arătând spre instrumentul din colțul salonului, iar lui Hugh îi venea să-și dea palme, fiindcă nu cunoștea răspunsul. Muzica era una dintre preocupările considerate ca fiind potrivite pentru toate domnișoarele din lumea bună. Iar, fiindcă cea de-a doua cină a lor se încheiase și trecuseră de etapa să-ne-cunoaștem-mai-bine-între-noi, intrând în etapa ce-să-facem-în-următoarea-oră, era inevitabil ca mama lui Hugh să-și dorească să audă pe cineva cântând.

– Din păcate, nu, răspunse Diana. Nici una dintre noi n-a avut înclinație către cântatul la vreun instrument. Dar Minerva e o artistă extraordinar de talentată, iar Vee excelează la cusut și brodat. Eu cochetez cu scrierea de nuvele, milady. Pentru o vreme, am încercat poezia, dar rodul eforturilor mele a fost puțin cam sumbru pentru gustul comun și, în plus, i-a dat coșmaruri lui Vee. Toate trei avem patima lecturii, cu toate că gusturile noastre diferă mult între ele.

– Ce fel de cărți preferi, domnișoară Diana?

– Sunt o cinică în toată puterea cuvântului, cu înclinații spre macabru, așa că tind să prefer un roman gotic bun. Cu cât mai groaznic, cu atât mai bine. Am citit de curând o carte tulburătoare, intitulată *Frankenstein*. Este despre un doctor nebun, care fabrică un monstru din tot felul de resturi de cadavre pe care le fură din morminte, iar apoi aduce acel monstru la viață. Ați citit-o?

– Nu pot spune că da, răspunse mama lui Hugh, făcând o grimasă. Și trebuie să recunosc, Diana, că descrierea pe care tocmai ai făcut-o nu m-a prea convins s-o citesc, adăugă ea, cutremurându-se. Nu mă încântă monștrii și cadavrele furate.

– Nici pe mine, spuse Vee, care, după o săptămână întreagă de tăcere, părea să-și fi regăsit vocea. Eu prefer clasicii. Milton, Shakespeare, Homer, Chaucer... Ador *Povestirile din Canterbury* și

Iliada. Acum citesc *Paradisul pierdut*. E fascinant că un om care a trăit în urmă cu atât de mult timp poate fi atât de profund.

Auzind enumerarea autorilor preferați ai lui Vee, Diana își dădu ochii peste cap.

– Vee e intelectuala familiei. Îi place literatura veche și ursuză. Cu cât e mai veche și mai ursuză, cu atât mai bine.

Spre surprinderea lui Hugh, pe Vee n-o supără critica.

– Diana e pur și simplu geloasă fiindcă eu înțeleg acele texte dificile, iar ea, nu. Trebuie să fie deranjant să ai soră mai mică dotată cu o inteligență *superioară*.

– Tu ce citești, Minerva? întrebă Jeremiah, care turna vin de Xeres în pahare, la bufetul pentru băuturi.

– Minerva adoră *poveștile de dragoste*, spuse Diana ducându-și mâinile unite în dreptul inimii și fluturând din gene în bătaie de joc. Poeme grețoase de Byron, domnițe la ananghie, cavaleri în armură strălucitoare...

Hugh îi aruncă o privire Minervei chiar în clipa în care ochii ei se îndreptară spre el, apoi ea întoarse capul și sorbi din pahar ca să-și ascundă ușoara roșeață din obraji. Era evident că amândoi se gândeau la același lucru. Ea îl numise, nu doar o dată, „cavalerul ei", iar principalul motiv pentru care se afla la Standish House era că fusese o domniță la ananghie.

– Cu toate că nu mai e o romantică incorigibilă de când inima i-a fost frântă cu cruzime de acela, vrednic de dispreț, care a fost prima ei dragoste.

Hugh simți piciorul fragil al paharului de vin cedându-i sub degete.

– Prima dragoste?

După expresiile celor trei surori, era evident că Dianei îi scăpase ceva ce n-ar fi trebuit.

– Mai degrabă un drăguț. O scurtă vreme și-au făcut ochi dulci peste băncile de la biserică, zise ea făcând un gest nonșalant. Însă nouă ne place s-o tachinăm reamintindu-i de povestea asta. Așa, ca între surori.

Mama lui nu se lăsă păcălită.

– Cum de ți-a frânt inima ticălosul, dragă?

– N-a frânt-o. Minerva se descurca și ea la fel de bine în încercarea de a da uitării acea poveste. A fost prima mea tentativă de

flirt. Noi doi am schimbat câteva priviri cu subînțeles timp de mai multe luni... dar el a plecat din Chipping Norton înainte ca flirtul să apuce să devină ceva mai mult. Și e foarte bine că s-a întâmplat așa. Minerva îl căută iarăși cu privirea pe Hugh, iar el își dădu seama cu cât disperare voia ca el să schimbe subiectul. Altfel nu aș fi ajuns să mă îndrăgostesc de Hugh, adăugă ea.

– Un cavaler în armură strălucitoare întrece întotdeauna câteva ocheade, spuse mama lui, strângându-i de mână falsa logodnică. Mai ales atunci când aveți înainte o viață întreagă de ocheade.

El ar fi trebuit să schimbe subiectul.

– Cum îl chema?

Se părea că gelozia pusese stăpânire pe corzile lui vocale.

– Nu-mi amintesc..., minți Minerva. A fost acum multă vreme. Câți ani aveam? Optsprezece? Nouăsprezece? Chiar n-a fost nimic. De fapt, abia îmi mai aduc aminte chipul lui.

Alte minciuni. Ea și-l amintea și regreta pierderea lui. Individul fără chip însemnase ceva, o rănise, iar Hugh îl ura.

– O, Doamne..., suspină mama lui, arătând, uimită, spre el. Uitați-vă la fața lui! Hugh e gelos!

– Doar curios, te asigur.

– Oare curiozitatea îți înăsprește într-atât trăsăturile, Hugh? Sau te face să scrâșnești din dinți și să te încrunți? Nu prea cred, conchise ea, iar apoi îi dădu un ghiont Minervei. Nu l-am mai văzut niciodată gelos pe fiul meu. E o priveliște demnă de admirat, îi dădu ea înainte, în timp ce lui îi venea s-o strângă de gât, și chiar plănuia s-o facă de îndată ce și-ar fi putut opri dinții din scrâșnit. E *foarte* romantic, nu-i așa? Și *foarte* amuzant, declară ea fixându-l cu o privire inocentă care nu-l păcăli deloc, fiindcă știa că aceasta vestea un potop de înțepături. Hugh, dragule... dacă Minerva s-a împăcat cu ideea că ai o reputație șocantă, nu prea poți să fii gelos pe câteva ocheade schimbate cu un fitecine. Nici chiar cele mai cuminți doamne nu sunt imune la farmecul masculin, putându-și, și ele, întoarce capul după unul sau altul, iar Minerva e o femeie *foarte* frumoasă, formulă ea concluzia de care el era, de altfel, dureros de conștient. Prin urmare, e de înțeles că mulți, *mulți* bărbați au încercat înainte s-o cucerească.

Ce era de spus la așa ceva?

– Pierderea lor e câștigul meu, reuși el să răspundă.

– Chiar așa e, dragul meu. Și la asta ar trebui să te concentrezi. Încearcă să nu le dai voie iubirilor din trecutul Minervei să te afecteze. Iar, în timp ce puțină gelozie flatează buna părere despre sine a unei doamne, prea multă nu e deloc bine-venită.

– Nu sunt gelos absolut deloc.

– Atunci, nu mai încrunta așa din sprâncene, dragule. O asemenea încruntătură nu face decât să-ți provoace riduri premature.

– Puțin vin de Xeres, doamnă Landridge?

Jeremiah își plasă dinadins trupul între Hugh și torționara nemiloasă care îi dăduse viață.

– Nu, mulțumesc. Rareori beau ceva mai tare decât ceaiul.

Vocea teatrală a Lucretiei umplu întreaga încăpere, dându-i lui Hugh ideea că astfel s-ar fi putut salva din acea situație penibilă.

– Cântați la pian, doamnă Landridge? „Te rog, spune da!" se rugă el în gând. Sau la oricare alt instrument?

La nevoie, era gata să pună câțiva valeți zdraveni să aducă harpa cea enormă din sala de muzică.

Lucretia se însenină.

– *Vocea* mea este instrumentul *meu*.

Desigur.

– Dacă cineva cântă la pian, aș fi încântată să interpretez un cântecel pentru voi.

– Mama cântă... De fapt, este o *virtuoză* a pianului, spuse Hugh aplecându-se peste baricada formată de tatăl lui vitreg și aruncându-i maică-sii un zâmbet dulceag. Sunt convins că va fi încântată să vă acompanieze.

– Da, aș fi încântată, se învoi Olivia, care, văzându-și planurile dejucate, îi aruncă lui Hugh un zâmbet la fel de dulceag. V-ați gândit la un cântec anume, doamnă Landridge?

– Cunoașteți muzica lui Mozart?

Lui Hugh îi veni s-o îmbrățișeze. Fără să-și dea seama, Lucretia devenise complicea lui. El își înăbuși un rânjet.

– Mama *adoră* Mozart, doamnă Landridge! exclamă el, demonstrând că Olivia nu era singura care se pricepea la înțepături. De fapt, poate să cânte din memorie aproape toate lucrările lui...

Absolut toate o enervau. Mai ales operetele. Draga lui mamă ura din suflet toate operetele lui Mozart.

– Nu prea pot... A trecut atâta vreme de când am cântat, Hugh, nu mi le mai amintesc.

– Nu contează, mamă dragă... din fericire, încă mai avem *toate* partiturile.

– Sunt *destul* de sigură că nu le mai avem, dragule.

– O, ba da, mamă! Nu-ți amintești că ți-am *cumpărat* toate lucrările, acum câțiva ani?

Olivia se făcu lividă. În luna de dinaintea plecării la Boston, ea le invitase pe toate tinerele doamne nemăritate din Land's End și până la John o'Groats, pentru o petrecere de zece zile la Standish House, eveniment despre care neglijase să-și anunțe fiul. El ajunsese acasă și se așteptase să petreacă o săptămână liniștită, în care să se poată concentra la treburile moșiei. În loc de asta, suferise vreme de zece zile interminabile, care i se păruseră cele mai lungi din întreaga lui viață, asaltat de cele mai înverșunate, cele mai flămânde după măritiș domnișoare pe care avusese ghinionul să le întâlnească. Ele îi zâmbiseră prostește, flirtaseră. Mai mult decât câteva încercaseră să-l sărute, iar o debutantă tenace îi intrase fără pic de rușine în dormitor, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte, oferindu-i o mostră gratuită de marfă. După întâmplarea aceea, el se baricadase în dormitor pe timpul nopții, ca să nu-i fie distrusă reputația!

Evident, Hugh își răsplătise mama pentru trădarea ei. Trimisese la Londra un curier însărcinat să cumpere toate compozițiile pe care le scrisese vreodată Mozart. Apoi, într-o seară, le prezentase cu mare pompă întregii societăți adunate la Standish House, afirmând că mama lui le adora și că ardea de nerăbdare să le cânte. Drept urmare, întreg stolul de potențiale viitoare nurori ale ei se apucaseră să scoată triluri pe fiecare arie, chiar lângă umărul lui. Fusese o răzbunare magnifică. În seara aceea, maică-sa plecase la culcare chinuită de o migrenă, iar a doua zi ordonase ca fiecare pagină să fie arsă. Hugh nu era prost, așa că salvase partiturile, în cazul în care s-ar fi ivit prilejul s-o tortureze din nou. Și iată că acesta sosise.

Îi făcu semn majordomului, aflat în celălalt capăt al încăperii.

– Payne... adu-l, te rog, pe Mozart de la mine din birou. Operele complete. Sunt în sertarul de jos. Mulțumesc frumos.

Ridică paharul spart și toastă cu el, îndreptându-l spre mama lui și spre actriță, având grijă să țină cu un deget piciorul de cristal, astfel încât nimeni să nu bage de seamă că era desprins.

– Îmi face plăcere să aud un pic de Mozart. *Mai ales* operetele. Și aș îndrăzni să vă rog, doamnă Landridge, să ne onorați cu mai mult decât o arie.

– Cred că aș putea să cânt câteva...

– Da, ariile! Preferatele mamei! Cântați-le pe *toate*! N-ar fi frumos?

– Într-adevăr?

Lucretia nu mai putea de încântare în fața prilejului de a susține un recital pentru un public captiv, chiar dacă prea puțin entuziast.

– Ei bine, în cazul ăsta... poate că voi gusta un pic de vin de Xeres, domnule Peabody... ca să-mi lubrifiez vocea.

Douăzeci de minute mai târziu, Lucretia căsăpea încă o arie, de data asta, din *Flautul fermecat*. Interpretarea ei aducea o nouă semnificație noțiunii de soprană, din moment ce atingea note pe care Hugh nu le mai auzise în viața lui și nici nu dorea să le mai audă vreodată. Unele chiar îi aduseseră în ochi lacrimi adevărate, pe care nu i le provocase nici pe departe bucuria stârnită de frumusețea muzicii. Recitalul suna atât de rău, încât Diana, Vee și Jeremiah nu mai erau în stare să-și înăbușe chicotelile.

Nu că Lucretia ar fi observat. Era complet *imersată* și devenise, cu fiecare fibră a corpului ei, o cântăreață de operă afectată. Suna atât de rău, încât mama lui Hugh sărise peste câteva pasaje, în speranța de-a termina mai repede, și se încrunta nevoie mare la fiecare dintre strofele pline de avânt care ieșeau din gura Lucretiei.

Tortura sonoră aproape că-l făcu pe Hugh să-și uite obsesia față de misteriosul admirator al Minervei, care o lăsase, fără pic de milă, cu inima frântă. Totuși, recitalul nu suna chiar atât de rău încât să-l împiedice pe Hugh să se gândească la el.

Pentru a douăzecea oară, probabil, își lăsă privirea să rătăcească spre ea. Dintr-un motiv necunoscut, care spunea enorm despre tăria caracterului ei, Minerva reușea să asculte cu atenție gălăgia aceea, fără să se strâmbe sau să chicotească nici măcar o dată. Uneori, concentrarea Minervei era atât de intensă, încât ea părea cu totul absorbită în sine – asta, dacă nu cumva neașteptata reamintire a acelui Romeo fără chip din trecutul ei o făcea să se gândească la el și să excludă orice altceva – inclusiv pe exuberanta Lucretia.

Oare ei îi era dor de el?

Oare îl iubise?

Oare ei doi fuseseră niște tinerei care doar flirtaseră, o pereche de amorezi inocenți, sau – iar un astfel de gând îi dădea ameteli – iubiți?

Hugh realiza acum că, în timpul unicei, dar memorabilei experiențe tandre pe care o avusese cu Minerva, săruturile ei nu fuseseră nici stângace, nici inocente. Așa cum desigur că ar fi trebuit să fie dacă misteriosul Romeo n-ar fi inițiat-o, cu ceva timp în urmă, în acel soi de distracție. Pe lângă un val de gelozie furioasă, de neoprit, acel gând îi mai ridica lui Hugh și un semn de întrebare în privința impresiei pe care el însuși i-o lăsase Minervei. Fiindcă dacă săruturile Minervei depășiseră oricare alt sărut din bogata lui experiență, în clipa de față i se părea de-a dreptul tragic ca ale lui să nu fi avut același efect asupra ei. Ceva primitiv, masculin și visceral îi cerea ca săruturile lui să-i fi șters definitiv din minte frumoasei Minerva orice gânduri viitoare cu privire la acel Romeo.

– S-o salvăm pe mama ta, sau s-o lăsăm să sufere în continuare? îl întrebă Jeremiah, care era ocupat să le mai toarne tuturor încă un rând de vin. Având în vedere că, pe lângă ea, suferim cu toții.

– Eu sunt de părere s-o lăsăm să sufere toată noaptea, răspunse Hugh fără pic de milă. O merită cu vârf și îndesat.

– Bine. În cazul ăsta, mă bazez pe tine s-o cari pe mama Minervei pe scări după ce se va prăbuși pe podea, spuse Jeremiah gesticulând prin fața lui Hugh cu carafa aproape goală. Vocea aia se pare că are nevoie multă lubrifiere și, dacă ne gândim că trilurile ei sună din ce în ce mai rău, există șanse mari ca acum să fie pe cale să se îmbete.

– Chiar așa?

Pentru prima dată de când Lucretia se așezase lângă pian, Hugh îi aruncă o privire lungă și cercetătoare. Era roșie la față și avea o expresie maniacală. Își ducea mâinile la pieptul enorm cu mai multă fervoare decât obicei și se sprijinea de pian într-un fel care sugera că nu mai putea defel să stea dreaptă.

– O, Doamne!

Trează, Lucretiei DeVere îi lipsea cu totul simțul ridicolului; beată, nimeni n-ar fi putut spune de ce era în stare.

– Poate că ar trebui să intervenim!

Capitolul 17

Hugh și Jeremiah așteptară până la versul final, după care izbucniră amândoi în aplauze.

– Doamnă Landridge... a fost splendid!

Hugh realiză că, în calitate de gazdă și de angajator, era treaba lui s-o ia pe Lucretia de lângă pian. Traversă încăperea și o apucă de mâini, smulgând-o, practic, din locul în care prinsese rădăcini. În spatele ei, cu o viteză impresionantă, mama lui adună fiecare filă de partitură, săgetându-l pe Hugh cu privirea. Apoi, se întoarce către Minerva.

– Draga mea, te rog să ne răsfeți cu o melodie! Cânt orice, *cu excepția* lui Mozart.

– O, nu! Chiar nu. Nu pot să cânt.

– Chiar nu poate, se grăbi Diana să-și apere sora.

– Prostii, draga mea! Crăciunul trecut, la Boston, Hugh ți-a lăudat vocea. A spus că ești o adevărată privighetoare.

Fu rândul Minervei să-l săgeteze pe Hugh cu privirea.

– Așa cum s-a dovedit în repetate rânduri, Olivia, fiul tău și-a înflorit excesiv povestea despre talentele mele. Crede-mă, nimeni nu vrea să mă audă cântând.

– N-ai cum să cânți mai rău decât mama ta, bombăni Jeremiah printre dinți.

– Aș putea să mai cânt? întrebă Lucretia trăgându-și mâna din strânsoarea lui Hugh.

– Nu! *Nu...*, se repezi să spună Olivia, însă își aminti de îndată că trebuia să fie politicoasă. Ne-ați delectat suficient, doamnă Landridge, și nu vreau să vă obosiți minunata dumneavoastră voce. Va cânta Minerva. Insist, pur și simplu!

– Întotdeauna am avut un bis la Drury...

Hugh o întrerupse brutal, înainte ca actrița să-i dea de gol pe toți:

– Te rog, Minerva! Fă-o pentru mine! îi ceru el, implorând-o din priviri în timp ce o înhăța din nou zdravăn pe Lucretia. Mama ta merită să se odihnească după cât efort a făcut!

– Chiar nu pot să descriu cât de rău cânt...

Prinsă în capcană, Minerva se ridică, în timp ce Vee și Diana își înăbușiră niște pufnete prea puțin potrivite cu statutul lor de domnișoare bine-crescute, iar Hugh o conduse pe Lucretia, cu greu, până la un fotoliu.

– Putem să jucăm cărți. Ce ziceți de vist? propuse Minerva, în disperare de cauză.

Mama lui Hugh nu se lăsă descurajată.

– Ce-ai vrea să cânți, dragă?

– Nu prea știu multe cântece.

– Din moment ce e aproape decembrie, ce-ai zice de un colind de Crăciun? Cu siguranță că știi un colind.

– Nu prea multe, mormăi Minerva, pășind spre pian asemenea unui condamnat care ar fi mers la spânzurătoare.

– Ce-ai zice de *Auziți! Îngerii vestitori cântă!*? Toată lumea îl știe, spuse Olivia în timp ce cântă, pe post de încurajare, câteva note.

– Ce gamă?

– Ea cântă în afara gamei, zise Diana, primind un ghiont în coaste de la sora ei mai mică, înainte ca amândouă să râdă din nou pe înfundate.

– Oricare, spuse Minerva cu glas jalnic. Tot nu contează.

Muzica începu din nou, iar falsa logodnică a lui Hugh păru să se micșoreze, devenind doar o umbră a celei care fusese până atunci.

– *Auziți! Îngerii vestitori cântă...*

Cânta fals. Îngrozitor de fals. Vocea ei, de obicei plină de viață și cristalină, acum era nazală și neplăcută.

– *Slavă regelui nou-născut...*

„Regele" suna fals. Foarte fals.

– *Pace pe Pământ și milă...*

– Niciodată nu voi înțelege umorul englezesc, declară Jeremiah, așezându-se, greoi, pe canapea, lângă Hugh. Dar tu ai un simț al umorului chiar mai straniu decât cel al mamei tale... iar asta spune ceva.

Amândoi făcură câte o grimasă la încercarea Minervei de a atinge o notă înaltă.

– Presupun că știai că logodnica ta e complet afonă.

– Desigur.

Doamne, suna îngrozitor! Atât de îngrozitor, încât era la limita fantasticului. Hugh își simți buzele tresărind.

– Cu toate astea, ca să-ți torturezi mama, ai sacrificat-o pe femeia visurilor tale, pe care ai expus-o umilirii totale. Surorile ei râd de ea pe față, spuse Jeremiah arătând spre Vee și Diana, care râdeau isteric. Minerva te va strânge de gât mai târziu.

– Nu, n-o va face, îl asigură Hugh, care, cel puțin, așa spera. Ca să ne salveze, a trebuit să-i ia locul doamnei Landridge.

Amețită de băutură, Lucretia avea impresia că se întorsese la teatru, în fața unor plătitori de bilete. Ca și cum Minerva ar fi știut că Hugh se uita la ea, privirea ei de smarald se ridică, întâlnind-o pe a lui. Acei ochi frumoși se îngustaseră, dar buzele se arcuiau într-un zâmbet. Își dădea seama în ce hal cânta, dar făcea asta ca să-l salveze pe el. Nimic nu părea s-o descurajeze Minerva. Hugh iubea asta la ea.

– Îi mai torn cuiva niște vin de Xeres? întrebă Lucretia, care, ca să-și umple iarăși paharul, abandonase siguranța fotoliului solid în care o așezase Hugh, trăgând acum o duș că zdravănă, urmată de o clătinare periculoasă pe picioarele-i instabile. Hopa! Prostuța de mine! spuse ea, reușind totuși să nu verse nici o picătură.

– Se vede limpede că-i beată, îi spuse Jeremiah lui Hugh, rânjind. Și tot atât de limpede se vede că *tu* trebuie să rezolvi problema asta.

– *Auziți! Îngerii vestitori cântă...*

Hugh reuși să ajungă la actriță înainte ca aceasta să se împiedice din nou, dar, atunci când încercă să-i ia Lucretiei paharul de vin din mână, ea îl feri într-o parte, vărsându-l pe Jeremiah, ceea ce o făcu pe Minerva să se oprească în mijlocul refrenului.

– Bravissimo, Minerva! mârâi Olivia, trântind, practic, capacul pianului. Ce talent muzical fabulos are familia ta!

– O, mulțumesc, milady! exclamă Lucretia, crezând că acel compliment îi fusese adresat și umplându-se de satisfacție la auzul lui. Mulțumesc! repetă ea fluturând din mână în apropierea pieptului planturos, iar apoi, spre groaza lui Hugh, făcu o plecăciune. Muzica a fost întotdeauna pasiunea mea! adăugă, râzând cu toată gura în timp ce Hugh încerca s-o conducă spre ușă. Dragul meu Lord

Fareham... ți-am povestit vreodată că am jucat-o pe Regina Nopții la Drury Lane?

– *Nu*... Într-adevăr? murmură el bătând-o ușurel pe mână și continuând să tragă de ea, iar atunci când întoarse capul spre restul încăperii, care devenise amenințător de tăcută, își dădu ochii peste cap mimând, cu mâna liberă, un ins care bea dintr-un pahar și șopti, pentru cazul în care cineva avea îndoieli: Prea mult vin de Xeres...

– Da, într-adevăr... A fost un *triumf*! reluă Lucretia, fericită.

Era ca și cum Hugh ar fi privit un tricotaj care se deșira și se tot deșira, iar el nu putea face nimic ca să-l oprească.

Acum Lucretia își lăsase toată greutatea pe el, zădărnicindu-i încercările de a o manevra altfel decât târâș-grăpiș.

– Nu vă supărați pe mine, doamnă Landridge, dar nu arătați deloc în formă. Poate că acel vin de Xeres nu v-a prins bine? mormăi Hugh.

Minunat de loiala Minerva veni lângă el, ca să-l ajute. Chiar și așa, corpolenta Lucretia se dovedi imposibil de mișcat din loc.

– Haide, mamă... E târziu... Haide să te ducem în dormitor!

– Criticii au spus că am fost „hipnotizantă"... că reprezentația mea a acaparat tot spectacolul... Drury Lane, declamă ea, cu limba împleticindu-i-se în timp ce rostea cuvântul „Drury", ...n-a mai văzut așa ceva de-atunci!

– Ați jucat la Drury Lane? întrebă mama lui Hugh, care se grăbise să vină lângă ei și care ținea în mână teancul de opere complete ale lui Wolfgang Amadeus Mozart, cu filele acum în dezordine. La *acel* Drury Lane?

– Da, bineînțeles. De multe, multe, *multe* ori...

– Mama a fost actriță în tinerețe, spuse Minerva luându-și o mină spășită. Înainte de căsătorie, desigur. De atunci încolo, n-a fost altfel decât respectabilă. Sunteți sigură că Hugh nu v-a spus?

– Noi nu prea vorbim despre asta... din motive evidente... dar, vai, mama nu-i obișnuită să bea vin de Xeres și a cam uitat de toate inhibițiile, interveni Diana, la rândul ei. Chiar s-a iscat un mare scandal atunci când tata a cerut-o în căsătorie, după cum bănuiesc că vă imaginați. Actrițele sunt prezențe foarte rare la Chipping Norton și, evident, nu se cuvine ca moșierii din provincie să se însoare cu ele.

– I-ai *spus*, nu-i așa, Hugh? întrebă Minerva, care își dădu ochii peste cap, prefăcându-se iritată.

Olivia i se alătură:

– Bineînțeles că nu mi-a spus nimic! Ăsta-i încă un detaliu interesant pe care fiul meu a omis să mi-l povestească.

– Dar te-am rugat *anume* să-i spui, Hugh! exclamă Minerva aruncându-i o privire încruntată, plină de exasperare, în timp ce mai și clătina din cap, bineînțeles că răzbunându-se pe el fiindcă o forțase să cânte. Mi-ai promis! Am vrut să nu existe secrete în ceea ce privește familia mea. Mama ta merită să fie avertizată în cazul în care trecutul mamei mele ar provoca un alt scandal, declamă ea întorcându-se din nou spre Olivia și jucându-și rolul mai bine decât orice actriță pe care o văzuse Hugh vreodată la Drury Lane. Îmi pare atât de rău că a trebuit să afli astfel, Olivia! Ce părere trebuie să-ți fi făcut despre noi...!

– Nu-i nimic, dragă. Familia noastră e destul de obișnuită cu porția ei de scandaluri. Fiul meu cel drăcos e o sursă inepuizabilă în privința asta.

Fără nici un avertisment, Olivia îl pocni pe Hugh peste ceafă cu operele complete ale lui Mozart.

– După cum am spus mai devreme, în timpul crizei *evidente* de gelozie a fiului meu cu privire la fostul tău admirator, trecutul e trecut și e mai bine să rămână așa. Orice a făcut doamna Landridge înainte de căsătoria ei cu domnul Landridge nu e treaba nimănui, cu excepția soțului ei. Iar din moment ce domnul Landridge nu se mai află printre noi, subiectul e mort și îngropat odată cu el.

– Mort și îngropat... *scumpul* meu domn Landridge! strigă Lucretia, care se înclină subit într-o parte și-și aminti, în sfârșit, cine trebuia să fie. Își îndreptă cherchelită degetul fără direcție și clătină din el.

– Dragul meu soț, *domnul Landridge*, m-a iertat pentru trecutul meu scandalos, fiindcă m-a iubit din toată inima. A fost sufletul meu pereche... singura mea dragoste..., se jeli Lucretia făcând o grimasă și apucând-o pe Minerva de partea din față a rochiei. O, de ce-a trebuit să moară?!

Totul se dezintegra iute și lua forma unei mascarade.

Genul de mascaradă cu accente de catastrofă pe care Giles o prezisese – iar Hugh nu putea să facă nimic ca s-o evite.

– Cred că ora ta de culcare a trecut de multă vreme, mamă.

Vee și Diana îl ușurară pe Hugh de povară și toate trei surorile reușiră s-o propulseze pe Lucretia înainte.

– Acel vin de Xeres e o băutură tare, spuse Lucretia clătinându-se, în timp ce ele o conduceau spre ușă. Mi s-a urcat direct la cap...

– Noapte bună, doamnelor, le ură Jeremiah ținându-le ușa deschisă. Mulțumesc pentru o seară... edificatoare și distractivă.

– Îmi pare rău, se scuză Minerva făcând o grimasă spre Jeremiah, apoi spre Hugh și spre mama lui, în timp ce treceau prin dreptul lor. E atât de umilitor!

Cu o viteză impresionantă, reușiră s-o târască pe Lucretia de-a lungul holului, iar apoi, spre scară.

Abia ieșiră din raza vizuală a celorlalți, când Hugh simți iarăși, din plin, greutatea operelor complete ale lui Mozart, acum – rulate.

Capitolul 18

– Ce păcat că mama voastră nu ni s-a alăturat! spuse Olivia punându-și gem, cu mișcări delicate, pe felia triunghiulară de pâine prăjită. Sper ca în curând să se simtă mai bine.

De asemenea, ea avea o atitudine foarte politicoasă cu privire la motivul pentru care Lucretia DeVere lipsea de la micul dejun – consumarea impresionantă a unei carafe aproape întregi de vin de Xeres într-un interval de timp scandalos de scurt. Fusese nevoie de toate cele trei surori ca s-o urce pe scară. După ce ajunseseră în dormitorul ei, Lucretia se pusese din nou pe cântat și fusese nevoie de ajutorul lui Payne și al unei menajere ca să-i poată ridica trupul greoi și să i-l așeze în pat.

Dimineață, era aproape la fel cum o lăsaseră noaptea trecută. Complet îmbrăcată și sforăind.

– Mă întreb unde-i idiotul de fiu-meu.

Olivia fusese hidos de politicoasă și în privința prestației stânjenitoare a Minervei din seara precedentă, luând-o deoparte pe aceasta înainte de a ajunge la micul dejun și cerându-și iertare pentru simțul umorului pervers de care dădea dovadă fiul ei și pentru faptul că, fără să vrea, o făcuse de râs atunci când insistase să cânte.

– Dacă nu se grăbește, va trebui să plece la biserică fără să-și ia micul dejun. Așa cum îi și trebuie ticălosului! Asta-mi amintește că, înainte s-o pornim spre biserică, am ceva de discutat cu bucătăreasa. Vreau ca la fiecare masă să fie servită supă albă. Inclusiv la micul dejun. Fără nici un pic de condimente în porția lui Hugh. Fiul meu trebuie să învețe că n-are voie să mă ia peste picior.

– Payne... ești sigur că l-ai căutat *peste tot* pe Hugh?

Probabil că el încă o aștepta pe Minerva în galeria portretelor, răbdător, pentru rendez-vous-ul lor matinal, neștiind că ea fusese interceptată în capul scărilor, de mama lui.

– Nu-i în camera lui sau în birou și nici la grajd n-a fost zărit, domnișoară Minerva.

– Poate că s-a dus în vreo parte *mai puțin* umblată a casei.

Ea încerca să-l facă pe majordom să înțeleagă, deși probabil că el n-avea nici cea mai mică idee că ei doi se înțeleseseră să se întâlnească pe ascuns în galerie.

– Poate s-a dus într-un loc *liniștit*, ca să se gândească.

– Idiotul de fiu-meu nu gândește. Sau, dacă o face, se gândește doar la propriul amuzament.

– Dar a fost distractiv aseară, spuse Diana, care mustăcise toată dimineața. Mai ales când ne-a încântat Minerva.

Vee, care stătea lângă ea, chicoti, ceea ce îl stârni și pe Jeremiah, făcând-o pe Olivia să se uite urât la el.

– Și să nu crezi că am uitat de rolul tău în acel fiasco de aseară, dragă soțule. Ai turnat băutură cu nemiluita în biata doamnă Landridge și le-ai făcut pe fiicele ei să se simtă jenate.

– Cu greu se poate spune că am turnat băutură în ea, Olivia. Nu mai ții minte că ea m-a chemat? Și n-ai auzit când mi-a spus: „Domnule Peabody, nu fiți zgârcit!" la primele măsuri din *Una Donna A Quindici Anni*?

– Totuși... ar fi trebuit să-ți folosești judecata! Mai ales că sărmana doamnă Landridge nu-i obișnuită cu alcoolul.

– N-a băut ca o necunoscătoare, spuse Jeremiah, despăturindu-și șervetul exact în clipa în care Hugh își făcu apariția în cameră, arătând puțin zăpăcit, dar la fel de chipeș ca de obicei.

– Îmi cer scuze pentru întârziere.

Îi aruncă Minervei o privire întrebătoare, care îi confirmă acesteia faptul că el o așteptase la etaj.

– Ai uitat că azi e duminică, Hugh? întrebă Minerva zâmbindu-i peste marginea ceștii de ceai. Sincer vorbind, dacă nu m-aș fi ciocnit de dimineață de mama ta, în capul scărilor, și eu aș fi întârziat.

– A, da... uitasem. Așa cum uitasem și de zelul mamei de a participa la slujba de duminică.

– Poate că am știut că aveai să uiți de biserică în dimineața asta, spuse Olivia întorcându-se, plină de emfază, și dându-și ochii peste cap. Hugh mă face să fiu cicălitoare tot timpul, Minerva.

– Dar Minerva nu mă cicălește niciodată, mamă.

– De ce nu?

Minerva nu se așteptase la acea întrebare, ceea ce o făcu să spună adevărul, mai degrabă decât să pareze printr-o remarcă forțată:

– Pentru că, în mod normal, el nu creează probleme.

În afara faptului că Hugh era o dilemă fermecătoare, care îi bântuia gândurile mult mai mult decât ar fi trebuit. Dilema îi trimise un sărut peste masă, iar acel gest îndrăzneț smulse un zâmbet de pe buzele ei.

– Dacă ignorăm tendințele către flirt, desigur, adăugă ea. Va trebui să-l dezvăț de asta.

– Sincer vorbind, Minerva, având în vedere comportamentul lui revoltător de ieri, sunt surprinsă că vorbești cu el azi. Hugh, îi datorezi scuze umile logodnicei tale dragi.

El se așeză pe scaunul din capul mesei și încercă să pară spășit.

– Te rog să mă ierți, Minerva. După cum s-a chinuit mama să-mi explice aseară, n-ar fi trebuit ca, pentru propriul amuzament superficial, să mă folosesc de tine, de mama ta sau de ura profundă a mamei mele față de Mozart, peroră el, dar sclipirea obraznică din ochii lui de un albastru-închis îi trăda minciuna.

– Mă ierți?

– Mă voi gândi la asta, răspunse ea, iar apoi sorbi, relaxată, din ceai. Deși iertarea depinde mai mult de acțiunile tale și mai puțin de cuvinte și n-ar trebui zorită. Mă aștept să văd azi la tine o atitudine umilă, iar după cină îți voi face cunoscută decizia mea.

Olivia dădu din cap în semn de aprobare.

– Foarte înțelept, draga mea. Întotdeauna e cel mai bine să începi o căsnicie cu *zgârcenie* în ceea ce privește iertarea, încurajându-l astfel pe soț să îmbunătățească acele laturi ale caracterului său care necesită șlefuire timpurie, spuse ea, iar apoi îi aruncă o privire încruntată lui Jeremiah, care, camuflat de ziarul pe care îl ținea în mâini, îndrăznise să ofteze. Soțul meu încă este o lucrare în curs de desfășurare, desigur, pentru că atunci când ne-am căsătorit era *bătrân* și mult prea ancorat în obiceiurile lui. Dar Hugh e suficient de tânăr ca să fie instruit așa cum se cuvine. Atât timp cât ești zeloasă, Minerva, nu trebuie să lași farmecul lui juvenil să te orbească până într-atât încât să nu-i mai vezi obiceiurile condamnabile.

Înainte ca Hugh să apuce să dea replica, Olivia tremură, dramatic.

– Îi mai e cuiva frig? întrebă ea, dârdâind, deși temperatura din cameră era perfectă. Payne, poți, te rog, să mai pui un buștean pe foc?

Între mama lui Hugh și servitorul lui credincios avu loc un schimb de priviri. Apoi acesta scoase un *buștean* de sub o cârpă de pe bufet. Erau partiturile din ziua trecută, operele complete ale lui Wolfgang Amadeus Mozart, legate sul cu o sfoară și puse, în mod ceremonios, pe o tavă de argint, pe care Payne o purtă în jurul mesei astfel încât să treacă prin dreptul lui Hugh înainte ca sulul să fie aruncat în foc. Hârtia începu să trosnească în timp ce se răsucea și ardea.

– Ce sunet minunat! Nu pot spune că Mozart mi-a plăcut vreodată mai mult decât îmi place acum!

Hugh toastă îndreptându-și ceașca spre ea.

– *Touché*, mamă!

– Să nu cumva să crezi că am terminat cu tine, dragule, îl avertiză Olivia, aruncându-i un zâmbet fals inocent în timp ce un valet așeza o farfurie plină în fața lui. Spre deosebire de buna și iertătoarea ta logodnică, eu n-am scrupule în ceea ce privește răzbunările viitoare. Dulce, iute, neașteptată răzbunare...

El își privi farfuria cu precauție.

– Mi-ai otrăvit ouăle?

– De parcă eu aș face ceva atât de previzibil!

– Fugi, Minerva, se auzi șoapta lui Jeremiah din spatele ziarului. Fugi ca vântul înapoi la Chipping Norton! Salvează-te cât mai poți!

Douăzeci de minute mai târziu, Minerva se trezi înghesuită în aceeași trăsură cu Hugh, mama lui și soțul acesteia, în timp ce surorile ei aveau trăsura din spate doar pentru ele. Minerva stătea lângă Olivia, iar cei doi domni ședeau în partea opusă. Până ca trăsura să oprească lângă biserica Saint Mary, spațiul Minervei era invadat de picioarele lungi ale lui Hugh.

– Milady... domnule Peabody..., spuse vicarul, care era tot numai un zâmbet. Ce încântare să aflu despre întoarcerea dumneavoastră neașteptată! A trecut atâta vreme! Și observ că l-ați adus și pe lordul Fareham. I s-a simțit lipsa la Saint Mary.

Această afirmație îi atrase lui Hugh o altă privire încruntată din partea mamei lui, care acceptă mâna întinsă a reverendului ca să iasă din trăsură.

– Sperasem ca acum, când se așază, în sfârșit, la casa lui, să fie mai sârguincios în a-și îngriji, în absența mea, sufletul întinat...

dar, din păcate, fiul meu e o dezamăgire totală. Ceea ce mă face să presupun că încă n-ați cunoscut-o pe viitoarea mea noră, bineînțeles că asta întâmplându-se tot din cauza neglijenței lui Hugh. Domnișoară Minerva Landridge, dă-mi voie să ți-l prezint pe reverendul Cranham.

Bătrânul o luă de mână, înclinându-se deasupra ei în timp ce o ajuta să coboare din trăsură.

– Domnișoară Minerva, de multă vreme sper ca Excelența Sa să renunțe la stilul său de viață de burlac lipsit de griji. Nu pot să vă spun cât de fericit sunt să știu că și-a găsit, în sfârșit, o mireasă.

– Vă mulțumesc mult, domnule reverend, răspunse Minerva, cucerită de chipul zâmbitor și vesel al vicarului cu părul alb, care avea ceva ce o făcu să-l placă instinctiv. Hugh vorbește întotdeauna cu mult drag despre dumneavoastră, continuă ea, amintindu-și că Hugh îi pomenise de vicar atunci când îi promisese să-l invite la ceai, ca să nu-i pună ei sufletul în pericol printr-o minciună trântită de-a dreptul în biserică.

– Da? Foarte frumos din partea lui. Deși trebuie să mărturisesc că, până săptămâna asta, n-am știut și nici n-am auzit nimic despre dumneavoastră, domnișoară Minerva. Excelența Sa a fost foarte secretos în legătură cu frumoasa lui logodnică, ceea ce, în schimb, a stârnit multă vâlvă în sat, acum că sunteți aici în carne și oase. Băncile bisericii sunt pline azi și bănuiesc că asta are a face mai mult cu dorința oamenilor de a o zări pe femeia care i-a furat în sfârșit inima acestui zvânturat, decât cu strălucirea predicilor mele, spuse reverendul, care apoi îi aruncă lui Hugh o privire piezișă și îi zâmbi larg. Am pus să fie ștearsă de praf strana familiei dumneavoastră, milord, în onoarea faptului că astăzi sunteți prezenți aici cu toții. Și pot să vă spun că se acumulase un strat de praf destul de gros.

– Mulțumesc, domnule reverend, spuse Hugh, iar cei doi bărbați dădură mâna ca doi prieteni vechi. Și permiteți-mi să vă felicit pentru strălucita idee de a-mi informa atât mama, *cât și* logodnica în privința faptului că am neglijat să particip la slujbe. Se pare că vă face mare plăcere să ponegriți bunul meu caracter.

– Cu cât mai multe persoane se roagă pentru sufletul dumneavoastră, cu atât mai bine.

– Mă tem că e mult prea târziu, dar apreciez gestul, spuse Hugh, iar apoi îi făcu semn Minervei. Haide să terminăm odată cu asta, da?

Ea aşteptă ca Jeremiah şi reverendul s-o escorteze pe Olivia dincolo de uşile străvechi. Apoi îi puse lui Hugh întrebarea care o ţinuse trează mare parte din noapte:

– Crezi c-am scăpat?

– Mulţumită prezenţei tale de spirit, da.

– De-a binelea?

– Mama e prea ocupată să se indigneze împotriva bărbaţilor din familie, aşa că nu se mai gândeşte prea mult la Lucretia. E furioasă pe Jeremiah că a împins-o pe Lucretia să bea şi e şi mai furioasă pe mine pentru că am făcut-o de râs mulţumită glumei răutăcioase legate de Mozart şi minciunii pe care i-am spus-o despre talentul tău muzical.

– Îmi pare *atât* de rău pentru asta! se căi Minerva, strângându-l de braţ şi înăbuşindu-şi pornirea de a-şi trece mâinile în sus şi-n jos peste pieptul lui. Niciodată n-am avut ureche muzicală... dar, în apărarea mea, îţi amintesc că te-am avertizat în privinţa asta.

Muzica, aşa cum era acum cea a orgii bisericii, ale cărei sunete pluteau spre ei în timp ce înaintau pe potecă, nu însemna pentru Minerva altceva decât un zgomot. Unul care varia pur şi simplu în funcţie de tempo. Plăcut, dar uitat pe dată. Minerva putea să audă diferitele instrumente, aprecia abilitatea celor care cântau la ele, dar rareori putea distinge diferenţa dintre cântarea preotului şi cea a corului.

– Ceea ce explică de ce erai singura care nu făcea nici o grimasă la auzul miorlăielilor Lucretiei. Şi eu, care te credeam o actriţă desăvârşită!

– Îmi pare rău pentru sărmana ta mamă. Dar, binecuvântată fie ea, a mers mai departe, în ciuda situaţiei.

– Ca şi tine..., iar tu ai făcut-o pentru mine.

– Păi... mă *plăteşti*.

El clătină din cap.

– Ai făcut-o pentru că te-am rugat eu. Îţi rămân îndatorat pentru generozitatea ta. Eşti o persoană foarte drăguţă, Minerva.

– *Drăguţă*? Credeam că acel cuvânt ţi se pare o insultă. Un cuvânt insipid şi neinteresant.

– Am impresia că ajung să-mi dau seama că o persoană poate fi din cale-afară de drăguţă fără a fi, în acelaşi timp, insipidă şi

neinteresantă, spuse el, oprindu-se sub arcadă. Ești pregătită să înfrunți o sumedenie de priviri curioase și de șușoteli?

– Desigur. Cât de rău poate să fie?

– Ai vorbit ca o adevărată orășeancă, obișnuită cu mulțimile fără chipuri. Dar aici nu suntem în capitală, draga mea Minerva, iar oamenii de la țară chiar n-au nimic altceva mai bun de făcut decât să bârfească despre logodnica scumpă la vederea năzdrăvanului de conte de Fareham.

O bătu pe mână ușurel, ca și cum ar fi fost bătrână și senilă.

– Va fi o tortură. Ține capul sus. Zâmbește. Încearcă să nu iei personal nimic din ce auzi. Dacă avem noroc, următoarea oră va părea cât trei săptămâni interminabile.

O conduse dincolo de uși, iar ea se simți numaidecât asemenea unui animal de laborator care s-ar fi aflat sub o lupă. Reverendul Cranham nu minți atunci când spusese că întreg satul își făcuse apariția. Fiecare rând de bănci, mai puțin locurile din laterală, rezervate familiei, era ocupat până la refuz, oamenii stând înghesuiți unul într-altul, iar câțiva enoriași chiar stăteau în picioare, pe culoarele dintre bănci. Fiecare chip și pereche de ochi se îndreptară instantaneu spre Minerva, în timp ce Hugh o conducea către altar. Apoi, ca printr-o înțelegere tacită, cu toții începură să șușotească, zgomotul nefiind cu nimic diferit de cel al unui cuib enorm de viespi agitate. Și, întocmai cum spusese Hugh, în curiozitatea sau opiniile acelor oameni nu exista nici cea mai mică subtilitate.

– E înaltă...

– Nu e așa cum mi-am închipuit-o...

– Neobișnuit de brunetă...

– Bătrână... Dacă stăpâna vrea nepoți, ar face bine să se zorească...

– Ciudată... drăguță... bolnăvicioasă... tuberculoză... El putea mai mult de-atât... Am auzit că trebuie să se ia...

Minerva nu se simțise în viața ei atât de expusă și de intimidată. Ajunseră la banca lor din față, de unde toți cei aflați în spate îi puteau vedea foarte bine. Hugh deschise portița care despărțea familia Standish de restul, o ajută pe Minerva să se așeze pe locurile aflate în spatele familiei lui și al surorilor ei, iar apoi luă loc alături de ea. Acum nu mai avea în ochi acea sclipire care le era caracteristică. Se întinse și o luă de mână, făcând asta, desigur, drept dovadă de susținere sau ca să le demonstreze privitorilor curioși că era

îndrăgostit. Însă Minerva simți pe dată cum acel contact nevinovat îi făcu pulsul să se iuțească. Reverendul Cranham veni la pupitru și zâmbi congregației, așteptând să se facă liniște.

– Astăzi e prima duminică din Advent. O perioadă în care așteptăm cu nerăbdare sărbătoarea nașterii lui Hristos, Domnul nostru, și ne rugăm ca El să pășească din nou printre noi, așa cum a promis. Termenul „Advent" vine de la cuvântul latin *adventus*... ce semnifică începutul, deschiderea... sau sosirea. *Sosire*... Un cuvânt potrivit, cred eu, pentru noi toți, cei adunați astăzi aici. Deși, nefiind cinic din fire, aleg să cred că sunteți aici într-un număr *neobișnuit* de mare ca să sărbătoriți adevăratul sens și spirit al Adventului... și nu ca să vă satisfaceți curiozitatea în ceea ce privește sosirea celei mai noi membre a congregației noastre, spuse vicarul privind-o țintă, pentru o clipă, pe Minerva, iar apoi întorcându-și privirea către adunarea pe care tocmai o mustrase în chip subtil. Dar, înainte de a începe serviciul divin închinat nașterii lui Hristos, haideți să sărbătorim o altă ocazie fericită, mult anticipată, spuse el luând, cu un zâmbet, o bucată de pergament. Sunt încântat să fac astăzi anunțul căsătoriei dintre lordul Hugh Peregrine Standish, conte de Fareham...

Minerva simți degetele lui Hugh strângându-se în jurul mâinii ei, în timp ce tot aerul îi șuieră afară din plămâni. Să fi reușit Olivia să orchestreze atât de iute așa ceva?

– Și domnișoara Minerva... Concordia... Merriwell...

La rândul ei, îl strânse de mână pe Hugh, căci tocmai își auzise numele de familie adevărat, rostit alături de cel fals.

– ...Landridge.

După felul în care Hugh trase, vijelios, aer în piept, se vedea bine că și el se așteptase ca Atotputernicul să-i trăsnească pe amândoi în orice moment. Însă, fiind un gentleman, el continua s-o țină de mână, astfel încât să se ducă împreună în iad.

Merriwell!

Ce dezastru!

Chiar în fața lor, Diana și Vee înlemniră și ele. Dar ceva în modul în care corpul mezinei se micșorase dintr-odată pe locul pe care stătea, îi dădu de înțeles Minervei că Vee știa cum de se ajunsese la acea încurcătură nouă și înspăimântătoare.

– Întreb pentru prima dată! spuse vicarul pe un ton ce semăna cu dangătul clopotelor care anunțau osânda. Dacă vreunul dintre voi are cunoștință despre un impediment just în calea unirii acestor două persoane prin sfânta căsătorie, să vorbească acum.

Atât reverendul Cranham, cât și mama lui Hugh zâmbiră, în timp ce în biserică se lăsă o tăcere prelungă, atât de intensă încât nici un suflet nu părea să mai respire. Din cauza panicii, Minerva nu mai auzea nimic în afară de bătăile iuți ale propriei inimi. N-avea nevoie să le audă pe cele ale inimii lui Hugh, fiindcă știa că și el simțea exact același lucru. Acum își strângeau unul altuia degetele și parcă ar fi așteptat amândoi o moarte sumbră.

După ceea ce păru o veșnicie, reverendul vorbi, în sfârșit:

– Atunci, pentru că nu există obiecții, să începem primul serviciu divin din Advent cu un colind înălțător, care sărbătorește de asemenea, în chip foarte potrivit, o sosire și un nou început fericit. Imnul o sută șaizeci și șase... *Auziți! Îngerii vestitori cântă!*

Capitolul 19

– Nu-mi vine să cred că mama a aranjat să fie făcute blestematele de strigări! se oțări Hugh, care, de cât se plimbase nervos încoace și-ncolo, era pe cale să facă în seara aceea un șanț în parchetul galeriei portretelor. Pe la spatele meu! Pe la spatele tău! După ce amândoi i-am spus în mod expres că nu va fi nici o nenorocită de nuntă până de Sfântul Valentin!

Mama lui părea să se fi împăcat cu gândul că nunta avea să fie amânată până la Sfântul Valentin. Chiar fusese de acord cu ideea că, dacă falsa familie a Minervei nu putea fi adusă din Cairngorms în Hampshire de Crăciun, ziua Sfântului Valentin era data perfectă pentru nuntă. Dar, ca de obicei, Olivia se ghidase după legile proprii, aprobând din vorbe dorințele fiului ei, în timp ce pe la spate complotase împotriva lui.

Auzindu-și numele citit în biserică, în timpul anunțului neașteptat al iminentei sale nunți, Hugh se simțise ciudat. Nu tocmai îngrețoșat, ceea ce îl surprinsese, însă fusese nevoit s-o strângă pe Minerva de mână pentru ca pământul să se stabilizeze, iar apoi să continue să-și țină de mână falsa logodnică pe toată durata slujbei, ca să se ferească, astfel, de un nou atac de panică. Anunțul acela aducea cu el sfârșitul unei stări de lucruri, precum și o nouă realitate cruntă, pe care el nu-și dorise niciodată s-o trăiască. Parcă răsunase un clopot de îngropăciune, vestind dispariția a tot ceea ce fusese sacru pentru Hugh. Dintr-odată, sunetul premonitoriu al vocii lui Giles îi răsunase în minte ca o profeție:

„Trebuie să fie citite de trei ori înainte de a deveni oficiale!"

Una se dusese.

Mai rămâneau două.

Însă mama lui, naiba s-o ia, își băgase coada în acel proces, iar, dacă Giles nu se întorcea curând ca să-i fure logodnica, lucrurile aveau să devină și mai grave duminica următoare.

– Și mi-au rostit numele real, spuse Minerva, care arăta jalnic, prăvălită pe banca de marmură. Sărmana Vee e copleșită de remușcări.

Din dorința de a duce lucrurile la bun sfârșit fără știrea lui Hugh, mama lui o prinsese pe mezina Merriwell cu garda jos, în bibliotecă, voind să afle de la ea cel de al doilea prenume al fiecăreia dintre cele trei surori. Includerea flagrantă a numelui de „Merriwell" intervenise, potrivit Minervei, spre finalul interogatoriului, din cauza emoțiilor. Greșeala fusese, după cum o asigurase Vee, mascată iute prin afirmația că „Merriwell" era un nume de familie ancestral, cu care, conform tradiției, fuseseră botezate toate cele trei surori. Hugh îi acordase credit lui Vee pentru că născocise ceva atât de plauzibil în toiul unei situații de criză, însă îl deranjase enorm faptul că ea nu-și recunoscuse greșeala decât după ce numele fusese rostit cu voce tare în biserică.

– Mama ta îmi poate urmări acum ascendența umilă și va descoperi că n-am pus niciodată piciorul în Chipping Norton. Nici măcar n-am fost vreodată în Oxfordshire. Nu sunt decât o impostoare de toată frumusețea, care n-ar fi trebuit niciodată să ia parte la o astfel de înșelătorie.

– Dacă mama ar fi avut cea mai mică bănuială că ar exista ceva necurat în spatele numelui de „Merriwell", sau dacă ar fi avut vreo îndoială în legătură cu explicația lui Vee, ar fi început să facă cercetări încă de ieri. În loc de așa ceva, nici măcar n-a adus vorba despre asta, fiindcă e prea ocupată să se bucure că s-au făcut strigările fără ca eu să mă fi așteptat câtuși de puțin. Adu-ți aminte că singura ei misiune e să mă trimită la altar, iar mașinațiile de azi m-au adus cu câțiva pași mai aproape de el decât am fost ieri.

Minerva arăta atât de nefericită, încât Hugh se lupta din răsputeri cu pornirea copleșitoare de a o strânge în brațe. În loc de asta, se mulțumi s-o bată ușor pe umăr.

– Nu-i vina ta. Pune menționarea accidentală a numelui tău într-o cutie marcată pe care să scrii *De revăzut în caz de necesitate* și apoi așaz-o deoparte. Îndrăznesc să spun că nu se va mai aduce niciodată vorba despre asta.

– Cum poți să fii atât de liniștit? Ieri, nebuna aia de Lucretia a lăsat să-i scape că e actriță și a fost nevoie să dăm explicații pripite, s-o luăm de acolo pe sus și să mă fac de râs cântând – toate astea, ca să distragem atenția mamei tale. Azi, fără să vrea, Vee a dezvăluit

un alt secret. În ritmul ăsta, mama ta va afla totul în curând. Trăim într-un castel făcut din cărți de joc, Hugh... iar vântul a început să bată. E doar o chestiune de timp până ce mama ta va pune toate piesele cap la cap, iar casa fragilă pe care am construit-o se va prăbuși în jurul nostru.

– Ei bine, încă nu le-a pus cap la cap.

– Dar ce s-ar întâmpla dacă lui Vee i-ar scăpa ceva din nou? Sau Lucretiei? Sau Dianei? Sau unuia dintre noi? Și ce-ar fi dacă Giles nu reușește să se întoarcă îndeajuns de repede? Tu chiar crezi că suntem capabili să menținem farsa asta încă o săptămână, poate chiar două?

Sigur că Hugh nu credea așa ceva. În orice caz, nu mai mult decât credea că avea să fie în stare să-și țină mâinile departe de ea atâta vreme.

– Până acum am reușit, spuse el.

Dar își dădea seama că falsul lui optimism nu era de ajutor. Pe tot parcursul zilei, Minerva fusese trasă la față și palidă. Arăta obosită, îngrijorată și pierdută.

Ei îi era mai greu decât lui, iar acel adevăr îl făcu să se rușineze. Hugh nu trebuia să facă altceva decât să fie el însuși, să stea cu ochii pe mama lui și s-o strunească în altă direcție, dacă era necesar. Minerva trebuia să-și amintească întreaga poveste complicată a perioadei în care el o curtase și a bolii ei, iar, pe deasupra, să se mai și comporte ca o doamnă din înalta societate. Toate astea, în timp ce-și punea la punct surorile, asumându-și rolul unei diplomate desăvârșite și mereu cu capul pe umeri.

Simțindu-se incredibil de egoist și fenomenal de recunoscător pentru sârguința ei tenace și altruistă, Hugh își trecu o mână prin păr, se așeză lângă ea și, împotriva rațiunii, o cuprinse pe după umeri. Așa cum se așteptase, contactul era tortură pură.

– Va fi bine, Minerva... Indiferent de ce s-ar întâmpla, ai făcut tot ce-ai putut.

Instinctiv, ea își rezemă capul de al lui, iar el încercă să nu se gândească la senzația amețitoare pe care i-o dădea acea apropiere. Îi lipsise asta. Îi lipsise să fie doar ea și el. Din pricina destinului și mai cu seamă din pricina mamei lui, acea întâlnire pe ascuns, în miez de noapte, însemna că rămăseseră singuri prima dată după evenimentele din seara trecută. Totuși, între timp se întâmplaseră

atâtea și mai aveau de discutat despre o grămadă de lucruri. Hugh încă nu abordase subiectul acelui Romeo care îi frânsese inima Minervei. Cu o noapte în urmă, nu pusese geană pe geană din cauza obsesiei legate de acea mică poveste de dragoste. Iar, dacă n-o făcea, n-avea să doarmă nici la noapte.

– Nu vreau să te dezamăgesc, Hugh. Ai fost foarte bun cu noi toate.

– Și tu ai fost minunată... încă sunt uimit de modul în care tu și surorile tale ați reușit s-o mutați la iuțeală pe Lucretia din salon, seara trecută, în timp ce eu abia dacă am putut s-o urnesc din loc.

– Secretul e să salți ușor, de jos..., începu ea, ridicând din umeri cu indiferență. Noi avem o vastă experiență în privința mutării unei persoane bete dintr-un loc în care nu mai e bine-venită, îi destăinui ea lui Hugh, ridicând un colț al vălului care ascundea încă un aspect al vieții ei pe care el nu voia să și-l imagineze. N-a fost greu deloc s-o mutăm pe Lucretia, crede-mă.

– Îți asumi prea multe responsabilități, spuse el, gândindu-se că asta trebuia să se schimbe. Dar, oricât de îndatorat îți rămân pentru intervenția ta, recunosc că am fost neglijent că m-am bazat prea mult pe tine în ultimele zile, în condițiile în care și așa ai destule pe cap.

O sărută pe creștet. Nu se putea abține. Minerva avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

– Prea mulți oameni... inclusiv eu... profită des de firea ta bună.

– Tu nu profiți, Hugh. Nici altcineva.

El o strânse mai aproape și o luă de mână, un contact care deveni, brusc, la fel de necesar ca respirația.

– Am ochi, Minerva. Cu cât ajung să te cunosc mai mult, cu atât îmi dau seama că tragi de tine în toate direcțiile, încercând să fii de toate pentru toată lumea. Mamă pentru surorile tale, o falsă logodnică pentru mine, o gazdă amabilă, o bună prietenă. Bunătatea ta lăuntrică e înduioșătoare..., enumeră el calitățile care, cu siguranță, îl determinaseră și pe el să-și dorească să fie un om mai bun în preajma ei. Cât timp mai stai aici, nu-i nevoie să te epuizezi sau să te dai de ceasul morții. Ce va fi va fi... iar eu o voi fi lângă tine până la capăt.

– Mai puțin mâine, când iau ceaiul la Societatea Doamnelor Standish, sau când *madame* Devy îmi va lua măsurile..., enumeră și ea, la rându-i, planurile cu care mama lui *chiar* o potopise și care îl

excludeau pe el, adăugând și mai multă greutate pe umerii ei și așa supraîncărcați. Apoi mai e și adunarea locală, la care mama ta vrea să participăm. Unde trebuie să dansez... în condițiile în care eu nu pot... și cu toții, inclusiv mama ta, vor afla că sunt o impostoare.

– Nu mi-aș face griji pentru asta. Te învăț eu să dansezi.

– Nimeni nu mă poate învăța să dansez, Hugh, pentru că eu nu aud muzica la fel ca ceilalți... îți amintești? Dansul necesită un anumit nivel de echilibru, coordonare și ritm, însușiri pe care eu pur și simplu nu le posed. Ai văzut ce s-a întâmplat când ai încercat să mă înveți să călăresc.

El uitase de toate astea. De mâinile ei țepene precum două cozi de mătură. De lipsa de coordonare cu mișcările calului. De clătinat.

– Dar dacă ai suferi o nouă accidentare, care să te împiedice să dansezi?

– Mama ta e și așa destul de suspicioasă cu privire la umărul meu luxat. S-a oferit să cheme un medic care să se uite la el în după-amiaza asta... ca să vadă dacă sunt din nou aptă să călăresc, pentru că umărul pare vindecat. Am încercat să tresar de fiecare dată când ridic o ceșcuță, în speranța că mă va crede. Dacă mă prefac că mi-am scrântit glezna, cu siguranță că va chema medicul. Mai mult decât atât, mă tem să nu uit de asta într-un moment crucial și să încep să șchioapăt cu piciorul celălalt. Sau, mai rău... să nu șchioapăt deloc.

– Și eu, care îmi făceam griji pentru lucruri neimportante... cum ar fi căsătoria noastră iminentă!

El încerca să destindă atmosfera, însă, drept rezultat, ea păru și mai nefericită, dacă asta era cu putință.

– Bănuiesc că pot să-mi asum faptul că nu sunt în stare să dansez. Până la urmă, n-ar fi nici o surpriză, din moment ce sunt atât de incompetentă la muzică... dar asta ar însemna ca tu să te dovedești din nou un mincinos. Pentru că i-ai scris mamei tale, cu *multe* detalii, despre primul nostru vals *magic*...

– Te-aș *putea* învăța să valsezi.

– O, nu fi ridicol, Hugh...

– Nu... vorbesc serios. La reuniunea de mâine, ai putea refuza cu politețe să dansezi cu altcineva în afară de mine. Ar fi considerat un lucru perfect acceptabil și de înțeles să-ți dorești ca, în loc să dansezi, să porți cât mai multe conversații cu noii tăi vecini. La

urma urmei, vei fi noua stăpână de la Standish House. Surorile tale pot să danseze fiecare dans. Îi pun pe Payne și pe Lucretia să le învețe în paralel. Apoi, singura persoană cu care lumea se așteaptă să dansezi voi fi eu și nu vom dansa decât vals. Mama va adora semnificația. Va fi nemaipomenit de romantic.

– Va fi ridicol, Hugh. *Eu* voi fi ridicolă. Să cânt fals pentru mama ta ca să evit o catastrofă iminentă e una, dar e cu totul altceva să mă fac de râs în fața unei săli pline de oameni străini.

– Mă lași măcar să încerc să te învăț?

Hugh se ridică, îi întinse mâinile și văzu cum între sprâncenele ei întunecate apăru acel rid fermecător, pe care întotdeauna avusese pornirea de a-l săruta.

– Nu pot să dansez!

– Dar ăsta e *vals*. E cu totul diferit de celelalte dansuri, fiindcă se bazează pe faptul că bărbatul conduce! Dacă ceva merge prost, pe mine vor da vina. Tu nu trebuie decât să numeri până la trei și să te ții bine, în timp ce eu te învârt. Haide... îți arăt.

– Acum? E târziu și nu sunt sigură că am răbdarea care se cere. A fost o zi deosebit de solicitantă. Mâine, poate...

– Nici un moment nu-i mai bun decât cel de acum. Și avem tot locul la discreție.

Ceea ce era, probabil, o combinație periculoasă, dar Hugh nu se mai putea forța să-i pese. Nu atunci când avea nevoie ca ea să zâmbească din nou, ca să se simtă și el mai bine.

– N-are nici un sens, se opuse din nou Minerva, care totuși îl lăsă, fără nici o tragere de inimă, s-o ridice. Nu-mi asum absolut nici o răspundere dacă te calc pe degete. Să te aștepți să ți le zdrobesc!

Hugh se gândi că și asta avea să merite, dacă reușea s-o trimită la culcare mai veselă decât era în momentul de față.

– Iar eu nu-mi asum absolut nici o răspundere dacă te îndrăgostești până peste cap de mine în timp ce te învârt... pentru că valsul e dansul seducției și al iubirii, draga mea falsă logodnică..., iar eu sunt păcătos de priceput la el. Atât de păcătos de priceput, încât sunt surprins că n-au făcut o lege prin care să-l interzică. Sau să mă interzică pe mine.

– Și mai ești și atât de modest! îl tachină ea, încălzindu-i sufletul cu acel zâmbet de care lui îi fusese dor și cu acea scânteie obraznică din frumoșii ei ochi ca smaraldul, în timp ce îi poziționa brațele în

postura corectă și de gândea că nimic n-o ținea tristă mult timp pe Minerva lui. Ai uitat că, pur și simplu, mă plătești să dansez cu tine?

– Asta nu mă deranjează deloc, o asigură el pe când își strecura ușurel brațul în jurul taliei ei, savurând ocazia de a o ține încă o dată în brațe. Flirtul mă va costa în plus? vru el să știe, în timp ce colțurile gurii ei începeau să se ridice. Pentru că a valsa cu adevărat înseamnă a flirta.

– Fii sigur. De fapt, poți să-ți spun de pe acum că va fi mult mai scump. Voi avea și mai multe pe cap, fiindcă va trebui să mă concentrez la pași și, în același timp, să simulez că sunt Minerva *ta*. Prin urmare, sarcinile în plus, cum ar fi flirtul, au un preț suplimentar. Va fi atât de scump, încât mă îndoiesc că-ți vei permite.

Lui Hugh îi plăcea s-o vadă astfel. Amuzantă, încrezătoare și îndrăzneață. Despovărată.

– Sunt un om foarte bogat.

– Adevărat... însă după cum, pe bună dreptate, ai subliniat chiar tu, am destule pe cap, așa că deocamdată trebuie să refuz. Dacă mai am nevoie de o mie de lire, fii sigur că te anunț.

– O mie de lire? Pui mare preț pe capacitățile tale de a flirta!

– Nu mai mult decât puneți dumneavoastră, domnule, pe capacitățile dumneavoastră de a valsa!

Stând în brațele lui într-o poziție perfectă de dans și uitându-se la el în lungul nasului, cu un dispreț prefăcut, ea scoase un oftat impetuos.

– Stăm așa toată noaptea? Începe să mă doară brațul. Nu sunt plătită nici să îndur dureri de membre. Și ele vin cu un preț suplimentar.

– Foarte bine, *mademoiselle* Mercantilă. Încearcă să mă urmezi. Orice fac eu, tu trebuie să faci în oglindă. E simplu.

El schiță câțiva pași, pe care ea îi înțelese complet greșit și care, în mare parte, o făcură să-l calce pe picior.

– Ți-am spus eu că n-are rost! strigă Minerva, cu lumina din ochi pălindu-i din nou și încercând să-și tragă mâna dintr-a lui. Sunt incapabilă să dansez!

– Nu ești tu de vină... eu sunt. Nu te învăț bine. Haide să încercăm din nou. În oglindă...

Hugh își dădu seama atunci că problema stătea în faptul că el asemănase valsul cu o oglindă și că acela nu era, poate, cel mai

bun sfat dat unei începătoare căreia îi lipsea coordonarea, fiindcă de fiecare dată când el făcea un pas în față, și ea făcea la fel. Așa că îi dădu drumul din brațe și demonstră încă o dată pașii, singur, arătând în jos, spre picioare.

– Imaginează-ți că împreună desenăm un pătrat mare pe jos, îi spuse el Minervei, gândindu-se că dacă ea nu înțelegea dansul, înțelegea, desigur, arta. Eu încep cu piciorul drept, continuă el, arătându-i că acela era piciorul cu care *ea* trebuia să înceapă. Pășesc înapoi, în dreapta. Fac un pas în lateral cu stângul. Apoi îmi aduc piciorul drept lângă stângul.

– E un triunghi, nu un pătrat!

– Ai perfectă dreptate! Pentru că este doar jumătate din dans. Ca să închei pătratul, acum fac un pas înainte, spre dreapta mea. În lateral din nou, la stânga mea...

– Îți aduci din nou piciorul drept lângă stângul, ca să te întorci în punctul în care ai început? întrebă ea, desenând, cu un deget, un pătrat mare în aer.

– Vezi, ți-am spus că e simplu. Să încercăm unul lângă altul?

Fără să se atingă, dansară mai multe tentative de a forma un pătrat, până când Hugh fu sigur că ea înțelesese elementele de bază, în timp ce, în același timp, el enumera pașii.

– Înapoi, lateral, împreună... înainte, lateral, împreună... în spate, lateral, împreună... înainte, lateral, împreună... unu, doi, trei... unu, doi, trei...

Fu nevoie de cinci minute până când ea reuși, dar, odată ce o făcu, nimic n-o mai opri.

– Pătrate... incredibil! se minună ea, iar apoi îi zâmbi, uimită. Uite, Hugh! Suntem perfect sincronizați! Ai idee ce realizare e asta pentru mine?

– Încep să înțeleg, răspunse el, simțindu-se mândru că descoperise o modalitate prin care valsul să aibă sens și că o încurajase să zâmbească din nou.

– Ce trebuie să facem mai departe?

– Nimic altceva decât ceea ce faci acum. Indiferent de ce fac eu, tu concentrează-te pur și simplu la desenarea pătratului pe podea. Ignoră picioarele mele.

– Credeam că suntem în oglindă.

– Am spart oglinda. Oglinda a fost o idee proastă și sunt un neghiob că m-am gândit la ea. Acum tu desenezi un pătrat perfect cu picioarele, iar eu, împreună cu tine, desenez același pătrat.

– Chiar nu înțeleg...

– Tocmai asta e frumusețea, draga mea Minerva, chiar nu trebuie să înțelegi, spuse Hugh luându-i mâna într-a lui și punându-și cealaltă mână pe talia ei. Nu trebuie decât să ai încredere în mine și să-mi dai voie să te conduc eu, nu viceversa, o dăscăli el, ținând-o mai aproape decât ar fi cerut dansul, dar nicidecum atât de aproape pe cât dorea. Desenează-ți pătratul, draga mea... În spate, lateral... înainte, lateral, împreună... unu, doi, trei...

În mod miraculos, funcționă, spre marea uluire a Minervei.

– Dansăm!

– Știu.

– Și nu te-am călcat pe degete!

– Și asta știu. Degetele mele de la picioare îți mulțumesc.

Ea chicoti, iar el se simți de trei metri înălțime.

– Când începem să ne învârtim?

– Nu înainte de-a exersa asta cel puțin o oră. Haide să nu alergăm înainte de-a învăța să mergem.

– O oră? Dar, Hugh... e trecut de miezul nopții! Mama ta a plănuit încă o zi plină pentru mâine și nu vreau să mă vadă obosită.

Iar el nu voia să strice momentul necăjind-o.

– Haide să mai exersăm câteva minute în seara asta, ca să-ți imprimi mișcările în minte. Continuăm mai mult mâine-dimineață, când suntem amândoi odihniți. Iar mâine-seară, dacă tu continui să promiți, poate că începem să ne învârtim.

Capitolul 20

Minerva se întinse, mulțumită, înainte să se îngroape înapoi sub cuverturi, ca să-și ferească ochii de lumina de la prima oră a dimineții. Ajunsese în pat aproape plutind, după ce petrecuse mai mult de o oră dansând cu Hugh în galeria portretelor. Apoi dormise ca un bebeluș și visase cavaleri chipeși în armuri strălucitoare, săli de bal în lumina lumânărilor și pe ea valsând precum cea mai grațioasă dintre prințese. Iar în acea dimineață avea să danseze din nou cu el înainte de micul dejun, ceea ce o făcea deja să clocotească de entuziasm.

Nu-i venea să creadă că ea, afona și neîndemânatica Merriwell, era capabilă să danseze atât de bine și de ușor. Dar asta chiar se întâmplase. Își zărise reflexia atunci când el o învârtise prin dreptul enormei oglinzi aurite care se afla în capătul cel mai îndepărtat al galeriei. Sfârșitul acelei zile fusese unul magic, care alungase toată tensiunea, făcând-o să se simtă încurajată și plină de speranță, mai degrabă decât înfricoșată și copleșită.

Hugh reușise să facă asta.

Singurul lucru dezamăgitor fusese lipsa sărutului de la final, după ce el insistase s-o însoțească până la ușa dormitorului ei și-și luase cu greu la revedere.

Ceea ce probabil că era mai bine. Fusese suficient de sedusă de dans. Un sărut ar fi făcut-o să-și piardă controlul din nou. Mai ales unul dintre săruturile lui Hugh. Pentru că ale lui îi făceau tot corpul să se simtă cuprins de dorință. Imoral de copt, tocmai bun de cules...

O bătaie în ușă o făcu să tresară, vinovată, și să-și verifice sfârcurile, ca să vadă dacă nu cumva acestea se conturau în chip scandalos prin cămașa ei de noapte. Pentru ca ele să n-o trădeze, își trase cuvertura până la bărbie.

– Intră, Martha! Sunt trează.

Menajera care-i fusese repartizată era o persoană matinală.

– Eu sunt, domnișoară... Payne..., se auzi vocea majordomului, care abia dacă era o șoaptă. Pot să vă spun ceva?

Asta nu suna bine deloc.

– Desigur. Așteaptă o clipă!

Grăbită, Minerva își vârî mâinile în mânecile halatului, pe care îl legă strâns, iar apoi deschise ușa. În loc să arate devastat, așa cum se așteptase ea, Payne zâmbea larg.

– Am un mesaj de la Excelența Sa în legătură cu dimineața asta, domnișoară Minerva. O mică schimbare de plan. Lord Fareham vă cere să vă întâlniți cu el la grajd în jumătate de oră.

– La grajd?

Deznădejdea luă repede locul curiozității. Probabil că se întorsese Giles! N-avea să mai fie nici un dans în dimineața aceea. Nici flirturi, nici învârtiri, nici râsete împreună.

– De ce?

– N-am idee, domnișoară. Tot ce știu este că am fost însărcinat să vă trezesc și să vă spun să vă îmbrăcați gros.

Lungul drum cu trăsura înapoi la Clerkenwell... Gândindu-se la acea perspectivă, i se făcu dintr-odată rău.

– Și să vă spun să vă ascundeți dacă se întâmplă să vă întâlniți cu cineva. Ăsta e *cel mai* important lucru. Se pare că prezența dumneavoastră e neapărat necesară și nu suferă amânare.

Oricât de dureros era pentru Minerva să audă așa ceva, avea sens. După toate acele greșeli potențial devastatoare din ultimele zile, prudența dicta ca ea să fugă imediat ce se putea, înainte ca fragilul lor castel din cărți de joc să se prăbușească de-adevăratelea. Dacă n-o vedea nimeni înainte de micul dejun și reușea să plece, avea să fie ușor să se pretindă că fusese răpită în toiul nopții.

Lacrimile îi înțepau ochii. Nu era pregătită să-și ia la revedere – dar oare avea să fie pregătită vreodată? În ciuda tuturor intențiilor ei ferme, Hugh i se strecurase dincolo de zidurile de apărare și reușise să-i fure o parte din inima ei epuizată și lipsită de speranță. Sau poate că mai mult de o parte, din moment ce durerea era atât de intensă?

– Spune-i că vin imediat ce mă îmbrac, Payne.

Gâtlejul i se strânse, iar tristețea din voce îi deveni prea evidentă ca s-o mai poată ascunde.

– Foarte bine, domnișoară Minerva. Martha e și ea pe drum, vine să vă aducă niște ceai întăritor.

Gata.

Ăsta era sfârșitul.

Probabil că era mai bine așa.

Dacă durea atât de mult acum, cât de mult avea să doară în următoarea săptămână, sau în cea de după?

Cu picioare de plumb, se duse la șifonier și începu să scotocească prin hainele ei cele noi, ca să găsească ceva potrivit de îmbrăcat pentru fugă. O rochie groasă, da, astea fuseseră vorbele lui Payne. Cu toate că el nu-i spusese să-și facă bagajul. Oare ar fi trebuit să-l facă?

Privirea îi căzu pe geanta zdrențuită și veche pe care o adusese cu ea și care stătea, jalnic de goală, pe un raft. Avea nevoie de lucrurile ei odată ce ajungea acasă. Apucă mânerele, iar apoi le dădu drumul ca și cum ar fi fost fierbinți. N-avea idee ce să ia cu ea, fiindcă mare parte din lucruri îi fuseseră puse la dispoziție de Hugh. Oare toate acele haine frumoase erau acum ale lui, sau ale ei?

Cu tristețe, închise șifonierul. Nu conta. N-avea să le mai poarte niciodată. Fiecare cusătură avea să-i amintească de el, iar Payne urma să aranjeze ca orice era considerat potrivit să-i fie trimis mai târziu, împreună cu surorile ei.

– Ceaiul dumneavoastră și puțină pâine prăjită!

Martha se grăbi să intre și le așeză pe amândouă pe noptieră.

– Dumneavoastră apucați-vă de astea, în timp ce eu aranjez restul.

Bătrâna cu chip blajin o făcu să se dea din drum, studie șirul de rochii și se opri iute asupra scurteicii noi și elegante de lână de culoarea smaraldului, cu brandenburguri elegante, militărești, și cu rochie asortată, în timp ce Minerva încerca să înghită, cu greu, mâncarea.

Martha puse hainele pe saltea și se grăbi înapoi, ca să ia ciorapii din cea mai fină lână de miel, cizmele de piele moale și mănușile. Apoi, deasupra acestora, așeză o frumoasă bonetă verde cu panglici de mătase și cu flori elaborate, de catifea. Aceleași flori îi decorau de jur împrejur geanta, în care servitoarea pusese două batiste delicate, brodate. În plus, mai trebuia să îmbrace o cămașă frumoasă, tivită cu boboci de trandafiri minusculi, corset și jartiere de mătase. Toate accesoriile la care Minerva nu îndrăznise niciodată să spere, dar cu care se obișnuise iute.

Avea să-i fie dor și de astea.

Și de casa minunată. De pilota și de salteaua de puf de gâscă. De acele cearșafuri proaspete și albe, care foșneau în fiecare noapte când se strecura între ele. De ceaiul servit la pat. De schimburile de replici dintre Olivia și Jeremiah. De Payne, de servitori, de Lucretia cea nebună și de pieptul ei agitat. De ochii albaștri și sclipitori ai lui Hugh, care o priveau peste masă, la cină.

Hugh.

În timp ce Martha pălăvrăgea și-i aranja părul, Minerva deplânse fiecare aspect al vieții ei temporare și neașteptate, alături de bărbatul care i-o oferise, iar apoi se privi cu imparțialitate în oglinda de lângă eleganta măsuță de toaletă. Cândva, în ultimele zece zile, se transformase într-o lady.

– Sunteți frumoasă, domnișoară.

– Mulțumesc, Martha... pentru tot.

– Cu plăcere, domnișoară. Să pun să vă fie călcată rochia de mătase în dungi pentru diseară, sau taftaua roz?

– Care crezi tu că-i mai potrivită, Martha.

Doar n-avea s-o poarte.

De parcă toată casa înțelesese că timpul ei în acel loc se terminase, Minerva nu dădu peste nimeni în drumul ei spre ieșire. Nici o servitoare, nici un valet, nici măcar Payne, fiindu-i refuzată, astfel, ocazia de a-și lua rămas-bun. Ca să evite bucătăria aglomerată, se strecură afară pe ușile franceze din salonul în care se ședea dimineața, traversă gazonul înghețat și se îndreptă către grajduri.

– Iată-te!

Hugh străbătu curtea cu pași mari, râzând cu gura până la urechi, evident ușurat la gândul că planul lui complicat și meticulos reușise, în sfârșit.

– Trebuie să ne mișcăm repede! Grăjdarii mi-au spus că mama călărește în fiecare dimineață, devreme, împreună cu Jeremiah. Nu vrem să ne întâlnim cu ea! Asta ar strica totul.

– Nu cred că s-a trezit. Când am plecat, casa era foarte liniștită.

– Poate... dar mama e mică și se mișcă incredibil de discret. Nu m-ar mira să-și facă apariția dintr-odată.

O luă de cot și aproape c-o împinse spre șareta care aștepta. Minerva înțelese acum de ce-i trebuiau hainele călduroase. Mergeau cu șareta, nu cu trăsura, fiindcă aceasta din urmă era mai mică

și mult mai iute. Aveau să se îndrepte spre Londra cu cea mai mare viteză. El o ajută să urce și așeză cu grijă o pătură groasă peste genunchii ei, ceea ce-i reaminti Minervei că el era cel mai atent bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

– Mai repejor, Payne! Timpul trece.

În încercarea ei de a savura fiecare secundă alături de Hugh, nu-l observase pe majordom, care apăruse lângă ei și care ținea în mână un coș imens.

– Mama dumneavoastră s-a trezit, milord, dar din fericire am reușit s-o interceptez. Veți fi încântat să știți că în prezent își bea ciocolata în salonul pentru micul dejun, împreună cu domnul Peabody.

– Excelent, Payne. Poți să-i dai vestea cea proastă în aproximativ douăzeci de minute.

– Unde e lordul Bellingham? întrebă Minerva.

Ea se răsuci, dar nu văzu nici urmă de el în curtea de la grajduri.

– Încă e absent nemotivat, răspunse Hugh, care-și mișca degetele în mănuși. De ce întrebi?

– Pentru că am crezut că urmează să fugim.

– Nu azi. Azi fugi cu mine.

Spre surprinderea ei, Hugh se urcă pe scaunul de lângă ea și-i aruncă un zâmbet larg.

– Meritățm o zi liberă.

– Mama dumneavoastră va fi furioasă, spuse Payne, a cărui față avea o expresie impenetrabilă, în timp ce-i dădu stăpânului său o altă pătură groasă. Avea planuri pentru astăzi.

– Da, planuri pe care va trebui să le ducă la îndeplinire fără Minerva. Surorile ei și Lucretia pot s-o însoțească pe mama la Societatea Doamnelor Standish... Ele au prea mult timp liber. Te rog s-o informezi pe draga mea mamă că ne întoarcem la timp pentru cină. Probabil.

Acestea fiind zise, el pocni din hățuri și cei doi suri plini de vigoare o luară din loc.

Timp de mai multe minute, Minerva rămase fără cuvinte.

Pe lângă faptul că nu înțelegea pe deplin ce se întâmpla, ușurarea palpabilă, dată de faptul că nu era nevoită să plece, o făcea să se simtă foarte dezorientată... fiindcă profunzimea suferinței provocate de iminenta despărțire de Hugh fusese precum moartea cuiva,

una pe care începuse deja s-o jelească. Însă, exaltarea care urmă, felul în care inima părea să-i crească în piept din pricina bucuriei absolute, toate astea o forțară să ia în considerare ceva la care nu se gândise înainte.

Avea sentimente față de Hugh.

Avea sentimente profunde și romantice față de Hugh.

În timp ce ieșeau de pe aleea lungă de pe moșia lui și intrau pe drumul de țară șerpuit, el se întoarse, zâmbitor, spre ea, cu ochii albaștri, strengărești, scânteind de entuziasm și cu părul auriu ciufulit de vânt.

– M-am gândit că ar trebui să avem o aventură. Sper că nu te superi.

– De ce m-aș supăra?

Cu el, totul era o aventură.

– Poate că așteptai cu nerăbdare să mergi la Societatea Doamnelor Standish și ești supărată pe mine fiindcă ți-am stricat planurile.

– Nu prea erau planurile *mele*.

– Este exact motivul pentru care te fur. Aseară mi-am dat seama că ai făcut totul pentru toată lumea și absolut nimic pentru tine. Să sperăm că astăzi vom rectifica asta. Pe parcurs, ești scutită de povara de a pretinde că ești Minerva *mea*, viitoarea noră a mamei mele, mamă pentru surorile tale și diplomat-șef în orice criză. Astăzi, vei fi doar tu.

Minerva își simți inima înamorată crescând și mai mult, într-atât de mult, încât se temu să nu explodeze.

– Prin urmare, te-am răpit pentru că la Standish House pur și simplu nu poți să fii *tu*.

– Dar, Hugh... ce-ar fi dacă se întâmplă ceva în timp ce noi lipsim?

Oricât de frumoasă era ideea unei evadări temporare, puteau să se ivească unele complicații grave pentru el.

– Uneori trebuie să te supui capriciilor sorții și să accepți *ce-ar fi*-urile dacă lași cărțile să cadă acolo unde ar putea să cadă. Nu putem prezice viitorul și, de cele mai multe ori, nici nu-l putem dirija. În acest caz, de ce să ne opunem?

– O foarte măreață *filosofie*, așa, dintr-odată, dar nu prea practică.

Minunată, totuși.

– *Dacă* totul iese prost în absența noastră, atunci voi suporta consecințele ca un bărbat și voi face tot ce trebuie făcut.

Îi aruncă una dintre privirile lui ștrengărești.

– Ceea ce înseamnă că vom fugi amândoi, cât de repede ne țin picioarele, spre trăsura pe care Payne va avea prezența de spirit s-o pregătească, vom goni spre Portsmouth, ne vom ascunde pe un vapor care pleacă spre continent, iar apoi ne vom trăi restul vieților de fugari exilați pe o plajă însorită, undeva în Italia. Tu ai putea desena portrete ca să câștigi niște bani și să ne descurcăm, iar eu aș putea să muncesc pământul, ca să ne cultiv hrana, spuse el înghiontind-o ușurel cu cotul și luându-și un aer important. Chiar am citit toate cărțile alea moderne despre agricultură pe care le-ai văzut în bibliotecă, așa că, dacă trebuie să plecăm, totul va merge ca pe roate.

Suna perfect.

– Păi... dacă avem deja un plan de rezervă, presupun că n-ar strica să evadăm câteva ore.

– Așa te vreau. Deocamdată, alungă-ți toate prostiile alea din minte și bucură-te de ziua asta. Când a fost ultima dată când ai avut parte de o zi întreagă doar pentru tine?

– Nu-mi aduc aminte.

Cu ani și ani în urmă. Înainte de moartea mama ei.

– O situație care trebuie să fie remediată. Ce ți-ar plăcea să faci?

– Habar n-am. N-am avut niciodată o întreagă zi liberă.

– Ești pregătită să lași itinerarul pe mâna mea?

– Din moment ce-am fost răpită, ce altă opțiune am?

– Iată un punct de vedere foarte bun!

Hugh trase de hățuri într-o curbă strânsă, iar un drum lung și drept se ivi, ademenitor, înaintea lor, în lumina soarelui de iarnă.

– Ține-ți bine boneta, domnișoară Merriwell! Ține-o bine. Pentru că am de gând să te duc foarte, *foarte* repede. Aventurile trebuie întotdeauna să-ți taie răsuflarea.

Hugh se ținu de cuvânt. Zburară prin peisajul care trecea iute pe lângă ei, în șareta cu roți bine unse, ce sărea peste dâmburile de pe drum, iar aerul rece de iarnă le șfichiui obrajii în timp ce puseră iute kilometri între ei și Standish House. Viteza și vântul făcură conversația imposibilă, așa că Minerva se relaxă cât putu de mult în scaun și se bucură de călătorie, cuibărită sub pătura groasă pe care el avusese bunul-simț s-o aducă.

În cele din urmă, după aproape o oră, el încetini.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnită, răspunse ea, dându-și seama că, din pricina suferinței la gândul despărțirii, abia reușise să rontăie pâinea prăjită pe care i-o adusese menajera ei. Dar se pare că suntem în mijlocul pustietății! exclamă ea cercetând orizontul în căutarea unui semn de civilizație. E un sat acolo? întrebă, arătând către câteva fire subțiri de fum, pe care le vedea ieșind din hornuri. O fi un han?

– Câtă lipsă de imaginație! Micul dejun la han e prea comun. *Micul dejun* pe care îl vom lua noi e împachetat în coșul de acolo și știu locul perfect în care putem să mâncăm.

Era evident că el n-avea de gând să-i spună încotro mergeau. În schimb, întoarse șareta pe un alt drum, unul șerpuitor, care se înclina ușor la deal și străbătea un pâlc de arbori deși.

În cele din urmă, copacii se despărțiră și scoaseră la iveală ruinele proeminente ale unei clădiri străvechi, ale cărei vaste ferestre boltite erau împodobite cu iederă.

– Asta-i abația Netley.

– E frumoasă.

– Prea frumoasă, mă tem, pentru că a fost *descoperită* recent de cei pasionați de călătorii și de cei aflați în căutare de inspirație ca să compună poezii.

Hugh se strâmbă, dezgustat.

– Dar, la această oră neobișnuită, avem locul doar pentru noi.

Trase șareta lângă un copac, sări cu agilitate jos și legă hățurile de o ramură joasă, înainte de a o ajuta să coboare.

– Sper că porți cizme de mers. E nevoie de puțin efort ca să ajungem acolo.

Minerva își croi drum peste terenul denivelat, urmându-l pe Hugh, care mergea înainte, cărând coșul enorm. Când ajunseră, în sfârșit, la abație, el o lăsă să se minuneze de rămășițele dantelate ale acoperișului, ce părea suspendat deasupra lor, ținut de nimic altceva decât de vrejurile de iederă. Apoi Hugh așternu o pânză la baza a ceea ce trebuia să fi fost cândva niște coloane mărețe care susținuseră structura uriașă.

– Pentru că e genul de loc ce necesită o lecție de istorie, îți voi spune că abația asta e una medievală. Cea mai mare parte din ea, cel puțin. După ce încântătorul despot Henric al VIII-lea a desființat

mănăstirile, abația s-a bucurat pentru scurt timp de statutul de casă a unui nobil, înainte de a cădea în ruină.

– Îmi dau seama de ce-i inspiră pe poeți.

Minerva își trecu palma peste piatra rece și aspră a unui cadru de fereastră al cărei vitraliu dispăruse de mult.

– Iată exact genul de lucru pe care aș vrea să-l desenez! Dacă aș fi avut cernelurile și pensulele la mine...

– Ar fi trebuit să-ți spun să le aduci..., spuse Hugh, supărându-se de îndată pe sine. Nu mi-a trecut prin minte că ai fi vrut, deși ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Uit mereu că ești artistă.

– Nici mie nu mi-a trecut prin minte să le aduc de la Londra, spuse ea, nevrând să-l facă să se simtă rău. Și nu pot decât să visez c-aș putea să ajung o artistă care desenează orice își dorește, pur și simplu din plăcere. Gravez în lemn și desenez ceea ce mi se cere. Dar voi păstra acest loc frumos în amintire și îl voi desena într-o bună zi, de plăcere.

Minerva se întoarse spre adevăratul festin pe care el îl aranjase.

– Între timp, mi-ai promis că mă vei hrăni.

– Bineînțeles.

Ea îi acceptă brațul pe care Hugh i-l oferise ca s-o conducă spre coș și râse atunci când el scoase o batistă și o așeză pe piatra goală pe care o rezervase pentru fundul ei. Scoase, apoi, două farfurii de porțelan fin și-i întinse una.

– Pentru că asta e o masă lipsită de orice etichetă, te las să te servești singură. Însă îți recomand din tot sufletul una dintre acele mici tarte cu mere.

– Tarte cu mere? La micul dejun?

– Ei bine, era cam greu să împachetez ouă și șuncă, nu? Ar fi fost tari cu piatra cu mult înainte să ajungem aici, iar ouăle nu prea fac față la drum. În plus, ouăle poșate nu merg cu șampanie, spuse el făcându-i cu ochiul în timp ce pescui sticla din coș, cu un gest teatral. Dar căpșunile de acolo, da. Ai idee cât de greu e să găsești căpșuni iarna?

– Sunt din sera ta, nu-i așa? Deci, pentru tine, n-a fost greu deloc. Ți le-a cules unul dintre servitori? Ce chin *oribil*!

– Semantica, draga mea Minerva. Ar trebui să fii impresionată.

– Sunt impresionată. De tot. Întotdeauna ai reușit să mă impresionezi.

În ziua aceea, seara trecută, prima oară când intervenise ca s-o salveze de domnul Pinkerton. Un adevărat cavaler în armură strălucitoare, cu toate că ea fusese convinsă că așa ceva nu exista.

– Ce pot să spun? zise Hugh în timp ce dopul sărea, iar șampania rece spumega peste gâtul sticlei. Sunt impresionant din fire, se făli el, turnându-i șampanie Minervei într-un frumos pahar de cristal. Și mult prea modest, dragul de mine!

Capitolul 21

Faptul că luau masa împreună, în ruinele unei abații, avea ceva intim. Zidurile și iedera deasă îi învăluiau, protejându-i de ochi iscoditori, în timp ce lumina soarelui pătrundea prin uriașa crăpătură care fusese odată acoperișul. Hugh nu fusese pregătit pentru efectul pe care toate acestea îl aveau asupra lui. Încântarea Minervei, provocată de plăceri simple precum căpșunile și tartele cu mere. Încântarea lui la simplul fapt că era singur cu ea.

– Mă bucur că nu sunt poeți cu noi, aici. Ar fi stricat totul, spuse Minerva.

– Nu doar poeții strică locul ăsta. Este și cel mai căutat loc din Hampshire de către cuplurile de îndrăgostiți. Nimic nu strică digestia mai repede decât o pereche de porumbei care zâmbesc prostește și gânguresc. Nimeni nu vrea să vadă asta... mai ales la micul dejun.

– Adevărat... dar nu sunt surprinsă că îndrăgostiții vin aici. E foarte romantic, spuse ea uitându-se la ziduri cu o privire visătoare. Mă întreb câți tineri și-au cerut în căsătorie iubitele aici.

– Ori au furat un sărut sau două? întrebă el, gândindu-se că unii făcuseră chiar mai mult de-atât, dar că nu era înțelept să se gândească la așa ceva când ea se afla la doar un braț distanță. Mai vrei o tartă cu mere?

Ea clătină din cap și zâmbi.

– Câte tinere domnișoare ai adus aici de-a lungul anilor? Câteva, pun pariu. Având în vedere că e locul perfect pentru seducție.

– Nici una, răspunse el, iar adevărul era că n-o adusese decât pe ea. Ăsta-i genul de loc îngrozitor de romantic în care tinerelor domnișoare le vin idei, mărturisi el, dându-și seama că era, de fapt, genul de loc îngrozitor de romantic în care *lui* îi veneau idei, unele lascive, iar altele, îngrijorător de poetice, așa că se ridică, hotărât să le alunge iute. Haide... observ că abia aștepți să explorezi locul ăsta.

Neprevăzător, îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice și regretă imediat ce simți atingerea ei, din cauza sentimentului copleșitor de mulțumire pe care i-l crea acel contact simplu.

– Cu siguranță că, dacă se presupune că ăsta e un loc pentru seducție, decorul n-are cum să fie altfel decât romantic, fu de părere Minerva.

– Există romantic, iar apoi există *romantic*.

– E vreo diferență între ele?

Ea îi dădu drumul la mână ca să-și treacă, blând, degetele peste un cadru de fereastră, însă el continuă să-i simtă atingerea.

Până la degetele de la picioare.

– Evident... în funcție de durata prevăzută a poveștii de iubire.

– Înțeleg..., murmură ea zâmbind cu subînțeles. Ceea ce vrei să spui tu, dar ești mult prea politicos și prea gentleman, temându-te să nu cumva să-mi rănești sentimentele feminine, este că „romantic" implică dragoste, promisiuni și angajament, în timp ce „*romantic*", pronunță ea apăsat, imitând tonul folosit de el, înseamnă simplă pasiune. Genul care arde iute și se stinge la fel de iute. Sunt familiarizată cu asta.

La fel și el. Nu putu să nu se gândească la acea Minerva pasională, care îl sărutase fără să se mai poată controla. Sărutări îndrăznețe, sigure pe sine...

Spectrul pretendentului ei din trecut se ivi, stricându-i complet starea de bine și făcându-l din nou irațional de gelos.

– A, da... uitasem de ticălosul care ți-a frânt inima.

– Inima mea n-a fost frântă. A fost dezamăgită, atâta tot.

Ușurare. Palpabilă și viscerală. Îngrijorător.

– Deci, nu l-ai iubit?

Pentru că, dintr-odată, Hugh trebuia să știe.

Ea urcă pe niște scări aflate în ruină, ce nu duceau nicăieri, și admiră priveliștea de dedesubt, refuzându-i dreptul de a-i vedea expresia, astfel încât el să poată afla adevărul absolut.

– N-a fost decât o pasiune prostească.

El ar fi vrut să-și mențină acea stare de ușurare, dar nu putea să lase lucrurile așa.

– Dar idila voastră nu s-a rezumat la niște ocheade schimbate peste băncile de la biserică, nu? întrebă el, neputându-se abține. Diana a lăsat să se înțeleagă că el te-a rănit grav.

Umerii ei deveniră rigizi.

– El a plecat, Hugh... așa cum fac bărbații. Nu-l învinovățesc pentru asta, răspunse Minerva, întorcându-se către el pentru o clipă, ca pentru a-i dovedi că nu era afectată, iar apoi privind din nou în gol. Avea doar douăzeci de ani, eu aveam nouăsprezece. Îmi făcuse curte mai puțin de un an și nu discutaserăm niciodată despre viitor, fiindcă amândoi eram prea tineri ca să ne așezăm la casa noastră și prea săraci ca să ne gândim serios la mai mult decât un flirt. Când s-a ivit ocazia și și-a găsit ceva mai bun de muncă în altă parte, a acceptat situația în mod natural și ne-am despărțit fără resentimente.

Hugh n-o crezu.

– Natural? se miră el, gândindu-se că Minerva se exprimase cu prea multă generozitate. Să fi fost pură coincidență momentul în care v-ați despărțit? o chestionă el mai departe, urcând treptele în urma ei. Nu cumva tatăl tău a dispărut pe când tu n-aveai decât nouăsprezece ani?

Hugh văzu cum umerii ei redeveniră rigizi. Minerva ridică din ei, cu un gest prea puțin convingător.

– Nici un bărbat... un băiat, mai ales, nu s-ar fi așteptat să-mi asum responsabilitatea de a-mi crește ambele surori, mai ales că și eu eram tot la o vârstă fragedă.

Până ca ea să se întoarcă, toate emoțiile care i s-ar fi putut citi pe față fură ascunse, dar, chiar și așa, evită să întâlnească privirea lui, concentrându-se, în schimb, la rugii de mure care strangulau iedera de pe peretele în ruină de dedesubt.

– Nu-i găsi scuze! spuse Hugh ridicându-i cu blândețe bărbia, în dorința de a-i citi adevărul în ochi și de-a o lăsa pe ea să vadă într-ai lui furia față de lașul bleg care o părăsise în cele mai grele momente din existența ei. Dacă te-ar fi iubit, ar fi rămas. Indiferent de situație.

– Atunci, e clar că nu m-a iubit destul, nu? răspunse ea pe un ton frivol, dar în care el remarcă o aproape imperceptibilă tentă de amărăciune. În ciuda declarațiilor lui contrare, repetate și convingătoare!

– Dacă ți-a făcut promisiuni, ar fi trebuit să se țină de cuvânt.

– Pentru ce? Ca amândoi să fim nefericiți?

Acea explozie de durere, precum și resemnarea ei, îl tulburară profund. Minerva nu se aștepta la nimic bun de la viață, deși el știa că ea merita mult mai mult.

– În plus, acolo de unde vin eu, câteva săruturi furate nu sunt neapărat egale cu o promisiune solemnă. Și, oricum, o promisiune e precum crusta de pe plăcintă... drăguță, o vreme, dar ușor de rupt. Nimănui nu-i pasă de reputația unei tinere domnișoare din Clerkenwell. Din fericire, am avut bunul-simț să nu-i permit prea multe curtezanului meu.

Hugh simți cum dădu drumul răsuflării pe care nu realizase că și-o ținea. Odată cu ea, se duse și mare parte din gelozia lui irațională, deși știa că n-ar fi trebuit să-i pese. Ea îi luă ușurarea drept milă și-și îndreptă, mândră, umerii plăpânzi, privindu-l drept în ochi.

– Privind retrospectiv, sunt convinsă că mi-a făcut o favoare.

– Părăsirea e o favoare?

– Era nevoie să mă maturizez pentru că, în ciuda tuturor dezamăgirilor pe care le trăisem din cauza tatălui meu, încă mai aveam idei prostești și romantice, deși ar fi trebuit să știu că bărbații sunt, prin natura lor, nedemni de încredere, fiindcă le este permis să fie astfel, și că nu merită ca o femeie să facă eforturi pentru ei vreme îndelungată.

– Iată un punct de vedere cinic. Nu toți bărbații sunt nedemni de încredere.

– Adevărat, zise ea, însă fără să pară convinsă. Deși încă n-am întâlnit unul în care să am încredere. Și, spre meritul lor, unii gentlemeni sunt suficient de cinstiți ca să-și recunoască defectele de la bun început... așa cum ai făcut-o tu, continuă ea, plasându-l pe Hugh, cu acea remarcă succintă, în aceeași categorie deloc strălucită în care se aflau fostul ei iubit laș și tatăl ei bun de nimic, dispărut și nedemn. Ceea ce-i admirabil, filozofă ea, pentru că-i oferă unei femei, încă de la început, o bună ocazie să evite orice posibile neînțelegeri. Doar o neghioabă s-ar îndrăgosti de un ticălos despre care știe că e ticălos.

Tonul ironic nu îi alină deloc lui Hugh înțepătura profundă pe care i-o produseseră cuvintele ei.

Minerva își îndreptă din nou privirea spre depărtări.

– Dar destul cu asta... Acolo e marea?

Schimbare de subiect.

Ceva la care el fusese întotdeauna maestru, atunci când oamenii atingeau o coardă sensibilă. Însă, până în acel moment, Hugh nu-și dăduse seama cât de frustrant trebuia să fie pentru alții, iar acum

suferea el însuși, fiindcă nu încheiase subiectul. Intenționase să profite la maximum de emoțiile Minervei, să ajungă la rădăcina lor și să îndrepte lucrurile. Voia să-i aducă argumente împotriva cinismului ei și se simți furios pentru că n-o putea face. Cum ar fi putut, când ea spusese adevărul? Nici el nu era demn de încredere, iar ea merita mai mult de-atât.

– Nu chiar. E un golf.

– Ce păcat! N-am mai văzut niciodată marea.

Lui îi stătea în puteri să îndrepte asta, cel puțin.

– Încă o absurditate ușor de remediat, spuse el, dorindu-și ca toate absurdițățile să fi fost astfel. Ne aflăm la câțiva kilometri de coastă. Ți-ar plăcea s-o vezi azi?

– Putem?

Frumoșii ei ochi străluceau din nou, de încântare.

– Astăzi totul e pentru tine. Dacă vrei să vezi marea, atunci dorința ta e poruncă pentru mine. Și știu locul potrivit.

Întinse mâna ca s-o ajute să coboare și realiză, încă o dată, că era incapabil să lase lucrurile așa cum erau, cu toate că știa că n-avea nici un drept să fie gelos și mai ales că n-avea dreptul să fie iscoditor.

– Cum îl chema?

– De ce te interesează?

Simpla atingere a mâinii ei părea să-l încălzească din interior.

– Pentru că, dacă voi da vreodată de el, știu de pe acum că voi simți că e de datoria mea să-i spun cât de prost a fost că te-a părăsit.

Ceea ce-l făcea și pe el prost, în egală măsură.

Dar ce altă opțiune avea? Dacă n-ar fi fost fiul tatălui său și, prin urmare, genul de bărbat care s-o dezamăgească în cele din urmă, deși neintenționat, atunci Minerva era genul de femeie cu care se imagina petrecându-și viața, fericit, până la adânci bătrâneți. Era inteligentă și amuzantă, generoasă cu fapta și cu gândul, pasională, ambițioasă, minunat de imperfectă în modul ei unic și comic și, fără îndoială, cea mai atractivă și mai ademenitoare femeie pe care pusese vreodată ochii. Adora totul la ea, de la înălțimea ei neobișnuită, până la incapacitatea ei de a cânta.

– A fost un prost, zise ea oprindu-se pe trepte, iar trăsăturile i se relaxară în clipa în care privi în jos, spre el. Spui cele mai frumoase lucruri, Hugh, adăugă ea zâmbind, spre bucuria lui. Nu-i de mirare că toate doamnele te iubesc.

– Cu excepția ta.

Realitatea era dureroasă.

– Cu excepția mea.

Profund dureroasă.

– Pentru că doar o neghioabă s-ar îndrăgosti de un ticălos.

– Exact, zise ea în timp ce punea piciorul pe ultima treaptă. Am multe defecte, dar cu siguranță că nu sunt... of, pentru numele Domnului!

Ea trase de rochie, scoțând la iveală un mărăcine agățat de stofă. Mai trase o dată, fără să poată să scape de el.

– Faci mai rău... Dă-mi voie, spuse Hugh, care, fără să stea pe gânduri, întinse mâna în spatele ei ca să i-l desprindă. Să nu te dai în spate...

Ea își sprijini mâna de umărul lui ca să-și țină echilibrul. Hugh încercă să ignore acea atingere, în timp ce se lupta cu ghimpii propriei dezamăgiri zdrobitoare la auzul refuzului ei, precum și cu durerea de a-și da seama că ea n-ar fi trebuit să-l dorească. Fiindcă *era* fiul tatălui său și atât de asemănător cu ceilalți, incapabil să poată fi bărbatul pe care ea îl merita. Dar dacă el ar fi putut să fie...?

Nu era nici o îndoială că, dacă ar fi reușit să fie acel bărbat pentru cineva, avea mai multe șanse cu acea femeie uimitoare decât cu oricare alta.

Nebunie! Locul acela romantic îl făcuse să nu mai gândească limpede.

– Aproape c-am terminat... gata.

Intenționase să zâmbească, triumfător, iar apoi să se îndepărteze și să se replieze. Să-i salveze pe amândoi de acele dorințe ridicole, imposibile, însă privirea îi ajunse dintr-odată la nivelul buzelor Minervei, iar zâmbetul îi pieri, fiindcă mâna ei încă se afla pe umărul lui, iar ea mirosea a căpșuni și a șampanie și era tot ceea ce-și dorise vreodată.

Ce-ar fi...

Mâna lui era la doar câțiva milimetri de șoldul ei, disperată s-o atingă. Cei câțiva centimetri de aer care separau corpul ei frumos de al lui păreau încărcați cu o energie care aștepta să fie descărcată.

Nici unul dintre ei nu se mișcă.

Hugh auzea respirația Minervei.

Auzea tăcerea intimă care îi învăluise.

Își auzea propria inimă bătând.

Propria nehotărâre. Propriile frici.

Propriile idei îngrozitor de romantice. Unele dintre ele, pline de dorință. Altele, îngrijorător de poetice. Dar nici unele, rele. De fapt, în acea clipă anume, ele erau întru totul... excelente în toate privințele.

Excelente!

Simți pământul mișcându-se sub picioarele lui.

În mod clar, faptul că venise acolo în acea dimineață, singur cu ea, fusese o greșeală uriașă. Iar dacă acționa conform dorințelor lui, ar fi făcut o altă greșeală uriașă. Atât față de Minerva, cât și față de conștiința lui cea cicălitoare. L-ar fi omorât s-o facă să sufere. Pentru binele propriei conștiințe și ca să procedeze așa cum era corect, păși într-o parte, retezând, astfel, vraja hipnotizantă a vălului ciudat, invizibil, care se țesuse în jurul lor.

– Bine, atunci... să ne continuăm aventura.

Fu nevoit să se forțeze să se întoarcă la coșul de picnic, în loc s-o ia la fugă, cuprins de o panică oarbă. Se forță să facă un pic de conversație în timp ce împacheta, în grabă, mâncarea. Se forță să nu cedeze pornirii de-a uita de toate și de-a o săruta pe Minerva, condamnându-se. Se forță să nu-și iasă din minți de enervare că nu putea s-o sărute. Că nu trebuia să facă așa ceva.

Că n-avea s-o facă.

Se forță să nu observe că ea părea dezamăgită de faptul că el n-o sărutase.

În schimb, o ajută să se întoarcă la șaretă, iar apoi legă coșul de picnic la spatele acesteia, revenind la locul lui abia atunci când se simți suficient de calm încât să continue ca și cum lucrurile n-ar fi stat deloc rău, deși chiar așa era, din păcate.

Hugh era cuprins de durere.

O durere pe care n-o mai trăise, pentru că îl săgeta de-a dreptul în inimă, un organ care nu-i mai fusese afectat astfel, sau căruia nu-i dăduse prea multă atenție. Durerea aceea îl forța să se confrunte cu o realitate la care nu se așteptase, una la care se crezuse imun și pe care considerase că n-avea cum s-o perceapă. Una care i se strecurase în suflet fără să bage de seamă, care prinsese rădăcini și devenise pe nesimțite tot mai puternică, într-un colț secret, despre a cărui existență el nu știuse nimic.

Avea sentimente față de Minerva.

Sentimente afectuoase, posesive, pline de dorință și atotcuprinzătoare. Însă Hugh n-avea nici cea mai vagă idee ce putea să facă în privința lor, în afară de a le ignora și de a spera că aveau să dispară.

– M-am gândit să facem un tur al câtorva sate drăguțe și apoi să prânzim la hanul Queen' Head, în Titchfield. Acolo se fac cele mai minunate plăcinte, crede-mă. Sunt incredibile! Și apoi să mergem la Hill Head, unde sunt kilometri întregi de plajă și unde poți să vezi, în sfârșit, marea, în toată splendoarea ei. Cum sună?

– Excelent...

În următoarele ore, Hugh făcu tot ce putu ca să fie companionul perfect și, spre meritul ei, Minerva continuă să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă, chiar și așa, în atmosferă plutea tensiunea creată de acel moment. Hugh își petrecu cea mai mare parte a prânzului întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească despre asta. Odată ce se hotărî s-o facă, mai zăbovi o oră întrebându-se cum era mai bine să procedeze. Înainte de a apuca să-și ia avânt, la orizont se întrezări oceanul. Nu că el i-ar fi dat multă atenție, prea ocupat să privească chipul Minervei și încercând să se bucure de privirea ei uimită la vederea întinderii imense de apă. Nu putea strica momentul aducând în discuție ceea ce Minerva numea Marele Nespus – chiar dacă inima lui frământată îl îmboldea să vorbească.

– Aud vuietul valurilor!

Deloc surprinzător, având în vedere că luna decembrie era aproape, briza sprintenă a mării șfichiuia, cu vigoare, apa. Val după val se forma în larg, venind spre ei, prăvălindu-se pe prundișul de pe plaja din fața lor și trimițând printre pietricele torenți de spumă care apoi se retrăgeau iute.

– Este exact la fel ca sunetul pe care-l auzi atunci când îți pui o scoică la ureche. N-am crezut niciodată asta înainte... Dar este adevărat!

Hugh opri șareta, iar Minerva nu mai așteptă ca el s-o ajute să coboare. În schimb, sări jos și se grăbi spre plajă.

Vântul îi lipi rochia de picioare. Își ținea boneta cu o mână, dar, chiar și așa, mai multe șuvițe lungi și brunete scăpară neinvitate din strânsoare în timp ce ea alerga, vrăjită de privelițte. Apoi se întoarse spre el, întruchiparea bucuriei absolute. În mod

surprinzător, acea bucurie îl cuprinse și pe el, făcându-l să-i zâmbească, la rândul lui, și alungându-i starea ciudată.

– Haide, Hugh! Mi-ai promis o plimbare pe plajă. Iar plaja e atât de mare!

Probabil că exista undeva o potecă bătătorită, dar Minerva era prea nerăbdătoare să ajungă la plajă, așa că Hugh o ajută să coboare pe panta abruptă și, ținând-o în continuare de mână, o conduse cât îndrăznea de aproape de locul în care apa întâlnea țărmul, fără să rişte ca un val răzleț să le umple încălțările cu apă.

– E minunat, Hugh! Mulțumesc că m-ai adus.

– Încă un lucru splendid pe care să-l pictezi într-o bună zi.

– Mă îndoiesc că m-aș putea ridica la înălțimea peisajului... toate culorile... toate mișcările...

– Se spune că luna controlează mareea.

– Da? întrebă ea, uimită, ridicându-și privirea spre cer, cu toate că luna nu era vizibilă. Cum face asta de la o distanță atât de mare?

– E vorba despre ceva ce are de-a face cu gravitația, sau, cel puțin, așa am citit. Nu pot să spun că înțeleg chiar totul.

– Unele lucruri nu sunt menite să fie înțelese, pur și simplu așa sunt. E de ajuns.

– Foarte filosofic.

Ea se aplecă și scoase, cu unghiile, o scoică albă și plată din nisipul umed, iar apoi se întoarse cu fața spre el, zâmbind.

– E ziua potrivită pentru așa ceva. Și ce zi minunată a fost... ca să acceptăm *ce-ar fi*-urile și ca să nu înțelegem lucrurile care pur și simplu sunt.

Hugh se rezumă să dea din cap în semn de încuviințare, puțin luat prin surprindere de declarația ei, care părea să rezume tot ceea ce simțea el. Îi întinse mâna, iar ea o apucă, totul devenind dintr-odată firesc, iar apoi se plimbară pe toată plaja. Minerva adună scoici, cercetă algele, urmări pescărușii care zburau deasupra lor și absorbi toate astea împărtășindu-le cu el, cu o încântare aproape copilărească. Vântul îi fură boneta și i-o trimise, rostogolindu-se, de-a lungul plajei. Minerva alergă după ea, râzând, stârnind în sufletul lui Hugh și mai multă dorință, și mai mult dor, precum și mai multe regrete.

Alte *ce-ar fi*-uri...

În cele din urmă, el îi prinse boneta și scutură nisipul de pe ea. Minerva o luă și, de bucurie, făcu o piruetă.

– E frumos, Hugh... așa cum ai zis. Oare toate plajele sunt la fel de frumoase precum cele din Hampshire?

– Nu toate. Unele sunt mai frumoase, altele, mai puțin.

– Dar plaja din Italia? Cea spre care s-ar putea să fim nevoiți să fugim mai târziu? Și ea e la fel de frumoasă?

– E cea mai frumoasă plajă din lume.

Pentru că ea ar fi fost acolo, alături de el. Oriunde se afla și ea, era frumos.

Ea se opri din învârtit și se uită la el, iar Hugh văzu oglindindu-se în ochii ei tot ceea ce simțea el. Pofta. Dorința. Tristețea. Milioanele de *ce-ar fi*-uri pe care nici unul dintre ei nu voia să le conștientizeze. În clipa aceea, ceva cedă în interiorul lui.

Anumitor lucruri nu le era dat să fie înțelese, ci pur și simplu *erau*. Iar acolo, atunci, era un astfel de moment.

Unul perfect.

Poate că singurul care le rămăsese.

Se întinse spre ea și o trase către el, petrecându-și mâinile, posesiv, în jurul taliei ei. Nici unul nu spuse nimic. Cuvintele păreau inutile ori de câte ori el se îneca în privirea ei intensă, de smarald. Ea îl cuprinse pe după umeri și păși înainte, astfel încât piepturile și șoldurile li se atinseră.

Nu-și dădu prea bine seama dacă el își aplecase capul sau dacă ea i-l trăsese în jos, însă oftă în dreptul gurii ei atunci când buzele li se atinseră, în cele din urmă, și puse în acel sărut tot ceea ce simțea, fiecare emoție încâlcită, fiecare vis imposibil, toată pasiunea, ca și toată afecțiunea care-i înmugurise în suflet de curând.

Sărutul suprem.

Însă unul care aducea cu el un milion de *ce-ar fi*-uri și nici măcar un singur răspuns.

Capitolul 22

Minerva nu știa cât timp stătuseră acolo, înlănțuiți unul în brațele celuilalt. Timpul se oprise în loc și nu mai exista nimic altceva în afară de ea, de el și de sunetul îndepărtat al mării. Dar, în timp ce valurile care se spărgeau de mal deveneau din ce în ce mai intense, încă o dată el fu acela care se retrase. Se desprinse din îmbrățișare și făcu un pas înapoi, iar pe urmă începu să se plimbe încolo și-ncoace, trecându-și mâna prin păr și cu fața întunecată de o expresie de totală nefericire.

Pentru Minerva, nu fusese doar o întrerupere fizică a sărutului, ci și una emoțională. Îl simțea distanțându-se de acel sărut – de ea. Parcă regreta.

– Îmi pare rău..., murmură el. N-ar fi trebuit să fac asta. A fost o greșeală. O greșeală imensă. Nu prea știu ce mi-a venit...

– A *fost* o greșeală.

Ea încercă să pară blazată. Neafectată, mai degrabă decât rănită de remușcarea amară pe care o zărea în ochii lui. Ochi care erau acum prea tulburați ca să mai sclipească strengărește, ca de obicei. Ochi care se chinuiau să privească într-ai ei.

– Trebuie să înțelegi că e o situație imposibilă, spuse Hugh.

Ea știa că era o situație imposibilă. O știuse înainte de a-l lăsa s-o sărute. O știuse atunci când își permisese să aibă sentimente pentru el, și totuși le avea. Asta, însă, nu făcea ca regretul lui s-o doară mai puțin.

– Nu-ți bate capul. A fost doar un sărut.

Doar un sărut.

Unul care-i făcuse inima să cânte, înainte de-a i se preda cu totul lui Hugh. Ce neghioabă desăvârșită era! El nu-i ascunsese niciodată faptul că era un ticălos, iar ea se crezuse imună la ticăloși, dar, chiar și așa, se îndrăgostise de el, sedusă de farmecul lui și de firea lui ușuratică. Cândva, în ultima săptămână, ea uitase de

unde venea, uitase că asta nu era viața ei. Era o născocire. Un plan. O ameţitoare rupere de realitate, pe care ea, mândra realistă, o pierduse din vedere, aşa cum uitase toate lecţiile aspre pe care i le dăduse viaţa.

– Probabil că ar trebui să dăm uitării tot ce s-a întâmplat... nu-i aşa? întrebă el, părând îngrețoşat acum, ceea ce era de-a dreptul insultător.

– Probabil că da, răspunse Minerva, nu că ea ar fi uitat ultimul sărut, cel care o făcuse să se ataşeze şi mai mult de el, cel la care se gândise tot timpul. Probabil că ar trebui să ne şi întoarcem. Se va întuneca în circa o oră.

– Da... desigur... doar dacă nu vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat.

– Ce e de discutat? A fost doar un sărut. Haide să nu ne stricăm ziua.

Cum reuşise să zâmbească, ea n-avea să ştie niciodată, când tot ce voia era să plângă şi să urle la lună ca o *banshee*[1].

– Da... o idee excelentă.

El îi întinse mâna ca s-o ajute să urce pe malul abrupt, iar ea se prefăcu că n-o văzu. Nu voia să-l atingă acum. Nu voia să fie nicăieri în preajma lui.

Proastă! *Proastă!*

– Durează mult drumul până la Standish House?

Abia aştepta să ajungă în refugiul ei din dormitorul de împrumut şi să-şi lingă rănile între patru pereţi. Oare ce o posedase şi o făcuse să-şi dea inima unui alt bărbat care n-avea nici o intenţie să rămână alături de ea?

– Dacă drumurile sunt libere, ajungem în mai puţin de o oră.

Proastă!

El o plătea. O plătea ca să-l ţină departe de ghearele căsătoriei. Un indiciu orbitor de clar cu privire la intenţiile acestui bărbat. Ce fusese în capul ei? Crezuse cumva că ea avea să fie cea care îl schimba? Ea? Un amărât de gravor în lemn din Clerkenwell, când cele mai alese frumuseţi din înalta societate nu reuşiseră să-l schimbe?

Sigur că nu!

[1] Personaj feminin din mitologia irlandeză, care anunţă, strigând sau bocind, moartea unui membru al familiei

Realitatea tristă era că nu gândise dincolo de romantismul situației și-și permisese să fie luată de val. Ar fi trebuit să-i spună unde să-și vâre banii, chiar din prima zi?

– Mă întreb cum s-au descurcat fără noi.

Tonul ei era relaxat și conversațional. N-avea de gând să-i permită să vadă cât de mult o rănise. Dacă el regreta acel sărut, nu merita ca ei să-i pese. Era mai bine să-l lase să creadă că pentru ea nu conta.

– Bănuiesc că vom afla în curând.

El veni în laterala șaretei ca s-o ajute să urce, iar Minerva le mulțumi în gând strămoșilor ei înalți pentru că, datorită lor, avea picioare lungi, cu care reuși să se urce în șaretă înainte ca el s-o poată ajuta. Apoi ea își înveli cu pătura groasă, ca un scut, corpul cuprins dintr-odată de răceală.

Devenit inutil, Hugh se urcă lângă ea și începu să mânuiască hățurile ca să întoarcă șareta, încordarea ridicându-se între ei ca o baricadă de-a latul banchetei înguste. Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Minerva își stoarse creierul căutând ceva de zis, orice lucru lipsit de importanță, ca să-l convingă că întreaga situație nu conta deloc pentru ea. Nu-i veni nimic în minte, așa că se întoarse, depărtându-se ușor, cu privirea îndreptată spre peisaj și nu spre Hugh, recunoscătoare pentru iuțeala cu care mergea șareta lui cea luxoasă.

Goniseră timp de douăzeci de minute bune, când el trase dintr-odată de hățuri și opri, brusc, vehiculul.

– Trebuie să vorbim.

– Chiar nu trebuie.

– Îmi pare incredibil de rău pentru acel sărut. Și îmi pare rău pentru cele întâmplate mai devreme... pe scară. Și pentru noaptea aceea, în fața ușii dormitorului tău.

Îl simți oftând lângă ea, încetișor. Îi observă încordarea din mâna făcută pumn în jurul hățurilor.

– Ca să fiu sincer, Minerva, mă lupt din răsputeri să *nu* te sărut, în ciuda faptului că sunt conștient că nu poate duce nicăieri.

„Nu poate duce nicăieri!" îi striga gândul lui.

O modalitate foarte politicoasă de a-i reaminti că gravorii din Clerkenwell n-aveau de ce să nutrească sentimente capricioase de atașament față de conți.

– Dar am vrut să alung încordarea. Să aduc în discuție Marele Nespus și să găsesc o cale prin care să ne împăcăm cu situația asta. Nu putem să ignorăm la nesfârșit ceea ce există, de bună seamă, între noi.

– Între noi? Văd că te exonerezi în mod convenabil de toată vina cu privire la cele întâmplate adineauri. Tu m-ai sărutat. De două ori. Eu nu-mi amintesc să-ți fi cerut s-o faci în nici una dintre ocazii și sunt destul de mulțumită dacă n-o s-o mai facem. Nu te teme, n-am nici un plan legat de tine, *Lord Fareham*. Nu *este* nimic între noi. A fost doar un sărut. Nici primul și, fără îndoială, nici ultimul pentru mine.

– A fost mai mult decât un sărut, la naiba! A însemnat ceva. Pentru amândoi.

El se întinse peste banchetă și o luă de mână, în timp ce ea se gândea la vorbele lui.

– Mă înșel? Sau eu sunt singurul care e lovit de sentimente romantice ciudate, zadarnice, care refuză să dispară?

– Romantice sau *romantice?*

Inima ei frământată trebuia să știe, în ciuda faptului că el le numise „zadarnice"

– Ambele.

Toată culoarea păru să se scurgă de pe chipul lui, ceea ce îi alungă Minervei aproape toată satisfacția dată de faptul că-l auzise recunoscând că ea însemna ceva pentru el.

– La început, am încercat să mă conving că era vorba doar de atracție carnală, dar e mai mult decât poftă, Minerva. Numai eu simt asta?

Îl lăsă să aștepte câteva secunde înainte de a ofta și de a-i arunca o privire piezișă.

– Nu... nu numai tu.

Măcar era și el afectat de tot acel tumult! Cumva, asta o făcea să se simtă mai puțin prostește pentru că-și pusese inima și sufletul într-un sărut zadarnic.

– Să dăm vina pe apropierea noastră forțată? Pe împrejurările ciudate? Pe faptul că ne prefacem în fața tuturor că suntem un cuplu logodit? Pe atmosfera frumoasă de la abație, pe plaja părăsită?...

– Poți să dai vina pe oricare dintre lucrurile astea... Dar eu, unul, iau totul așa cum e. Atracție... pasiune... *afecțiune* incontestabilă.

Ceva ce ar putea fi mult *mai mult* dacă amândoi ne-am încerca norocul.

Inima ei frământată crescu din nou, încurajată de o speranță disperată.

– *Tu*... simți afecțiune pentru... *mine*?

– Păi, asta n-ar prea trebui să fie o surpriză. Ești nemaipomenit de drăguță, spuse el zâmbind trist și privind în jos, la degetele lor întrepătrunse. Dar simt prea multă afecțiune pentru tine ca să dau curs sentimentelor mele fără să mă gândesc la posibilele consecințe. Bărbatul din familia Standish e un soț din cale-afară de nepotrivit, iar eu m-am resemnat să nu fiu niciodată soț. Oricât de mult îmi doresc, nu voi face promisiuni pe care e puțin probabil să le respect, Minerva. Nu în ceea ce te privește. Țin la tine și te respect prea mult ca să mă pot preface că sunt altceva decât ceea ce sunt de fapt. Încă un bărbat nedemn de încredere, care, probabil, pe termen lung, va ajunge să te dezamăgească... la fel ca tatăl tău și ca acel Romeo bun de nimic, care te-a părăsit.

– Ce vrei să spui?

– Că nu mă aflu în situația de a-ți oferi căsătoria. Doar pe mine, deocamdată...

Și iat-o.

Oferta primită, fără îndoială, de numeroase femei nepotrivite din partea unui bărbat aristocrat – angajamentul temporar, incert și fragil de a deveni amanta lui. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, așa cum se așteptase întotdeauna să fie dezamăgită de un bărbat. Cu toate astea, o durea – fiindcă dezamăgirea venea de la el.

Cavalerul ei. Dar, în mod evident, cavalerul ei, ca în orice basm, nu fusese decât rodul unei plăsmuiri.

– Și nu îndrăznesc să-ți cer să aștepți ca să vezi dacă m-aș putea schimba, pe măsură ce relația noastră evoluează...

Se întrerupse și se uită la ea cu atenție, parcă așteptându-se să-i spună ceva, să accepte oferta lui insultătoare.

– Nu.

Minerva se forță să rostească acel cuvânt în timp ce-și trase mâna dintr-a lui. Își dorea o viață mai bună. Una eliberată de cătușele financiare și sociale care o țineau legată. A deveni amanta unui bărbat bogat, batjocorindu-se pe sine și tot ceea ce existase între ei, era un lucru la fel de trecător și de nesigur precum o

bucată de lemn gravată. De fapt, era mai rău. Făcând gravură ca să se întreţină, exista întotdeauna speranţă, printre toate incertitudinile. Ca amantă, nu exista speranţă, doar certitudinea că abandonul era inevitabil.

– Te rog să nu-mi mai ceri niciodată aşa ceva.

El îşi coborî privirea în poală.

– Desigur... Îmi pare rău că am adus vorba despre asta... Fără îndoială, aşa e cel mai bine... Bănuiesc că trebuie să mă împac cu ideea că suntem doi oameni care, dacă eu nu m-aş fi născut aşa..., spuse el în chip de nouă aducere aminte delicată a hăului dintre poziţiile lor în societate, ...ar fi putut să fie perfecţi unul pentru celălalt, dar care sunt condamnaţi ca fiecare dintre ei să însemne doar un scurt interludiu în viaţa celuilalt... Cu atât mai rău.

– Cred că aş fi preferat scuzele, spuse Minerva, care simţea nevoia să plece, sau ca măcar să strige la el şi să-l pălmuiască pentru că o rănise. Scuzele ar fi fost mai puţin deprimante.

Sau insensibile. Se întoarse din nou cu faţa spre marea care se zărea la orizont. Chiar şi ea îşi pierduse magia.

– Ar trebui să plecăm.

– Dar rămânem prieteni, nu? întrebă el pe un ton trist, de care ei nu-i păsa. N-am vrut niciodată să te rănesc.

– Nu m-ai rănit, răspunse ea, gândindu-se că el n-o rănise, ci tăiase în carne vie de-a dreptul. Sunt mult prea raţională ca să mă fi aşteptat vreodată la promisiuni din partea ta sau ca să-mi pierd capul suficient de mult ca să doresc aşa ceva, continuă, gândindu-se din nou că avea prea mult respect pentru propria persoană ca să-i accepte propunerea înjositoare. Până la urmă, doar o proastă se îndrăgosteşte de un ticălos şi doar o idioată s-ar lega de el, conchise ea.

Îl crezuse altfel. Pentru că, atunci când era cu el, şi ea era altfel. Mai fericită, mai relaxată şi chiar mai tânără. Dar se terminase. Hugh stricase, transformase în ceva groaznic un lucru pe care ea îl crezuse minunat. Nesocotise tot ceea ce însemna ea, în condiţiile în care Minerva luptase atât de mult să însemne ceva.

Doar că ea nu avusese niciodată suficientă însemnătate.

Reuşi să înghită în ciuda nodului din gât şi clipi ca să-şi oprească lacrimile ce ameninţau să-i apară în ochi. Niciodată nu-i era uşor să afle că nu era suficient de bună – pe aproape, dar nu tocmai –, dar

să audă asta din gura lui Hugh, un bărbat de care își permisese să-i pese profund, era cumva mai rău.

– Minerva...

– Nu mai e nimic de spus, Hugh. Tu ai întrebat, eu am refuzat, haide s-o lăsăm așa.

Cel puțin, putea să-i acorde credit pentru sinceritate. Ar fi putut s-o seducă fără remușcări, cu promisiuni deșarte și s-o înlăture apoi, așa cum făceau de cele mai multe ori bărbații de teapa lui cu femeile care le erau inferioare. Însă el îi respectase sentimentele și fusese sincer încă de la început în legătură cu intențiile pe care le avea. Iar asta era atât de tipic pentru Hugh!

– Dacă e vreo consolare, îmi pare cu adevărat rău că nu-ți pot promite mai multe azi..., începu Hugh, având zugrăvită pe față o expresie mai serioasă, mai gravă decât oricare alta văzuse ea vreodată le el, ...dar azi îți *promit* un lucru. Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, *voi fi* la dispoziția ta. Oriunde, oricând... Poți să contezi întotdeauna pe mine ca să-ți sar în ajutor.

– Propriul meu cavaler în armură strălucitoare, spuse Minerva pe un ton în care se citea amărăciunea.

– În cel mai bun caz, armura mea e pătată, dar cavalerul de dedesubt sper că nu e chiar atât de rău.

– Și nici chiar atât de bun.

Și mai dezamăgitor. Era prea supărată ca să se uite la el. Prea dezamăgită, prea umilită și prea rănită.

– Îmi pasă prea mult de tine ca să te mint.

– Știu.

Doar că nu suficient de profund ca să dorească mai mult.

Capitolul 23

– Unde naiba ai fost? își întâmpină Diana sora cea mare, după ce aceasta și Hugh opriră șareta în fața grajdurilor. Mi-am smuls părul din cap!

– Nu era cazul să te îngrijorezi. Hugh s-a gândit că aveam nevoie de o pauză, așa ne-am dus la plimbare. I-a dat ordin lui Payne să vă spună că ne întoarcem la timp pentru cină.

În starea lui de adâncă nefericire, Hugh nu se gândise absolut deloc la inevitabila confruntare cu surorile Minervei. Poate că ar fi trebuit s-o facă, dar era prea preocupat de gravitatea a ceea ce tocmai se întâmplase, ca să-i mai pese de orice altceva. Își deschisese sufletul, i se oferise Minervei cât de sincer putuse, cu toate defectele lui, iar ea îl refuzase politicos. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, fiindcă nici măcar în momentul în care îi făcuse oferta nu știuse sigur ce anume îi propunea, dincolo de o încercare de a-i oferi afecțiune profundă și monogamie, ca să vadă dacă aveau un viitor. Chiar și așa, refuzul ei calm, categoric, tăiase ca o sabie.

„Sunt mult prea rațională ca să mă fi așteptat vreodată la promisiuni din partea ta sau ca să-mi pierd capul suficient de mult ca să doresc așa ceva."

Nu putea să dea vina pe ea. Incontestabil, el nu era de încredere, iar acel adevăr jalnic îi făcu să clocotească sângele viciat, de Standish.

Ochii Dianei o măsurară din cap până-n picioare, insistând asupra părului ciufulit, a urmelor de nisip de pe rochie și a buzelor umflate de sărut. Apoi Diana se încruntă.

– O, vom discuta pe larg mai târziu, dragă surioară, te asigur de asta, dar acum avem o problemă mult mai mare pe cap. Haide!

Spunând asta, plecă cu pași mari, așteptându-se ca ei s-o urmeze. Diana alese scara servitorilor, care se afla în spatele bucătăriei, preferând să nu intre în casă prin zona dedicată familiei. Ea se îndreptă direct spre ușa Lucretiei. Bătu ușor și șopti, apropiindu-și gura de ea:

– Eu sunt.

Auziră o cheie răsucindu-se în broască, iar apoi, după ce ușa se deschise, se treziră față în față cu Vee, care avea ochii mari și o privire chinuită.

– O, slavă Domnului! Sunt la capătul puterilor! Din fericire, doarme din nou... deocamdată, cel puțin...

Mezina Merriwell făcu un pas în lateralã, iar Diana îi conduse pe toți în camera întunecată, apoi încuie din nou ușa.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Hugh începu să distingă grămada de pe saltea, care avea forma butucănoasă a Lucretiei. În aer se simțea un miros ciudat, care aducea cu combinația dintre băutură și un parfum ieftin.

– Ce-i cu ea? E bolnavă?

– E beată!

Diana se duse la noptieră și aprinse lampa, ceea ce dezvălui amploarea problemei, în toate detaliile ei dezolante. Lângă lampă se afla o carafă goală. El o recunoscu: era cea din bibliotecă. O sticlă de vin, la fel de goală, era aruncată pe podea. Cea de a treia se odihnea în mâinile dolofane ale Lucretiei, care sforăia tare.

– După-amiază, înainte de a pleca la Societatea Doamnelor, a invocat o nouă durere de cap și s-a retras în cameră. N-am venit să văd ce-i cu ea pentru că domnul Peabody a propus să mergem să călărim, iar când ne-am întors, am văzut că ea nu arăta deloc bine. Din fericire, a reușit să se târască până aici, sus, așa că familia ta încă n-a dat ochii cu ea..., dar a cântat cu atât entuziasm, încât e doar o chestiune de timp până să fie alertați și ceilalți. Draga noastră *mamă* îndoliată, cu aversiune față de alcool, are o pereche de plămâni zdraveni. Vee se ridică, frământându-și mâinile cu nervozitate. Am încercat s-o trezesc și chiar i-am spus lui Payne să trimită sus niște cafea, dar asta a fost acum o oră și nu l-am mai văzut de atunci.

– Măcar a tăcut, în sfârșit. Nu credeam să mai pot suporta și mai mult Mozart, spuse Diana.

Ea se aplecă peste corpul culcat al actriței și încercă să-i ia sticla de vin din mâini. Ceea ce se păru că avu puterea de-a o trezi pe femeie din somnul ei profund. Lucretia își înteți strânsoarea și clipi, cu un ochi injectat, în lumina puternică.

– Stinge lumina! Copil rău!

Întinse mâna în căutarea cuverturilor și, negăsind nici una, își trase rochia ca să-și acopere fața, oferindu-le tuturor imaginea ciorapilor ei dungați și țipători, de genul celor pe care actrițele îi purtau pe scenă.

– Încerc să *dorm*!

– N-are nici o șansă să fie aptă pentru cină. Chiar dacă asta s-ar putea să-i trezească suspiciuni mamei tale, probabil că e mai bine să evite sufrageria, fiindcă mă îndoiesc că în clipa de față știe cum o cheamă... darămite să țină minte cum ar trebui s-o cheme! Dar n-am idee cum vom reuși să-i explicăm absența fără să recunoaștem că e îndrăgostită de băutura tare, spuse Diana săgetând din priviri mormanul de pe pat. Pentru că pariez că au fost câțiva servitori care au văzut-o prin saloane, amețită ca un matelot, și care se prea poate să-i fi spus asta și doamnei. Sau, dacă încă n-au făcut-o, o vor face în curând. Asemenea bârfe sunt neprețuite.

– Payne se va ocupa de servitori, zise Hugh întorcându-se spre Vee. Poți să te duci să-l cauți și să-l întrebi ce naiba face de nu aduce cafeaua?

Vee nu aștepta să i se spună a doua oară, întru totul ușurată de ocazia de a scăpa din încăpere. Hugh n-o putea învinovăți. Ultimele minute ale drumului spre casă fuseseră o adevărată tortură, iar el își pusese în gând să se ascundă în dormitorul lui și să-și lingă rănile în intimitate. Ar fi vrut s-o facă măcar până când ar fi scăpat de pornirea copleșitoare de a-și vărsa furia pe cerurile care-l blestemaseră cu sângele tatălui său, sau de a plânge pentru că Minerva recunoscuse că avea, la rândul ei, sentimente față de el, dar, chiar și așa, era dispusă să-l părăsească, în ciuda ramurii de măslin pe care el i-o oferise deocamdată.

– Mă voi gândi la o scuză cu care să adorm bănuielile familiei mele și îl voi pune pe Payne să găsească o menajeră ușor de mituit, care să stea cu ea.

Fără nici o mustrare de conștiință, Hugh smulse sticla de vin, desprinzând cu forță degetele Lucretiei de pe gâtul acesteia atunci când ea încercă s-o apuce cu toată puterea. El își spuse că, de îndată ce punea mâna pe Giles, avea să-l strângă de gât, fiindcă Giles ar fi trebuit să știe că ceva era nelalocul lui dacă o strălucită actriță londoneză fusese atât de curând disponibilă. Blestemata aceea de

femeie era o beţivă! Una pe care nu putea să se bazeze şi pe care o avea acum pe cap.

– Probabil că e mai bine s-o lăsăm să doarmă câteva ore şi, de îndată ce devine coerentă, să am o discuţie serioasă cu ea, spuse el ducându-se la fereastră, deschizând-o şi vărsând vinul rămas în sticlă. E clar că trebuia să ţin alcoolul sub cheie! exclamă, încruntându-se la Diana. Nu trebuia s-o lăsaţi singură toată ziua!

Era o remarcă nedreaptă, dar ajunsese la capătul răbdării, furios pe destin, pe sângele rău al tatălui său, pe dorinţa lui bruscă, pe inima lui nevolnică şi pe faptul că Minerva îi acceptase atât de iute şi fără nici o opoziţie argumentele logice. Dacă i-ar fi oferit şansa de a fi un om mai bun decât strămoşii lui, atunci el chiar aşa ar fi devenit! Pentru ea! Pentru că ea merita efortul. La naiba, s-ar fi izolat împreună cu ea în Hampshire, departe de toate tentaţiile care i-ar fi putut ademeni sângele nestatornic de Standish, dedicându-se relaţiei lor până când devenea sigur că putea continua în acelaşi mod.

Dar ea era prea raţională ca să dorească orice de la el, darămite promisiunea îndepărtată a căsătoriei, iar el era prea nedemn ca să i se garanteze o şansă. Minerva avea prea multă experienţă cu bărbaţi nevrednici ca să-şi irosească măcar un minut cu altul la fel, iar el îi ura cu atât mai mult pe tatăl ei pierde-vară şi pe acel Romeo neserios. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi avut o şansă! Dar, din cauza lor, ea urma să plece, iar el n-avea s-o mai vadă niciodată. Pentru ea, adio însemna rămas-bun pe veci. Pur şi simplu. Punct şi de la capăt. Un nou început. Deloc ceea ce-şi dorea el. Prea definitiv. Prea dureros.

Prea tragic.

Sub coaste, inima îl durea. Dacă asta făcea afecţiunea, Hugh se cutremură imaginându-şi ce i-ar fi putut face dragostea adevărată.

– Iar dumneata n-ar fi trebuit să pleci singur cu sora mea! Ştiam eu că eşti un desfrânat! Am avertizat-o pe Minerva că nu eşti demn de încredere! Dar, imediat ce am lăsat garda jos, la prima ocazie, ai furat-o! strigă Diana împungându-l cu un deget în piept, mult prea aproape de inima lui afectată. Dacă Minerva a fost dezonorată, va trebui să-mi dai socoteală.

– N-am fost dezonorată, Diana...

– Sau aşa crezi tu! Există mai multe moduri în care o femeie poate fi dezonorată, Minerva, iar acest ticălos dezgustător probabil

că le cunoaște pe toate! Ți-a promis acest escroc că, în schimbul *favorurilor*, te ia în căsătorie? Bănuiesc că te-a dus la vreun han mizerabil, ca să-și facă mendrele cu tine dincolo de privirile indiscrete!

Hugh apucă degetul care îl împungea, înainte ca el să-i facă și mai mult rău organului maltratat deja de Minerva.

– *Nu* ți-am dezonorat sora! strigă el, având conștiința faptului că totuși dorise s-o facă, numai Dumnezeu știind cât de tare, s-o dezonoreze, s-o facă a lui și să nu-i mai dea drumul niciodată. Îmi displace profund o asemenea bănuială!

– Îți displace, ei?

Cea mai arțăgoasă dintre surorile Merriwell își puse o mână în șold, iar cu cealaltă arătă spre Minerva.

– Uită-te în ce stare e! Negi că ai fi atins-o măcar cu un deget? Un bărbat ca tine? Ca tine, *Don Juanul* Londrei?

Hugh nu mai avea nevoie de încă o prelegere despre ce fel de bărbat era.

– Avem alte lucruri pentru care trebuie să ne facem griji, Diana, în afară de acuzațiile tale obscene. Putem să ne concentrăm la problema de față?

– *Là ci darem la mano... Là mi dirai di sì...*

Trilurile distorsionate ale Lucretiei răsunară de sub juponul care o acoperea precum un cort, la un volum și cu un țignal garantat să dăuneze urechilor, alegerea cântecului rezonând în mod ridicol cu suspiciunile Dianei – infama scenă de seducție din *Don Giovanni*[1]. Cea în care seducătorul încerca să ademenească o tânără fată departe de valorile ei morale și de logodnicul ei. Ca și mama lui, Hugh începea să-l urască pe Mozart.

– Știam eu! Știam eu că nu se poate avea încredere în tine!

– *Vedi, non è lontano...*

– Nu mai cânta, Lucretia! Hugh dădu la o parte juponul de pe fața femeii. Trebuie să taci!

– V-am zis că am jucat-o pe Zerlina la Drury Lane? A fost un triumf...

Lucretia trase juponul la loc.

„Afurisitul de Giles!" se gândi Hugh, disperat.

Degetul Dianei îl împunse din nou.

[1] Operă de Wolfgang Amadeus Mozart

– Ce vei face ca să-ți îndrepți faptele grave, Lord Fareham?

– Nimic, Diana! Femeia pe care își dorea cu disperare s-o poată seduce își găsi vocea, în sfârșit, peste întreaga hărmălaie. Pentru că nu s-a întâmplat *nimic*! strigă Minerva privindu-l în ochi pe Hugh cu o căutătură impenetrabilă. N-am fost dezonorată. Hugh nu mi-a făcut nimic rău și nu m-a sedus. Am admirat priveliștile! Am văzut marea. Asta nu e o crimă.

– Menajera mi-a spus că Payne e în camera lui, spuse Vee, dând buzna pe ușă, agitată. Se pare că le-a cerut tuturor să nu-l deranjeze cu nici un preț, nici măcar în caz de urgență.

– Ce Dumnezeu! exclamă Hugh îndreptându-se spre ușă cu pași hotărâți, simțind o nevoie disperată de a strânge pe cineva de gât și gândindu-se că acea persoană putea la fel de bine să fie majordomul lui cel nesupus. Mai vedem noi!

Era limpede că toată lumea își ieșise din minți în ziua aceea. Nimic nu părea să mai fie la locul lui după ce valsase cu Minerva. Se întoarse spre ea și fu nevoit să admită că, datorită modului nesăbuit în care el condusese șareta, *ea* chiar arăta ca și cum un bărbat tocmai ar fi necinstit-o.

– Mă întorc.

Minerva dădu din cap, spășită, cu toate că n-avea nici un motiv pentru care să se căiască, dincolo de faptul că-l respinsese, ceea ce punea și mai multe paie pe foc, în condițiile în care el voia ca ea să fie la fel de furioasă ca și el. Voia ca Minerva să lupte pentru el – pentru ei. Sau cel puțin să încerce s-o facă.

– Până atunci, noi rămânem pe poziție, promise ea.

Ce altruist și din cale-afară de enervant, tipic pentru Minerva!

– Sigur că da.

Mai bine asta, decât să lupte pentru ceva ce ar fi putut să se dovedească minunat dacă...

Ce-ar fi-uri blestemate!

Hugh trânti ușa și urcă pe scara servitorilor, câte două trepte odată, până la etajul al treilea, unde bătu cu pumnul în ușa camerei majordomului.

– Deschide drăcia asta de ușă, Payne, altfel o dărâm!

Auzi o cheie răsucindu-se în broască, iar ușa se deschise suficient de mult ca majordomul lui să se strecoare afară înainte de-a o închide în spatele lui.

– Slavă Domnului că sunteți acasă, milord...

– Nu mă lua pe mine cu „slavă Domnului", puturosule! Ce naiba a fost în capul tău să le abandonezi pe domnișoare și să le lași să se descurce singure cu actrița aia bețivă? Așa te porți în absența mea? Ai promis că te duci să aduci cafea și, în schimb, vii aici ca să lâncezești!

– A intervenit ceva neașteptat și urgent, milord.

– Ceva neașteptat! Și urgent, pe deasupra! Aici... în camera ta confortabilă și *privată*, departe de nebunia care s-a petrecut cu un etaj mai jos?

Hugh își încrucișă mâinile pe piept și clipi.

– Avem un vizitator, îl anunță Payne. Sau, mai degrabă, *aveți* un vizitator. Unul foarte insistent. Slavă Domnului că a sosit înainte ca restul oaspeților să se retragă, astfel încât am reușit să-l interceptez. Ca să păstrez discreția, l-am adus aici, sus, unde am stat cu ochii pe el de atunci încolo. Așteptând, răbdător, sosirea dumneavoastră.

Payne împinse ușa, dând la iveală un bărbat în vârstă, care stătea lungit într-un fotoliu, lângă șemineu. Ochii aroganți, de smarald, îl fixară, iar Hugh știu exact cine era, înainte ca majordomul lui să facă prezentările.

– Domnul Alfred Merriwell, milord. Tatăl domnișoarei Minerva.

Prima reacție a lui Hugh fu aceea de a-l lua la pumni pe acel pierde-vară și de a-l bate măr. În schimb, strânse din fălci și intră în cameră cu pași măsurați, presimțind că aveau să se iște ceva necazuri.

– Domnule Merriwell... ce surpriză neplăcută! Cărui motiv îi datorez plăcerea?

– Am venit să-mi vizitez fiicele. Bărbatul își trecu un picior peste celălalt și zâmbi. Mi-am ales cumva un moment prost?

– Bănuiesc că știți foarte bine că ăsta-i un moment foarte prost, altfel nu v-ați afla aici. Să vorbim pe șleau, domnule.

– Eram ieri la biserică și am asistat la cel mai ciudat lucru. Fiica mea pretinde că e altcineva, conform anunțului citit cu privire la apropiata ei căsătorie. Cu dumneavoastră... un conte... un destrăbălat renumit...

Hugh se încruntă, amenințător. Acceptase acea critică venită de la Minerva, de la sora ei, dar n-avea de gând să i-o permită și acelui șarpe.

Alfred Merriwell ridică din umeri cu indiferență.

– Mai degrabă decât să dau curs acelui anunț și să-mi exprim împotrivirea la încheierea acestei căsătorii, am vrut să fac cum era mai bine, așa că am venit să discutăm. De la bărbat la bărbat.

– Ați fost prezent în biserică?

– Am închiriat o cameră la han. Ce prietenos e satul! Toată lumea a fost dornică să vorbească despre Minerva *mea*. Despre lunga ei logodnă și despre lupta ei cu tuberculoza. Despre tragica moarte a tatălui ei tocmai la Cairngorms, dintre toate locurile de pe pământ. Se pare că și-a găsit și o nouă mamă...

– Ce doriți?

– Sunteți un om bogat.

Șantaj. Hugh nu era surprins.

– Sunt sigur că puteți să găsiți o soluție.

– Cât?

– Aș fi un prost să plec de aici cu mai puțin de o sută, nu?

Hugh se așeză, imitând, calm, poziția acelui individ, în timp ce mintea îi gonea.

– Ce primesc în schimbul celor o sută de lire, domnule Merriwell?

– Mă întorc de unde am venit și nu mă mai vedeți.

Hugh se îndoia de asta.

– Și cum rămâne cu fiicele dumneavoastră?

– Ce-i cu ele?

– Vreți să le vedeți înainte de a pleca? Să le spuneți că v-ați întors din călătoria pe care v-ați prelungit-o cine știe pe unde? Să le împărtășiți norocul care a dat peste dumneavoastră și care implică cele o sută de lire extorcate?

Era un test. Unul despre care Hugh știa, în străfundul minții lui, că Alfred Merriwell n-avea să-l treacă.

– Nu văd nici un motiv pentru care ele trebuie să știe. Fetelor le e mai bine fără mine. Mai ales că și ele vor pleca de aici cu o parte din banii dumneavoastră... destul de mulți. Am dreptate, Lord Fareham? Pentru că amândoi știm că, de fapt, nu sunteți logodit cu Minerva *mea* și că, desigur, nu vă cunoașteți de doi ani *lungi*.

– Sunteți destul de sigur de asta. Cum puteți să știți că nu i-am făcut curte Minervei timp de doi ani, în condițiile în care v-ați abandonat fiicele în urmă cu cinci ani *lungi*?

– Le-am verificat pe fetele mele.

– Le-ați verificat?

– Din când în când. Ca să știu că erau bine.

Ceea ce însemna că ticălosul nu fusese niciodată prea departe de Londra și că trebuia să fi știut că se chinuiau să se descurce.

– De la o distanță sigură, presupun, având în vedere că fetele n-au văzut nici urmă de dumneavoastră de când ați dispărut.

Individul ridică din umeri.

– Nu v-am văzut nici măcar o dată la Clerkenwell, milord. Ciudat, nu găsiți? Având în vedere că toată lumea de aici pretinde că sunteți îndrăgostiți nebunește și că așteptați cu nerăbdare nunta de o grămadă de vreme.

– O întrebare mai bună e de ce, dacă erați la Clerkenwell, ați lăsat-o pe Minerva să vă crească celelalte două fiice fără nici un ajutor... financiar sau de alt fel?

Îi răsări în minte imaginea ei în clipa în care o văzuse pentru prima oară. Hainele ponosite, neasortate, pantofii tociți. Disperarea ei de ai i se plăti nouă mizerabili de șilingi și trei penny.

– Minerva a fost un părinte mai bun decât am fost eu vreodată. A făcut asta imediat după ce mama ei a murit, așa că celorlalte două le era mai bine fără mine. Unii bărbați nu-s făcuți să fie tați, Excelența Voastră. Eu mi-am făcut treaba. Am avut grijă de ele până când au fost suficient de mari ca să aibă singure grijă de ele.

– Ea avea nouăsprezece ani! exclamă Hugh, din a cărui voce răstită dispăru orice urmă de calm prefăcut. Avea nouăsprezece ani și i-ai distrus viața!

– Am învățat-o o meserie. Avea un venit sigur. Le-am pus un acoperiș deasupra capului. Ce le trebuia mai mult? Am făcut cât am putut pentru ele. Sunteți un bărbat căruia îi place viața, Excelență... Noi, bărbații, avem nevoi, nu? Nevoi care nu pot fi satisfăcute atunci când ai încă trei guri de hrănit.

– Le-ai părăsit pentru o femeie..., se dumeri Hugh, formulând o afirmație, nu o întrebare. Le-ai părăsit pentru o femeie mai bine situată, spuse el, revăzând în minte mai multe imagini cu Minerva tocindu-și degetele până la os, chinuindu-se să supraviețuiască, să hrănească trei guri, în timp ce tatăl ei lua cina în altă parte, iar acele imagini îi făcură pumnii să se încleștеze. Ticălos egoist!

– Ne asemănăm. Bărbații ca noi fac ceea ce trebuie, ca să pună mâna pe ceea ce vor.

Alfred Merriwell ridică iarăși din umeri, fără nici o remușcare, în timp ce lui Hugh îi venea rău de la stomac.

– O sută de lire, Lord Fareham... sau întregul sat va afla adevărul. Se ridică și îndepărtă o scamă imaginară de pe haina lui zdrențăroasă. Mă aștept să primesc banii mâine. Mă găsiți la han. Întrebați de domnul Smith.

Capitolul 24

În acea seară, un Hugh foarte diferit coborî la cină cu întârziere. Iar el rămase acel ins diferit în cursul întregii săptămâni care urmă. Nu că ar fi observat și altcineva, pentru că, cel puțin la suprafață, era același individ ștrengar și fermecător ca întotdeauna. Poate chiar mai mult. Plin de viață față de toți, distrând constant pe toată lumea și râzând mereu. Însă dispăruse legătura specială pe care o avusese întotdeauna cu Minerva. Deși ochii lui albaștri sclipeau, ei nu mai sclipeau pentru ea.

Printr-un acord tacit, ei doi se evitau unul pe celălalt, cu excepția situației în care aveau companie, iar ea nu se mai dusese în galeria portretelor. Era prea furioasă, prea tristă și prea mândră ca să-i asculte din nou explicațiile raționale sau ca să mai sufere în urma unei alte propuneri insultătoare de a deveni întreținuta lui.

Chiar și atunci când sosise un frumos și complet set de pictură, care cuprindea acuarele, pensule, planșe și șevalet, Minerva alesese să-i mulțumească lui Hugh la micul dejun mai degrabă decât între patru ochi. În fiecare seară își urau unul altuia noapte bună, fără ca vreunul dintre ei să zăbovească pentru cazul în care celălalt rostea temutele cuvinte „iubirea mea" și astfel să fie nevoiți să rămână singuri, cuprinși de stânjeneala sufocantă pe care le-ar fi pricinuit-o acum o astfel de întâlnire. În schimb, își trimiteau mesaje prin Payne. Mesaje scurte, impersonale, dureroase, care nu făceau decât să transmită orice detaliu pertinent care era necesar ca să se mențină interminabilul lor vicleșug până când lordul Bellingham se întorcea ca să-i salveze.

Mai rău de-atât, dacă într-adevăr lucrurile puteau fi mai rele de-atât, Minerva trebuia să se prefacă în fața tuturor, inclusiv a surorilor ei, afișând constant masca unei normalități vesele, în timp ce înlăuntrul ei avea impresia că murea. A îngriji o inimă proaspăt frântă într-o casă plină de veselie era obositor, iar astfel

se făcea că în fiecare noapte Minerva se prăbușea pe pat, plângând acolo pierderea lui Hugh, în timp ce somnul refuza să vină. După ce acesta totuși venea, Hugh îi ocupa visele până când ea se trezea îndurerată și secătuită, doar ca să reînceapă acel ciclu.

– Cea verde sau cea roșie, domnișoară?

Urmări în oglindă, cu o privire letargică, reflexia Marthei. Aceasta ținea în mâini două rochii.

– Amândouă sunt minunate.

Nu cu mult timp în urmă, Minerva ar fi ucis pentru rochii atât de bune și de frumoase. Fusese copleșită atunci când sosiseră cele două rochii de seară și abia așteptase să le poarte. Însă acum nici una n-o mai atrăgea. Nici reuniunea la care trebuia să participe. Mai ales că n-avea să valseze. Cum ar fi putut valsa cu el în condițiile date?

– Alege tu.

Camerista zâmbi, iar apoi le întinse pe amândouă pe pat.

– Haideți să vă aranjez părul mai întâi și vedem după aceea care dintre ele arată cel mai bine. Ce stil doriți?

– Oricare crezi tu că e cel mai potrivit.

Îi dădu Marthei peria, pe care și-o trecuse prin păr tot la insistențele acesteia, ca să dea luciu pletelor ei, nu că ar fi avut pentru cine. Cu un zâmbet la fel de fals ca și rolul pe care-l juca, se așeză la loc și se lăsă pe mâna servitoarei.

O ușoară bătaie în ușă fu urmată de vocea Oliviei.

– Pot să intru?

– Da...

Mama lui Hugh nu făcuse niciodată o vizită în dormitorul ei sau în acea aripă.

– Da, desigur.

Minerva își îndreptă spatele și-și strânse pe trup halatul subțire, rușinată să fie văzută doar în cămașa de noapte și în corsetul cu croială joasă, care, după cum o asigurase Martha, mergea bine cu rochia de seară.

Mama lui Hugh intră zâmbind, deja îmbrăcată, purtând o rochie de mătase albastru-păun, presărată cu ceea ce Minerva presupunea că erau safire și diamante reale.

– Poți să ne lași singure, Martha? spuse Olivia, care, evident, avea de împărtășit ceva de mare importanță. Te chem eu după ce termin.

Minerva încercă să ignore fiorul de neliniște care i se scurgea pe șira spinării și reuși să afișeze un zâmbet cald. În ciuda rupturii cu Hugh, se înțelesese excelent cu mama lui. Întrebările incomode încetaseră și, spre surprinderea Minervei, ea și Olivia începuseră să devină prietene. Într-atât de mult, încât Minerva fusese nevoită să se oprească de două ori la timp, înainte de a-i mărturisi despre ruptura ei cu Hugh.

– Sper că nu te deranjează că dau buzna în timp ce-ți faci toaleta, dar am vrut să-ți aduc asta.

Olivia scoase de la spate o cutie învelită în catifea, pe care i-o dădu Minervei.

– Deschide-o.

Ea luă cutia, deschise capacul și clipi, surprinsă, la vederea conținutului.

– Rubinele mamei mele. Mi le-a dat drept cadou de nuntă și, având în vedere că n-am avut o fiică, mi-ar face plăcere să ți le ofer ție.

Minerva trânti capacul la loc și-i înapoie Oliviei cutia.

– Chiar nu pot... E prea mult.

– Prostii, draga mea!

Olivia deschise chiar ea cutia și scoase de acolo cascada grea de nestemate care străluceau în lumina lămpii.

– Vreau să le ai tu. Pur și simplu nu accept un refuz.

Desfăcu încuietoarea și atârnă colierul la gâtul Minervei. Cel mai mare rubin, în formă de lacrimă, i se odihnea acesteia deasupra decolteului, iar colanul greu, cu mai multe rubine mari, întrețesute cu diamante, îi înconjura gâtul până la ceafă.

Precum roșinea.

– Știam că ți se vor potrivit! Ai coloritul ideal pentru ele. Roșul merge cu părul brunet... Și văd că ai și rochia potrivită, se bucură Olivia, care, ca să încheie colierul, dădu deoparte părul desfăcut al Minervei. Setul mai cuprinde o pereche de cercei, o broșă și o brățară... dar ți le pun după ce ești îmbrăcată.

Minerva stătea înmărmurită, rămasă fără cuvinte. Minciuna pe care i-o spusese acelei femei era mai grea decât nestematele pe care n-avea nici un drept să le poarte.

– Ești entuziasmată de proba de mâine?

Ziua de temut a rochiei de mireasă!

– Da. Foarte.

Nu era nimic mai stânjenitor decât să i se ia măsurile pentru o frumoasă rochie de mireasă pe care știa că n-avea să ajungă s-o poarte.

– Știu că e puțin neobișnuit să se aleagă duminica o rochie de mireasă, precum și rochiile domnișoarelor de onoare, dar *madame* Devy e o femeie foarte ocupată și sunt sigură că Atotputernicul ne va ierta, din moment ce dimineață mergem la slujbă, iar alegerea unei rochii, după-amiază, nu se prea poate numi muncă, nu?

Biserica.

Minerva uitase și de acel chin îngrozitor. A doua zi avea să fie nevoită să-și adune toată puterea ca să reziste în timpul citirii anunțului fraudulos, urmat de o după-amiază întreagă în care trebuia să încerce să pară entuziasmată cu privire la îmbrăcămintea ei inutilă. Cu excepția situației în care Atotputernicul decidea să-i curme suferința și s-o trăsnească pentru perpetuarea minciunii.

– Va fi distractiv.

Dacă turnarea oțetului în ochi putea fi considerată distractivă.

– Îmi permiți să-ți aranjez eu părul? întrebă Olivia, care nu mai aștepta răspunsul, ci luă peria și o trecu ușor printre șuvițele Minervei. În copilărie, îmi plăcea să mă joc cu părul păpușilor mele și abia așteptam să am o fiică pe care să-mi exersez cunoștințele... dar, din păcate... destinul mi-a rezervat doar un copil și-ți imaginezi ce tărâboi ar fi făcut Hugh dacă aș fi încercat să fac așa ceva!

– Ți-ai dorit mai mulți copii?

– Mi-ar fi plăcut o familie mare..., răspunse Olivia, iar ochii ei albaștri, atât de asemănători cu cei ai lui Hugh, sclipiră pentru o clipă. Dar mă tem că am fost puțin cam în vârstă atunci când m-am măritat cu Jeremiah. E păcat, pentru că ar fi fost un tată minunat. Îl are pe Hugh, desigur, iar după ce primul meu soț a murit, Jeremiah a adoptat rolul de tată. Ei doi se înțeleg splendid, după cum ai văzut... dar mi-aș fi dorit să-i ofer bucuria de a avea propriul copil. Nu mai contează, acum va avea nepoți pe care să-i îngrijească și, fără îndoială, pe care să-i răsfețe la culme. Vă veți sătura să ne tot vedeți..., spuse ea strângând-o ușurel pe Minerva de umăr și zâmbindu-i larg. Pentru că eu și Jeremiah ne-am decis să rămânem. Nu e minunat?

– Să rămâneți în Anglia?

– Da... Încă nu i-am spus lui Hugh. Dar, de o vreme, Jeremiah se tot gândește să-și vândă companiile din America.

– Nu e cam în pripă?

– Dacă ultimii ani ne-au învățat ceva, acel lucru e că adevăratul nostru cămin este Standish House. Amândurora ne e îngrozitor de dor de Hampshire și, pentru că tu și Hugh vă căsătoriți, în sfârșit, iar la orizont se întrevăd acei nepoți, se pare că toate stelele s-au aliniat. Jeremiah și-a vândut deja compania de transport. A semnat ultimele acte în săptămâna de dinainte de a ridica pânzele spre Anglia. Va trimite avocaților o scrisoare prin care să-i instruiască să vândă restul, precum și casa din Boston. Pare o prostie să păstrăm o casă de care nu mai avem nevoie.

Minerva se luptă cu panica și cu remușcarea ce-i strângeau măruntaiele într-o menghină de vinovăție. Totul scăpa de sub control.

Una era să accepte să-i fie luate măsurile pentru o rochie ridicol de scumpă, pe care n-avea s-o poarte niciodată, și cu totul altceva era să le permită acelor oameni inocenți să-și dea viața peste cap ca să fie mai aproape de niște nepoți ce n-aveau să vină niciodată.

– N-ar fi mai bine ca Jeremiah să păstreze restul afacerilor și casa, și să vă extindeți vizita aici? Nu se știe, poate că peste câteva luni vă va fi dor de Boston!

– Nu ne mai ține nimic la Boston. Jeremiah a fost singurul copil la părinți, iar ai lui sunt morți de multă vreme. În plus, și-a petrecut o grămadă de ani aici, ca diplomat, iar majoritatea amicilor lui sunt tot aici. La fel ca și câteva investiții istețe, pe care le-a făcut de-a lungul vremii. Mereu a avut un talent deosebit la speculații și poate face asta la fel de bine aici ca și peste Atlantic. Nu... Am căzut de acord. E mai bine să ne mutăm, să punem punct și s-o luăm de la capăt. Tu poți să mă ajuți să caut o casă! N-ar fi amuzant?

– Olivia, e ceva ce-ar trebui să știi..., începu Minerva, dar cuvintele îi pieriră pe buze înainte de-a le rosti, fiindcă, oricât de mult ura s-o mintă pe mama lui Hugh, nu putea nici să-l trădeze pe el, căci îi datora măcar atât. Am prefera să rămâi la Standish House!

– O, Doamne, nu! Oricât de mult îmi place locul ăsta, o proaspătă mireasă trebuie să devină stăpâna casei sale, fără să aibă pe cap o soacră care să-și bage nasul. Ceea ce, evident, eu voi face, pentru că nu pot să mă abțin. Sunt o femeie destul de autoritară, poate că ai băgat de seamă.

– N-am băgat...

– Nu te pricepi deloc să minți, Minerva. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine.

Dacă Olivia ar fi știut!

Dar nu era treaba ei să-i spună Oliviei adevărul... ci a lui Hugh, iar în seara aceea avea de gând să-i zică asta fără ocolișuri.

– De fapt, nu-mi displace nimic... în afară de felul în care cânți, desigur.

– Diana compară felul în care cânt cu un sac cu mâțe care sunt strânse de gât.

Mama lui Hugh chicoti și luă o mână de ace de păr.

– Hugh e așa un năzdrăvan că ne-a făcut farsa asta tuturor! Dar, privind retrospectiv, a fost o seară amuzantă. Interpretarea ta... mama ta... vinul de Xeres..., enumeră Olivia, ai cărei ochi albaștri o priveau țintă pe Minerva, în oglindă. Cum se simte mama ta acum, când suntem o casă de abstinenți?

Vee salvase situația la cină, în ziua aceea fatidică a sărutului de pe plajă, când se dovedise că una dintre servitoare o informase pe Olivia în legătură cu faptul că Lucretia se îmbătase și că se afla la ea în dormitor. În timp ce Minerva, prea stoarsă emoțional, nu mai găsise resurse ca să vină cu o scuză, sora ei mezină își coborâse privirea în farfurie, îndurerată, și spusese că, după moartea tatălui lor, mama lor începuse să bea prea mult în zilele în care o cuprindea depresia, însă făcea tot ce putea ca să lupte cu acel viciu. În mod miraculos, explicația lui Vee fusese crezută, și atât Olivia, cât și Jeremiah îi arătaseră compasiune Lucretiei și făcuseră toate eforturile ca s-o sprijine. Toate carafele dispăruseră, băuturile spirtoase fuseseră încuiate, iar la masă se serveau doar apă și sirop de soc. Erau oameni atât de buni!

Încă un lucru pentru care Minerva se simțea vinovată. Minciunile se adunau unele peste altele. Atât de multe, încât ea se străduia din răsputeri să țină pasul cu ele. Începuse să tânjească după întoarcerea lordului Bellingham, ca să le pună capăt. Și ca să nu mai fie nevoită să-l vadă pe Hugh în fiecare zi și să sufere.

– Ai un păr atât de frumos! Cred că rochia asta necesită o coafură lejeră, nu? Dar, bineînțeles, una cu părul adunat în vârful capului, ca să iasă în evidență bijuteriile. Era și timpul să le poarte cineva.

Eu am fost prea scundă ca să mă împodobesc cu ele. Dacă îmi pun colierul ăsta, rubinele și diamantele, nu fac altceva decât să se îngrămădească în jurul gâtului meu scurt. Sunt încântată că întreaga garnitură și-a găsit o nouă proprietară.

– Chiar nu le pot accepta..., spuse Minerva, însă apoi își dădu seama că, în cazul în care insista să refuze bijuteriile, declarația ei n-ar fi făcut altceva decât să ducă la dezvăluirea adevărului. ...Dar sunt încântată să le împrumut astă-seară.

– Cum vrei. Vom considera că sunt împrumutate, dacă asta te ajută să le accepți mai ușor, dar nu vreau să le iau înapoi. E cadoul meu de nuntă pentru tine.

– Dar eu și Hugh nu suntem căsătoriți...

– Veți fi, ceea ce mă încântă, după cum știi. Recunosc că am avut îndoieli. Din cauza relației capricioase a lui Hugh cu adevărul și a reticenței lui, timp de atât de mulți ani, de a se gândi la căsătorie, eram convinsă că logodna lui era o prefăcătorie... Chiar și după ce te-am cunoscut, am avut suspiciuni serioase. Cred că am fost atât de convinsă că eram dusă de nas, încât am văzut metehne în orice și probabil că ți-am făcut zile fripte în consecință. Acum sunt jenată de asta, fiindcă este evident că tu și fiul meu sunteți profund îndrăgostiți... și că *tânjiți* unul după celălalt, spuse ea, fluturând peria. O, nu te preface atât de surprinsă, dragă! Credeai că sunteți subtili? Observ cum se uită el la tine și cum te uiți tu la el atunci când credeți că nu vă privește nimeni. E minunat! Afecțiunea și pasiunea de soiul ăsta nu pot fi falsificate. Nu mă surprinde că v-ați *anticipat jurămintele*.

– Chiar n-am făcut-o!

– Nu sunt puritană, Minerva. Astfel de lucruri sunt naturale atunci când o domnișoară își întâlnește sufletul pereche. De ce crezi că n-am făcut tam-tam zilele trecute, când ați fugit? Îmi amintesc cum era când voiam să fiu singură cu bărbatul meu, înainte să mă căsătoresc cu el. Fiorii de entuziasm... perfecțiunea desăvârșită a momentelor în care sunteți singuri unul cu celălalt! Fără prefăcătorie. Fără aere, eleganță sau politețe înăbușitoare. O degustare a căsătoriei și a felului în care ar trebui să arate ea între doi îndrăgostiți... Cu toate că, având în vedere mica voastră escapadă, vă cam jucați cu focul amânând nunta până de Ziua Îndrăgostiților. Ai primit răspuns de la familia din Scoția a tatălui tău?

– Nu încă.

– Atunci, poate că scrisoarea s-a pierdut cu poșta? Scriem alta mâine și o trimitem cu un mesager special.

Olivia strecură ultimul ac în părul Minervei și făcu un pas înapoi, ca să-și admire opera.

– Minunat... Vei fi frumoasa balului și va trebui să dansezi cu fiecare tânăr de acolo, ca să-l faci pe fiul meu îngrozitor gelos. Astfel de lucruri îl țin pe jar pe un soț îndrăgostit și-i vor face bine lui Hugh.

– Dansez la fel de bine precum cânt, Olivia, așa că cel mai bine ar fi să mă mulțumesc să privesc.

– Nu dansezi deloc? Dar Hugh a spus că voi doi ați valsat... O poveste atât de frumoasă...

– Pot să valsez, zise Minerva zâmbind liniștitor în oglindă, fiindcă nu dorea să calce în picioare încă o convingere greșită a acelei femei minunate.

Minciuna despre dans fusese una pe care Hugh o spusese cu mult înainte ca el s-o ademenească pe ea, pe Minerva, să-l ajute. Fugind cu cel mai bun prieten al fiului ei, Minerva avea să-i frângă inima suficient de tare Oliviei.

– Da, pot să valsez cât de cât.

Măcar avusese parte de o lecție înainte să se aleagă praful de tot.

– Cu atât mai bine! Atunci, vei dansa doar cu Hugh, și toți vecinii vor putea fi martori ai adorației pe care o aveți unul față de celălalt!

– Absolut.

Nu era cazul să-i spună acelei femei atât de grav înșelate că n-ar fi trebuit să aștepte momentul cu nerăbdare. Ea și Hugh n-aveau să mai danseze, așa cum n-aveau să mai poarte nici conversații intime în galeria cu portrete. Precum mareea de pe acea plajă frumoasă, Hugh se retrăsese. Și nici măcar luna nu putea influența asta.

– Dar, dacă sunt presată să dansez cu altul, te rog să găsești scuze în numele meu.

– Las' pe mine. Sunt o mincinoasă mai convingătoare decât ai putea fi tu vreodată.

Capitolul 25

– Dar e ultimul vals!

Mama lui nu se dădu bătută.

– Nici unul dintre voi n-a dansat nici măcar un singur dans toată seara și sunt sigură că nimeni de aici nu vă va purta pică dacă dansați un vals, pledă Olivia împingând-o spre el pe Minerva, ai cărei ochi verzi, în ciuda strălucirii minunatelor rubine, erau reci și ostili, semănând cu niște smaralde dure. În plus, sunt sigură că toți cei de aici vor fi încântați să aibă motiv de bârfă atunci când veți dansa ca doi porumbei, inevitabil de scandalos de aproape.

Dacă o simplă privire aruncată spre Minerva îi făcea lui Hugh inima să plângă, a o ține aproape avea să fie pură tortură.

– Dacă pui problema așa, cum aș putea refuza?

El îi întinse mâna, iar ea o apucă, fiecare dintre terminațiile lui nervoase pierzându-și controlul. Însă atingerea, ca și expresia ei, erau acum la fel de distante ca și relația lor îngrozitoare.

Hugh suferea îngrozitor. În timp ce o conducea pe Minerva pe ringul de dans, se simțea inundat de durere, devastat, cuprins de o agonie tulbure. N-avea nici cea mai vagă idee ce putea face în acea privință. După ce îndurase timp de o săptămână retractilitatea ei plină de răceală și ostilitatea latentă, pe care nu le înțelegea întru totul, se temuse de acel moment. De faptul că ea avea să-i fie din nou aproape și de certitudinea că, după acea ultimă oară, el n-avea s-o mai ține niciodată în brațe.

Nu ajuta nici faptul că ea era mai frumoasă decât o văzuse vreodată, îmbrăcată într-o rochie de mătase roșie, strânsă pe talie, care, după cum remarcă el cu o gelozie irațională, atrăgea o mulțime de priviri admirative din partea celorlalți domni aflați de față. Sau faptul că fusese distantă cu el din ziua în care îi mărturisise sentimentele pe care le nutrea față de ea, cu toate că ea pretinsese că simțea același lucru pentru el. Sau faptul că afurisiții lui de ochi

fuseseră atraşi de ea în fiecare secundă din cele două ore nesfârşite de când se aflau acolo, privind-o cu invidie cum râdea şi vorbea cu toţi cei care n-aveau ghinionul să fie el.

Cu el era monosilabic de rece. Indiferentă. Distantă. Până şi degetele îi erau înţepenite într-ale lui în clipa în care îşi luară poziţia. O învârti în braţe, iar ea zâmbi. Era un zâmbet care nu i se reflecta în privire, un zâmbet pentru care el plătea şaizeci de lire.

El ura acel zâmbet. Durerea pe care o simţi îl apăsă precum o nicovală pusă pe piept.

Orchestra cântă primele acorduri, iar ea îl călcă pe picior în timp ce corpul ei lipsit de coordonare se lupta cu muzica. Hugh îi simţi sub palme frustrarea faţă de ea însăşi şi se gândi serios s-o lase să se poticnească pentru că-l respinsese, înainte să-şi aducă aminte de rolul pe care-l juca el în acea tranzacţie impersonală. Ei doi erau obligaţi să facă spectacol, chiar dacă el nu se simţea din cale-afară de înclinat să facă asta.

– Înapoi, lateral, împreună... înainte, lateral, împreună...

Îi simţi corpul relaxându-i-se în braţe în clipa în care ea găsi, în sfârşit, ritmul, anticipând mişcările lui mai degrabă decât să asculte ritmul muzicii pe care urechile ei afone n-o percepeau. Hugh iubea acea imperfecţiune a ei. Aproape la fel de mult pe cât iubea s-o ţină în braţe.

Ea se mulţumea să danseze în tăcere. Probabil că era mai bine aşa, fiindcă el îşi epuizase cuvintele lipsite de semnificaţie. Făcură un tur al ringului, reuşind să danseze foarte intim pentru doi străini – asta, fiindcă ea nu putea să danseze altfel paşii. Îşi evitau privirile, iar sufletele le erau cât se poate de departe unul de celălalt.

– Trebuie să-i spui mamei tale adevărul, zise Minerva din senin, iar, la auzul tonului ei abrupt, Hugh se poticni la pasul următor. Lucrurile au mers prea departe. Ea mi-a dat garnitura asta de rubine.

Încă un motiv de vinovăţie!

– Poţi să le laşi aici când pleci.

– Da... exact asta ar trebui să fac. Să mă port cu dispreţ rece, în timp ce ea e atât de bună cu mine! Urăsc s-o mint.

– Giles se va întoarce cât de curând. I-am scris şi i-am cerut să revină, ca să încheiem odată farsa asta. Atunci vei putea înceta cu minciunile.

În timp ce el continua cu acestea în absenţa ei.

Cu toate că suferința avea să fie dureros de reală. După zile de chin, Hugh simțea că durerea persistentă din pieptul lui era la un pas de a deveni acută. Ar fi vrut s-o pună pe seama rochiei, dar știa că de Minerva îi era dor. De ei doi împreună.

– N-ar fi trebuit să dureze atât de mult. Am acceptat să rămân câteva zile după sosirea mamei tale... cel mult o săptămână.

– N-avem ce face.

– Ea crede că suntem... iubiți, continuă Minerva, dând glas încă unuia dintre faimoasele *ce-ar fi*-uri despre care vorbiseră în ziua sărutului de pe plajă. Și că aș fi deja însărcinată... E entuziasmată!

Hugh nu răspunse fiindcă, în mod ciudat, acum deplângea pierderea acelui copil imaginar, la fel ca și Minerva. Încă un blestemat de *ce-ar fi* care n-avea să se adeverească.

Pentru ca suferința să fie și mai mare, Hugh îi observă pe Sarah și pe soțul ei intrând în sala în care avea loc reuniunea. Și apoi, în spatele lui Sarah, pe mama ei. În mod clar, destinul sau Atotputernicul voiau ca seara aceea să fie cea mai îngrozitoare din viața lui și să trimită orice blestem posibil ca să-l împungă în rănile deschise.

Cum era de așteptat, Sarah îl observă și îl salută făcându-i cu mâna. El se prefăcu că n-o văzuse, dar nu reuși să-și ascundă îndeajuns de iute tulburarea. Astfel că spre locul în care zăbovise privirea lui, se îndreptară ochii partenerei lui de dans, care se măriră.

– Doamna Peters e aici...

– Da?

– Știi că e. De ce o ignori?

– Dansăm, spuse el, gândindu-se că era mai ușor să devieze de la subiect decât să dea cu piciorul în acel adevărat cuib de viespi. Și sunt perfect conștient de faptul că în ultimele săptămâni ai făcut mult mai multe decât te-ai angajat să faci. Dar îți promit că ziua în care Giles își mișcă îndărătul înapoi aici va fi și ziua în care vei pleca. Între timp, las-o pe mama în seama mea.

– Pentru că totul a mers foarte bine, nu? Mâine se fac pentru a doua oară strigările la biserică, iar apoi, imediat ce mă întorc la Standish House, mi se iau măsurile pentru rochia de mireasă. După cum am zis... totul a mers mult mai departe decât aș fi anticipat eu vreodată.

– Ce vrei? Mai mulți bani? Spune-mi nenorocitul ăla de preț, Minerva, și să terminăm cu asta!

Ochii ei verzi se îngustară, devenind și mai duri.

– Banii nu vor repara nedreptățile pe care i le facem unei femei generoase și neștiutoare! Sau lui Jeremiah, care a fost minunat mereu. Se mută înapoi în Anglia. Știi asta? Jeremiah vinde tot ce au în America, fiindcă el și Olivia vor să fie aici, împreună cu noi! Ea își dă toată viața peste cap pentru o minciună...

Hugh simți că i se făcea rău. Toate astea n-aveau să-i frângă doar lui inima, ci aveau s-o distrugă și pe mama lui. *Ce încurcătură oribilă, care scăpa de sub control!*

– Povestea se va termina înainte să se întâmple ceva imposibil de anulat, o asigură el, gândindu-se că, dacă era nevoit, avea să dea de urma lui Giles și să-l târască cu forța înapoi în Hampshire. Au mai rămas doar câteva zile din tortura asta, iar apoi repar eu toate pagubele pricinuite.

Dacă puteau fi reparate, lucru de care Hugh se îndoia. Era limpede că el n-avea să treacă peste toate astea, nu doar din cauza pierderii Minervei. Își trădase mama, care fusese deja trădată suficient de mult. Cu ce îl făcea asta mai bun decât fusese tatăl lui?

– Pagube *extinse*, spuse Minerva sfredelindu-l cu o privire acuzatoare, ceea ce îl făcu să deplângă și pierderea prieteniei lor, distrusă de un singur sărut și de o conversație scurtă. Foarte probabil, pagube ireparabile, preciză ea. Spune-mi, Hugh, a meritat?

– Nu... sigur că nu! Nu-s prost, Minerva. Știu că am făcut totul praf. Privind retrospectiv, evident că aș fi procedat altfel.

N-ar mai fi inventat o blestemată de logodnică și n-ar fi existat nici o posibilitate ca el să sărute sirena de pe plajă și să i se ofere. De atunci, nimic nu mai fusese la fel. Totul se năruise.

– I-aș fi spus mamei adevărul înainte ca ea să ridice pânzele spre Boston, m-aș fi confesat că n-aveam să mă însor cu nimeni și nici să-i ofer nepoți, fiindcă nu puteam face asta! Îndrăznesc să spun că vina de a-i fi frânt inima în urmă cu doi ani ar fi fost preferabilă suferinței și durerii pe care mi le-a provocat tot acest fiasco.

– Fiasco? Un cuvânt care îți cam minimalizează rolul în toate astea. Tu ești responsabil de tot, Hugh. De fiecare părticică. Și totul a fost egoist.

O, cât își ura sângele pătat, de Standish!

– A fost autoapărare!

Agitat, o învârti cu stângăcie către zona cea mai îndepărtată a ringului de dans. Departe de ochii iscoditori, de urechile care ascultau și de nou-veniții sosiți chiar la timp ca să-i reamintească de trecut și care stăteau acum în dreptul mesei cu răcoritoare.

– Egoist ar fi fost să-i permit mamei să mă facă să cedez, reluă el. Să fiu necinstit și ipocrit. Să mă însor cu vreo biată femeie neștiutoare și apoi să-i distrug viața, așa cum au făcut înaintea mea nenumărați bărbați din familia mea blestemată!

– Pentru că bărbatul Standish este un soț din cale-afară de rău.

– Cel puțin eu îmi recunosc defectele.

– E așa un hobby splendid să fii afemeiat? De-asta nu poți să faci promisiuni?

– Ți-am spus de ce nu pot să risc să fac promisiuni, spuse el cu gândul la jurăminte, pe care le considera menite să dureze veșnic. Bărbatul Standish e notoriu pentru faptul că-i fug ochii.

– Tot zici asta... deși n-am decât părerea ta în această privință.

– Atunci, permite-mi să te luminez, ca să-mi justific acțiunile. Tatăl meu a fost un afemeiat, la fel și tatăl lui și tatăl de dinaintea lui.

Deșertarea sufletului ar fi trebuit să fie eliberatoare, însă tot ce simțea Hugh era furie, frustrare și rușinea de a recunoaște.

– În afară de confidențele tale, n-am auzit nici un cuvânt rău la adresa tatălui tău.

– Asta, pentru că era în stare să farmece și păsările din copaci, așa cum pot face și eu, iar oamenii nu văd decât ce vor să vadă. Inclusiv eu. Și-a folosit talentul ăsta îndoielnic spre binele lui, fără să țină cont de sentimentele celorlalți.

– Așadar, n-a fost un om bun? Toată lumea se înșală?

– A fost un tată bun. Un proprietar bun. Un politician excelent. Un progresist și un liberal. A făcut mult bine. Pentru toată lumea, a fost un om bun. Unul grozav, chiar. Și, cu siguranță, mai bun decât tatăl lui, care a fost urât de toată lumea. Dar în spatele ușilor închise, în viața personală, a fost diferit de fațada publică pe care o cultiva, și nu cu mult diferit față de propriul tată, în ciuda faptului că tot timpul amintea de numeroasele defecte ale nenorocitului ăluia insensibil, se confesă Hugh, dându-și seama că acei cincisprezece ani ce trecuseră între timp nu fuseseră în stare să prevină amărăciunea care se ridica la suprafață. La fel ca și groaznicul meu bunic, tata

a fost și el un mincinos care și-a urmărit propriile plăceri în detrimentul tuturor și a orice altceva. I-a fost necredincios mamei mele chiar și înainte de a o conduce la altar și a continuat s-o trădeze de-a lungul căsniciei lor. Ceea ce am aflat abia cu câteva săptămâni înainte de moartea lui, pentru că amândoi mi-au ascuns asta!

Da, atunci când părinții lui îi trăseseră covorul de sub picioare și smulseseră vălul roz care îi acoperea ochii! Iar, din clipa aceea, Hugh își jurase să nu mai permită niciodată defectelor lui ereditare să provoace o asemenea distrugere.

– Asta nu înseamnă automat că sunteți de aceeași teapă, spuse Minerva.

– Mi-am petrecut anii copilăriei încercând să imit un bărbat care nu era cel pe care-l credeam! Am în cap vocea lui! Am în vene sângele lui! Până când am ajuns să realizez că nu trebuia să mă modelez după el, a fost prea târziu. Zarurile fuseseră aruncate. Semăn prea mult cu el... Două picături de apă. Nu așa zice toată lumea?

– Da, dar...

Hugh nu voia să audă platitudini.

– Ai văzut toate tablourile din galeria portretelor, Minerva. Dacă dai la o parte hainele, anii și plăcuțele cu nume, acele chipuri de Standish sunt unul și același. Interschimbabil, intrinsec egoist și complet incapabil să se îndrăgostească și să rămână credincios unei singure femei.

Afecțiunea profundă nu era dragoste. Durerea constantă din pieptul lui nu era, nici ea, dragoste. Nevoia de a o face a lui pe Minerva nu garanta veșnicia sentimentelor.

– Ai încercat vreodată?

Ea nu-l asculta!

– Știu ce sunt, Minerva. Până să vii tu, am evitat legăturile romantice, știind mult prea bine că n-aveam suficient înlăuntrul meu ca să le susțin.

– Asta aduce mai degrabă a scuză convenabilă ca să te descotorosești de complicațiile dezagreabile! îl certă ea ținându-și nasul ridicat și binevoind să-l trateze cu superioritate. *Nu* ești stăpân pe propriile acțiuni? Pe propriul destin?

Îl irita faptul că ea recursese dintr-odată la sarcasm.

– *Sunt* stăpân pe destinul meu.

Chiar nu vedea ea că acela era motivul pentru care el se comporta atât de nobil?

– Chiar așa? Atunci, de ce continui să invoci sângele Standish ca să-ți justifici comportamentul îngrozitor?

– Deși nu încerc să justific încurcătura uriașă pe care am creat-o, află că toată farsa asta scăpată de sub control a apărut fiindcă am refuzat cu orice preț să calc pe urmele tatălui meu.

– Pentru că ești incapabil să te îndrăgostești sau să rămâi credincios.

– Niciodată nu m-am crezut capabil de nici una dintre astea două.

Deși existau șanse mari ca afecțiunea lui profundă să devină dragoste, dacă era încurajată. Iar, dacă Minerva i-ar fi acceptat oferta, el ar fi făcut toate eforturile din lume ca să rămână fidel.

– Și cu Sarah ce e?

– *Sarah!*

El se opri o clipă în timpul dansului, ca să se zgâiască la ea, uluit.

– Am ochi, Hugh. De fiecare dată când o vezi, te comporți ciudat.

– Atunci e clar că ai nevoie de ochelari, dacă nu vezi ceea ce vede toată lumea din încăperea asta.

– Văd cum te uiți la ea! De ce nu recunoști, pur și simplu? Ți-a frânt inima, iar durerea ți-a împietrit-o. Poate că încă o mai iubești... sau poate că încă te simți vinovat pentru că te-ai descotorosit și de ea? Încă o complicație *dezagreabilă* care n-ar putea să pângărească vreodată impresionanta familie Standish! Pentru că, Doamne ferește ca o femeie simplă să păteze acea descendență ilustră, nobilă și *tarată*.

Oare Minerva își pierduse mințile?

– N-o iubesc pe Sarah!

– Dar ai făcut-o! spuse ea aruncându-i cuvintele în față. Măcar o dată în viața ta, spune adevărul, Hugh!

Mai multe perechi de ochi îi priveau acum cu atenție, așa că el o luă de cot și o conduse spre o nișă. Poate că teribilul adevăr era bine cunoscut acolo, însă nimeni nu-l rostise vreodată cu voce tare. Mai ales el.

– Sarah e *sora* mea, Minerva!

Ea rămase cu gura căscată. Apoi își întinse gâtul ca să se uite la sora lui, analizând, fără îndoială, asemănările inconfundabile.

Părul blond. Înălțimea. Ochii albaștri. Aceleași trăsături. Cu toatele, ale tatălui lor. Două picături de apă.

– N-am știut că ai o soră!

– Nici eu, până când am împlinit șaptesprezece ani! Femeia de acolo, care e cu ea, a fost amanta tatălui meu.

Și o dată în plus, deși el n-avea să înțeleagă niciodată așa ceva, mama lui vorbea cu acea femeie ca și cum aceasta nu i-ar fi furat soțul și nu i-ar fi distrus căsnicia.

– Probabil că una dintre multele lui amante, bănuiesc... dar el le-a mutat pe amândouă în casa noastră atunci când a aflat că era pe moarte...

Încă își amintea cum mama lui îl luase deoparte și îi explicase. Că cealaltă familie a tatălui său avea și ea dreptul să se afle acolo, pentru că ele îl iubeau la fel de mult cum le iubea el. Olivia fusese cu desăvârșire calmă, ca și când zidurile Ierihonului nu se prăbușeau în jurul urechilor lui și toate lucrurile pe care le crezuse despre acel om pe care îl venerase nu fuseseră doar o minciună de doi bani.

Câteva zile mai târziu, Hugh fusese nevoit să stea, alături de acele străine deloc bine-venite, la căpătâiul tatălui său, care își dădea ultima suflare. Iar el murise ținând-o de mână pe femeia ce nu-i era soție, în timp ce nevasta lui reală nu fusese decât o simplă spectatoare. Tatăl lui plecase dintre cei vii fără să ofere o explicație pentru acea realitate nouă și – se pare că doar pentru Hugh – îngrozitoare și subită.

– Cred că asta îmi dă dreptul să mă port puțin cam ciudat în ocaziile neobișnuite și de neevitat în care dau peste Sarah și peste mama ei.

În spatele lor, oamenii aplaudară, fiindcă valsul tocmai se încheiase.

– Deci Sarah nu ți-a frânt inima?

Oare acela să fi fost singurul detaliu pe care îl ținuse minte Minerva, singurul de care ei să-i pese, după ce el tocmai își deschisese sufletul care fusese atât de ponegrit?

– Nu, zise Hugh, cu o expresie de dezgust. Nu înțeleg cum de ai putut să crezi așa ceva.

– Poate că dacă ai fi fost mai deschis de la început, n-aș fi tras concluzii pripite.

– Întotdeauna am fost deschis cu tine.

– Îmi dai voie să știu ce gândești doar atunci când îți convine ție să-mi spui.

– Nu-i corect.

– Oare? Ești maestru la devierea de la subiect. Mereu faci glume și te ascunzi în spatele unei măști fermecătoare, sau eviți să fii cu adevărat sincer, pentru că..., spuse ea ridicându-și mâinile în aer. Serios vorbind, nu știu ce te face să te comporți astfel... dar bănuiesc că eviți să fii cu adevărat sincer cu orice preț, fiindcă asta te sperie.

– Întotdeauna am fost sincer cu tine, Minerva.

Nu, nu fusese.

Existaseră momente de sinceritate brutală răspândite printre multele lui devieri de la subiect. Lui nu-i plăcea să fie văzut ca fiind altceva decât era în realitate – un om extrem de nedemn de încredere, despre care nimeni nu trebuia să creadă că n-avea să-i dezamăgească pe ceilalți.

– Cunoști mai mult din firea mea adevărată decât majoritatea, Minerva.

Acea afirmație a lui era mai aproape de realitate.

– Poate că da... dar am aflat mai multe despre *adevăratul* Hugh de la mama ta, de la Jeremiah și de la Payne decât am auzit de pe buzele tale. Spune-mi... dacă n-aș fi interpretat eu greșit relația dintre tine și Sarah, mi-ai fi zis vreodată ceva despre faptul că ai o soră?

– De unde să fi știut eu că regimentul soțului ei se întorcea acasă? Nu ținem legătura...

– Iau asta drept un răspuns negativ. Pentru că a vorbi despre ea ar fi însemnat să vorbești despre emoțiile tale complicate legate de tatăl tău, și de ce ai împărtăși cuiva un lucru semnificativ, dacă e mai ușor să tratezi totul cu superficialitate? Și să arunci vina pe sângele tău de Standish pentru orice, spuse Minerva oftând încet și clătinând din cap. Asta mă face să mă întreb ce altceva nu mi-ai spus.

– Nimic important.

Spunând acea minciună, Hugh simți amăreala fierii ridicându-i-se în gât. Încă nu-i spusese despre tatăl ei, în ciuda protestelor zilnice ale lui Payne. Dar cu ce ar fi ajutat dacă ea ar fi aflat că taică-său fusese tot timpul pe aproape, dar că le ignorase din egoism? Sau dacă îi spunea că, după ce începuse să facă cercetări, descoperise mai multe detalii despre acel pierde-vară? În plus, dacă

i-ar fi mărturisit că-i dăduse bani nemernicului, ea ar fi presupus că el procedase astfel ca să-și salveze pielea, iar a admite că nu era așa ar fi implicat necesitatea de a-i spune din nou că o făcuse dintr-o profundă afecțiune față de ea.

Afecțiune profundă?

Poate că, într-adevăr, lui îi era frică de sinceritatea deplină fiindcă știa în adâncul sufletului că afecțiunea nu era, de fapt, un sentiment atât de dureros și de complex. Simțea o afecțiune profundă pentru Payne, iar asta nu semăna deloc cu sentimentele lui față de Minerva.

– Ești obositor, Hugh! M-am săturat.

El simți pământul fugindu-i de sub picioare.

– Ce vrei să spui?

– Că nu mai putem continua la nesfârșit vicleșugul ăsta. Nu atunci când, urmându-și cursul, ne-a făcut pe amândoi total nefericiți.

Ea făcu o pauză și-și duse degetele la colierul greu, încrustat cu rubine, în timp ce privirea lui se îndreptă spre mama lui și spre amanta preferată a tatălui său.

– Mâine se fac din nou strigările, spuse Minerva. Voi sta și la anunțul ăsta, dar nu voi permite să fie citit duminica viitoare, pentru a treia și ultima oară. Ceea ce ne oferă exact o săptămână... fie pentru punerea în scenă a sfârșitului poveștii tale, fie pentru a înfrunta consecințele.

Privirea Minervei era tulburată, furioasă, iar în adâncurile ochilor verzi, impenetrabili, se putea citi doar un regret amar, ce durea profund. Dar nu la fel de profund ca vorbele ei de despărțire.

– Indiferent de ce va fi, sâmbăta viitoare pe vremea asta eu voi fi plecat, Hugh. A trecut de mult momentul în care trebuia să ne luăm rămas-bun... De fapt, regret amarnic că ne-am cunoscut.

Capitolul 26

Pentru că lacrimile amenințau să-i curgă fără să și le mai poată opri, Minerva se scuză și se repezi spre toaletă. După zece minute și după ce-și aranjă chipul în grabă, ieși tremurând... însă calmă la suprafață. Trase aer adânc în piept, cu intenția de a reveni lângă Olivia, unde se simțea în siguranță, însă în schimb picioarele o conduseră spre ușă, fiindcă tânjea să petreacă măcar câteva clipe la aer curat înainte de a afișa din nou aceeași mască.

Nu mințise. Era obositor să fie Minerva *lui*. Fiecare zi venea cu noi provocări, cărora nu era pregătită să le facă față. Rubine, rochii de mireasă, actrițe bete, surori secrete, propria inimă zdrobită. Oare era de mirare că ajunsese la capătul puterilor? Sau că lacrimile nu erau niciodată departe de a-i țâșni din ochi? Fusese atrasă în acel loc de promisiunea unei cărări mai line, dar se trezise, în schimb, pe o potecă presărată cu stânci.

Înfruntând frigul iernii, trecu pe lângă trăsurile care așteptau și se îndreptă către piața satului, care era cufundată în întuneric. Simțea nevoia să fie singură.

– Când ai învățat să dansezi?

Vocea aceea o înfioră mai mult decât ar fi putut-o face noaptea rece de decembrie.

– Tată?!

Ea își roti iute capul de la stânga la dreapta, încercând să-l distingă în întuneric, până când o străfulgerare îl lumină, arătându-l rezemat de un zid și aprinzându-și unul dintre acele trabucuri urât mirositoare pe care Minerva le urâse întotdeauna.

– A dat norocul peste tine, ei? Logodită cu un conte și alta nu!

Minerva simți că i se făcea rău, știind că, dacă tatăl ei alesese să-și facă apariția după atât de mult timp, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Necazuri.

– Ce faci aici?

– Cum? Nu verși lacrimi de împăcare la vederea tatălui pe care l-ai pierdut de-atâta vreme?

– Speram c-ai murit într-un șanț pe undeva, cu ani în urmă.

El trase adânc din trabuc, iar apoi suflă fumul încet.

– Întotdeauna ai fost genul de om rece, Minerva.

– Răspunde-mi la întrebare! Ce faci aici?

El ridică din umeri, netulburat ca de obicei.

– Mi s-a părut că ți-ai dat seama și singură. Am venit ca să-mi salvez fetele.

– N-avem nevoie să fim salvate.

Mirosul acru al trabucului ieftin o purtă înapoi la Clerkenwell, în vremurile sumbre de dinainte de dispariția lui. Vremurile când ea se ascundea, tăcută, în timp ce omul care colecta chiria, creditorii și, uneori, câte un polițist izbeau în ușă. Aceeași ușă lovită de pumnii oricărui mesager trimis după fiica lui cea mare în toiul nopții, ca să-l ia pe tatăl ei îmbuibat de alcool din câte o groapă fetidă în care se prăbușise. Vremurile când ea își ascundea – sub o scândură slăbită din dușumea – banii câștigați cu greu, astfel încât el să nu-i găsească și să prefere să bea până când își pierdea mințile, în loc să pună mâncare pe masă.

– Cum ne-ai găsit?

– Dacă mica ta escrocherie era un secret, poate că n-ar fi trebuit să-i permiți lui Venus să lase o adresă la Dog and Duck. Am luat-o drept o invitație. Nu că aș fi avut nevoie de așa ceva. Până la urmă, suntem o familie, iar eu încă sunt capul ei.

– Ceea ce ai reușit, în mod convenabil, să uiți timp de cinci ani! Nu mă obosesc să te întreb unde-ai fost. Știu deja că tot ce voi auzi vor fi obișnuitele minciuni.

– Apropo de minciuni, dragă fiică, mă întreb ce-ar zice mama contelui tău, sau sătucul ăsta pitoresc, despre minciunile pe care le spuneți tu și el.

Tentacule reci ca gheața i se încolăciră Minervei în jurul coastelor și-i striviră pieptul.

– Ce te face să crezi că mințim?

– El? Să se însoare cu tine? se miră taică-său dându-și capul pe spate și râzând. Conții nu se însoară cu haimanale.

Nu era acesta adevărul?

– Păi, nu mi-ai spus tu că sunt fiica unui gentleman? A unui gentleman care din fericire era *mort*!

Minerva se răsuci pe călcâie. Avea de gând să rămână fermă pe poziții și apoi să discute cu Hugh, anunțându-l că nu mai aveau la dispoziție o săptămână. Ci doar câteva ore.

– Am auzit că am murit înghețat... în Cairngorms.

Ea se opri.

– Și eu, care am crezut tot timpul că te uitai de sus la mine pentru că te credeai superioară! Și când colo, se pare că așchia n-a sărit prea departe de trunchi, nu-i așa... Minerva *Landridge*?

– Nimeni nu va crede vreodată cuvântul tău și nu pe cel al lui Hugh.

– Hugh, ei? Drăguț... Dar mai vedem noi! Sau putem alege calea cea ușoară și nimeni nu află nimic...

– Ce vrei?

– Oricât îți plătește el.

– Nu mă plătește.

– Atunci, vreau rubinele alea... Sunt rubine, nu? Un știab ca el n-ar cumpăra niciodată pastă[1].

Instinctiv, ea își duse mâinile la gât, ca să protejeze darul nedorit pe care îl primise de la Olivia.

– Nu sunt ale mele. Sunt împrumutate.

– Atunci, aștept plata în bani gheață. Să zicem, o sută de lire... până mâine?

– Îmi dă doar șaizeci!

Ea își regretă pe loc izbucnirea prostească, izvorâtă din panică, dar nu mai putea retracta. Răul fusese făcut.

– Doar șaizeci?

Tatăl ei o măsură încet cu privirea din cap până-n picioare, ceea ce o făcu să se simtă de-a dreptul pângărită.

– Te vinzi prea ieftin, fato... Sau mă iei de prost? Buzunarele sclifositului tău de bărbat sunt căptușite cu aur! exclamă el suflându-i Minervei fumul în față și chicotind. Accept șaptezeci și cinci. Sunt sigur că reușești să-l convingi să-ți dea mai mult. Amărâtul se uită la tine ca un câine la vitrina măcelarului. Folosește-ți vicleșugurile, fato...

– Nu-ți dau nici un penny!

[1] Termen care denumea, în secolele trecute, pietrele prețioase false

Ea se întoarse, dar el o prinse de mână și o trase înapoi.

– Oare te vei bucura să vezi numele amorezului tău târât prin noroi? Toți locuitorii de aici cred despre el că merge pe apă. Și cum rămâne cu mama lui? Știe că băiatul ei scump și-a tocmit o logodnică? Și o întreagă familie de *Landridge* odată cu ea? O astfel de trădare afectează rău o mamă...

– Încetează!

El știa prea multe – sau pusese totul cap la cap mult prea bine – și, datorită prostiei ei, acum avea confirmarea că era plătită.

– Nu pot să-ți dau șaptezeci și cinci. Nici măcar șaizeci... Avem facturi... chirie... Dacă nu plătim, rămânem fără adăpost, pledă ea analizând totul la iuțeală în minte și întrebându-se dacă exista posibilitatea să rămână cu mai mult, însă apoi dându-și seama că nu merita riscul. Pot să-ți dau patruzeci. Până mâine. Dacă promiți că pleci...

În cazul în care reușea să-l îndepărteze pe tatăl ei pentru câteva zile, putea să găsească o modalitate de a pune iute capăt pretinsei logodne și de a se întoarce la Londra înainte ca el să apuce să distrugă reputația lui Hugh sau s-o rănească pe mama lui...

Ce era în capul ei? Asta n-ar fi făcut decât să deschidă un stăvilar aflat în fața unor ape furioase.

Tatăl ei era suficient de ticălos încât să continue extorcarea și nu respectase niciodată o promisiune. Avea să revină precum o molimă, cerând mai mult. Unele lucruri erau la fel de inevitabile ca venirea nopții după zi.

– Minerva! strigă Hugh, pe care nici unul dintre ei nu-l văzuse apropiindu-se pe furiș. Ce se întâmplă? vru el să știe, oprindu-și privirea, încruntat, la tatăl ei.

Minerva avea două variante. Ambele erau groaznice, dar numai una i se păru cea corectă.

– Tata știe. Încearcă să mă șantajeze!

Hugh primi vestea aceea șocantă cu un calm impresionant, aproape zâmbind, și-și încrucișă mâinile pe piept.

– Da? se miră el, iar, în mod bizar, tăria lui o alină pe Minerva. Cele o sută de lire de la mine n-au fost de ajuns, domnule Merriwell?

În mintea Minervei, ușurarea dată de faptul că avea un aliat fu înlocuită iute de groază. Ea simți întreaga greutate a blestematelor lui de vorbe.

Dacă Hugh nu era surprins, asta se datora faptului că deja îl întâlnise pe tatăl ei. Îl întâlnise, îl plătise și ascunsese acest lucru față de ea. Încă o trădare. Încă o reamintire a faptului că Hugh nu era nici pe departe bărbatul pe care-l crezuse ea a fi.

– Nu poți învinovăți un om că încearcă, milord.

– Ba pot. Mai ales atunci când duplicitatea lui încalcă târgul pe care l-am făcut.

Târguri? Șantaj? Alte secrete? Atât de multe minciuni, încât Minerva nici nu mai știa ce era adevărat. Probabil c-o apucase tremuratul, fiindcă Hugh se întoarse spre ea, își dezbrăcă imediat haina și i-o puse, blând, în jurul umerilor. Căldura care o învălui pe loc – căldura lui – ar fi trebuit s-o consoleze, dar n-o făcu.

– Du-te înăuntru, Minerva. Mă ocup eu de asta.

– Nu! strigă ea, simțind că-i venea să-l pălmuiască. Am dreptul să aud tot ce se spune!

– Valea, fato! Prefer să vorbesc cu flașnetarul decât cu maimuța...

Ultimul cuvânt se auzi ca un croncănit, fiindcă Hugh îl apucase pe tatăl ei de rever și i-l răsucise. Foarte tare.

– Să nu vorbești așa cu ea!

În timp ce ghetele tatălui ei se agitau și bâjbâiau în căutarea pământului, Hugh se întoarse din nou spre ea, scrâșnind din dinți.

– Du-te înapoi înăuntru, Minerva! *Acum!* Ceea ce îi voi spune tatălui tău nu-i pentru urechile unei domnișoare, iar asta este încurcătura mea, pe care trebuie s-o descâlcesc eu și nimeni altcineva!

Spunând acestea, îl târî mai departe pe tatăl ei, în întuneric.

Ea rămase încremenită locului, țeapănă precum o statuie, încercând cu disperare să priceapă tot ce se întâmpla și ajungând la concluzia că pur și simplu erau prea multe lacune ca să înțeleagă exact. Prea multe întrebări care aveau nevoie de răspunsuri. De ce tatăl ei apăruse brusc? Unde fusese? Cei cinci ani care trecuseră nu fuseseră prea blânzi cu el. Arăta mai bătrân. Mai bolnav. Mai rece decât fusese vreodată. Când îl abordase pe Hugh? Cât timp îi ascunsese Hugh asta? Și cel mai important de știut: de ce?

În timp ce aerul înghețat îi ardea plămânii cu fiecare respirație, Minerva realiză că știa deja răspunsul la ultima întrebare. Hugh făcuse absolut tot ce fusese necesar ca să-și salveze pielea egoistă și superficială și puțin îi păsase de felul în care avea să se simtă ea! Sau surorile ei... Oare ce naiba să le spună ea acum? Suferința o

îmboldea să fugă și să le pună la curent chiar în clipa aceea, însă rațiunea îi spunea că momentul nu era deloc potrivit.

Hugh ieși din întuneric. Era singur.

– Nu te va mai deranja, spuse el apropiindu-se și oprindu-se în fața ei. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Credeam că rezolvasem...

Mâna Minervei se ridică fără ca ea să realizeze și îl pălmui cu putere peste față. El făcu un pas în spate, cu o expresie precaută.

– Lasă-mă să-ți explic...

– Chiar nu-i nevoie... Chiar și o *maimuță* ca mine poate să-și dea seama! strigă ea proptindu-și palmele de pieptul lui și împingându-l cu putere. Ți-a păsat de ale tale, așa-i?

– Minerva, n-a fost...

Ea îl împinse din nou, cu toată forța.

– Ai făcut orice ai crezut că era necesar ca să-ți menții farsa întortocheată și egoistă! îl acuză ea dându-i încă un brânci, dar el nu făcu nici un gest ca să se apere și nici nu încercă s-o oprească. Ești un mincinos, Hugh Standish! Un ticălos mincinos, egoist, neserios și cu două fețe! Și nu mai vreau să am de-a face cu tine niciodată!

O luă la fugă, fără să-i pese că haina lui îi căzuse de pe umeri și că ajunsese pe jos, în noroi, sau că o vedea în starea aceea fiecare vizitiu din lungul șir de trăsuri care așteptau. Se grăbi să intre și să regăsească refugiul pe care i-l oferea camera de toaletă. Încuie ușa în spatele ei, pentru cazul în care el ar fi avut proasta inspirație s-o urmeze, iar apoi se prăbuși grămadă pe podea.

Cel puțin n-avea alte așteptări de la tatăl ei! Era un pierde-vară. Muribund din punct de vedere moral, un om abject în toate privințele. Îl urâse toată viața, dar știuse întotdeauna cum era. Însă Hugh...

O manipulase cu farmecul lui și o jucase pe degete. Ea îi crezuse gogoșile și acceptase să mintă pentru el. Se îndrăgostise de fiecare presupusă faptă bine intenționată. Se îndrăgostise de fiecare minciună învăluită în miere care picurase din gura lui de seducător experimentat. Se îndrăgostise de el. Cu totul.

Se îndrăgostise.

De cel mai rău tip de ticălos.

Ce naiba avea să facă?

Capitolul 27

– Ea a spus să-i scrieți, milord.

Hugh se uită cu gura căscată la majordom.

– În scris?

– Da, milord. Sunt sigur că sunteți familiarizat cu el. Necesită stilou, cerneală și hârtie. Aveți cele necesare în debaraua de haine. Să vi le aduc? întrebă Payne în timp ce-i punea lui Hugh paharul de coniac pe noptieră. V-am zis eu să-i spuneți despre tatăl ei!

– Mulțumesc, Payne. Chiar că în momentul ăsta îmi trebuia încă un „Ți-am spus eu!" moralizator!

– Cu plăcere, milord. Fac tot ce pot. Mai doriți și altceva?

– Du-te înapoi în dormitorul femeii aleia blestemate și spune-i că solicit să fiu primit!

– Desigur, milord. Sunt sigur că, bătând la ușa ei pentru a treia oară la ora asta târzie, voi obține un rezultat mai bun decât am avut după celelalte două încercări.

Servitorul cel sincer se înclină fără nici un entuziasm și dispăru din nou pe ușă afară.

O blestemată de scrisoare! Revoltător! În condițiile în care se străduise în repetate rânduri să-i ceară scuze Minervei și să-și expună argumentele! Făcuse o încercare seara trecută, când o Minerva cu chipul împietrit ieșise în cele din urmă din toaleta doamnelor, în fața căreia o așteptase, însă trecuse pe lângă el și intrase în sala de bal ca și cum Hugh Standish ar fi fost invizibil. Apoi ea rămăsese lipită de mama lui tot restul serii. Pe drumul de întors acasă, Minerva își folosise surorile pe post de gărzi de corp.

În capul scărilor, el îi spusese: „Noapte bună, *iubirea mea*! Somn ușor, *iubirea mea!*"

Se asigurase că pronunțase „iubirea mea" cu emfază, în cazul în care ea uitase codul lor, dar, cu toate acestea, Minerva îl lăsase să se plimbe încolo și-ncoace prin galeria cu portrete timp de două

ore dureroase, până când el acceptase faptul că ea n-avea de gând să vină.

Minerva nu-și făcuse apariția nici în dimineața următoare. El putea spune asta cu certitudine absolută, fiindcă, după o noapte de insomnie chinuitoare, se întorsese cu promptitudine la ora cinci în galerie, de unde privise răsăritul, auzise casa revenind la viață și văzuse doar chipul inexpresiv al lui Payne, care fusese trimis de mama lui ca să-i spună că, dacă nu-și mânca micul dejun în următoarele cincisprezece minute, avea să meargă la biserică pe stomacul gol.

Biserica fusese o altă încântare. În trăsură, Minerva îl ignorase cu desăvârșire. La fel ignorase și tentativele lui de a rămâne în urma celorlalți la sosire, iar apoi stătuse lângă el, țeapănă ca o statuie și rece precum un aisberg. În timpul citirii anunțului, ea rămăsese cu privirea ațintită ferm la reverendul Cranham, iar apoi ieșise, grăbită, din biserică, la brațul lui Jeremiah.

Hugh își încercase din nou norocul după-amiază, doar ca să fie gonit de mama lui, fiindcă Minerva se afla împreună cu *madame* Devy, care îi lua măsurile pentru rochia de mireasă și pentru trusou. O treabă care, se părea, dura câteva ore. Și din cauza căreia îl prinsese apusul măsurând în lung și-n lat biroul, în timp ce toate planurile pe care și le făcuse ca s-o intercepteze pe Minerva înainte sau după cină fuseseră spulberate din pricină că ea nu se obosise să coboare la masă. Pe Minerva o cuprinsese o bruscă durere de cap și, din cauza Dianei, santinela ei cu ochi de șoim, Hugh fusese nevoit să renunțe la tentativa disperată de a-i lua cu asalt dormitorul.

Se vedea bine că ea era hotărâtă să-l facă să sufere. Iar asta funcționa. Hugh nu se simțise niciodată mai deplorabil.

Privi cu indiferență pe fereastră, învârtind lichidul chihlimbariu în pahar. Poate că *ar fi trebuit* să-i scrie o blestemată de scrisoare. Ea refuza să-l asculte, însă el avea multe de zis. În mare parte, cu căință. Îi părea rău, practic, pentru tot. Îi părea rău fiindcă o implicase în încurcătura lui, folosindu-se fără rușine, ca să-și atingă propriul scop, de nevoia ei evidentă de bani. Îi părea rău că-i dăduse viața peste cap și că o târâse prin țară, punând pe umerii ei problemele lui, băgându-i-le pe gât pe Lucretia și pe mama lui, provocând fricțiuni între ea și surorile ei, ascunzându-i întoarcerea tatălui ei, ascunzându-i adevărurile neplăcute despre el și...

Și, cel mai important dintre toate, îi părea rău pentru că nu fusese suficient de bun.

Fiindcă îi înțelegea absolut toate motivele pentru care era furioasă pe el și pentru care voia să stea în permanență departe de el.

Tristul adevăr era că, probabil, el putea să-i spună toate astea mult mai bine în scris, decât prin viu grai. Avea condei de scriitor. Doar talentul lui înnăscut de a scrie epistole îl băgase în acea încurcătură de la bun început! Însă o scrisoare era foarte impersonală, iar acum el avea nevoie, mai mult ca oricând, de orice era personal. Avea nevoie să se uite în ochii ei. Să vadă dacă și ea se simțea la fel de groaznic. Să afle dacă îi păsa suficient de mult de el încât să-i ofere măcar un sâmbure de speranță.

Payne se întoarse fără să mai bată la ușă. Chipul lui lipsit de expresie spunea totul.

– Trebuie să vă transmit că sunteți o brută. O bestie..., continuă el, începând să enumere insultele pe degete. Un mare mincinos. Un copil care trebuie să se maturizeze. Un seducător vulgar și amăgitor, continuă majordomul, care se opri apoi încruntat. Mă scuzați că întrerup mesajul, milord... Să vă fie rușine! exclamă el săgetându-l din priviri pe Hugh și strângând din buze, dezgustat. N-aveți pic de morală?

– N-am sedus-o... nu în totalitate. Ne-am sărutat... de două ori, spuse el, nu că asta ar fi fost treaba lui Payne! Și, ca să știi, în ambele dăți ea mi-a răspuns la sărut.

– I-ați dat de ales?

– Vrei să-ți trag un șut în fundul ăla insubordonat și să te zbor în jos pe scări? Sigur că i-am dat de ales! Drept cine mă iei? Întoarce-te la recitarea nenorocitului de mesaj. Am observat că-ți face plăcere.

– Un seducător vulgar și amăgitor...

– Am stabilit asta.

– Un laș.

– Asta-i puțin cam dur.

– Un ins care nu se poartă frumos.

Asta îl duru.

– Și un snob.

– Un *snob*?! Ești sigur?

– Asta am întrebat și eu, domnule, pentru că nu e nici o îndoială că aveți multe, *multe* defecte îngrozitoare... dar că nu știu să vă fi

dat vreodată aere de aristocrat condescendent sau să aveți fumuri față de cineva.

– Cred că asta-i cea mai exuberantă laudă pe care am primit-o vreodată de la tine, Payne.

Majordomul salută acea remarcă printr-o scurtă înclinare din cap.

– Dar ea a fost de neclintit. A zis că ați fost... și o citez direct aici, nu parafrazez... un snob laș, care s-a folosit fără nici o rușine de strămoșii lui morți ca să se descotorosească de complicații dezagreabile!

Sunându-i familiar în urechi, neobișnuita expresie îi trezi ceva în memorie lui Hugh. Minerva îi spusese exact același lucru seara trecută, însă el fusese prea uimit de faptul că ea crezuse că el nutrea simțăminte romantice față de Sarah, dintre toți oamenii, ca să priceapă.

– Ce însemnă asta, Payne?

Fiindcă era evident că acele vorbe însemnau suficient de mult pentru Minerva ca să merite să fie repetate.

– Nu m-aș putea hazarda să ghicesc, milord, dar ea avea lacrimi în ochi atunci când a spus-o, iar cuvintele îi ieșeau cu greutate pe gură.

– Cu greutate?

– Era foarte supărată, milord. *Foarte* supărată.

– *Foarte* supărată? Sau plângea de supărare?

– Cu siguranță că, după ce mi-a trântit ușa în nas, am auzit-o plângând. Și, desigur, nasul acela era de fapt al dumneavoastră, din moment ce eu doar vă țineam locul acolo, spuse majordomul, cu o mină tulburată și încruntat. Ea avea acel chip cu trăsături crispate, palide și umflate pe care îl au femeile atunci când sunt cuprinse de disperare. Mi s-a părut că plânsese și înainte să trântească ușa, spuse el arătând spre ochi. Pot să spun cu certitudine că ochii domnișoarei Minerva erau foarte injectați.

Hugh nu crezuse că suferința lui putea fi mai mare de-atât. Încă o dată, se dovedise că se înșelase amarnic. Minerva plângea – curajoasa, tenacea, ingenioasa, altruista, întru totul minunata Minerva, plângea –, iar asta se întâmpla numai vina lui.

– A, da... și mi-a mai zis că nu sunteți demn de încrederea, de timpul sau de efortul pe care vi le-a oferit și că speră, cu fiecare părticică a corpului ei, că veți putrezi în iad.

– Ei bine, poți s-o informezi că dorința i s-a împlinit. Sunt deja în cele mai adânci măruntaie ale iadului.

Și ura asta. Niciodată nu se simțise mai rău, în afara cazului în care era bolnav. Corzile lui vocale păreau strangulate, mintea îi era împrăștiată în toate direcțiile, nu putea să doarmă, nu putea să mănânce și ceva tare, greu și ascuțit parcă sărea fără milă pe inima lui.

– Sunt sigur că e doar o chestiune de timp înainte să și putrezesc acolo, spuse el, scoțând, apoi, un prelung oftat de autocompătimire. Ce mă fac, Payne? Mă simt de-a dreptul îngrozitor.

– Dacă pot îndrăzni să spun astfel, milord, vă simțiți de-a dreptul îngrozitor de cel puțin o săptămână. Din ziua în care ați plecat amândoi, când presupun că ați sărutat-o... și, prostește, v-a sărutat la rândul ei.

– Ești foarte perspicace, Payne. Așa-i. Se pare că nu pot să-mi revin.

– Poate că e vremea să acceptați realitatea.

– Că ea mă urăște și că nu vrea să aibă de-a face cu mine?

– Că v-ați îndrăgostit de logodnica dumneavoastră și că trebuie să i-o spuneți.

Greața își făcu apariția imediat, iar Hugh simți pornirea de a nega, însă sentimentele pe care le nutrea pentru Minerva erau pur și simplu mult prea puternice ca să le mai nege existența.

– Chiar o iubesc, rosti el, simțind că într-o clipă tot aerul îi părăsise plămânii, fiindcă inimaginabilul se produsese. O *iubesc* pe Minerva...

– Atunci, spuneți-i asta.

– Am făcut-o, îl asigură el pe Payne, faptul că o iubea pe Minerva fiind, de altfel, și cauza stării lui lamentabile, care îl mânca de viu, fără milă. Dar ea n-a vrut să știe.

– Trebuie să recunosc că asta mă surprinde! Crezusem că era destul de îndrăgostită de dumneavoastră, Dumnezeu știe de ce.

– Mi-a spus că și ea nutrea afecțiune pentru mine. Apoi m-a refuzat.

– I-ați cerut mâna?

– I-am propus să facem un experiment, ca să vedem dacă *ar fi trebuit* să-i cer mâna într-o bună zi. Cam așa.

– Cam așa?

– Mă rog, n-am folosit exact cuvintele astea.

– Pot să vă întreb ce cuvinte ați folosit?

– N-a fost întocmai o cerere, ci mai degrabă un fel de declarație a faptului că aș fi putut să fiu dispus la o legătură serioasă, dacă și ea ar fi simțit la fel. Deși, evident, având în vedere trecutul meu, nu eram în măsură să întreb direct..., peroră Hugh, în timp ce Payne îi urmărea cu interes mâna stângă, cu care gesticula. Pentru că sunt foarte conștient că nu se poate paria sută la sută pe mine. Îmi aduc aminte clar că i-am spus că simțeam atracție, pasiune și o afecțiune profundă față de ea. Și, în mod clar, i-am sugerat, în cei mai convingători termeni, că, deși nu puteam să fac promisiuni certe, nu voiam să mai revin la vechiul meu stil de viață... pentru că, să recunoaștem, bărbatul Standish este un soț notoriu de rău și altele asemenea... dar cu siguranță că m-aș fi străduit să fac tot posibilul ca să fiu demn de afecțiunea ei și în cele din urmă...

Payne ridică mâna și clătină din cap.

– *Sunt* o grămadă de cuvinte.

– Am aprofundat.

– Nu tocmai cuvinte clare.

– Au fost clare precum cristalul, Payne. Mi-am pus toate cărțile pe masă. Mi-am dezvelit sufletul. Cu toate defectele.

– Dar ați rostit *cuvântul*, milord? Acel cuvânt? Cel care ar fi făcut toate celelalte cuvinte superflue?

– Dacă te referi la cuvântul acela îngrozitor care începe cu „d", atunci nu întocmai.

– Nu întocmai?

– Am folosit cuvintele „afecțiune profundă" în locul îngrozitorului cuvânt care începe cu „d" Totul s-a întâmplat foarte brusc, înțelegi? Am bănuit, dar atunci nu eram absolut sigur că eram pregătit pentru asta.

Oare acum era pregătit? Dragostea era un angajament imens. Unul cu mult mai mare decât afecțiunea profundă. Hugh luă o gură zdravănă de coniac și-și dădu drumul pe saltea cu toată greutatea, fiindcă podeaua de lemn masiv de stejar părea ciudat de instabilă.

– Dar am lăsat să se înțeleagă!

– Pricep, spuse Payne, care clătină iarăși din cap și se îndreptă spre ușă. E de mirare că nu m-am apucat de băut din cauza dumneavoastră.

– Vorbești serios?

– E miezul nopții. Mă duc la culcare.

– Ăsta-i tot sfatul pe care-l primesc atunci când am cea mai mare nevoie? Sunt distrus, Payne!

– Sunteți un idiot, milord. Servitorul lui, care acum era mai enervant decât de obicei, răsuci mânerul ușii și zâmbi. Dar sunt sigur că veți lămuri totul până la urmă.

Timp de câteva minute, Hugh bău coniac și încercă să lămurească totul, apoi își dădu seama că nu putea face asta. Ce era de lămurit? După ce eliminase orice fel de complicații, totul se rezumase la o singură realitate deprimantă.

El o voia pe ea, iar ea nu-l voia pe el.

Era atât de simplu și atât de tragic. Și el nu putea să schimbe absolut nimic.

Dar și ea se simțea groaznic, din cu totul alte motive, iar el nu putea nici măcar să-și ceară scuze pentru tot ceea ce făcuse ca să se ajungă în acel punct. Iar dacă ea refuza să-i vorbească, el putea la fel de bine să-i scrie, fiindcă, în lipsă de altceva, o scuză sinceră și autentică avea să-i dea de înțeles Minervei că el nu era în totalitate o brută egoistă și insensibilă, așa cum îl acuzase ea. Dacă ea nu îi accepta scuzele, asta era, dar măcar avea să le citească.

Hugh se îndreptă cu pași mari spre debaraua de haine, își luă instrumentele de scris, se așeză la măsuța de toaletă și privi cu tristețe la foaia goală. Avea nevoie de o propoziție bună de început. Ceva puternic.

Draga mea Minerva,

Sunt cuprins de chinuri. Mi-aș dori să vorbești cu mine, dar, în absența conversației, sunt obligat să-mi justific acțiunile referitoare la tatăl tău...

Șterse cuvintele, apoi mototoli foaia într-un cocoloș tare, pe care îl aruncă, furios.

Draga mea Minerva,

Sunt un măgar.

Cred că mereu am fost un măgar, dar, de când te-am întâlnit, mă tot privesc în oglindă și-mi doresc să nu fi fost un măgar. Îmi dau seama că uneori purtarea mea pare bizară, probabil copilărească și, cu siguranță, egoistă. Ai descris corect toate astea, dragostea mea.

Dragostea mea.

Nu era un cod sau o convocare conspirativă. Era o realitate. O realitate irefutabilă, incontestabilă și irepresibilă. Unele lucruri pur și simplu *erau*.

Dar adevărul e că te iubesc, iar asta mă înspăimântă.

Și, dintr-un motiv inexplicabil, nu mai simți greață. De ce? Oare ajunsese să accepte? Era, în sfârșit, pregătit să-și asume riscul?

Ca să-și dea un test, Hugh închise ochii și și-o imagină pe Minerva în rochie de mireasă, pășind spre el pe culoarul ce ducea către altar. Zâmbi acelei imagini, pentru că nu era absolut deloc atât de respingătoare cum și-o imaginase întotdeauna. În închipuirea lui, o luă de mână pe Minerva și ascultă vocea fantomatică a reverendului Cranham citind jurămintele...

„O iei pe această femeie să-ți fie soție? O vei iubi, o vei alina, o vei respecta și vei avea grijă de ea, la bine și la rău; și, uitând de oricine altcineva..."

Greața îi reveni, mai pregnantă.

„...îi vei fi credincios până când moartea vă va despărți?"

Gustul de fiere era însoțit de palpitații atât de haotice, încât Hugh fu nevoit să inspire profund de câteva ori, ca să se liniștească. Știa exact ce provocase acea reacție extremă. Era sângele lui de Standish, care se răzvrătea.

Sângele acela era al naibii de puternic.

Capitolul 28

Bătaia din ușă o trezi. Probabil că plânsese până când adormise.

– Cine e?

– Eu...

Ușa se deschise, iar Minerva se blestemă pentru că nu se gândise s-o încuie.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Hugh îi distingea conturul în camera întunecată.

– Pleacă imediat! Cum îndrăznești să intri... Nu te *așeza*!

Dar el o făcuse. Direct pe saltea, lângă ea. Instinctiv, ea se îndepărtă cât de mult putu, strângându-și cuvertura în jurul corpului, foarte conștientă de prezența lui în sanctuarul ei.

– Dă-te jos din patul meu!

– Ți-am scris o scrisoare, așa cum ai cerut.

Vocea lui era lipsită de inflexiuni și părea cu adevărat îndurerată. Ea clipi în întuneric, adunându-și puterile contra fărâmei de milă pe care o simțea pentru el.

– Și te aștepți s-o citesc acum?

– Nu...

Ea auzi foșnetul hârtiei pe care el o așeză pe noptieră.

– Dar ceea ce trebuie să-ți spun nu poate să aștepte.

Ochii ei se obișnuiau treptat cu întunericul, îndeajuns de mult încât să observe că umerii lui largi nu erau acoperiți de haină și că erau, categoric, căzuți. Ca și cum pe ei se sprijinea toată greutatea lumii.

– Cea ce vreau să-ți spun e legat de tatăl tău și ai dreptul să auzi asta.

Ea n-avea de gând să-i plângă de milă.

– Atunci, spune, iar după aceea, du-te.

– Tatăl tău a apărut aici neanunțat săptămâna trecută, în timp ce noi ne plimbam pe plajă. Din fericire, Payne l-a interceptat și

am fost avertizat referitor la prezența lui mai târziu în seara aceea. Imediat ce m-a văzut, el mi-a cerut bani și i-am făcut jocul, știind foarte bine că era puțin probabil să se țină departe. I-am dat cincizeci de lire și l-am informat că avea să primească restul de cincizeci după ce se încheia totul. El a acceptat condițiile târgului. I-am oferit și ocazia de a se întâlni cu voi trei în noaptea aceea... a refuzat, afirmând că vă e mai bine fără el. Faptul că ți-am ascuns toate astea a fost soluția mea prostească de a încerca să micșorez durerea pe care ți-ar fi provocat-o refuzul lui categoric de a vă vedea pe voi, fiicele lui.

– Asta nu era decizia ta.

– Știu și îmi pare rău... Îmi pare sincer rău, dar am fost bine intenționat, chiar dacă am făcut o prostie. Tatăl tău a recunoscut că a trăit la Londra după ce v-a abandonat, cu o femeie care nu l-a acceptat cu trei fiice, ca și cum asta ar fi fost o scuză suficientă. De fapt, n-a avut nici o remușcare. Însă ceva nu părea complet adevărat în povestea aceea, pentru că mi-am amintit de suspiciunile tale în legătură cu el și de faptul că un polițist bătuse cândva la ușa voastră, în căutarea lui. L-am însoțit până la han, am stat cu el până când și-a făcut bagajele și mi-am trimis trăsura să-l ducă la Southampton, ca să prindă poștalionul de dimineață către Londra. Omul meu l-a văzut urcându-se în diligență și plecând. În dimineața aceea, i-am trimis avocatului meu o scrisoare prin care l-am instruit să contacteze un detectiv care să facă o investigație cu privire la tatăl tău, spuse el oftând și rezemându-și capul de tăblia patului.

– Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun totul atunci... dar lucrurile erau tensionate între noi și, în apărarea mea, n-am vrut să-ți provoc motive de îngrijorare până când intram în posesia faptelor. Acum două zile, am primit constatările preliminare de la detectiv și acestea n-arată bine deloc.

– Ce-a făcut?

– Destul de multe, din câte se pare. Tatăl tău n-a folosit numele de „Merriwell" în ultimii cinci ani. Acum se prezintă „Smith"... sau, uneori, „Jones" La mijloc a fost și o femeie. De fapt, au fost mai multe, dar nici una nu a fost cu el mai mult de câteva luni. Le schimbă la fel de des ca și slujbele.

– Muncește? O, Doamne... O schimbare demnă de consemnat.

– Cred că asta depinde de definiția pe care o dai cuvântului „muncă", fiindcă se pare că tatăl tău și-a folosit talentul de gravor în alt scop... Falsifică bani, Minerva... Iar, în cazul în care nu știi, află că asta-i o infracțiune pentru care se dă pedeapsa capitală.

– O, Doamne...

Ea lăsă să-i scape o răsuflare sugrumată. În mod ciudat, nu era nici măcar puțin surprinsă.

– Înseamnă că nu-i foarte priceput, altfel n-ar recurge la șantaj.

– Cei pentru care lucrează nu sunt deosebit de exigenți sau de sârguincioși în privința calității falsurilor. Detectivul a spus că există dovezi că tatăl tău e implicat în activitatea asta de peste opt ani și chiar mai mult de-atât... ceea ce înseamnă că o făcea și pe vremea când încă locuia împreună cu voi în Clerkenwell.

Unele lucruri aveau acum sens. Orele neregulate la care el venea acasă, personajele dubioase care băteau la ușă, dorința lui arzătoare ca ea să-și dezvolte talentul pentru acea meserie, cu toate că înainte nu se interesase niciodată în privința desenelor ei.

– Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că a plecat atunci când a făcut-o. Sunt sigură că era doar o chestiune de timp până să încerce să mă bage în asta. El n-a avut o aplecare deosebită pentru detalii și nici jumătate din talentul meu la desen.

– Ieri l-am amenințat că-l dau pe mâna autorităților dacă nu respectă termenii târgului pe care l-am încheiat.

– A fost, fără îndoială, foarte înțelept. Acum nu îndrăznește să te dea în vileag.

– N-am făcut-o pentru mine. Nu te condamn dacă nu mă crezi, dar am făcut-o pentru voi. Nu puteam să suport gândul ca, în viitor, să dea buzna peste voi și să vă strice noua viață. Pentru că a avut dreptate într-o privință: vă e mai bine fără el.

Minerva nu spuse nimic. Latura ei slabă voia să-l creadă. Bunul-simț îi spunea că el îi vindea gogoși.

– Cavalerul meu în armură strălucitoare... Sigur că da, curajul tău dezinteresat în numele meu m-ar face să mă simt îndatorată față de tine.

– Am știut că nu mă vei crede.

– Ce vrei? Mulțumiri? Pentru că te-ai descotorosit de un om care e posibil să nu fi revenit în viața mea dacă nu te întâlneam?

– N-am venit aici pentru recunoștința ta. Am venit aici fiindcă voiam să te întreb ce vrei să fac cu el.

– Să faci?

– Tatăl tău e un ticălos și un escroc, Minerva. Și ai dreptate, s-a întors și din cauza mea și, într-o măsură mult mai mare, din cauza banilor mei. În plus, nu-mi fac iluzii că nu va apărea iarăși pe nepusă masă... ori aici, ori mai târziu, după ce vei pleca, și că nu va cere mai mulți bani. Am puterea să împiedic asta, dacă tu vrei. Tot ce trebuie să fac e să transmit autorităților informațiile pe care le am, iar el nu vă va mai deranja niciodată, nici pe tine, nici pe surorile tale.

– Va fi spânzurat.

– Dacă-l prind. Dar dacă-i dau și lui pontul, șarpele își va lua tălpășița în altă direcție, în alt oraș, sub un alt nume și putem lăsa apoi viitorul lui în voia sorții. N-am fost atât de prost încât să-l las să plece și a doua oară fără să-l pun sub supraveghere. Un om care e în stare să-și lase fiicele pe străzi pentru patruzeci de amărâte de lire, s-o șantajeze pe una dintre ele și să-i sugereze să-și folosească farmecele ca să facă rost de șaptezeci și cinci nu-i un om în care se poate avea încredere.

– Ai tras cu urechea la conversația noastră?

– Din întâmplare. Voiam să vorbesc cu tine... N-am vrut niciodată să te fac să plângi. Mă simt groaznic.

– Te rog, pleacă.

– Țin la tine, Minerva...

– Ieși! strigă ea, descoperind că greșise atunci când crezuse că nu-i mai rămăseseră lacrimi. Lasă-mă în pace, Hugh!

– Nu putem să vorbim despre asta? Despre noi...

– Noi? Despre care „noi", Hugh? Acel „noi" în care eu ajung să fiu folosită, în timp ce tu îți păstrezi prețioasa libertate?

– Nu înțeleg...

– Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău în privința tatei, dar tot n-am de gând să-ți fiu amantă!

– Amantă?

Emoția o înecă.

– Poate că n-oi fi eu fiica unui gentleman, însă am fost crescută să cred că asta sunt. Am aceleași valori ca orice fiică de gentleman, aceleași principii și n-am de gând să mă înjosesc...

– Amantă! El o apucă de braţe şi îngenunche pe saltea, atingând-o acum cu genunchii. Ce naiba spui? Nu vreau o amantă! N-am avut niciodată o nenorocită de amantă! De unde Dumnezeu ţi-a răsărit ideea asta?

– Tu m-ai întrebat direct... săptămâna trecută... pe plajă!

Ea îi putea vedea gura rămasă deschisă, în timp ce o privea în tăcere. Atunci când vorbi, în sfârşit, o făcu ezitant, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele lui cu grijă:

– Poate că nu m-am exprimat coerent săptămâna trecută, pentru că eram încă în stare de şoc din cauza puterii sentimentelor mele, dar ştiu că niciodată nu ţi-am cerut să te înjoseşti. Cu siguranţă că n-am folosit cuvântul „amantă"!

– Era subînţeles.

– În mod cert, nu era. Mi-am deschis sufletul în faţa ta. M-am oferit ţie. Cu toate defectele mele!

– Te-ai oferit? Ai zis că nu te afli în poziţia de a oferi o căsătorie... ci doar pe tine!

– Cât timp îmi ia să fiu sigur că pot să mă descurc! Nu-ţi pot cere să te legi de mine până când nu sunt sigur că nu mă voi purta precum tatăl meu şi precum tatăl lui. *Asta* am zis. Ştiu foarte bine că asta am zis!

– În mod clar, n-ai zis asta!

El rămase din nou tăcut, aparent buimac.

– Atunci, înseamnă că Payne a avut dreptate şi chiar am stricat totul.

El se ridică din nou în picioare, iar ea îi simţi respiraţia caldă pe faţă, fiindcă oftase.

– Să mă descotorosesc de încă o complicaţie dezagreabilă... niciodată n-am înţeles. Ai spus-o de două ori şi niciodată n-am înţeles. Ce prost sunt... Crezi că *tu* eşti o complicaţie dezagreabilă!

Minerva începea să creadă că înţelesese greşit lucrurile.

– Tu eşti conte...

– Sunt un idiot, spuse el lipindu-şi palma de obrazul ei. Complet idiot! Pentru un om care se presupune că se pricepe la cuvinte, chiar am făcut ca o situaţie complicată să devină fără sens, dacă tu crezi că eu te vreau doar ca amantă a mea.

– Nu mă vrei?

– Eu te vreau doar pe *tine*, Minerva, spuse el, iar degetul lui mare îi găsi în întuneric una dintre lacrimi, pe care i-o șterse. Pe tine, cu totul și cu tot ce presupune asta. Pentru totdeauna... Te iubesc.

– Tu... mă iubești?

– Nu fi atât de surprinsă... Ești extrem de drăguță, declară el, lăsând să-i scape un sunet ciudat, pe jumătate de veselie și pe jumătate de ușurare. Iar atunci când m-am oferit ție... într-un mod foarte greșit, după cum s-a dovedit..., a fost doar pentru că aveam nevoie de timp ca să aranjez lucrurile, să depun un efort susținut ca să fiu bărbatul care vreau să fiu pentru tine, bărbatul credincios și demn de încredere pe care-l meriți. Înainte ca *tu* să te alegi, pentru toată viața, cu *mine*, iar *copiii noștri*, cu sângele de Standish.

Ea își simți inima topindu-i-se în piept.

– E chiar frumos... și nobil... și drăguț.

– Asta am crezut și eu la acel moment, dar... Nu-i de mirare că ai fost atât de supărată pe mine. Niciodată, absolut niciodată, nu ți-aș fi sugerat să te iau în patul meu fără un angajament așa cum se cuvine. Eu am vrut să-ți propun o perioadă mai lungă în care să te curtez. Astfel încât, atunci când te-aș fi cerut în căsătorie... dacă *aș fi putut* să te cer în căsătorie... să fac asta știind că-mi puteam respecta jurămintele. Odată ce aș fi ajuns să fiu sigur, complet sigur, ți-aș fi cerut mâna, dar nu înainte, fiindcă eu cred că jurămintele trebuie să fie veșnice. Nu vreau să fiu tatăl meu. N-aș suporta să te rănesc astfel.

– Mă tem că eu n-am auzit nimic din toate astea.

– Și de-asta ai refuzat atât de abrupt. Acum ești dispusă să-ți asumi riscul cu mine?

Ea dădu din cap în semn că da. Nu simțea nici o urmă de nehotărâre, nici o nevoie de a cântări totul în minte. Bărbatul chinuit din fața ei nu era plămădit din același aluat ca tatăl ei sau ca iubitul care o abandonase. Era cavalerul ei în armură strălucitoare. Un gentleman adevărat, în toate sensurile. Poate că nu se vedea pe sine așa, dar era onorabil, decent și nobil până în adâncul sufletului. Unui bărbat cu sângele întinat nu i-ar păsa atât de mult de ceilalți, astfel încât să se sacrifice ca să evite rănirea sentimentelor altora. Da, procedase complet greșit, dar inima lui era atât de mare, încât o făcea pe a ei să bată nebunește și să plângă pentru el în același timp. Dacă exista un bărbat care avea nevoie de o femeie

cu capul pe umeri, care să-l ghideze prin viață, Hugh era acela. Iar dacă exista un bărbat care avea nevoie de iubire și de salvare față de propria persoană, acela era tot Hugh.

– Voi avea nevoie de cuvinte, Minerva. De cuvinte reale...

– Da.

– Și nu mă vei mai părăsi după ce se va întoarce Giles? Pentru că mai am puțin și înnebunesc de la atâta tensiune. N-am mai fost îndrăgostit niciodată. Totul e nou și înspăimântător. Nu m-am imaginat niciodată capabil de așa ceva, iar faptul că mi s-a întâmplat fără să-mi dau seama m-a dat peste cap total. Am încercat să mă opun, dar nu pot. Am încercat s-o numesc poftă și afecțiune și să găsesc scuze, când adevărul e că n-am mai fost eu însumi din ziua în care te-am întâlnit la Londra. E ca și cum o piesă care lipsea s-a aranjat la locul ei în puzzle și m-am gândit cu teamă la ziua în care aveai să mă părăsești. Am crezut că ți-am spus toate astea și că, pur și simplu, nu mă vrei. Am încercat să mă împac cu ideea, dar asta s-a dovedit a fi ceva mai rău decât moartea, se confesă el, iar apoi se frecă pe piept. Am durerea asta constantă aici. Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. M-am simțit absolut îngrozitor și...

Ea îl sărută. Nu se putu abține. Sărmanul Hugh cât de sublim de minunat era felul în care se frământa!

– Și eu te iubesc.

El îi răspunse cu un sărut atât de perfect, atât de sincer și atât de profund, încă ea și-ar fi dorit să nu se mai sfârșească niciodată. Însă se sfârși. Nu pentru că vreunul dintre ei s-ar fi retras, ci pentru că sărutul căpătă o altă formă pe măsură ce amândoi își puneau tot sufletul în el.

Brațele lui o cuprinseră, trăgând-o aproape de el, iar ea descoperi că după o săptămână groaznică, în care stătuseră la distanță unul de celălalt, asta era exact ceea ce voia să facă împreună cu el. Pasiunea se aprinse instantaneu, ca și în cazul săruturilor precedente, însă intimitatea încăperii întunecate, patul și lucrurile pe care tocmai le descoperiseră unul la celălalt îi conferiseră o altă dimensiune.

După ce el o lăsă, cu blândețe, pe saltea, ea se supuse de bunăvoie, bucurându-se de senzația dată de corpul lui mare peste al ei, simțindu-se în siguranță, adorată și bizar de puternică, toate în același timp.

El o iubea.

Voia să i se dedice. Să rostească jurăminte. Să aibă copii. Și era înspăimântat să nu care cumva să strice totul. Deși ea știa în adâncul sufletului că el n-ar fi putut niciodată să strice așa ceva. Indiferent de ceea ce credea el în mod eronat, pur și simplu nu era în stare de asta.

Sinceritatea lui, agitația și întunericul o făcură mai îndrăzneață și le permise mâinilor ei să-i exploreze corpul, peste acoperământul subțire al cămășii, minunându-se de mușchii pe care îi simțea sub piele, de modul în care aceștia tresăreau la atingerea ei. În timp ce limba și buzele lui dansau împreună cu ale ei, ea își strecură mâinile pe sub pânza netedă ca să-l exploreze, simțindu-i căldura trupului sub palme, senzația aspră a părului de pe piept, abdomenul plat și umerii largi și împovărați, înainte de a-l cuprinde pe după gât.

În timp ce ea se arcui lângă el în semn de invitație, el oftă în dreptul gurii ei, își coborî mâna pe șoldul și apoi pe coapsa ei, până ce găsi marginea cămășii de noapte și reluă traseul în sus, pe pielea dezgolită, zăbovind o clipă în dreptul șoldului și urcând după aceea ca să-i cuprindă sânul dornic de mângâieri.

Ea îi simți zâmbetul în dreptul buzelor atunci când sfârcul i se întări sub palma lui și un geamăt gutural îi scăpă printre buze. Însă, cu toate că își împinse fără jenă carnea sensibilă spre palma lui, el o lăsă să aștepte, trasându-i forma, apoi, cu degetul arătător. Senzația aceea ciudată și nouă era atât de intensă, încât Minerva tremură, apoi gemu atunci când el înlocui degetul cu gura, deasupra țesăturii diafane. El supse vârful sensibil și-și trecu limba peste el.

Acel gest al lui însemnă momentul ei de pierzanie, cămașa de noapte devenind, brusc, o barieră nedorită, în timp ce sânul celălalt cerea atenție.

Ea apucă țesătura și dădu s-o tragă în sus. Iar el o opri și preluă controlul, dezvelind-o cu răbdare, întocmai ca pe un dar delicat, până când ea rămase complet dezbrăcată, goliciunea ei nemaifiind ascunsă de nimic altceva decât de noapte.

Minerva îi putea zări ochii în întuneric, intenși și concentrați, în timp ce se uita la ea cu o venerație care ei îi stârni și mai mult pasiunea.

– Eşti frumoasă... atât de frumoasă...

Cuvinte simple, cuvinte sincere. Eruditul şi ştrengarul Hugh fusese înlocuit de un bărbat care părea să existe doar pentru ea. Doar în acea clipă.

– Am visat la asta... am vrut asta atât de multă vreme!

Hugh îşi trecu mâinile peste corpul ei, respirând mai superficial şi mai agitat decât îl auzise vreodată.

– Dacă supravieţuiesc următoarelor luni fără să mor de dorinţă, asta va fi un miracol.

Următoarea dată când o sărută, ea îi simţi dorinţa şi reţinerea, dându-şi seama că el se abţinea pentru ea şi îl iubi şi mai mult din pricina asta.

El *chiar* intenţiona să aştepte. Nu dorise niciodată s-o dezonoreze, cu toate că acum Minervei nu i se mai părea că ar fi putut să fie dezonorată, ci mai degrabă simţea totul ca pe o confirmare a iubirii pe care o împărtăşeau.

– Mă vrei? îl întrebă ea.

– Bineînţeles. Din prima clipă în care te-am văzut.

– Atunci, ia-mă, Hugh!

El se retrase şi se uită în jos, la chipul ei. Ea îi observă trăsăturile schimbându-se în timp ce purta un război cu sine însuşi.

– Pot să te iubesc şi fără asta.

– Dar vreau *asta*. Vreau totul. Te vreau cu totul.

– Chiar dacă tot nu pot să-ţi fac nici o promisiune fermă? Nu, nu te pot face a mea! Nu până când n-am siguranţa că nu te voi răni!

Hugh nu era capabil s-o rănească. El simţea totul cu prea multă pasiune. Îi păsa prea mult. De ce, oare, nu era în stare să vadă asta?

– Pentru că eşti prea nobil ca să faci promisiuni deşarte. Şi pentru că mă iubeşti şi eu te iubesc, iar uneori lucrurile pur şi simplu *sunt*.

– Şi e suficient?

– Deocamdată e suficient.

Ştia, în adâncul inimii ei, că reţinerea lui venea din noblеţe şi că, având-o alături, n-avea să-i mai ia mult timp până să-şi dea seama că nu era ca tatăl lui.

– Fă dragoste cu mine, Hugh!

El păru ciudat de neîndemânatic atunci când îşi scoase cămaşa, trăgând-o peste cap. Înjură, nerăbdător, luptându-se cu nasturii pantalonilor.

– Pot să fac eu asta.

Minerva preluă controlul, iar el o lăsă și se întinse pe spate.

– Sunt emoționat.

– De ce? Eu sunt novice. Tu ai mai făcut asta înainte.

– Nu așa. N-a fost decât fizic și niciodată n-a fost implicată inima. N-am mai *făcut dragoste* înainte, Minerva. Și, cu siguranță, nu cu o virgină. E o responsabilitate mare.

El își ridică șoldurile atunci când ea îi trase pantalonii în jos, apoi îi urmări expresia, fiindcă ea tocmai văzuse ce anume se profila sub aceștia, printre umbre. Era mare, tare și din cale-afară de masculin. El îi ridică bărbia cu vârful degetului, ca s-o privească în ochi.

– Nu fi speriată, dragostea mea, nu-ți voi face nici un rău... cel puțin, nu intenționat.

– Nu sunt speriată. Știu cum funcționează mecanismul.

„Speriată" era cuvântul greșit. Era temătoare. Curioasă. Puțin copleșită. Dar disperată după el.

– „Mecanismul"? o întrebă el, cu ochii dansându-i din nou. Mecanica nici măcar nu încearcă să explice ceea ce e pe cale să se întâmple. Dar, dacă o fac așa cum trebuie, atunci în curând te vei simți ca o piftie în așternuturile astea, iar eu voi fi cel mai fericit și mai fudul bărbat din lume.

– O afirmație îndrăzneață, domnule...

O apucă și o răsuci sub el, în timp ce ea chicoti.

– Nu-i o afirmație. E o certitudine.

Hugh o sărută din nou, își coborî cu ușurință mâinile mari în jurul taliei ei și apoi îi cuprinse fundul.

– Dar s-ar putea să dureze ore, o avertiză el.

Ea îi simți membrul tare în dreptul abdomenului, insistent și fierbinte.

Minerva se pierdu în sărutul lui, dorind mai mult, însă mulțumită să continue astfel, până când Hugh își lipi buzele de gâtul ei și lăsă în urmă săruturi fierbinți pe umerii ei și apoi mai jos, venerându-i din nou sânii.

El îi arătă cum să-l atingă, încurajând-o să-i învețe forma și mărimea în timp ce suspina în semn de apreciere față de mâinile ei neșcolite. Ea se zvârcolea pe cearșaf ca o destrăbălată, însă împietri atunci când buzele lui o atinseră în partea de sus coapselor, ceea ce-l făcu să se oprească și să-și ridice privirea mirată spre ea, zâmbind.

– Ce faci? întrebă Minerva.

– M-am gândit să te sărut peste tot... din principiu... dacă ești de acord.

– Da..., se învoi ea, fiindcă asta suna păcătos de delicios și, dintr-odată, i se părea incredibil de necesar. E important să ai principii!

– Chiar așa...

Ea îi simți respirația caldă deasupra pielii sensibile, înainte ca limba lui s-o atingă, iar plăcerea deveni atât de splendidă, încât o lăsă fără aer. Apoi, întregul el univers se micșoră și nimic altceva nu mai există în afara lui, a ei și a gurii lui pricepute.

Hugh îi promisese că avea să se simtă ca o piftie după ce termina cu ea. Și părea hotărât să se țină de promisiune. Nu din aroganță sau ca să-și hrănească orgoliul, ci pentru că ea merita. Deși beneficia de dragostea surorilor ei, Minerva era cea care avea grijă de toată lumea. Era altruistă, de încredere și nu cerea niciodată nimic în schimb. El era hotărât să umple acel gol și să devină cel care s-o pună mereu pe ea pe primul loc și pe care ea să se poată baza întotdeauna. Iar asta avea să înceapă chiar din acel moment. În noaptea aceea nevoile lui deveneau neimportante, fiindcă ea era cea care își asuma toate riscurile, iar încredea pe care o avea în el îl onora.

Îi simți apropierea orgasmului în timp ce-i atingea miezul cu limba – nimeni altcineva n-avea s-o mai vadă astfel, s-o mai sărute sau să mai facă dragoste cu ea. Minerva era a lui.

El avea să fie primul și ultimul pentru ea. Așa cum ea era prima și ultima pentru el. Pentru că Hugh avea să se asigure în privința asta. Unele lucruri pur și simplu *erau*.

Îi simți încordarea în membrele ei cele lungi, precum și frustrarea. Știa că ea era aproape. Își dorea atât de mult s-o pătrundă adânc, dar nu încă. Nu încă.

– Relaxează-te, draga mea...

Mâinile ei erau răsucite în cearșaf, iar capul i se mișca dintr-o parte în alta. Geamătul carnal pe care îl scoase atunci când el își vârî degetele ca să-i mângâie pereții interiori ai trupului fu cel mai erotic lucru pe care el îl auzise vreodată. În acel moment îi simți corpul strângându-se, în timp ce plăcerea magnifică o purta pe culmi, cu șoldurile ridicate și cu fiecare mușchi încordat înainte de a se elibera cu un oftat gutural, iar apoi fiecare mușchi i se relaxă.

– Ce-a fost asta?

– Primul dintre multele, sper.

Pleoapele ei se zbăteau, părul îi era o încurcătură sălbatică, iar membrele – aruncate peste cearșafurile șifonate, în semn de abandon.

– Dar poate ar trebui să ne oprim aici în seara asta, spuse el sărutând-o cu tandrețe.

– Dar n-am...

– Pot să aștept.

Ar fi așteptat-o și o viață dacă era nevoie.

– Dar eu nu vreau să mai aștept, spuse ea, iar degetele i se înfipseră în părul lui, trăgându-l din nou spre gura ei. Vreau totul!

Îl sărută cu o pasiune nestăpânită, ceea ce îl surprinse, fiindcă fusese convins că ardoarea ei se domolise. Își trecu unul dintre picioarele lungi în jurul lui, răsucindu-se până când erecția lui îi atinse feminitatea,iar apoi își împinse trupul spre el, invitându-l. Mâinile ei lacome îi coborâră pe spate, până la fese.

– Te vreau... înăuntrul meu!

O nervozitate proaspăt trezită îl chinui din nou și se întrebă, uimit, ce avea acea femeie de îl făcea să se simtă precum un virgin neliniștit.

– Dacă ești sigură...

Dinții ei îi găsiră urechea.

– Sunt sigură.

Ea își desfăcu picioarele în semn de invitație, iar corpul lui îi trădă efortul pe care îl făcea ca să reziste, mădularul lui întărindu-se și mai mult și găsindu-și drumul spre intrarea ei.

– Niciodată n-am fost mai sigură de ceva în viața mea, adăugă ea.

Pe cât de încet și de blând putu, Hugh o pătrunse, cu intenția de a-i oferi timp să se acomodeze cu mărimea și cu forma lui, dar Minerva avea alte gânduri.

Simpla atingerea a pielii ei, fierbințeala moale, caldă și umedă, îl făceau să-și piardă mințile și strânse din dinți, reținându-se, continuând în același mod dureros de lent în care începuse, până când atinse bariera virginității ei. Ea păru să-i înțeleagă ezitarea și zâmbi, sărutându-l profund în timp ce el se împinse în ea. Ea se încordă pentru o clipă, apoi oftă atunci când el o umplu, iar Hugh știu că tot ce fusese mai greu se terminase.

Începu să se miște din nou, într-un ritm blând, prea blând, însă, pentru Minerva, iar orice șansă de a se mai reține îi dispăru în

clipa în care plonjă în trupul ei, tânjind după eliberare. Ea se mișcă odată cu el, strigându-l pe nume și anunțându-și plăcerea, până când Hugh îi simți corpul contractându-se și pulsând dedesubt, în timp ce el nu mai se mai putu reține, iar ea îl transportă într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Un loc cu stele, cu dreptate și cu extaz, din care nu mai voia să plece vreodată. Un loc care pur și simplu *era* și care n-avea să se sfârșească, un loc în care nu existau *ce-ar fi*-uri.

Doar dragoste.

Capitolul 29

– M-am asigurat că servitorii nu-s pe aproape, domnișoară Minerva, spuse Payne în timp ce așeza tava cu ceai pe masa din salonul în care se lua micul dejun. Mai doriți și altceva?

– S-ar putea să fie prudent să îndepărtezi orice e casant.

Ea zâmbi fără umor, temându-se de cele două conversații care aveau să fie dificile, dar din cu totul alte motive. Se hotărâse să discute mai întâi cu Diana, știind că ea urma să reacționeze mult mai bine decât Vee la primirea veștilor despre tatăl lor, dar la fel de conștientă că urma să primească mai rău veștile despre Hugh. De obicei, ele erau foarte apropiate, unite printr-o legătură indestructibilă în lupta lor comună ca să țină piept lumii, însă lucrurile deveniseră mai tensionate după ziua în care ea fusese pe plajă. Acum, Minerva era nevoită să recunoască faptul că mințise în legătură cu relația ei cu Hugh și, în același timp, trebuia să încerce s-o convingă pe Diana că era necesar să găsească în ea bunăvoința de-a accepta noua situație.

– Iar dacă auzi țipete, încearcă să le ignori, Payne... iar dacă țip eu, atunci trimite cavaleria!

– Am deja armata pregătită. Muschetarii sunt la un strigăt distanță, zise el bătând-o ușurel pe umăr atunci când sora ei își făcu apariția. Voi fi pe coridor, dacă aveți nevoie de mine.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Diana, care nu era persoana ce ar fi apelat la un preambul inutil. Pentru că e clar că s-a întâmplat ceva, din moment ce trebuie să ne întâlnim în secret.

– Tata s-a întors.

– Pentru bani, presupun.

Minerva dădu din cap în semn că da. Cu Diana, nu era nevoie de ocolișuri.

– A încercat să ne șantajeze atât pe mine, cât și pe Hugh, separat.

– Separat?

Minerva făcu o grimasă, știind că ceea ce urma n-avea să fie ușor.

– Tata m-a abordat la serata aceea și mi-a cerut șaptezeci și cinci de lire în schimbul tăcerii lui.

– Și nu ți-a dat prin cap să-mi spui asta sâmbătă noaptea? întrebă Diana sărind de pe scaun și începând să se plimbe încolo și-ncoace. Mi-aș dori s-o fi făcut! Ce tupeu are ticălosul! I-aș fi spus să plimbe ursu' și s-ar fi ales și cu ochii vineți pentru c-a îndrăznit! exclamă ea, iar apoi furia i se transformă cât ai clipi în suspiciune. De ce mi-ai ascuns asta atâta vreme?

– Pentru că lucrurile au devenit..., oftă Minerva, ...complicate.

Sora ei se opri locului, iar ochii i se îngustară, bănuitori.

– Din cauza lui Hugh?

– Da... nu... nu doar din cauza lui Hugh. Mai sunt și Olivia, Jeremiah și o mulțime de alte lucruri de luat în considerare, dar... vezi tu... Eu și Hugh..., se bâlbâi ea, observând că pumnii Dianei se încleștaseră, ceea ce însemna că, dacă nu proceda așa cum trebuia, lucrurile erau pe cale să-i explodeze în față. Poți să iei loc? Te rog. Am atât de multe lucruri serioase despre care trebuie să discut cu tine! Aș prefera să le abordez în ordine, pentru că trebuie să iau unele decizii importante și presante. Iar apoi, după ce termin, îți promit că poți să țipi la mine.

Pentru că era mai ușor, îi spuse Dianei mai întâi totul despre tatăl lor, din ziua în care Payne îl ascunsese și până la ceea ce descoperise detectivul în legătură cu falsificarea. Vorbi și despre intervenția salutară a lui Hugh, din urmă cu două nopți, precum și de descoperirea pe care o făcuse – anume, că și ei îi fuseseră ascunse faptele. Pentru că, spre deosebire de Minerva, Diana era mai cinică în privința tatălui lor, ea acceptă totul cu ușurință. Cu Hugh avea ea o problemă mai mare.

– De ce nu ți-a spus el în urmă cu o săptămână că s-a întors oribilul nostru tată?

– Hugh a crezut că ne proteja dacă ținea totul numai pentru el.

– Tâmpenii! Se proteja pe el!

– Așa am crezut și eu atunci când am aflat, la reuniune... Dar ne-am certat îngrozitor în ziua în care ne-am plimbat pe plajă, iar eu am refuzat să mai vorbesc cu el și...

Pesemne că expresia o trădă, fiindcă Diana rămase cu gura căscată.

– O, Doamne... Am avut dreptate, așa-i? Chiar ți-a sucit capul... Era ceva între voi!

– Nu atunci... sau nu chiar. Până atunci ne sărutaserăm de două ori...

La expresia oripilată a Dianei, cuvintele Minervei se rostogoliseră repede, pentru că trebuia să-l apere pe Hugh, iar, dacă nu-și asuma de la început partea ei de vină, sora ei cea atât de protectoare ar fi presupus ce era mai rău referitor la el.

– Întotdeauna a fost o atracție între noi și amândoi am încercat s-o negăm, dar ultimele săptămâni... mă rog, mi s-au părut destul de frumoase, dacă vrei să știi. Minerva se întinse peste masă și-i strânse mâna Dianei. Îl iubesc, Diana, iar el mă iubește pe mine.

– E un ticălos, Minerva! Unul fermecător, recunosc asta... dar tot un ticălos, care nu va face decât să-ți frângă din nou inima, profeți Diana, care fusese reazemul surorii ei mai mari și singura confidentă în zilele negre, după ce tatăl lor și apoi iubitul cel nestatornic o abandonaseră la scurt timp, unul după altul. Nu vezi asta?

– Nu este. El doar se crede astfel. Dacă l-ai cunoaște așa cum îl cunosc eu...

– Cum, clandestin? Pe la spatele tuturor... inclusiv al familiei tale? se stropși Diana, retrăgându-și mâna. Nu mai fi atât de naivă, Minerva! Dacă afecțiunea lui e reală, n-ar avea de ce s-o țină secretă. În schimb, te-a pus să te furișezi, să fugi în excursii de-o zi ca să-și poată face mendrele cu tine, te-a convins să păstrezi secrete...

– Nu-i așa.

– Nu-i așa?! întrebă Diana încrucișându-și brațele pe piept. Ți-a cerut mâna?

Explicarea celor mai întunecate temeri ale lui Hugh i se părea prea neloială acum Minervei, după ce ea le înțelesese.

– Nu încă. Dar o va face, spuse ea, care văzuse dragostea din ochii lui, care o văzuse și o simțise peste tot. După ce va vedea înlăuntrul lui ceea ce eu văd deja...

– Nu-l vei schimba! Lupul nu-și schimbă năravul.

– Știu, răspunse Minerva, care înțelesese în cele din urmă că năravul lui Hugh era perfect. Așa cum știu că e loial și blând, generos, cu suflet bun, enumeră ea acele însușiri perfecte, despre care știa că nici măcar Diana cea cinică nu le putea nega, iar, în plus,

el n-o dezamăgise niciodată și ea era sigură, în adâncul inimii, că n-avea s-o facă în veci. Mă iubește, Diana!

– Și asta e suficient?

Minerva zâmbi și dădu din cap în semn că da.

– E suficient, deocamdată.

– Dar...

– Și eu îl iubesc, Diana. Atât de mult! Și am încredere că va face ca totul să fie bine pentru mine, ceea ce e uimitor, având în vedere toate împrejurările de-acum, dar ăsta-i adevărul. Hugh mă face fericită.

Diana o luă de mână și oftă.

– Atunci, voi fi și eu fericită pentru tine, fiindcă meriți toată fericirea din lume, Minerva, și îi voi oferi lui Hugh prezumția de nevinovăție, deocamdată, întrucât am încredere în tine, spuse ea zâmbind, iar apoi se încruntă și-și luă din nou expresia îngrijorată și precaută, încă atât de cinică, mimând afrontul. Dar, ia aminte, dacă nu-ți cere mâna în curând, va trebui să-mi dea socoteală mie!

– Hugh minte! Tata nu-i un șantajist!

Lacrimi de supărare curgeau pe fața lui Vee. Spre deosebire de Diana, ea primise cu ușurință vestea despre relația Minervei cu Hugh, dar fusese devastată de cea referitoare la tatăl lor.

Minerva încercase să fie cât putuse de delicată, dar nici toată delicatețea din lume n-ar fi diminuat acel adevăr îngrozitor.

– Există un mandat pentru arestarea lui, dragă. Tata e, oficial, un om căutat.

– „Căutat" nu-i *același* lucru cu „vinovat", nu? Trebuie să existe un proces în justiție care să-i dovedească vinovăția tatei. Poate că detectivul a mințit. Poate că Hugh l-a plătit ca să mintă..., spuse Vee, pământie la față și răscolindu-și mintea în căutare de scuze pentru ceva care nu putea fi scuzat. De unde știi că scumpul tău Hugh spune adevărul? Cine l-a numit pe el atât judecător, cât și jurat?

Minerva opri izbucnirea lui Vee printr-o ridicare de mână.

– Hugh vrea să facă orice decidem noi. După cum văd eu lucrurile, avem două opțiuni. Dacă tata se întoarce, alertăm autoritățile..., spuse ea încercând să ignore icnetul ascuțit al surorii ei mai mici la auzul acestei implicații. ...Sau îl amenințăm cu autoritățile și îl punem pe fugă, dându-i clar de înțeles că nu se mai poate întoarce

niciodată la Londra, ca să ne tulbure viețile. Oricât de mult știu că o merită pe prima, nu-l pot trimite de bunăvoie la spânzurătoare. Dar *vreau* să dispară din viețile noastre, așa că eu votez pentru cea de a doua opțiune.

Răspunsul pragmatic al Dianei fu hotărât și îi oglindi Minervei propriile gânduri:

– Sunt de acord.

Minerva avusese un timp mult mai lung de gândire și nici pe ea n-o lăsa inima să-l predea pe tatăl lor autorităților.

– Într-un fel ciudat, mă bucur că știu în sfârșit unde a fost și ce-a pus la cale, pentru că asta îmi alungă orice fărâmă de îndoială.

Diana ridică din umeri fără tragere de inimă.

– Adică îți justifică ura față de el, punct în care, mărturisesc, eu am ajuns cu mult înainte ca el să plece de acasă. Am fost chiar bucuroasă că n-aveam să-l mai văd sau să-l mai aud vreodată.

– Nu-mi vine să cred ce aud... E tatăl nostru! Nu merită nici un pic de milă? se văită Vee, căreia îi curgeau lacrimi de frustrare și care se agăță de mâna Minervei. Nici un pic de înțelegere?

– Ce-i de înțeles? E un pungaș... un falsificator. Un om care e capabil să-și vândă fiica pentru propriul interes. Ne-a părăsit fiindcă era lipsit de principii morale și n-a privit niciodată înapoi, rosti Diana exact cuvintele pe care Minerva le gândea în timp ce încerca s-o aline pe Vee. Tu erai o copilă. Pe tine te-am protejat de ce era mai rău, dar el *nu* a fost un om bun. A fost un bețiv, un pierde-vară și..., enumeră ea cu o expresie ciudată pe față, din care se înțelegea că ar fi putut să spună mai multe, dar se reținea. Iar eu m-am bucurat când a plecat!

– Dacă-l alungați astfel pe tata, atunci mă duc cu el!

– Nu te va lua.

– Ba da! Și nu mă puteți opri!

N-avea nici un rost să încerce să contrazică ideile greșite ale surorii lor mai mici. Vee trebuia să învețe singură cât de rece și de calculat era tatăl lor și, fără îndoială, ea era cea care avea să sufere. Dar Minerva era dispusă să facă acel pas la momentul potrivit. Pentru că momentul avea să vină.

– Deci, ne-am înțeles? întrebă Minerva luându-și ambele surori de mâini, dornică să le facă să nu se mai învârtă în jurul cozii. Îi voi spune lui Hugh că nu-l predăm pe tata autorităților, dar îl voi

face pe acesta din urmă să înțeleagă foarte clar că prezența lui aici e nedorită.

Diana încuviință imediat. Confirmarea din partea lui Vee dură mai mult și fu exprimată cu reticență, dar, cel puțin, aveau aprobarea ei. Minerva scăpă, astfel, de una dintre problemele pe care o avea cap.

– Între timp, în cazul în care tata vă abordează, fiți stăpâne pe voi. Dacă o face, îmi spuneți imediat mie sau îi spuneți lui Hugh.

Acum, tot ce trebuia să facă împreună cu Hugh era să găsească o cale ca să-i spună adevărul mamei lui. Căzuseră de acord s-o facă în după-amiaza acelei zile, însă tot nu știau cum să procedeze. Urma ca Minerva să discute despre toate astea imediat ce Hugh se întorcea de la partida lui de călărie – dacă Vee avea să se oprească vreodată din bocit.

În timp ce Minerva cuprinse umerii scuturați de suspine ai surorii ei care plângea, majordomul băgă capul pe ușă, cu o expresie îngrijorată.

– Îmi pare foarte rău că vă întrerup într-un moment dificil, spuse el aruncându-i Minervei o privire îndurerată și copleșită. Dar voi avea nevoie de puțin ajutor cu actrița...

Capitolul 30

Imediat ce cotiră, enervanta de Sarah, soțul și mama ei se întoarseră ca să le facă, veseli, cu mâna, fiindcă tocmai veneau pe alee. Aleea *lui*. Care ducea la casa *lui*.

– Ce caută aici?!

Familia Peters era ultimul lucru de care avea nevoie în acea zi. Îi luase pe ai lui la un drum lung, călare, în scopul de a-i oferi Minervei intimitate și răgaz ca să discute cu surorile ei. Însă, în tot acel timp, stătuse ca pe ghimpi întrebându-se cum primiseră Diana și Vee vestea despre tatăl lor și, mai important, ce părere aveau despre faptul că el o curta acum pe sora lor mai mare.

– I-am invitat eu la ceai, dragă, răspunse mama lui, care le făcea de zor cu mâna oaspeților, iar Hugh înțelese atunci de ce fusese atât de dornică să se întoarcă acasă înainte de ora două. M-am gândit că era timpul să le cunoască așa cum se cuvine pe Minerva, pe mama și pe surorile ei. Sarah mi-a spus că nu te-a prea văzut în ultimii ani. Minerva știe că ai o soră?

– Desigur că știe! Eu și Minerva n-avem secrete, spuse el, gândindu-se că, într-adevăr, nu mai aveau, cu excepția marelui secret pe care îl tăinuiau față de Olivia. Dar n-am pomenit nimic despre asta de față cu familia Minervei, așa că invitația ta la ceai e lipsită de delicatețe. Destăinuirile de felul ăsta chiar nu sunt genul de conversație pe care s-o porți la ceai.

– Prostii... Surorile Landridge nu sunt deloc critice. De ce-ar fi, dacă au avut partea lor de scandaluri? Nu e ca și cum existența lui Sarah ar fi cine știe ce mare secret întunecat, spuse ea, făcându-și fiul să-i pară rău că mama lui avea dreptate. Tot comitatul știe că Sarah e fiica lui Hugh. Voi doi semănați ca două picături de apă, îi dădu ea înainte, nepăsându-i că Hugh ura *acea* expresie. Și, în plus... acum e mult prea târziu pentru o schimbare de planuri. Nu-i mai putem întoarce din drum de la ușa din față. Nu după ce au fost atât de încântați atunci când au primit invitația.

Ea dădu pinteni calului ca să-l facă să meargă la trap și o luă înainte, ca să-i salute pe oaspeți.

– Tu știai despre asta? își întrebă Hugh tatăl vitreg.

– Ți se pare că știam ceva? răspunse Jeremiah, care arăta, într-adevăr, puțin cam derutat. Mama ta face totul de capul ei. Ferească Sfântul să-mi spună mie ce-are de gând! Știu că părțile implicate au pălăvrăgit la reuniune, acum două nopți, iar mama ta s-a înțeles întotdeauna bine cu Charlotte și cu Sarah... dar mă întrebi dacă știam că Olivia a pus la cale un ceai englezesc ieșit din comun, la care să se adune atât surorile Landridge, cât și particularitățile neortodoxe ale familiei Standish? Nu! declară el, ridicând din umeri cu un aer resemnat. Te asigur, însă, că totul va fi bine. În familia Minervei sunt oameni buni... sau, cel puțin, surorile ei sunt. Juriul deliberează încă în ceea ce o privește pe mamă... deși, între noi doi fie vorba, o prefer mai mult beată decât trează... Haide să facem ce se mai poate!

Hugh nu putu decât să rânjească și să suporte. După ce îngrijitorul îi luă calul, făcu un gest de salut către amanta preferată a tatălui său, minunându-se de faptul că mama lui trăncănea împreună cu ea ca și cum ar fi fost prietene vechi, nu rivale. Îi salută, țeapăn, pe Sarah și pe căpitanul Peters, apoi păși spre casă, în urma lor.

Din fericire, înăuntru era surprinzător de liniște, ceea ce îi trezi lui Hugh speranța că dezvăluirile Minervei nu fuseseră traumatizante pentru surorile mai mici. O servitoare – și nu Payne – se grăbi să le ia hainele, iar apoi aceasta fu trimisă repede de mama lui ca să le aducă ceaiul.

– Să-l aduc în *salonul de dimineață*, milady?

Ceva din expresia insinuantă a servitoarei, precum și felul în care privirea ei pendula iute între el și mama lui îl făcu pe Hugh să devină puțin neliniștit. Rareori obișnuiau să stea iarna în acel salon.

– O, nu... E prea răcoare acolo tot timpul, chiar dacă e focul aprins. Vom lua ceaiul în salon. Poți să le trimiți vorbă domnișoarelor că avem musafiri?

Servitoarea făcu o reverență și se grăbi să plece, iar gazda perfectă care era întotdeauna mama lui îi conduse pe oaspeți spre salon și-i invită înăuntru.

Hugh observă prea târziu silueta inconfundabilă a Lucretiei DeVere, care dormea dusă pe un fotoliu, lângă focul ce duduia,

cu gura larg deschisă și cu pălăria caraghioasă de călărie așezată într-un unghi ciudat. Parcă simțind că avea public, ea clipi, iar privirea începu să i se limpezească treptat. Apoi se mișcă, încercând să se ridice și eșuând lamentabil.

– Ne pare foarte rău că vă deranjăm, doamnă Landridge!

Ca și el, mama lui căuta din priviri o dovadă incriminatoare care ar fi putut sugera că invitata lor rotofeie și teatrală luase o duș că de tărie de îndată ce rămăsese nesupravegheată.

– Îmi cer mii de scuze! Cred c-am adormit..., spuse ea, părând suficient de lucidă. Fotoliul și focul sunt mult prea confortabile!

– Mă bucur că vă simțiți ca acasă, spuse Olivia, râzând netulburată. Doamnă Landridge, permiteți-mi să vi-i prezint pe doamna Edgerton, pe fiica ei, doamna Peters, și pe căpitanul Peters, fermecătorul ei soț. Sunt prieteni *aparte* ai familiei noastre.

Aruncă o privire spre Hugh, dându-i de înțeles că era subtilă, lăsându-l pe el să prezinte adevărul așa cum dorea.

– Doamnă Edgerton... doamnă Peters, căpitane... Ce plăcere să vă cunosc! exclamă actrița, care, cu gesturi regale, demne de o ducesă, îi salută pe nou-veniți din confortul fotoliului ei. Le-a chemat cineva pe fiicele mele? Eu am trei fete, doamnă Edgerton. Cea mai mare, Minerva, este logodită cu dragul de Hugh, aici de față.

Hugh o simți pe mama lui relaxându-se, la rândul ei, chiar în clipa în care Minerva își făcu apariția în încăpere, surescitată și grăbită, împreună cu Diana.

– V-ați întors... cu oaspeți! exclamă Minerva, zâmbind forțat, ca și sora ei. Ce drăguț... *iubirea mea*!

Minerva rosti ultimele două cuvinte printre dinții impresionant de încleștați, sfredelindu-l pe Hugh cu privirea ei de smarald. El prinse imediat indiciul, însă nu putea să acționeze în timp ce se făceau prezentările. Zâmbi fără tragere de inimă.

– Minerva... Diana... v-o prezint pe doamna Edgerton, li se adresă el surorilor, care făcură o reverență politicoasă. Și, cum tu, Minerva, ai avut deja plăcerea de a-i cunoaște pe Sarah și pe soțul ei, căpitanul Peters, doar Diana mai are nevoie de prezentare. Și Vee, desigur, spuse el privindu-și logodnica. Domnișoara Vee e pe drum?

– Tocmai termina capitolul din cartea pe care o citește și, fără îndoială, ni se va alătura cât de curând. De fapt, mă duc chiar acum să văd ce face.

Minerva se răsuci pe călcâie și dispăru pe ușă. Hugh lăsă să treacă douăzeci de secunde înainte de a găsi o scuză ca s-o urmeze, în timp ce toți ceilalți se așezară.

– Eu mă duc după tava cu ceai. Călăria e o treabă care te face să-ți fie sete...

Din fericire, Minerva îl aștepta și-și făcu apariția de după o armură, pe când el tocmai dădea să urce, în grabă, pe scară. Ea îl apucă de mână și îl trase în încăperea cea mai apropiată.

– Lucretia e beată! Ce te-a făcut s-o lași să se înapoieze acasă de una singură?

– A zis că nu se simțea bine și că trebuia să se întoarcă în pat.

Cu toate că nu păruse deosebit de bolnavă, Hugh o lăsase să plece pentru că i se păruse ocazia ideală să discute cu mama lui și să-i spună adevărul. Să termine cu farsa aceea complicată și să se întoarcă acasă eliberat de toate minciunile, pregătit să înceapă un nou capitol alături de îngerul care îi furase inima și care nu merita să suporte vina pentru ceva ce era în întregime prostia lui.

Doar că n-o făcuse. Amânase ca un laș, nu-și găsise cuvintele potrivite și, drept urmare, se simțea total nefericit, convins că-i era sortit să fie o dezamăgire pentru totdeauna dacă era doborât de primul obstacol. Apoi, apariția Sarei și a mama ei îi provocase o dispoziție și mai proastă.

– Ei bine, a reușit să evite dormitorul ei și a ajuns într-al tău, unde a găsit coniac și l-a băut pe tot. N-am reușit s-o clintim din salon și am lăsat-o să doarmă până-i trece beția.

– Acum cât timp?

– Două ore... sau trei. Nu suficient de mult ca să fie complet trează! Asta-i sigur. A dat gata o carafă întreagă de coniac într-un timp foarte scurt.

– O, Doamne!

– Iar Vee s-a încuiat în camera ei și refuză să iasă.

– Să înțeleg că n-a primit bine vestea?

– Nici una dintre ele n-a fost înțelegătoare. Vee e așa pentru că-i convinsă că vrem cu toții să pătăm pe nedrept numele tatei și și-a exprimat intenția de a pleca cu el imediat ce vine s-o ia. Pe mine mă urăște pentru că l-am trădat, iar pe Diana pentru că mă susține. Dar, în timp ce draga mea surioară Diana nu și-a făcut niciodată iluzii în privința tatălui nostru, mi-a fost incredibil de greu

s-o conving că nu ești un seducător nemernic, așa cum a bănuit ea mereu. A fost o dimineață *foarte* dificilă și, în mod clar, chinul nu s-a încheiat.

El îi privi chipul încordat și îmbujorat și o trase în brațe, neputând să reziste fără să-i sărute creștetul și părul brunet, pe care îl adora.

– Din păcate, nu. Se pare că mama i-a invitat la ceai pe Sarah și pe ceilalți doi fără să spună nimănui, după ce a aflat că n-am ținut legătura cu Sarah... și s-a decis să remedieze asta. Sunt foarte supărat pe mama și am încercat să te scap pe tine și să mă scap și pe mine de vizita asta... dar o știi pe mama.

– Mi se pare frumos că ea încearcă să încurajeze relația pe care o ai cu sora ta. Nu cred că-i e ușor să știe că soțul ei a avut o familie împreună cu altă femeie.

– Se pare că ei îi e mai ușor decât îmi e mie. Niciodată nu voi înțelege de ce le tolerează pe Sarah și pe maică-sa.

– Ai întrebat-o?

– Nu chiar...

N-o făcuse.

În trecut, ea încercase de multe ori să discute despre acea trădare, dar el refuzase să audă așa ceva, darămite să ierte. Însă Minerva pusese bine problema. De ce o tolera mama lui pe amanta tatălui său? De ce n-o afecta pe ea existența lui Sarah – o femeie care avea exact aceeași vârstă ca și fiul ei – așa cum îl afecta pe el?

– Atunci, poate că ar trebui s-o întrebi, spuse Minerva punându-și capul pe pieptul lui, gest care lui Hugh îi plăcea la nebunie. Întreab-o atunci când îi spunem adevărul despre noi. Mi se pare cel mai potrivit moment. Așa, putem să scăpăm dintr-un foc de o problemă oribilă, greu de digerat.

– Am încercat să-i spun în dimineața asta..., zise el oftând și strângând-o mai aproape. Dar n-am încercat destul. Mă simțeam atât de bine încât, în mod egoist, n-am vrut să-mi stric starea.

– Mă întreb de ce.

După tonul vocii ei, Hugh își dădu seama că Minerva zâmbea. Îi ridică bărbia cu vârful degetului, astfel încât să-i poată vedea zâmbetul cu ochii lui. Iubea zâmbetul ei, care avea puterea de a transforma o situație oribilă, precum cea care-i aștepta în sufragerie, în ceva care nu era chiar atât de teribil.

– Te întrebi?

Pentru că nu mai era nevoit să-și reprime dorința de a o săruta, o făcu. La fel ca și în cazul zâmbetului ei, salonul și cuibul zumzăitor de viespi din el dispărură ca prin minune de pe fața pământului.

– Hugh, ce faci... Ooo!... *Oo*...

Se îndepărtară, vinovați, și o văzură pe mama lui, care apăruse dintr-odată și care zâmbea cu gura până la urechi.

– Nu vă faceți probleme! Credeam că ați ieșit din salon ca să evitați familiar Peters. Prostuța de mine! Ar fi trebuit să știu că porumbeii de voi aveați nevoie să vă dați bună ziua așa cum se cuvine, după ce v-am răpit pe unul celuilalt toată dimineața, spuse Olivia, iar apoi închise ușa la loc. Să nu stați mult!

Roșeața intensă a Minervei era fermecătoare, așa că Hugh o sărută din nou, repede.

– Privește partea bună: cel puțin acum mama știe că afecțiunea noastră e autentică, spuse el luând-o de mână, petrecându-și degetele printre ale ei și constatând că acum se simțea absolut perfect. Din nou în tranșe? o întrebă.

– Nu sunt sigură că nervii mei mai rezistă mult. Aș vrea să se termine toată povestea asta!

– Se va termina foarte repede... dar acum nu e momentul potrivit.

Ținându-se de mână, se întoarseră în salon, unde Hugh fu întâmpinat de încruntătura fioroasă a Dianei. El își spuse însă că nu putea s-o învinovățească, fiindcă se purta astfel de dragul surorii ei. Hugh era solidar cu oricine o iubea pe Minerva, iar în acel moment se decise să facă un efort susținut ca s-o câștige de partea lui pe cea mai iritabilă dintre surorile Merriwell.

– De unde sunteți?

Îngrozitoarea doamnă Edgerton, despre care aproape toată lumea din încăpere știa că nu fusese deloc o „doamnă", îi zâmbi Lucretiei, care încă părea coerentă, în ciuda faptului că se legăna ușor în fotoliu.

– Din Oxfordshire. E un comitat atât de frumos! Aș putea spune că, în privința frumuseții, rivalizează cu Hampshire.

– Așa este, spuse căpitanul Peters zâmbind și sorbind din ceai. Rivalizează și îl depășește!

– Dar el e îngrozitor de părtinitor, adăugă soția lui, având aceeași expresie pe care tatăl lor o afișa atunci când ceva îl amuza. Și Teddy e din Oxfordshire. Familia lui încă locuiește acolo.

– Adevărat? întrebă Olivia servindu-se de pe farfuria cu biscuiți pe care Payne o ținea îndreptată spre ea. Ce mică e lumea, nu-i așa? Mă întreb dacă ați mai dat unul peste altul înainte.

În ciuda faptului că o ținea de mână pe Minerva, Hugh începu să se simtă nesigur de turnura pe care o lua conversația.

– Cum ți se pare viața la Aldershot? își întrebă el sora vitregă.

Sarah se întoarse spre el, uimită, de parcă o astfel de întrebare prietenoasă n-ar fi ieșit de pe buzele lui. Ceea ce, își spuse Hugh, probabil că nici nu se întâmplase în trecut.

– E o așezare minunată. Una foarte obișnuită și tolerantă cu armata.

– Cred că e foarte probabil să fi dat unul peste altul, spuse căpitanul Peters, care, evident, era în continuare dornic să se lase pradă amintirilor. Din ce zonă din Oxfordshire sunteți?

– Din Chipping Norton, spuse Lucretia, vărsând ceai peste buza ceștii în timp ce vorbea.

Căpitanul Peters zâmbi cu gura până la urechi.

– Pe Jupiter, lumea chiar *este* mică! De unde din Chipping Norton? Tatăl meu lucrează în Goddards Lane, chiar lângă piață. E medicul local.

O pală imensă de vânt trecu dintr-odată mult prea aproape de fragilul castel de cărți de joc al lui Hugh.

– Cum vi se pare să vă aveți nepoții atât de aproape, doamnă Edgerton? riscă el o întrebare către mama lui Sarah.

Din experiența lui, femeile mai în vârstă erau obsedate de nepoți – sau de nevoia lor de a avea nepoți –, așa că era posibil ca ea să nu bage de seamă că vocea lui devenise subit nesigură.

– O, îmi place la nebunie, Hugh! Priscilla e o bucurie absolută, iar acum, că micul Hugh merge, e un neastâmpărat. Cu câte jelituri se alege copilul ăla...

– Micul Hugh?

Diana încetă să se mai încrunte la el și rămase cu gura căscată, iar gura doamnei Edgerton se închise precum o scoică speriată, în timp ce femeia îi aruncă Dianei o privire plină de jenă.

– L-au botezat după bunicul lui, sări în ajutor Olivia. Și el a fost tot „Hugh"

– Dintr-odată, sunt atât de mulți de „Hugh", încât e greu de ținut pasul, spuse Diana, încruntându-se din nou spre logodnicul surorii ei. „Hugh" e un nume din Hampshire?

El simți degetele Minervei încordându-se într-ale lui, dar, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, mama lui o făcu:

– E un nume Standish, dragă Diana. Micul Hugh este nepotul lui Hugh.

– Hugh are nepoți?!

– Nu Hugh *al meu*, dragă. *El* poartă numele tatălui. Micul Hugh este nepotul *lui* vitreg.

Olivia vorbise fără jenă, direct, ca și cum o astfel de bombă n-avea absolut nici o consecință. Ceașca Dianei se opri la jumătatea drumului către gură, în timp ce ea își muta privirea de la el la Sarah și înapoi.

– Și e absolut în regulă, dragă... Sarah este, într-adevăr, sora vitregă a lui Hugh.

– Înțeleg.

– Vezi tu, Diana, faptul că tatăl tău s-a însurat cu o actriță nu e nici pe departe un lucru atât de scandalos precum e *această* familie, declară mama lui Hugh, iar apoi, ca și cum n-ar fi făcut destul rău, se întoarse spre căpitanul Peters. Bănuiesc că știi totul despre scandaloasa familie Landridge, nu-i așa, căpitane Peters? Presupun că bârfele suculente zboară prin Chipping Norton la fel de repede precum zboară și aici, în Hampshire. Îmi imaginez că povestea despre un moșier de la țară care s-a însurat cu o actriță de pe scena Drury Lane a făcut destul de multă vâlvă în adormitul Chipping Norton.

– Mărturisesc că, până astăzi, n-am auzit niciodată despre familia Landridge din Chipping Norton.

– Noi locuim într-un sat mărginaș, vorbi Minerva pentru prima dată, iar Hugh o iubi și mai mult fiindcă se străduia cu loialitate, însă izul fetid al sfârșitului începea să-și facă simțită prezența, iar el știa că, în acel stadiu, numai un miracol l-ar fi putut opri. Este... ăăă... destul de îndepărtat, se bâlbâi Minerva.

– Care dintre ele? Dacă tata e singurul medic pe kilometri întregi, le cunoaște bine pe toate. Pe când eram copil, obișnuiam să-l însoțesc în drumurile lui. Heythrop? Swerford? Nu... nu-mi spuneți...

Subit, *Ghicește satul îndepărtat* se transformă într-un joc amuzant.

– Adlestrop? Churchill? Enstone? Unul dintre cele numite „Tew"?

– O, Doamne! strigă Diana, alunecând de pe canapea și căzând pe podea, cu o fluturare de mână care, în mod normal, era specialitatea Lucretiei. Mă ia cu leșin... sunt atât de ametită...

– Adu sărurile, Payne!

Jeremiah interveni și-i sări imediat în ajutor Dianei. Amânarea momentului îl însufleți pe Hugh.

– Deschide ferestrele! Să intre aer!

Fu dureros de tentat să se arunce afară, dincolo de ele. Dar, vai, soarta capricioasă nu sfârșise cu surprizele, fiindcă Giles alese tocmai acel moment ca să-și facă apariția în prag.

Capitolul 31

– Ce naiba se întâmplă? întrebă lordul Bellingham, clipind.

– Diana a leșinat!

Cu toate că, din punctul de vedere al Minervei, spectacolul fusese unul șocant de slab. Se vedea cu ochiul liber că Jeremiah bănuia ceva necurat în toată povestea aceea, pentru că, ori de câte ori se uita la Hugh, care îngenunchease lângă Diana, se încrunta.

– E nevoie să-i desfac corsetul? Sunt expert la desfacerea corsetelor, se oferi nou-venitul.

– Giles! Ce mă bucur să te văd! exclamă mama lui Hugh, care îl strânse într-o îmbrățișare entuziastă, cu un zâmbet mult prea larg pe față și cu o vioiciune excesivă în întreaga ei ființă.

– Dar dacă trebuie desfăcut vreun corset, cu siguranță că n-o vei face tu. Dă-mi voie să te prezint tuturor.

Într-un spectacol de-a dreptul ireal, necrezându-și ochilor, Minerva se uită la Hugh și la Jeremiah, care o ridicau pe sora ei și o puneau înapoi pe canapea, în timp ce Lucretia începea din nou să sforăie, iar Olivia îl plimba prin încăpere, ca la paradă, pe lordul Bellingham, prezentându-l, cu voioșie, tuturor.

– Doamna Edgerton... Căpitanul Peters... Doamna Sarah Peters, zise Olivia aruncându-i pe loc o căutătură încruntată fiului ei. Sarah e sora vitregă a lui Hugh.

– Poftim?! Lipsesc câteva săptămâni și, dintr-odată, el se alege cu o soră?

– O, Sarah are treizeci și doi de ani, dragă, spuse ea bătându-l ușurel pe mână pe lordul Bellingham și privind cu ferocitate reînnoită spre fiul ei. Am crezut că, poate, ți-a spus. Dar, vai, el are o înclinație către secrete... și, ocazional, către *minciună*.

Ochii albaștri ai Oliviei, atât de asemănători cu cei ai lui Hugh, se îndreptară spre Minerva, iar în acea clipă aceasta din urmă își dădu seama că mama logodnicului ei începea să miroasă că ceva era putred.

– Așa e... Acolo sunt cumva biscuiți? Sunt lihnit...

Ca să mențină pe linia de plutire barca lamentabil de găurită, Olivia și Jeremiah conduseră conversația, ținând-o departe de drumul desfundat care ducea la Chipping Norton și menținând-o în zona unor subiecte mai sigure, timp în care Hugh îi făcu vânt Dianei, mai mult decât era necesar, cu un evantai de dantelă. Nemaiavând ce face, Minerva le turnă tuturor și mai mult ceai, în timp ce inima amenința să-i iasă din piept, iar apoi se așeză și încercă să se confunde cu tapițeria.

Câteva secunde mai târziu, cel mai bun prieten al lui Hugh se gândi să se așeze lângă ea, acționând, evident, sub imperiul convingerii eronate că urma ca ei doi să fugă împreună.

– Arăți încântător, domnișoară Minerva! spuse el sărutându-i mâna, zăbovind asupra respectivei mâini, iar apoi făcându-i cu ochiul Minervei. Mi-a fost dor de tine.

– Frumos, spuse ea încercând să-și tragă mâna.

– Ce-ai mai făcut? se interesă el.

– Bine... *ocupată*..., se bâlbâi Minerva, care n-avea cum să-l ia de acolo pentru o conversație urgentă.

– Ți-a fost *dor* de mine?

Ea își dădu ochii peste cap, sperând ca, astfel, mesajul să-i fie înțeles.

– Nu mai flirta cu viitoarea mea noră, golanule! Nu vezi că avansurile tale n-au nici un efect?

– Încercarea moarte n-are, Olivia. Încă mai nutresc speranța deșartă că *dragii* de Minerva îi va veni mintea la cap și va fugi cu mine, declară el privind-o adânc în ochi pe Minerva și apelând la toate grimasele din arsenalul lui Casanova. Imaginează-ți numai cât de bună va fi viața alături de *mine*!

– Rochia de mireasă e în lucru, iar strigările au fost făcute la biserică, Giles. *De două ori*.

Lordul Bellingham îi aruncă o privire lui Hugh, care părea să se încrunte, gelos, la ei doi, sau mai degrabă la mâna Minervei, captivă în continuare în cea a prietenului său.

– Atunci, slavă Domnului că m-am întors la țanc! Toată lumea știe că până la a treia strigare nu-i nimic oficial, spuse el sărutându-i din nou mâna Minervei. Ți-am spus vreodată că într-o bună zi voi fi duce?

– V-am spus că am jucat-o pe Cleopatra la Drury Lane? spuse Lucretia, care se trezise.

– Și nu cumva criticii au spus că a fost un triumf? o ironiză Hugh, care, devenit neobișnuit de agresiv și de sarcastic, o abandonase pe Diana și se decisese să-și strecoare fundul pe canapeaua micuță, între Minerva și Giles. Și bine ai revenit, prietene! Ce de lucruri *interesante* am să-ți zic...

Fără să bage de seamă, aparent, atmosfera stranie, Sarah și familia ei rămaseră pentru încă o jumătate de oră, timp în care toți, cu excepția Oliviei, a lui Giles și a actriței – care, oricum, nu era luată în calcul – epuizaseră toate lucrurile politicoase ce puteau fi spuse și încercau să-i determine pe oaspeți să plece. Atunci când acest lucru se întâmplă, le făcură cu mâna din prag, zâmbind încordat. Nici nu se închise bine ușa, când zâmbetul lui Jeremiah dispăru de pe chipul lui, iar omul își duse la buze mâinile făcute pumn.

– Ce naiba se întâmplă aici?!

– Mi-ai luat vorba din gură, dragul meu... dar haide să mergem înapoi în salon, ca să nu facem o scenă în fața servitorilor, spuse Olivia încruntându-se la Payne, care se străduia să se facă una cu lambriurile de stejar. Bănuiesc că ne va trebui mai mult ceai.

– Și o farfurie mare cu biscuiți, spuse Giles, ridicând din umeri fără nici o remușcare atunci când observă privirea uimită a lui Hugh. Doar nu te aștepți să asist la spectacol pe stomacul gol!

– Adu și niște coniac, dacă tot te duci! zise Jeremiah, vizibil nervos. Și, martor mi-e Dumnezeu, dacă măcar o picătură ajunge aproape de doamna Landridge, *vor cădea* capete!

Unul în spatele celuilalt, se întoarseră, cu picioare ca de plumb, înapoi în salon. Olivia se așeză, relaxată și purtându-se în toate privințele ca o doamnă din lumea mare. Le făcu semn tuturor să ia loc, de parcă se adunaseră ca să bea ceai, nu ca să asiste la venirea sfârșitului lumii.

– Ei bine, a fost jenant, spuse ea uitându-se la chipurile tuturor. Sunt nerăbdătoare să aud ce aveți de spus, continuă, ațintindu-și privirea la fiul ei. Experiența îmi spune că ar trebui să încep cu tine, Hugh... din moment ce tot acest fiasco ridicol poartă pecetea ta.

Minerva îl auzi expirând și-și strecură mâna într-a lui, ca să-l susțină.

– De unde să încep? Vedeți voi, treaba e că...

Sunetul unor voci înfundate, care se auzeau din vestibul, îl distrase pentru moment.

– Acum doi ani, acționând din cauza unei disperări totale, am...

– Lăsați-mă să intru! Părea că cineva lovea cu pumnii în ușa din față. E o afacere oficială!

Sunetul vocilor ciudate și ridicate ce răzbăteau din vestibul îi făcu pe toți să-și întoarcă, uimiți, capetele.

– Familia nu-i acasă, domnule. Dacă puteți, reveniți mai târziu!

Vocea lui Payne era agitată și încordată, dând de înțeles că majordomul se lupta cu un vizitator.

– Cer s-o văd pe domnișoara Merriwell! Acest bărbat e tatăl ei!

În acea clipă, Minerva nu mai avu putere decât să înghită în sec, pe când Hugh gemu și-și luă capul în mâini.

– Cred că în Italia mai există plaja aia..., mormăi el.

Încătușat, Alfred Merriwell fu adus de îndată înăuntru. Îl flancau doi bărbați robuști, în timp ce polițistul care stătea lângă ei își răsucea chipiul în mâini.

– L-am arestat beat, la Winchester, milord, după ce hangiul l-a acuzat că a plătit cu bani falși. Pe astea le-am găsit asupra lui, spuse polițistul în timp ce punea pe masă două teancuri de bancnote. Ca să fim sinceri, majoritatea sunt reale, continuă el, neștiind că acea parte de bancnote licite provenea din buzunarele lui Hugh. Dar astea de aici sunt falsuri care bat la ochi. Domnul Smith, aici de față, *susține* că dumneavoastră i le-ați dat pe toate și spune că îi veți confirma nevinovăția, fiindcă sunteți logodit cu fiica lui. Și altele asemenea.

Vee catadicsi să-și facă apariția, atrasă fiind, fără îndoială, de zarva care se iscase. În spatele ochelarilor, fața ei deveni lividă după ce observă acea scenă condamnabilă. Dar, din fericire, nu spuse nimic. Totuși, privirile sincer îndurerate pe care le arunca spre tatăl ei ofereau un spectacol tragic.

Hugh se uită la Minerva, în căutarea unui indiciu referitor la modalitatea cea mai bună în care trebuia să acționeze, iar ea îl strânse de mână.

– Așa este, domnule. Hugh i-a dat banii ca să... ăăă... cumpere unele lucruri pentru nuntă.

– Erați conștient că i-ați dat bani falși, milord?

– Sigur că nu! Omul care se ocupă de afacerile mele mi-a dat bancnotele atunci când ne-am întâlnit ultima oară, iar omul respectiv le-a procurat direct de la banca mea din Londra, așa cum procedează întotdeauna.

Uneori, statutul de aristocrat avea avantajele lui. Unul dintre ele era faptul că legea pentru bogați și legea pentru săraci erau nedrept de diferite. Alfred Merriwell trebuia să-și dovedească nevinovăția. Autoritățile trebuiau să dovedească vina lui Hugh. Oamenii puternici îi puneau pe alții să retragă bani pentru ei, în timp ce se ocupau de lucruri mai importante. Cum ar fi fost să stea în fotoliu la White's și să se plângă de mersul lucrurilor pe lumea asta.

– Cineva de acolo, de la bancă, probabil că n-a observat că erau falsuri.

– Atunci, oricine o fi fost, milord, ar cam trebui să se gândească să investească în ochelari, pentru că sunt niște falsuri *foarte* slabe, spuse polițistul, însă apoi el zâmbi și pocni din degete către acoliții lui cei solizi. Dați-i drumul! Și vă mulțumesc pentru timpul acordat, milord, adăugă el aplecându-se și luând teancul cel mai mic de bancnote. Mă tem că le voi lua pe astea. Toate falsurile trebuie distruse. Așa e legea.

– E de înțeles.

– Poate că banca de la Londra vă va compensa pierderea.

Hugh respinse sfatul cu un gest al mâinii.

– Nu sunt decât bani. Am destui.

După o prelegere condescendentă și interminabilă cu privire la ce anume trebuia să fie atent Hugh în cazul unui fals, dacă avea să fie păcălit din nou, polițistul și oamenii lui refuzară, din fericire, oferta mamei lui de a fi serviți cu răcoritoare și plecară. În timp ce Payne îi conduse la ușă, cei rămași în salon stăteau încremeniți precum statuile. În cele din urmă, tăcerea fragilă, stânjenitoare, fu spartă de Vee:

– Tată! strigă ea aruncându-se în brațele tatălui ei. Mi-a fost dor de tine!

Diana, pe de altă parte, nu-și putu ascunde dezgustul.

– Ia te uită ce-a prins pisica!

Majordomul se întoarse, se uită urât la Hugh, iar apoi se duse la carafa proaspătă cu coniac, pe care o pusese pe bufet cu doar câteva minute în urmă. O apucă de gât, trase dopul și bău direct din ea.

– Payne! exclamă Olivia, sorbind, cu un aer regal, din ceaiul ei care se răcea iute, ca și când toate astea ar fi fost ceva obișnuit. După ce termini, te rog să-i spui bucătăresei să pregătească vițelul cel îngrășat[1]. Parcă un asemenea festin e tradițional atunci când are loc un miracol și un părinte care a murit înghețat – se dezgheață în Cairngorms, nu? zise ea zâmbindu-i fără pic de veselie Minervei. Ar trebui s-o trezești pe mama voastră, dragă. Va fi încântată de întoarcerea lui!

Cu coada ochiului, Hugh îl văzu pe tatăl vagabond al Minervei întinzând pe furiș mâna după bancnotele care rămăseseră pe masă.

– Să nu îndrăznești! Fără să-i mai pese, fiindcă nu mai era nimic de salvat, se duse cu pași hotărâți într-acolo și le înșfăcă. Astea-s ale mele. Tu nu mai vezi nici un gologan și te invit să-mi arăți ce poți!

– Să nu ne zorim, milord, spuse ticălosul, având îndrăzneala să zâmbească.

– Să ne zorim?! se răsti Hugh apucându-l de rever și ridicându-l în aer. *Să ne zorim!* Grație generozității fiicelor tale și înaltului respect pe care-l am față de ele, nu i-am dat polițistului dosarul meu extins despre activitățile tale ilegale și nici nu i-am adus la cunoștință numele tău real, *domnule Merriwell*... dar îți promit! Dacă în viitor îndrăznești să te apropii la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de una dintre aceste fete, dau totul pe față și pun să fii pedepsit! strigă Hugh, lăsându-l jos și apoi împingându-l. Ieși din casa mea, înainte să te dau afară!

În pofida faptului că lui Jeremiah îi venea să-i frângă gâtul lui Hugh, veni lângă el ca să-l susțină, cu o expresie amenințătoare. Dar, fiind șarpele care era, tatăl Minervei se îndreptă spre ușă ca să-și salveze pielea, fără să-i pese de măcelul pe care îl lăsa în urmă. Se opri doar atunci când socoti că avea suficientă distanță între el și Hugh ca să evite pumnul acestuia din urmă.

– Vei regreta asta, Fareham! Ia aminte!

– Tată! strigă mezina Merriwell, care alergă după el și îl apucă de mânecă. Stai... Vin cu tine!

Fără pic de milă, el își trase mâna.

– Poate că altă dată, Venus.

– Dar vreau să fim împreună... să fim iar o familie...

[1] Expresie din Biblie, din *Pilda fiului risipitor*

El se duse spre ușă, neimpresionat. Cu ochii înlăcrimați, ea privi înapoi, spre surorile ei.

– Spuneți-i că vrem să fim iar o familie. *Spuneți-i!*

Minerva fu cea care ajunse prima la ea, în vestibul, urmată îndeaproape de Diana.

– Dragă Vee... familia noastră a fost alcătuită întotdeauna doar din noi trei.

Ușa din față se închise cu o bufnitură, iar surorile mai mari o luară pe Vee de acolo, pentru ca ea să-și poată plânge amarul în liniște.

Capitolul 32

Hugh nu observase că mama lui își părăsise locul în care stătea, până când mâna ei îl pocni peste ceafă.

– *Merriwell?!*

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Nu există nici o familie Landridge. Nici aici, nici la Chipping Norton.

– Și dacă n-au fost decât ele trei, atunci cine, mă rog, e cea de acolo? întrebă Olivia arătând, cu un deget tremurător, spre Lucretia, care nu fusese trezită nici de larmă, nici de vizita îndelungată a polițistului.

– O actriță pe care am angajat-o ca să joace rolul mamei lor.

– O, *ce mă bucur* c-am ajuns la timp pentru toate astea! se felicită Giles, care vorbea pe un ton înăbușit, din cauza gurii pline de biscuiți. Nu ți-am spus eu, Hugh, că toată impostura asta era sortită eșecului încă de la început? spuse el, iar apoi îi dădu un ghiont lui Jeremiah, rânjind. Așa-mi place să am dreptate! Nimic nu-i mai bun decât clasicul „Ți-am spus eu!"

– Și Minerva? vru să știe mama lui.

– Atunci când am întâlnit, accidental, o femeie pe care se întâmpla s-o cheme Minerva, i-am oferit patruzeci de lire ca să se dea drept logodnica mea cât timp era nevoie, iar apoi să pună capăt logodnei. Trebuia să fugă cu Giles în cea de-a doua noapte... dar el a fost chemat pe neașteptate în altă parte, așa că a trebuit să mergem mai departe cu șiretlicul până la întoarcerea lui.

– Totul a fost o născocire?!

Mâhnit, Hugh adeveri cu o înclinare din cap.

– Dar abia ce v-am prins sărutându-vă!

– Totul făcea parte din farsa lor, Olivia, spuse Jeremiah cu o voce inexpresivă. Iată modul întortocheat al lui Hugh de a rămâne un burlac fericit!

– Dar acel sărut a fost real, Jeremiah! Am văzut cu ochii mei!

– Așa a fost, spuse Hugh, ignorând privirea brusc mirată a prietenului său. Împotriva voinței mele, m-am îndrăgostit de ea fără să vreau.

El o văzu pe maică-sa răsuflând ușurată.

– Cel puțin, va fi totuși o nuntă...

– Nu, nu va fi, răspunse Hugh, dându-și seama că nu putea să poarte conversația pe care o evitase timp de cincisprezece ani în fața altcuiva în afara mamei lui. Putem să discutăm între patru ochi?

O conduse în sufragerie, unde se așezară de-o parte și de cealaltă a mesei – mama lui, cu fața împietrită, iar Hugh, marcat de vină, și totuși ciudat de ușurat că putea, în sfârșit, să spună adevărul.

– Presupun că vei da vina pe mine pentru toate astea, nu? Vei spune că ai făcut totul dintr-o răzvrătire prostească împotriva tentativelor mele subtile de pețire.

– N-au fost niciodată subtile, mamă, răspunse el, dar, dându-și seama că vorbele îi sunaseră ca o acuzație, suspină: Nu dau vina pe tine... pentru că sunt sigur că intervențiile tale au fost bine intenționate. Mă învinovățesc doar pe mine. Am făcut un lucru prostesc, necugetat și dureros, dar niciodată n-am vrut să dureze atât de mult sau să devină atât de complicat. Dar am fost sedus de libertate și..., se poticni el, oftând și clătinând din cap, mai mult pentru el decât pentru ea, știind că trebuia ca toate minciunile să se oprească atunci. Nu există nici o scuză în afară de faptul că n-am fost în stare să te rănesc cu adevărul. Totuși, încercând să nu te rănesc, am ajuns să te rănesc și mai mult. Ceva ce cu siguranță n-am intenționat să fac – după toate chinurile la care te-a supus tata. Ceea ce reprezintă o mare ironie a sorții, într-adevăr.

– Pentru numele Domnului, vorbește clar, Hugh! M-am săturat de toate prostiile tale. Dacă o iubești pe Minerva așa cum susții, nu înțeleg de ce nu poți să te căsătorești cu ea.

– Minerva îmi înțelege și îmi acceptă situația delicată și a fost de acord să aștepte până când voi fi sigur că nu voi repeta greșelile tatei.

– Nu înțeleg.

– Desfrânarea? Amantele? Bastarzii? Am văzut cât de devastată ai fost când a murit tata. Nici nu pot să-mi imaginez cât timp ai suferit în tăcere, singură, înainte ca eu să aflu secretul lui murdar.

– Hugh n-a fost un desfrânat.

– Totuși, fructul trupului său tocmai a luat ceaiul în salonul nostru! Eram la curent cu existența amantelor bunicului meu, desigur... pentru că tata îmi povestea deseori despre ele... dar nici măcar o dată n-a lăsat să se înțeleagă că era făcut din același aluat. Același aluat din care sunt făcut și eu. Două picături de apă... niciodată n-am vrut să-i supun la toate astea pe o soție sau pe copii. Niciodată n-am vrut să devin acel bărbat. N-aș fi putut suporta.

– Despre asta-i vorba?

– N-am înțeles niciodată de ce erai atât de hotărâtă să mă căsătoresc din dragoste, când tu te-ai măritat cu un bărbat care n-avea prea multă considerație pentru asta. Nici n-am înțeles de ce ai tolerat dovezile infidelităților lui.

– Crezi că ești destinat să-i calci pe urme? întrebă ea lăsându-se pe spătarul scaunului și clătinând din cap. O, Hugh...! Ce încurcătură inutilă și care putea fi cu totul evitată! exclamă ea în timp ce lacrimile îi inundau ochii, lacrimi de compătimire în locul celor de tristețe la care se așteptase Hugh atunci când redeschisese răni atât de vechi. Când am încercat să vorbesc cu tine despre asta, cu atâția în urmă, credeam că ai înțeles, continuă ea întinzându-se spre el și prinzându-l de mână peste masa de mahon lustruit. Dar pe atunci erai încă mic și poate că mă fac vinovată de cenzurarea acelor conversații și de faptul că am acceptat prea ușor spusele tale, din care reieșea că ai înțeles situația și erai împăcat cu ea. Tatăl tău n-a fost un afemeiat. De fapt, a fost exact opusul. S-a îndrăgostit de Charlotte pe când era tânăr. Și tot profund îndrăgostit de ea a fost și în clipa în care și-a dat ultima suflare. Ea a fost întotdeauna singura femeie pe care a iubit-o și, cu excepția primelor săptămâni ale căsniciei noastre, el i-a fost mereu credincios.

– Acum eu sunt cel care nu înțelege!

– Ea era fiica unui fermier. Au crescut în același sat. S-au jucat împreună pe când erau copii. Odată cu trecerea timpului, prietenia lor s-a transformat în dragoste și au vrut să se căsătorească. Dar tatăl lui Hugh nici n-a vrut să audă. Viitorii conți nu se însoară cu cineva mai prejos decât ei și tu știi deja ce tiran a fost bunicul tău. Ca să nu mai lungesc povestea, el s-a dus, pe la spatele lui Hugh, la tatăl ei, l-a amenințat că dă familia lor afară de pe pământul lui și c-o ruinează dacă Charlotte nu punea punct logodnei și nu promitea să

nu se mai vadă niciodată cu tatăl tău. Tot bunicul tău a fost cel care aranjat o căsătorie cu mine. Tatăl meu era duce, astfel încât am fost considerată o pereche infinit mai potrivită. Așa mergeau lucrurile pe vremea aceea... Eu eram tânără, abia împlinisem șaptesprezece ani, și eram mult prea răsfățată ca să mă opun planului, astfel încât m-am măritat cu un străin nu cu mult mai mare de vârstă decât mine. Cu inima frântă la doar douăzeci de ani și întotdeauna gata să-și facă datoria, Hugh a făcut ceea ce i s-a cerut... dar asta, doar pentru că a eșuat în încercările lui de a o recâștiga pe Charlotte.

– Dar ea l-a refuzat.

Dintr-odată, totul avea sens.

– Nu putea să-și vadă familia aruncată în stradă, iar bunicul tău a fost un om crud și răzbunător, exact așa cum ți s-a spus mereu. Charlotte nu i-a dezvăluit lui Hugh toate astea, ci l-a mințit că nu-l iubea îndeajuns de mult, ceea ce trebuie să-i fi distrus pe amândoi. Dar, la ultima lui încercare de a o face să se răzgândească, cu o seară înainte de nunta cu mine, pe când își luau ultimul rămas-bun, au conceput-o pe Sarah. Ca să fiu corectă față de tatăl tău, pot să-ți spun că el nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mine dacă ar fi știut, iar el și Charlotte erau mult prea tineri și prea necopți ca să înțeleagă cu adevărat consecințele acțiunilor lor, povesti Olivia, care dintr-odată păru cuprinsă de melancolie. Tatăl tău și-a rostit în biserică jurămintele față de mine, a crezut în ele și a încercat să fie un soț bun. În aceeași săptămână în care am aflat că urma să te avem pe tine, el a descoperit că Charlotte era însărcinată, iar apoi toată povestea a ieșit la suprafață. Am tunat și am fulgerat împotriva străinului cu care m-am măritat și am fost amândoi nefericiți mare parte din timp... până când mi-am dat seama că nu era vina lui. Așa cum nu era nici vina mea. Pur și simplu, așa a fost să fie.

– Pentru că unele lucruri pur și simplu *sunt*, spuse Hugh.

Oare el ar fi înțeles toate astea la șaptesprezece ani? Desigur că nu. Era prea ocupat să fie furios și cu inima frântă din cauza așa-zisei trădări a tatălui său, ca să se mai gândească la motivele din spatele ei. Povara care apăsase mereu pe umerii lui Hugh păru, dintr-odată, mai ușoară.

– Pentru că Hugh era Hugh, nu putea să le abandoneze pe Charlotte și pe Sarah și, sincer vorbind, n-aș fi putut niciodată să-l iubesc și să-l respect atât de mult dacă ar fi făcut-o.

– L-ai iubit?

– Ca pe un prieten, dragule. Ne aleseserăm unul cu celălalt pentru o eternitate, n-avea rost să ne petrecem tot timpul nefericiți. Dar a fost o căsnicie numai după nume. Hugh și-a respectat jurămintele și le-a întreținut în secret pe Charlotte și pe Sarah, astfel încât bunicul tău să nu afle. Am făcut față situației cât de bine am putut, de dragul aparențelor, timp de zece ani, până când bunicul tău a murit. Apoi i-am dat lui Hugh permisiunea de a fi cu Charlotte și, în schimb, el mi-a făcut cunoștință cu Jeremiah... Și amândoi am ajuns să ne bucurăm, în sfârșit, de faptul că puteam să fim, fără să ne prefacem, alături de persoana pe care o iubeam. Doar că, în cazul lui Hugh, asta nu s-a întâmplat pentru foarte mult timp.

Gândindu-se la tatăl lui, Hugh simți un val de emoție, unul aproape la fel de dureros precum cel din momentul în care el murise, doar că acum în acea durere se regăsea și o undă de regret.

– Înainte de a muri, Hugh m-a pus să-i promit că aveam să iau toate măsurile ca tu să te însori din dragoste. Cred că am luat acea promisiune cam prea în serios și puțin cam la modul propriu. Pe tatăl tău îl exaspera obiceiul meu de a-mi băga nasul acolo unde nu-mi fierbea oala. El te-ar fi lăsat să-ți găsești singur dragostea... ceea ce ironia sorții a făcut să se întâmple în realitate, deși cu puțin ajutor din partea mea. Dacă nu mi-aș fi băgat eu nasul, tu n-ai fi mințit. Și n-ai fi întâlnit-o niciodată pe Minerva. Să știi că tatăl tău ar fi fost de acord cu alegerea pe care ai făcut-o.

Timp de cincisprezece ani, Hugh fusese furios pe un om care îl zămislise și formase, iar acum descoperea că fusese furios pe nedrept. Tatăl lui nu meritase așa ceva.

Oare pe patul de moarte își dăduse seama de sentimentele ostile ale fiului său?

În expresia lui Hugh trebuie să se fi reflectat îngrijorarea, pentru că Olivia clătină din cap, veni în spatele lui, îl cuprinse într-o îmbrățișare maternă și îl mângâie pe păr.

– Ai fost un fiu bun, Hugh. Cel mai bun. Așa cum și el a fost un om minunat. Un tată grozav, atât pentru tine, cât și pentru Sarah..., dar întotdeauna mi s-a părut că a avut o legătură specială cu tine. Îi semeni atât de mult! În toate modurile imaginabile... în afară de latura ta obraznică și de remarcabilul simț al umorului,

despre care îmi place să cred că le ai de la mine, desigur. Și pentru că ești atât de asemănător cu el, tot ce a văzut el la sfârșitul vieții a fost dragostea ta, la fel cum am văzut-o și eu. Niciodată n-am știut că încercai cu disperare să nu cumva să fii copia lui leită.

– Păi, cred că asta explică de ce m-am săturat de viața de burlac.

– Și, în timp ce tu încercai cu disperare să faci ceea ce era bine, în cele din urmă ai făcut cel mai rău lucru. Nici tatăl tău nu suporta să rănească sentimentele cuiva, spuse ea, iar mâna care tocmai îl mângâiase, iubitoare, îl trase de ureche. Ai de rectificat unele greșeli grave!

– Știu.

– Față de mine, față de Jeremiah, față de domnișoara aceea minunată care, în mod miraculos, e pregătită să te aștepte, în ciuda idioteniei tale...

Era un idiot. Pentru că ea nu trebuia să-l aștepte!

Și nici el nu trebuia s-o facă! Sângele Standish care îi curgea prin vene nu era contaminat. Era sângele tatălui său, nu al bunicului. Prin urmare, era loial, cinstit și capabil de dragoste pe viață, profundă și trainică!

Ce revelație minunată!

– Față de reverendul Cranham, de întreaga congregație de la Saint Mary, de *madame* Devy...

În graba lui de a se ridica, Hugh trânti pe spate scaunul greu, de lemn de stejar.

– Unde crezi că te duci? Nu i-am enumerat nici măcar pe jumătate dintre ei...

Dar el nu mai asculta. Se repezi în vestibul și se înapoie în salon, unde se opri brusc. Jeremiah încă fierbea de supărare. Lucretia sforăia în continuare. Vee ședea pe canapea, cu ochii roșii, umflați, triști și plini de remușcări în spatele ochelarilor. Diana era lângă ea și se încruntă instantaneu la vederea lui, în apărarea surorii ei. Giles ronțăia un biscuit, așteptând să înceapă următorul episod captivant din farsa epopeică a lui Hugh. Payne făcea tot posibilul să devină una cu lambriurile de pe pereți. Iar Minerva se grăbi să vină la el, îngrijorată. Minunata, altruista, pasionala, stângacea, sincera și perfecta Minerva, care își făcea griji doar pentru el. Fiindcă îl iubea.

– E totul în regulă?

– E mai bine decât în regulă. E...

Înfricoșător, incitant, neașteptat, uluitor. Podeaua se înclina, iar capul se i se învârtea – dar era liber.

– E cu adevărat... *excelent*, conchise Hugh apucând-o de mână și lăsându-se în genunchi. Mai ții minte când ți-am spus că eu consider că jurămintele sunt pentru totdeauna?

Ea încuviință dând din cap, derutată.

– Ei bine, încă mai cred asta. Mărită-te cu mine, Minerva! Nu anul viitor, sau luna viitoare, sau chiar săptămâna viitoare. Căsătorește-te cu mine *acum*, fiindcă nu mai pot să aștept nici o zi ca să-mi petrec restul vieții alături de tine.

– Dar ai spus că vrei să aștept...

– Un motiv în plus ca să ignori asta! Uită-te la încurcătura pe care am creat-o. Am fost un idiot desăvârșit! Sunt o amenințare pentru mine însumi și pentru cei din jurul meu. Nu se poate avea încredere în mine cum că aș fi în stare să iau decizii importante de unul singur.

– Așa este, adeveri Olivia, care intră în încăpere zâmbind. Chiar așa, „Căsătorește-te cu mine acum!", când mai trebuie făcută a treia strigare duminică, iar *madame* Devy n-are cum să aducă aici la timp rochia de mireasă a Minervei? Chiar nu se poate!

– Dar nu înțeleg... aseară..., spuse Minerva.

– Aseară credeam că eram exact ca tata și presupuneam că asta era un lucru rău, dar acum știu că nu era. Nu este, spuse Hugh, găsind că descoperirea pe care o făcuse era minunată, cu adevărat *excelentă* din toate punctele de vedere. Vezi tu, se pare că, până la urmă, tatăl meu n-a fost deloc un afemeiat... doar bunicul a fost, îi destăinui el Minervei, observând că ea făcea eforturi să țină pasul, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că vorbele lui păreau să nu aibă sens. Ceea ce vreau să spun este că m-am înșelat, Minerva. În legătură cu el. În legătură cu mine. În legătură cu noi. În legătură cu tot. Nu te voi dezamăgi niciodată, fiindcă știi deja că aș prefera să mor decât să te rănesc. Așadar, căsătorește-te cu mine și primește jurământul meu solemn că voi petrece o veșnicie dovedindu-ți asta.

Minerva zâmbi, iar chipul ei frumos fu inundat de dragoste, dar, înainte să apuce să răspundă, mama lui, care se amesteca în toate, decise că aranjamentele nupțiale erau un fapt împlinit.

– O nuntă de Crăciun e mai potrivită, după părerea mea. Nu crezi, Minerva? Mai e atât timp până la Sfântul Valentin... În plus,

deja am tocmit muzicanții și am trimis invitațiile, deși sunt puțin supărată că va trebui să refac aranjamentele pentru masă, dat fiind că nu mai sosesc rudele tale inexistente din Cairngorms, spuse ea, dându-și ochii peste cap atunci când Lucretia începu să sforăie din nou. Cel puțin, voi fi scutită de Mozart... deci tot răul... Tu ce muzică ai dori, dragă Minerva?

– N-are nici o importanță..., răspunse viitoarea ei noră râzând și mângâind cu tandrețe fața lui Hugh. Eu nu sunt în stare să aud muzica.

– Deci răspunsul e da, Minerva? vru să știe Hugh.

– Și, din nou, mi se dovedește că am avut dreptate, spuse Giles, plin de el, fără să se adreseze cuiva anume. L-am avertizat. I-am zis că, dacă se îndrăgostea *cu adevărat* de falsa lui logodnică, nu făcea decât să încheie totul în chip catastrofal. Și iată-l, cu capul înainte să-și pună pirostriile, de parcă-i posedat! Cea mai mare catastrofă dintre toate. Dacă n-aș fi atât de încântat că am profețit totul, aș fi devastat pentru el.

Olivia spuse, oftând:

– E un bărbat îndrăgostit, dragă Giles. Ar trebui să încerci și tu. De fapt... Diana este extrem de drăguță. Te-am văzut uitându-te la ea atunci când credeai că nu te vede nimeni...

Diana se revoltă.

– Nu l-aș lua pe el nici dac-ar rămâne ultimul bărbat de pe pământ!

– N-aș atinge-o pe scorpia aia nici cu o vâslă!

Sărmanul Giles părea absolut înspăimântat.

– Tăceți odată, ca domnișoara să poată răspunde! răcni Jeremiah, aducând liniștea în încăpere. Doar dacă nu cumva vrei să fugi de toată nebunia asta, Minerva. Caz în care pun să fie înșeuați caii.

– Nici să călărească nu poate, spuse Vee, iar Jeremiah se încruntă la ea, însă fata își încleștă maxilarul cu încăpățânare. Dacă tot spunem, brusc, adevărul cu toții, m-am gândit că ar trebui să menționez...

Hugh zâmbi, înveselit de ridicolul întregii situații, și observă că Minerva făcea la fel. Din ce medii bizare veneau amândoi! Într-atât de bizare, încât viața lor n-avea să fie plictisitoare nicicând. Copiii lor aveau să fie interesanți. Nu se gândise la ei în viața lui, dar, dintr-odată, abia aștepta să-i cunoască pe toți. Un cămin plin de strengari adorabili, cu ochi verzi, care să le facă fericirea deplină.

– Așadar, cum rămâne, dragostea mea? O nuntă urmată de o viață de bizarerii, în compania acestor nebuni încă aflați în libertate, sau liniștea încântătoare adusă de o viață în exil perpetuu pe o plajă din Italia?

– M-am cam obișnuit cu haosul din ultimele săptămâni... Iar modelul creat de *madame* Devy e de-a dreptul minunat!

– Am nevoie de cuvinte, Minerva. De cuvintele propriu-zise.

– Atunci, da. Mă mărit cu tine.

Hugh o sărută, iar tot haosul dispăru, temporar, în fundal. Asta era ceva ce el se decisese să facă ori de câte ori viața scăpa de sub control. Își săruta minunata soție, iar ea făcea ca totul să fie mai bine, la fel cum făcuse acum.

– Atunci, totul e bine când se termină cu bine! Și promit că e absolut ultima referire teatrală pe care o mai folosesc, *iubirea mea*.

Două cuvinte care se simțeau perfect pe buze și pe care el avea să le rostească oriunde era posibil.

Iubirea mea.

A lui. Pentru veșnicie.

– V-am zis vreodată că am jucat-o pe Helena la Drury Lane?...

Oftatul zgomotos, unanim și sincer, spuse totul.

SFÂRȘIT

Mulțumiri

După cum spune o veche zicală, e nevoie de un sat ca să crești un copil. Iar, fiindcă eu consider că fiecare poveste e ca și copilul meu, pot să spun că e nevoie de un sat și ca să scrii o carte.

Cartea aceasta e una pe care mi-am dorit s-o scriu de multă vreme, fiindcă ani în șir a clocotit undeva în adâncurile minții mele. Și acum ar fi acolo, așteptând, răbdătoare, să-i vină rândul după restul angajamentelor mele scriitoricești, dacă minunatul meu soț nu m-ar fi cicălit săptămânal să las totul deoparte și s-o scriu. În plus, am fost binecuvântată cu doi copii care sunt cei mai buni din lume, foarte îngăduitori cu faptul că mama lor ciudată își trăiește cea mai mare parte din viață în lumea ei imaginară. Așa că vă mulțumesc vouă, Katie și Alex, pentru că sunteți minunați, pentru încurajarea primită de la voi, pentru că ați crescut și ați devenit adulți extraordinari și pentru că mă faceți să râd. Cuvintele nu pot descrie cât de mândră sunt de voi.

De asemenea, aș dori să adresez mulțumiri comunității scriitorilor, în special cele două mici „triburi" ale mele, care mi-au fost alături la fiecare pas din această călătorie. Mulțumesc grupului de suport Harpies și, totodată, camaradelor mele care scriu literatură romantică istorică: Nicole Locke, Laurie Benson, Lara Temple, Janice Preston, Jenni Fletcher, Harper St. George, Catherine Tinley și Elisabeth Hobbes. Sunteți nemaipomenite, doamnelor! De asemenea, mulțumesc micului și elevatului meu grup local de scriitori, Essex Writers United, care îmi critică cu sârguință capitolele și mă conduce pe căi greșite: Liam Livings, Alison Rutland, Lucy Flatman, Kelly Stock, Sophie Rogers, Karen Osborne, Zeba Shah, Andrew Willmer și Sarah Dorrian – camarazii și prietenii mei pe viață. Totodată, mulțumiri pentru Linda Fildew și Mills & Boon, de la care am învățat atât de multe. În cele din urmă, mulțumiri speciale agentei mele tenace și înțelepte,

Kevan Lyon, fiindcă a crezut în mine, precum și editorului meu, Jennie Conway, pentru entuziasmul ei neobosit față de această poveste. E o bucurie să lucrăm împreună, doamnelor, și vă rog să mă credeți că nu m-aș fi putut descurca fără voi!